DE LA AUTOAREA ROMANULUI - FENOMEN
IPOTEZA IUBIRII

ALI HAZELWOOD

CU DRAGOSTEA ÎN MINTE

LITERA

Ali Hazelwood

ALI HAZELWOOD este o autoare multiplu publicată – dar vai, doar de articole despre știința creierului, revizuite de colegii de breaslă, în care nimeni nu flirtează cu nimeni și faza cu „au trăit împreună până la adânci bătrâneți“ nu se aplică întotdeauna. Este originară din Italia și a locuit în Germania și în Japonia înainte de a se muta în Statele Unite pentru a urma un doctorat în științe neurologice. A devenit de curând profesor universitar, fapt care îi dă fiori reci pe spate. Când nu e la serviciu, Ali poate fi văzută alergând, mâncând prăjituri sau urmărind filme științifico-fantastice împreună cu înălțimile lor pisicile (și cu soțul ei doar-mai-puțin-felin).

BLUE
MOON

ALI HAZELWOOD

CU DRAGOSTEA ÎN MINTE

Traducere din limba engleză şi note
SIMONA SĂSĂRMAN

LITERA
București

Ediţie publicată prin înţelegere cu Berkley,
un imprint al Penguin Publishing Group, o divizie a Penguin Random House LLC.

Cu dragostea în minte
Ali Hazelwood

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare şi prepress: Codruţ Radu

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ALI HAZELWOOD
Cu dragostea în minte / Ali Hazelwood; trad. din lb. engleză şi note Simona Săsărman. –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9606-9

Săsărman, Simona (trad.)

821.111

1
HABENULA: DEZAMĂGIREA

Să vă spun bârfa mea preferată: la propria nuntă, doctor Marie Sklodowska-Curie a apărut îmbrăcată în halat de laborator.

De fapt, e o poveste foarte tare: un prieten de-al ei, om de știință, i-a făcut cunoștință cu Pierre Curie. Cei doi au recunoscut, jenați, că-și citiseră reciproc lucrările, au flirtat pe deasupra eprubetelor pline cu uraniu lichid și, în mai puțin de un an, Pierre i-a cerut mâna. Dar Marie se afla în Franța doar pentru a-și obține diploma, așa că l-a refuzat fără tragere de inimă, ca să se întoarcă în Polonia.

Of, of.

Intră în scenă ticăloasa Universitate din Cracovia, Cupidon fără de voie al poveștii, care i-a respins lui Marie cererea de angajare la facultate pe motiv că era femeie (foarte elegant, U din C). Mișcare de rahat, știu, dar care a avut binevenitul efect secundar de a o împinge pe Marie înapoi în brațele iubitoare și încă neradioactive ale lui Pierre. Acești doi tocilari minunați s-au căsătorit în 1895. Iar Marie, care nu câștiga chiar o avere la vremea respectivă, și-a cumpărat o rochie de mireasă ce era

suficient de comodă ca să fie folosită zilnic în laborator. Nu se poate spune despre fata mea că nu era pragmatică.

Bineînțeles, povestea asta devine semnificativ mai puțin picantă dacă derulezi înainte pe o perioadă de circa zece ani, atunci când Pierre a fost lovit de o trăsură și le-a lăsat pe Marie și pe fiicele lor singure pe lume. Mărim imaginea pe anul 1906, iar aici găsim adevărata morală a poveștii: e o idee proastă să crezi că oamenii o să rămână alături de tine. Într-un fel sau altul, o să-și ia tălpășița. Poate că alunecă pe strada Dauphine într-o dimineață ploioasă și se aleg cu țeasta strivită de o șaretă. Poate că sunt răpiți de extratereștri și dispar în nemărginirea spațiului. Sau poate că fac sex cu cea mai bună prietenă a ta – cu șase luni înainte de data la care ar trebui să te căsătorești –, obligându-te să anulezi nunta și să pierzi tone de bani din garanțiile deja depuse.

Sincer vorbind, orice se poate întâmpla.

S-ar putea spune, așadar, că U din C e o ticăloasă neînsemnată. Nu mă înțelegeți greșit: mi-ar plăcea să mi-o imaginez pe doctor Curie întorcându-se la Cracovia în pași de vals, în stil Pretty Woman, îmbrăcată în ținuta ei de nuntă-și-sau-laborator, fluturându-și cele două premii Nobel și strigând:

„Mare greșeală! Mare! Uriașă!"

Dar adevăratul răufăcător, cel care a făcut-o pe Marie să plângă și să stea cu ochii-n tavan până la orele târzii ale nopții, e pierderea. Jalea. Calitatea intrinsecă a relațiilor de a fi trecătoare. Adevăratul personaj negativ e iubirea: un izotop instabil, supus în mod continuu dezintegrării nucleare.

Și o să rămână de-a pururea nepedepsită.

Știți pe ce te poți baza, în schimb? Ce n-a abandonat-o niciodată pe doctor Curie în toți anii vieții ei? Curiozitatea. Descoperirile pe care le-a făcut. Realizările ei.

Știința. Știința e toată șmecheria.

Motiv pentru care, atunci când NASA mă anunță pe mine, *(pe mine!) Bee Königswasser*, că am fost selectată în calitate de cercetător principal pentru BLINK, unul dintre cele mai prestigioase proiecte de cercetare în neuroinginerie ale lor, răcnesc. Urlu din toți rărunchii și plină de bucurie în biroul meu minuscul și lipsit de ferestre din campusul Bethesda al Institutului Național pentru Sănătate. Urlu gândindu-mă la tehnologia destinată îmbunătățirii performanței pe care o să am ocazia s-o realizez pentru nimeni alții decât astronauții NASA. Iar apoi îmi aduc aminte că pereții sunt subțiri ca niște foi de carton și că vecinul din stânga a formulat, la un moment dat, o plângere oficială împotriva mea fiindcă ascultam, fără căști, formații feminine de rock alternativ din anii '90. Așa că-mi pun o mână pe gură, mă mușc și sar în sus pe cât de silențios pot, în timp ce sunt răvășită de euforie.

Mă simt exact așa cum îmi imaginez că trebuie să se fi simțit doctor Curie atunci când a fost acceptată în cele din urmă la Universitatea din Paris, la sfârșitul anului 1891: ca și cum un întreg univers de descoperiri științifice (preferabil, neradioactive) ar fi fost, în sfârșit, accesibil. Asta e, de departe, ziua cea mai memorabilă a vieții mele, care dă startul unui weekend fenomenal de petreceri. Momentele-cheie sunt:

- Le dau vestea celor trei colege preferate ale mele, după care ne ducem la barul nostru obișnuit, dăm peste cap câteva serii de shoturi și jucăm pe rând scena în care Trevor, șeful nostru cel urât și care nu mai e deloc tânăr, ne-a rugat să nu ne îndrăgostim de el. (Bărbații din mediul academic au tendința de a avea multe iluzii – cu excepția lui Pierre Curie, bineînțeles. Pierre n-ar fi făcut niciodată așa ceva.)

- Îmi schimb părul din roz în violet. (Trebuie să fac asta acasă, fiindcă personalul tânăr din mediul academic nu-și permite să meargă la coafor; sfârșesc prin a arăta ca o combinație între un aparat de făcut vată de zahăr și un abator pentru unicorni, dar după incidentul cu ratonul – despre care, credeți-mă, nu vreți să știți – oricum nu mai aveam nici o șansă de a-mi recupera garanția în bani.)
- Merg la Victoria's Secret și-mi cumpăr un set de lenjerie de un verde drăguț, fără să-mi dau voie să mă simt vinovată din cauza cheltuielii. (Deși au trecut mulți ani de când nu m-a mai văzut cineva fără haine, iar dacă ar fi după mine, ar mai trece încă mulți, mulți ani.)
- Descarc planul Couch-to-Marathon[1] pe care intenționasem să-l încep și fac prima alergare. (Pe urmă șchiopătez înapoi până acasă, înjurându-mi blestemata de ambiție și descarc repede programul Couch-to-5K[2]. Nu-mi vine să cred că unii oameni se antrenează în fiecare zi.)
- Pun la cuptor gustări pentru Finneas, pisica bătrână a vecinului meu la fel de bătrân, care mă vizitează uneori pentru a doua cină. (În semn de recunoștință, îmi sfârtecă perechea preferată de Converși. Doctor Curie, în nemărginita ei înțelepciune, probabil că prefera câinii.)

Pe scurt, îmi petrec timpul într-un mod absolut minunat. Nici măcar nu sunt tristă atunci când vine ziua de luni. E o zi obișnuită de lucru, cu experimente, ședințe de laborator, mâncat prânz congelat la birou, dat peste cap o doză de suc din marca magazinului în timp ce studiez cifrele. Dar, cu perspectiva BLINK, până și vechea mea slujbă pare nouă și palpitantă.

---

[1] Program de antrenament, care îi pregătește pe începători pentru maraton
[2] Plan de alergare pentru persoanele complet neantrenate

O să fiu sinceră: am fost groaznic de îngrijorată. După ce mi-au fost refuzate patru cereri de finanțare în mai puțin de șase luni, aveam certitudinea că eram într-un punct mort al carierei – poate chiar la capătul ei. De fiecare dată când mă chema Trevor la el în birou, aveam palpitații și mi se umezeau palmele, fiind sigură că avea să mă anunțe despre refuzul reînnoirii contractului meu anual. Ultimii doi ani, după ce mi-am dat doctoratul, n-au fost prea veseli.

Dar s-a terminat. Un contract cu NASA e o oportunitate care-ți propulsează cariera. La urma urmelor, am fost selectată în urma unui proces nemilos, în defavoarea unor băieți de aur, ca, spre exemplu, Josh Martin, Hank Malik, chiar și Jan Vanderberg, acel tip oribil care face un sport olimpic din insultarea muncii mele de cercetător. Am avut și eșecuri, chiar destule, dar după aproape două decenii în care am fost obsedată de creier, am ajuns aici: un neurocercetător de vârf la BLINK. O să proiectez echipamente pentru *astronauți*, echipamente pe care ei o să le folosească în *spațiu*. Iată cum sunt pe cale să mă smulg din ghearele lipicioase, misogine, ale lui Trevor. Mutarea asta îmi face rost de un contract pe termen lung în propriul laborator, cu propria linie de cercetare. Iată punctul de cotitură al vieții mele profesionale – care, sinceră să fiu, e singura viață pe care o am.

Vreme de câteva zile, sunt în extaz. Exuberantă. Sunt exuberant de extatică.

Pe urmă, luni, la 4.33 p.m., primesc un e-mail de la NASA. Citesc numele persoanei care o să conducă proiectul alături de mine și, dintr-odată, nu mai sunt nimic din toate astea.

– Ți-l aduci aminte pe Levi Ward?

– *Brennt da etwas?*[1] Ce? Bee, tu ești? Cât e ceasul?

---

[1] Arde ceva? (în limba germană în text)

La telefon, vocea lui Mareike e groasă și adormită, compromisă de conexiunea proastă.

- Opt și un sfert în Maryland și..., încep eu să spun, calculând apoi repede, în gând, diferența de fus orar, pe baza informației că acum câteva săptămâni Reike era în Tadjikistan, dar în prezent e... în Portugalia, poate? A, da, e două noaptea la tine!

Reike mormăie și scoate o întreagă serie de alte sunete pe care le cunosc prea bine datorită celor două decenii în care am împărțit camera cu ea. Mă sprijin de spătarul fotoliului și aștept până când mă întreabă:

- Cine a murit?

- N-a murit nimeni. Mă rog, sunt sigură că cineva a murit, dar nu cineva pe care să-l cunoaștem. Chiar dormeai? Ești bolnavă? Să vin la tine?

Sunt sincer îngrijorată din cauza faptului că sora mea nu e în club, nu face baie dezbrăcată în Marea Mediterană și nici nu zburdă împreună cu o clică de vârcolaci care locuiesc în adâncurile pădurilor din Peninsula Iberică. Să doarmă noaptea e ceva foarte neobișnuit.

- Nu. Am rămas iar fără bani, spune ea, căscând. Meditez niște băieți portughezi bogați și răsfățați până când strâng destui bani ca să-mi iau bilet de avion pentru Norvegia.

Am destulă experiență cât să știu că, dacă aș întreba „De ce Norvegia?“, răspunsul lui Reike ar fi pur și simplu „De ce nu?“, așa că aleg să întreb:

- Vrei să-ți trimit niște bani?

Nu pot spune că mă dau banii afară din casă, mai ales după sărbătoririle mele (premature, după cât se pare), dar mă pot lipsi de câțiva dolari dacă am grijă la cheltuieli. Și dacă nu mănânc două zile.

– Nu, părinții răsfățatului plătesc bine. La naiba, Bee, un băiat de doisprezece ani a încercat ieri să-mi pună mâna pe țâțe!

– Scârbos! Ce-ai făcut?

– I-am spus că-i tai degetele, bineînțeles. Oricum, cărui fapt îi datorez plăcerea de a fi trezită brutal din somn?

– Îmi pare rău.

– Nu, nu-i adevărat.

Zâmbesc.

– Nu, nu-mi pare, recunosc față de sora mea, fiindcă ce sens ar avea să ai același ADN cu cineva, dacă nu-l poți trezi pe acel cineva pentru o trăncăneală de urgență? Reike, îți aduci aminte de proiectul ăla de cercetare despre care ți-am spus? Despre BLINK?

– Cel pe care îl conduci? La NASA? Unde îți folosești știința ta fițoasă despre creier ca să proiectezi căști fițoase pentru ca astronauții fițoși să se descurce mai bine în spațiu?

– Da. Ceva de genul ăsta. După cât se pare, nu-l conduc chiar singură, ci mai degrabă o fac în colaborare cu cineva. Fondurile provin de la NIH și de la NASA. Astea două s-au angajat într-un război al orgoliilor apropo de care agenție ar trebui să fie în control, dar până la urmă au hotărât să aibă doi șefi.

Observ cu coada ochiului o săgeată portocalie. E Finneas, sărind pe pervazul ferestrei de la bucătăria mea. Îi dau drumul înăuntru și îl scarpin de câteva ori pe cap. El scoate un mieunat drăgăstos și mi se freacă de mână. Apoi o întreb pe Reike:

– Ți-l amintești pe Levi Ward?

– E vreun fost iubit al meu care încearcă să mă găsească fiindcă are gonoree?

– Ce? Nu! E un tip pe care l-am cunoscut la școala doctorală, explic eu în timp ce deschid dulapul în care țin mâncarea

pentru pisici. Își lua doctoratul în inginerie în laboratorul meu și era în anul cinci pe vremea când eu am început...

– Wardiotul!

– Da, el e!

– Mi-aduc aminte! Nu era... marfă? Înalt? Bine făcut?

Îmi rețin un zâmbet în timp ce îi torn lui Finneas mâncare în bol.

– Nu sunt sigură ce sentimente am vizavi de faptul că singurul lucru pe care ți-l amintești despre dușmanul meu de moarte de la doctorat e faptul că măsoară un metru nouăzeci și trei în înălțime!

Surorile întru știință ale doamnei Curie, renumita fiziciană Bronisława Dłuska și activista educațională Helena Szalayowa, nu și-ar fi amintit niciodată așa ceva. În afara cazului în care ar fi fost niște boarfe lacome, ca Reike, caz în care cu siguranță că și-ar fi amintit.

– *Și* bine făcut. Ar trebui să fii mândră de memoria mea de elefant!

– Și chiar sunt. În orice caz, mi s-a spus cine o să fie conducătorul proiectului din partea NASA și...

– Nu cred, spune Reike, care probabil că s-a ridicat în capul oaselor. Vocea ei e dintr-odată clară. *Nu cred!* repetă ea.

– Ba să crezi, îmi contrazic eu sora, ascultându-i cotcodăcitul maniacal și zglobiu în timp ce arunc la gunoi conserva goală. Știi, ai putea măcar să te prefaci că nu te bucuri atât de tare de chestia asta!

– Da, aș putea. Dar oare o s-o fac?

– Evident că nu.

– Ai plâns atunci când ai aflat?

– Nu.

– Te-ai lovit cu capul de birou?

– Nu.

– Nu mă minți! Ai un cucui în frunte?

– Poate că da. Unul mic.

– O, Bee! Dragă, îți mulțumesc că m-ai trezit ca să-mi împărtășești vestea asta excepțională! Nu Wardiotul e cel care a spus despre tine că ești „furâtă“[1]?

N-a făcut-o, cel puțin nu în termenii ăștia, dar râd atât de tare, încât Finneas îmi aruncă o privire speriată.

– Nu-mi vine să cred că ai ținut minte *asta*!

– Hei, nu mi-a plăcut deloc să aud așa ceva. Ești al naibii de sexy!

– Spui asta numai fiindcă arăt exact ca tine.

– Crede-mă că nu mi-am dat seama.

Oricum, chestia cu asemănarea dintre noi nu e complet adevărată. Da, eu și Reike suntem amândouă minione. Avem trăsături simetrice, ochi albaștri, părul brunet și drept. Cu toate astea, am depășit de mult faza în care am fi putut să-i păcălim pe părinții noștri să ne ia pe una drept cealaltă. La cei douăzeci și opt de ani pe care îi avem, nimeni nu s-ar chinui să ne deosebească una de alta. Nu în condițiile în care părul meu a avut în ultimul deceniu toate nuanțele de pastel, sau având în vedere pasiunea mea pentru piercing și ocazionalele tatuaje. Reike, cu dorul ei de ducă și înclinațiile artistice, e adevăratul spirit liber al familiei, dar nu s-a deranjat niciodată să facă alegeri vestimentare pe măsură. Ăsta e domeniul unde eu, așa-zisul om de știință plictisitor al familiei, compensez.

– Deci el era? Cel care m-a insultat indirect?

– Exact. Levi Ward. Unic și de neegalat.

Torn apă în bol pentru Finneas. Lucrurile n-au stat *chiar* așa. Levi nu m-a insultat explicit. Totuși, implicit...

[1] „Foarte urâtă“ – „fugly“ în textul original

Am avut prima prezentare științifică în semestrul al doilea al școlii doctorale și am luat-o foarte în serios. Am memorat întregul discurs, am refăcut prezentarea PowerPoint de șase ori, ba chiar m-am dat de ceasul morții ca să-mi aleg toaleta perfectă. Am reușit să mă îmbrac mai frumos decât de obicei și Annie, cea mai bună prietenă a mea de acolo, a avut ideea proastă, dar bine intenționată, de a-l convinge pe Levi să mă complimenteze.

– Nu-i așa că Bee e foarte drăguță azi?

Probabil că era singurul subiect de conversație care îi trecuse ei prin minte. Annie îi dădea întotdeauna înainte despre cât de misterios și de chipeș era Levi Ward, cu părul brunet, cu umerii lați și cu fața aia interesantă și neobișnuită a lui; despre cum își dorea ea să nu mai fie atât de rezervat și s-o invite în oraș. Doar că Levi nu părea interesat de conversație. M-a studiat atent cu ochii lui verzi, pătrunzători. M-a studiat din cap până-n picioare mai multe clipe. După care a spus...

Nimic. Absolut nimic.

Doar și-a luat acea expresie pe care Tom, fostul meu logodnic, a numit-o apoi „îngrozită" și a ieșit din laborator cu o înclinare rigidă din cap și fără să-mi facă nici un compliment, nici măcar unul exagerat, fals. Apoi mediul academic, haznaua supremă a bârfelor, și-a făcut treaba și întreaga poveste a căpătat o viață proprie. Studenții au spus că Levi vomitase pe rochia mea; că se pusese în genunchi și că mă implorase să port o pungă de hârtie trasă peste față; că fusese atât de îngrozit, încât încercase să-și curețe creierul bând înălbitor de rufe și că, pe cale de consecință, suferise leziuni neurologice ireversibile. În general, încerc să nu mă iau prea tare în serios și faptul că am fost subiectul unor astfel de glume mi s-a părut oarecum amuzant, însă bârfele au luat o asemenea amploare încât am început să mă întreb dacă nu cumva chiar eram respingătoare.

Cu toate astea, nu l-am învinovățit niciodată pe Levi. Nu i-am purtat pică fiindcă a refuzat să se înarmeze cu suficientă bunăvoință ca să pretindă că mă găsea atrăgătoare. Sau mă rog, ne-respingătoare. Păruse întotdeauna atât de *bărbat de bărbat*, la urma urmelor. Diferit de băieții din jurul meu. Serios, disciplinat, puțin încruntat. Profund și talentat. Bărbatul alfa, ce-o mai însemna și asta. O fată cu septul perforat și părul vopsit într-un degradeu de albastru n-avea cum să se conformeze idealurilor lui de frumusețe feminină, iar pe mine asta nu mă supăra câtuși de puțin.

Însă lucrurile pentru care *îi port* pică sunt celelalte comportamente pe care le-a avut în timpul anului de studiu în care ne-am suprapus. De exemplu, faptul că nu se deranja niciodată să mă privească în ochi atunci când vorbeam cu el, sau că întotdeauna găsea scuze ca să nu vină la întâlnirile grupului de prezentări științifice atunci când era rândul meu să vorbesc. Îmi rezerv dreptul de a fi furioasă pentru felul în care se strecura afară dintr-o conversație în clipa în care mă alăturam și eu, pentru faptul că mă considera nedemnă de atenția lui într-o asemenea măsură, încât nu mă saluta niciodată atunci când intram în laborator, pentru felul în care l-am surprins uitându-se la mine cu o expresie intensă de dezgust, de parcă aș fi fost vreun monstru abominabil. Îmi rezerv dreptul de a fi înverșunată fiindcă după ce eu și Tim ne-am logodit, Levi l-a tras deoparte și i-a spus că ar fi putut găsi pe cineva mult mai bun decât mine. Ce naiba, cine *face* așa ceva?

Mai mult decât orice, îmi rezerv dreptul de a-l detesta pentru modul clar în care și-a exprimat convingerea că sunt un om de știință mediocru. Aș fi putut ignora cu ușurință toate celelalte lucruri, dar o să-mi ascut întotdeauna sabia din cauza lipsei lui de respect față de munca mea.

Asta, până când o să-i înfig sabia aia în vintre.

Levi a devenit duşmanul meu de moarte într-o zi de marţi a lunii aprilie, în biroul îndrumătorului meu de doctorat. Samantha Lee a fost şi continuă să fie excepţională în domeniul neuroimagisticii. Dacă există o modalitate de a studia creierul unei fiinţe umane vii fără a-i perfora ţeasta, Sam fie că e cea care a inventat-o, fie că şi-a însuşit-o şi că o stăpâneşte la perfecţie. Cercetarea ei e genială, bine finanţată şi are un grad ridicat de interdisciplinaritate, de unde şi numărul mare de studenţi pe care i-a avut la doctorat: neurocercetători cognitivi, ca mine, interesaţi de bazele neuronale ale comportamentului, dar şi informaticieni, biologi, psihologi, ingineri.

Levi a ieşit în evidenţă chiar şi în haosul din laboratorul aglomerat al lui Sam. Avea o înclinaţie pentru genul de rezolvare a problemelor, care îi plăcea lui Sam, cel care ridică neuroimagistica la statutul de artă. În primul lui an de studii doctorale a născocit o modalitate de a construi un aparat portabil pentru spectroscopie cu infraroşu, procedeu care îi bulversase pe postdoctoranzi timp de un deceniu. Până să ajungă în al treilea an, deja revoluţionase reţeaua de analiză a datelor de care dispunea laboratorul. În al patrulea an, a fost publicat în revista *Science*[1]. Iar în al cincilea, atunci când m-am alăturat echipei laboratorului, Sam ne-a chemat pe mine şi pe Levi Ward în biroul ei.

– Avem proiectul ăsta nemaipomenit pe care am vrut să-l demarez, a spus ea cu obişnuitu-i entuziasm. Dacă reuşim să-l ducem până la capăt, o să revoluţioneze complet domeniul. Iată de ce am nevoie de o colaborare între cel mai bun neurocercetător al meu şi cel mai bun inginer.

---

[1] Revistă academică a Asociaţiei Americane pentru Dezvoltarea Ştiinţei, una dintre cele mai valoroase reviste academice din lume

Era o după-amiază răcoroasă de primăvară. Îmi amintesc bine, fiindcă acea dimineață fusese de neuitat: Tim, într-un genunchi, în mijlocul laboratorului, cerându-mă în căsătorie. Puțin prea teatral, dar n-aveam de gând să mă plâng, având în vedere că asta însemna că cineva voia să-mi fie alături pentru totdeauna. Așa că îl privisem în ochi, îmi înghițisem lacrimile și spusesem „da".

Câteva ore mai târziu, inelul de logodnă mă înțepa dureros în pumnul încleștat.

– N-am timp pentru o colaborare, Sam, a spus Levi.

El stătea cât se putea de departe de mine, dar, chiar și așa, reușea să umple încăperea aceea mică și să devină centrul ei. Nu s-a deranjat să mă privească. Nici măcar o dată.

Sam s-a încruntat.

– Ieri ai spus că vrei să iei parte la proiectul ăsta.

– Am greșit, a răspuns el, iar expresia i-a rămas impenetrabilă, neînduplecată. Îmi pare rău, Sam! Pur și simplu, sunt prea ocupat.

Mi-am dres glasul și am făcut câțiva pași spre el.

– Știu că nu sunt decât o studentă din anul întâi, am început eu pe un ton conciliant, dar sunt capabilă să mă achit de sarcini, crede-mă. Și...

– Nu e vorba despre asta, a răspuns Levi, în timp ochii lui, de un verde furtunos și rece, i-au întâlnit în treacăt pe ai mei și, pentru o fracțiune de secundă, a fost ca și cum el s-ar fi blocat, ca și cum nu și-ar fi putut smulge privirea de la ei, iar inima mi-a bătut mai tare, însă apoi el a continuat: După cum am spus, n-am timp acum să mă implic în proiecte noi.

Nu-mi aduc aminte de ce am ieșit din birou de una singură sau de ce m-am hotărât să zăbovesc chiar în fața biroului, pe hol. Mi-am spus că totul era bine. Levi era doar ocupat. Toată

lumea era așa. Academia nu e nimic altceva decât o grămadă de oameni ocupați, care se învârt încoace și-ncolo și care nu-și mai văd capul de atâtea treburi. Chiar și eu eram foarte ocupată, fiindcă Sam avea dreptate: eram unul dintre cei mai buni neurocercetători din laborator. Aveam mult de muncă.

Așa că nu m-am supărat deloc. Asta, până când am auzit – fără să vreau – întrebarea pe care Sam i-a pus-o lui Levi pe un ton plin de îngrijorare:

– De ce te-ai răzgândit? Ai spus că proiectul o să fie floare la ureche.

– Știu. Dar nu pot. Îmi pare rău.

– Ce nu poți?

– Să lucrez cu Bee.

Sam l-a întrebat de ce, dar n-am rămas să ascult. Să faci studii, superioare sau nu, e o treabă care necesită o anumită doză de masochism, dar am tras linia atunci când a venit vorba să ascult cum cineva mă vorbea de rău în fața șefului meu. Am plecat în grabă și, până săptămâna următoare, când am auzit-o pe Annie trăncănind, plină de veselie, despre faptul că Levi fusese de acord s-o ajute la teza de doctorat, ajunsesem să nu mă mai mint.

Levi Ward, Wardestatea Sa, Doctor Wardiot, mă disprețuia.

Pe mine.

Pe mine în mod special.

Da, era un bărbat masiv, taciturn, sobru și contemplativ. Era retras și introvertit. Avea un temperament rezervat și distant. Nu puteam pretinde să mă placă și n-aveam nici o intenție să-i cer asta. Totuși, dacă putea fi civilizat, politicos și chiar prietenos cu tot restul lumii, ar fi putut face un efort și în privința mea. Dar nu, Levi Ward mă disprețuia în mod evident. Și confruntată cu o asemenea ură...

Ei bine, n-aveam altceva de făcut decât să-l urăsc, la rândul meu.

– Eşti acolo? întreabă Reike.

– Da, îngăim eu, doar mă gândeam la Levi.

– Deci Ward e la NASA? Să îndrăznesc să sper că o să fie trimis pe Marte, ca să aducă înapoi roverul Curiosity[1]?

– Din păcate, nu înainte să conducă proiectul împreună cu mine.

În ultimii câţiva ani, în timp ce cariera mea a suflat din greu, ca un hipopotam suferind de apnee, cariera lui a prosperat într-un mod enervant. A publicat nişte studii interesante, a primit o finanţare uriaşă de la Departamentul Apărării şi, potrivit unui e-mail pe care Sam îl trimisese, a ajuns pe lista *Forbes*, „Zece sub patruzeci", Ediţia Ştiinţifică. Singurul motiv din care i-am suportat succesul fără să abandonez cursa a fost faptul că cercetarea lui nu s-a apropiat de domeniul neuroimagisticii. Asta a făcut să nu mai fim chiar în competiţie unul cu celălalt şi mi-a permis ca, pur şi simplu, să nu mă mai gândesc la el niciodată. Lucru care mi-a dat un excelent imbold de a trăi, ceea ce a funcţionat superb. Până azi.

Sinceră să fiu, la naiba cu ziua de azi!

– Încă mă distrez foarte bine, dar o să fac un efort să dau dovadă de compasiune de soră. Cât de stresată eşti că o să lucrezi cu el, pe o scară de la unu – la respiratul cu dificultate într-o pungă?

Răstorn ce a mai rămas din apa lui Finneas într-un ghiveci cu margarete.

– Cred că faptul de a lucra cu cineva care te consideră un cercetător de rahat îţi dă dreptul la cel puţin două inhalatoare.

---

[1] Un rover de dimensiunea unei maşini, trimis pe Marte ca să exploreze craterul Gale

– Ești nemaipomenită! Ești cel mai bun om de știință!

– A, mulțumesc! răspund eu, alegând să cred că includerea astrologiei și a terapiei cu cristale în categoria „știință" de către sora mea nu diminuează complimentul pe care mi l-a făcut. O să fie oribil! Mai rău de-atât nu se poate. Dacă Levi Ward e același de până acum, eu o să... Reike, faci pipi?

Urmează o pauză. Aud zgomotul apei care curge.

– Poate că fac. Hei, tu ești cea care ne-a trezit pe mine și pe vezica mea! Te rog, continuă.

Zâmbesc și clatin din cap.

– Dacă el e la fel cum era la Pitt, colaborarea noastră o să fie un coșmar. În plus, o să mă aflu pe terenul lui.

– Exact, fiindcă te muți la Houston.

– Pentru trei luni. Plec săptămâna viitoare, împreună cu asistentul meu de cercetare.

– Te invidiez! Eu sunt blocată aici, în Portugalia, pentru cine știe cât timp, unde sunt pipăită de imitații ale lui Joffrey Baratheon[1] care refuză să învețe ce e subjonctivul. Sunt în rahat, Bee.

Niciodată n-o să înceteze să mă uimească modul diferit în care am reacționat eu și Reike la faptul că am fost azvârlite de colo până colo în copilărie, atât înainte, cât și după moartea părinților noștri. Am fost aruncate de la un membru al familiei extinse la altul, am trăit într-o duzină de țări, și tot ce-și dorește Reike e să trăiască în și mai multe. Să călătorească, să vadă locuri noi, să experimenteze lucruri noi. E ca și cum dorința de schimbare ar fi gravată în creierul ei. Și-a adunat lucrurile în ziua în care am absolvit liceul, iar în ultimii zece

[1] Personaj fictiv al seriei de romane *Cântec de gheață și foc* de George R.R. Martin și al adaptării pentru televiziune *Urzeala Tronurilor*

ani şi-a croit drum de-a lungul continentelor, plângându-se de plictiseală după numai câteva săptămâni petrecute undeva.

Eu sunt opusul ei. Vreau să prind rădăcini. Vreau siguranţă. Stabilitate. Am crezut că aveam să obţin asta făcând pereche cu Tim, dar, după cum am spus, să te bazezi pe alţii e o treabă riscantă. În mod evident, permanenţa şi iubirea sunt incompatibile, aşa că acum mă concentrez pe carieră. Îmi doresc o slujbă de cercetător pe termen lung la Institutul Naţional de Ştiinţă. Iar proiectul BLINK e trambulina perfectă.

– Ştii ce revelaţie am avut în clipa asta? întreabă Reike.

– Că ai uitat să tragi apa?

– Din cauza ţevilor ăstora europene, care sunt gălăgioase, nu pot să trag apa noaptea. Dacă o fac, vecinul îmi lasă mesaje pasiv-agresive. Dar ascultă: acum trei ani, pe vremea când mi-am petrecut vara culegând pepeni în Australia, l-am întâlnit pe tipul ăsta din Houston. Era demenţial. Şi drăguţ, pe deasupra. Sunt sigură că-i pot găsi adresa de e-mail şi că pot să-l întreb dacă nu cumva e singur.

– Nu!

– Avea nişte ochi drăguţi şi putea să-şi atingă vârful nasului cu limba, lucru pe care poate să-l facă zece la sută din populaţie.

Îmi propun să verific dacă e adevărat.

– Plec la Houston ca să muncesc, nu ca să mă văd cu tipi care îşi ating nasul cu limba.

– Ai putea să le faci pe amândouă.

– Nu ies la întâlniri.

– De ce?

– Ştii de ce.

– De fapt, nu ştiu, spune Reike luându-şi obişnuitul ei ton încăpăţânat. Ascultă, ştiu că ultima dată când ai avut un iubit...

– Am fost logodită.

– Tot aia. Poate că lucrurile n-au mers bine, continuă ea, iar eu ridic dintr-o sprânceană la auzul celui mai mare eufemism pe care l-am auzit rostit vreodată. Motiv din care tu, Bee, vrei să te simți în siguranță și-ți menții limitele emoționale, dar asta nu te poate determina să nu te mai vezi cu nimeni, niciodată. Nu-ți poți așeza toate ouăle în coșul științei. Mai sunt și alte coșuri, mai bune. Cum ar fi cel al sexului și al giugiulelii și al acceptării ca un tip să plătească pentru cina ta vegană scumpă și..., se întrerupe ea dintr-odată, fiindcă Finneas alege exact acel moment ca să miaune zgomotos, iar eu binecuvântez în gând sincronizarea micii feline. Bee! Ți-ai luat puiul ăla de pisică despre care mi-ai vorbit?

– E motanul vecinului.

Mă aplec să-l mângâi, mulțumindu-i discret pentru faptul că a distras-o pe sora mea în mijlocul predicii.

– Dacă nu vrei să te vezi cu tipul cu limba și nasul, măcar ia-ți o nenorocită de pisică! Deja ai ales numele ăla stupid.

– Miaurie Curie e un nume grozav! Și nu-mi iau nici o pisică.

– E visul tău din copilărie! Îți aduci aminte de perioada pe care am petrecut-o în Austria? Cum ne jucam de-a Harry Potter și cum Patronus al tău era întotdeauna un pisoi?

Zâmbesc. Am citit împreună cărțile, în limba germană, cu numai câteva săptămâni înainte de a ne muta la verișoara noastră din partea mamei, care locuia în Anglia și care n-a fost chiar încântată să ne cazeze în minuscula ei cameră de oaspeți. O, urăsc să mă mut! Sunt tristă fiindcă trebuie să plec din apartamentul meu de rahat, dar preaiubit, din Bethesda.

– Iar Patronus al tău era un pește balon. Oricum, Harry Potter e întinat pe vecie, iar eu nu-mi iau pisică.

– De ce?

– Fiindcă o să moară în treisprezece până la șaptesprezece ani, conform ultimelor statistici, iar asta o să-mi sfărâme inima în treisprezece până la șaptesprezece bucățele.

– O, la naiba!

– O să mă rezum la a iubi pisicile altor oameni, fără să știu când le e dat să moară.

Aud o bufnitură, probabil că în momentul ăsta Reike s-a trântit în pat.

– Știi cum se cheamă tulburarea de comportament de care suferi? Se cheamă...

– Nu e o tulburare de comportament, am mai discutat...

– Evitarea atașamentului. Ești patologic independentă și nu-i lași pe ceilalți să se apropie de tine, din frica de a nu fi părăsită în cele din urmă. Ai ridicat un zid în jurul tău – Zidul-Bee – și ești îngrozită de orice manifestare psihică ce seamănă cu emoția...

Vocea lui Reike se estompează într-un căscat adânc. Simt cum mă cuprinde un val de afecțiune pentru sora mea, deși modul ei preferat de a-și petrece timpul liber e să-mi înscrie trăsăturile personalității în WebMD[1] și să mă diagnosticheze cu tulburări imaginare.

– Culcă-te, Reike! Te sun în curând.

– Da, bine, răspunde ea, căscând din nou. Dar am dreptate, Beetch. Iar tu n-ai.

– Sigur că da. Noapte bună, iubito!

Închid telefonul și-mi mai petrec câteva minute mângâindu-l pe Finneas. După ce motanul se strecoară afară, în răcoarea proaspătă a nopții de primăvară, încep să-mi fac

[1] Publicație online care conține informații referitoare la sănătatea și starea de bine a omului

bagajul. În timp ce-mi împachetez blugii și tricourile colorate, dau peste ceva ce n-am mai văzut de multă vreme: o rochie cu buline galbene pe fond albastru, nuanța de albastru a halatului de nuntă pe care l-a purtat doctor Curie. Rochia mea e marca Target, colecția de primăvară, cumpărată cu circa cinci milioane de ani în urmă. A costat aproximativ doisprezece dolari. E rochia cu care eram îmbrăcată atunci când Levi a stabilit că reprezentam echivalentul unui mont dotat cu rațiune, cea mai respingătoare dintre creaturile naturii.

Ridic din umeri și îndes rochia în valiză.

2
NERVUL VAG: LEȘINUL

– Apropo, poţi lua lepră de la tatu[1].

Îmi dezlipesc nasul de geamul avionului şi mă uit la Rocio, asistenta mea de cercetare.

– Vorbeşti serios?

– Da. Animalele astea au luat-o de la oameni cu mii de ani în urmă, iar acum ne-o dau înapoi, explică ea, ridicând din umeri. Ştii tu, răzbunarea!

Îi cercetez faţa frumoasă, căutând indicii care să-mi arate că minte. Ochii ei negri şi mari, puternic machiaţi cu creion dermatograf, sunt de nepătruns. Are părul de un negru atât de intens, încât absoarbe nouăzeci la sută din lumina vizibilă. Buzele îi sunt pline, curbate în jos, în bosumflarea ei caracteristică.

Nu. Nu detectez nimic.

– E adevărat?

– Te-aş minţi eu vreodată?

[1] Mamifer exotic edentat, cu corpul protejat de un înveliş cornos, format din plăci mobile

– Săptămâna trecută ai jurat că Stephen King scrie o continuare a lui *Winnie de Pluş*.

Şi am crezut-o. La fel cum am crezut că Lady Gaga e o satanistă recunoscută, sau că rachetele de badminton sunt făcute din oase şi din intestine de oameni. Mizantropia gotică haotică şi înfricoşătorul sarcasm impasibil fac parte din stilul ei şi ar fi cazul să ştiu că nu trebuie s-o iau în serios. Problema e că, din când în când, azvârle câte o poveste care pare nebunească şi care, la o cercetare mai amănunţită (o căutare pe Google, adică), se dovedeşte a fi adevărată. De exemplu, ştiaţi că filmul *The Texas Chainsaw Massacre* a fost inspirat de o poveste adevărată? Înainte de Rocio, eu n-am ştiut. Şi am dormit mult mai bine.

– Atunci, nu mă crede, conchide ea ridicând iarăşi din umeri şi întorcându-se la manualul de pregătire pentru admiterea la şcoala doctorală. Du-te şi mângâie nişte tatu leproşi, ca să mori după aia!

E o ciudată. Ador asta la ea!

– Hei, eşti sigură că o să fii OK departe de Alex pentru următoarele câteva luni?

Mă simt puţin vinovată fiindcă o iau de lângă prietenul ei. Pe vremea când aveam douăzeci şi doi de ani, dacă cineva ar fi vrut să mă despart de Tim pentru câteva luni, m-aş fi aruncat în mare. Pe de altă parte, o privire retrospectivă a demonstrat fără urmă de îndoială că sunt o idioată absolută, iar Rocio pare destul de entuziasmată de oportunitatea legată de proiectul BLINK. Ea plănuieşte ca la toamnă să facă cerere de admitere în programul neuro de la Johns Hopkins, iar informaţia din CV-ul ei despre colaborarea cu NASA n-o să dea rău deloc. Atunci când i-am oferit şansa de a veni cu mine, Rocio chiar

m-a îmbrățișat. Acela a fost un moment de slăbiciune pe care sunt sigură că-l regretă profund.

- OK? Glumești? întreabă ea uitându-se la mine de parcă aș fi nebună. Trei luni în Texas, îți dai seama de câte ori o să apuc s-o văd pe La Llorona[1]?

- La... ce?

Rocio își dă ochii peste cap și-și pune căștile.

- Chiar nu știi nimic despre fantomele feministe faimoase!

Îmi înăbuș un zâmbet și mă întorc din nou spre fereastră. În 1905, doctor Curie s-a hotărât să investească banii care i-au revenit din câștigarea premiului Nobel în angajarea unui asistent de cercetare. Mă întreb dacă și ea a sfârșit prin a lucra alături de o fetiță emo, moderat de înfricoșătoare, care îl venera pe Cthulhu[2]. Mă uit la nori până când mă plictisesc, iar apoi îmi scot telefonul din buzunar și îl conectez la Wi Fi-ul gratuit din avion. Îi arunc o privire lui Rocio, asigurându-mă că nu e atentă la mine. După care îmi orientez ecranul telefonului în așa fel încât să nu-l vadă.

Nu sunt o persoană prin excelență secretoasă, mai ales din cauza lenei: refuz să mă angajez în calvarul cognitiv de a ține socoteala minciunilor și a omisiunilor. Totuși, am un secret. O singură informație pe care n-am împărtășit-o nimănui, nici măcar surorii mele. Nu mă înțelegeți greșit, i-aș încredința viața mea lui Reike, dar în același timp o cunosc suficient de bine ca să-mi imaginez scena: e îmbrăcată cu o rochie vaporoasă de plajă și flirtează cu un păstor scoțian pe care l-a cunoscut într-o *trattoria* de pe coasta Amalfi. Se hotărăsc să mănânce ciupercile halucinogene pe care tocmai le-au cumpărat de la un

[1] Personaj din folclorul mexican, descris drept fantoma unei femei care bântuie malurile apelor, plângându-și copiii pe care i-a înecat

[2] Entitate cosmică fictivă creată de scriitorul H.P. Lovecraft, considerată un Măreț Bătrân din panteonul entităților cosmice ale scriitorului

fermier belarus și, odată ajunși la jumătatea experienței, Reike deconspiră singurul lucru pe care i s-a interzis în mod expres să-l repete: sora ei geamănă, Bee, conduce unul dintre cele mai populare și controversate conturi academice de Twitter. Vărul ciobanului scoțian e, în secret, activist pentru drepturile bărbaților. El îmi trimite prin poștă un oposum mort, mă dă de gol în fața prietenilor lui nebuni și sunt concediată.

Nu, mulțumesc frumos. Îmi place munca mea (și îmi plac și oposumii) prea mult ca să risc așa ceva.

Am creat @WhatWouldMarieDo[1] în timpul primului meu semestru de la școala doctorală. Predam un curs de neuroanatomie și, la jumătatea semestrului, m-am hotărât să fac printre studenții mei un sondaj de opinie anonim, ca să le aflu părerea sinceră despre modalitățile de a îmbunătăți cursul. Și nu asta a fost ceea ce am primit. Mi s-a spus că, dacă aș fi predat dezbrăcată, cursul meu ar fi fost mai interesant. Că ar fi trebuit să mă mai îngraș puțin, să-mi fac implanturi mamare, să nu-mi mai vopsesc părul în „culori nenaturale" și să scap de piercinguri. Am primit chiar și un număr de telefon pe care să-l apelez dacă „am vreodată chef de o sulă de douăzeci și cinci de centimetri". (Da, ce să spun!)

Mesajele erau destul de înspăimântătoare, dar ceea ce m-a făcut să mă ascund în cabina de toaletă ca să plâng au fost reacțiile celorlalți studenți din gașca mea, inclusiv Tim. Au râs de comentarii, pe care le-au considerat niște glume inofensive, iar apoi m-au convins să nu le raportez conducerii, spunându-mi că aș fi făcut din țânțar armăsar.

Bineînțeles, cu toții erau bărbați.

(Serios vorbind: de ce *există* bărbații?)

---

[1] Ce ar face Marie

În seara aceea am adormit plângând. În ziua următoare m-am trezit, m-am întrebat câte alte femei din STEM se simțeau la fel de singure ca mine și, dintr-un impuls, am descărcat Twitter și am creat @WhatWouldMarieDo. Am atașat o poză – prost prelucrată în Photoshop – a lui doctor Curie purtând ochelari de soare, însoțită de o biografie de un rând: *Face ca tabelul periodic al elementelor să fie mai feminin, începând din 1889 (ea/al ei).* Voiam, pur și simplu, să urlu în gol. Sincer, nu credeam nici măcar că cineva avea să-mi vadă postarea. Dar m-am înșelat.

@WhatWouldMarieDo: *Ce ar face doctor Curie, prima femeie-profesor de la Sorbona, în situația în care unul dintre studenții ei i-ar cere să-și țină cursurile dezbrăcată?*

@198888: *I-ar scurta perioada de înjumătățire.*

@annahhhh: *L-AR PÂRÎ LUI PIERRE!!!*

@emily89: *I-ar turna niște poloniu în pantaloni și s-ar uita la scula lui în timp ce se usucă.*

@bioworm55: *I-ar bombarda L-AR BOMBARDA.*

@lucyinthesa: *Ți s-a întâmplat ție? Odată un student a spus ceva despre fundul meu, iar spusele lui au fost atât de scârboase încât nu m-a crezut nimeni.*

Mai mult de cinci ani mai târziu, după ce a fost remarcat de câteva ori de *Chronicle of Higher Ed*[1], i s-a publicat un articol în *New York Times* și are cam un milion de urmăritori, WWMD e refugiul meu. Mai bine de-atât, s-ar putea ca acest cont de Twitter să fi devenit un refugiu și pentru mulți alții. WWMD s-a transformat într-un fel de comunitate terapeutică, folosită

[1] *Cronica Studiilor Superioare*, revistă și website care prezintă știri, informații și locuri de muncă pentru membri corpului profesoral de la colegii și universități și pentru profesioniștii care se ocupă de studenți

de femeile din STEM ca să-și spună poveștile, ca să facă schimb de sfaturi și... ca să se plângă.

O, bineînțeles că ne plângem! Ne plângem mult, iar asta e de-a dreptul minunat.

@BiologySara: *Hei, @WhatWouldMarieDo în situația în care n-ar fi creditată ca făcând parte dintre autorii unui proiect bazat pe ideea ei și la care a lucrat ani întregi? Toți ceilalți autori sunt bărbați, fiindcă „bineînțeles" că sunt.*

– Au!

Scrâșnesc din dinți și îi răspund lui Sarah.

Marie le-ar strecura niște radiu în cafele. De asemenea, ar lua în considerare să raporteze situația la Biroul pentru Integritate în Cercetare al instituției la care lucrează, asigurându-se că documentează fiecare etapă a procesului.

Apăs butonul *trimite*, bat darabana pe brațele scaunului și aștept. Răspunsurile mele nu sunt atracția principală a contului, nici pe departe. Adevăratul motiv din care oamenii apelează la WWMD e... Da. Ăsta. Simt cum mi se lățește rânjetul în timp ce încep să vină răspunsurile.

@DrAllixx: *La fel mi s-a întâmplat și mie. Eram singura femeie și persoană de culoare din șirul autorilor, iar numele meu a dispărut brusc în timpul revizuirilor. Sarah, trimite-mi un mesaj personal dacă vrei să vorbim.*

@AmyBernard: *Sunt membră a Asociației Femeilor din Domeniul Științific, iar pe site-ul nostru avem sfaturi pentru astfel de situații (din păcate, sunt frecvente)!*

@TheGeologician: *Trec prin aceeași situație chiar acum @BiologySarah. Am raportatul cazul la BIC și procesul e încă în desfășurare, dar mi-ar plăcea să stăm de vorbă, dacă vrei să te răcorești.*

@SteveHarrison: *Dragă, am noutăți: te minți singură. Contribuțiile tale nu sunt suficient de valoroase ca să-ți garanteze un loc printre autorii proiectului. Echipa ta ți-a făcut o favoare lăsându-te să faci parte din ea pentru o vreme, dar dacă nu ești suficient de deșteaptă, nu ești. Nu e totul din cauză că ești femeie, câteodată se întâmplă să nu fii decât o RATATĂ, pur și simplu.*

E un adevăr universal recunoscut că o comunitate de femei care încearcă să-și vadă de treaba ei trebuie să-și dorească părerea unui bărbat oarecare.

Am aflat de multă vreme că nu e niciodată o idee bună să te încontrezi cu lorzii cercetării STEM care locuiesc în subsoluri și care intră pe internet căutând pe cineva cu care să se certe. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să le furnizez distracție gratuită egourilor lor fragile. Dacă vor să se descarce, își pot cumpăra abonament la sală sau pot să joace jocuri video. Ca oamenii normali.

Dau să ascund postarea încântătoare a lui @SteveHarrison, dar observ că cineva i-a răspuns.

@Shmacademics: *Da, Marie, uneori suferi de ratare, pur și simplu. Steve știe din experiență.*

Chicotesc.

@WhatWouldMarieDo: *O, Steve, fii mai blând cu tine!*

@Shmacademics: *E doar un băiețel care stă în fața unei fetițe, rugând-o să muncească de două ori mai mult decât a muncit el vreodată, numai ca să demonstreze că e demnă de a deveni om de știință.*

@WhatWouldMarieDo: *Steve, romanticule incurabil ce ești!*

@SteveHarrison: *Du-te naibii! Insistența ridicolă de a împinge femeile în STEM distruge cercetarea. Oamenii ar trebui să primească slujbe fiindcă sunt competenți, NU fiindcă AU VAGINURI. Dar în zilele noastre oamenii se simt obligați să angajeze femei, iar ele primesc locuri de muncă în detrimentul bărbaților care sunt MAI CALIFICAȚI. Ăsta e sfârșitul cercetării STEM și E GREȘIT SĂ SE PROCEDEZE ASTFEL.*

@WhatWouldMarieDo: *Văd că ești supărat, Steve.*

@Shmacademics: *Liniștește-te, puiule.*

Steve ne blochează pe amândoi, iar eu chicotesc din nou, aruncându-i o privire curioasă lui Rocio. @Shmacademics e un alt cont foarte popular de pe Twitterul academic și e de departe preferatul meu. Majoritatea postărilor lui sunt despre felul în care ar trebui să scriem, iar alteori, face haz de academicienii elitiști, închiși în turnurile lor de fildeș, și atrage atenția asupra științei părtinitoare, de proastă calitate. La început am fost puțin neîncrezătoare în el, având în vedere că în biografia lui se referă la el/al lui, și știm cu toții cum pot fi bărbații cis[1] pe internet. Dar până la urmă am format un fel de alianță. Atunci când lorzii cercetării STEM se simt jigniți până și de simpla idee a pătrunderii femeilor în domeniul lor și încep să-mi ciopârțească postările, @Shmacademics mă ajută să râd de ei. Nu-mi mai aduc aminte când am început să ne trimitem mesaje personale, când am încetat să mă mai tem că era un

[1] Conform teoriei „identității de gen": o persoană ale cărei identitate și „rol de gen" sunt echivalente cu sexul dobândit prin naștere

Gamergater[1] retras, hotărât să-mi deconspire identitatea, și nici când am început să-l consider prietenul meu. Dar, câțiva ani mai târziu, iată-ne trăncănind de două ori pe săptămână despre jumătate de duzină de lucruri diferite, fără ca măcar să ne fi aflat numele adevărate. Oare e ciudat să știu că Shmac a avut păduchi de trei ori în clasa a doua, dar să nu știu care e fusul orar al locului în care trăiește el? Puțin. Dar e și eliberator. În plus, e foarte periculos să-ți exprimi părerile online. Internetul e un ocean plin de pești siniștri și de infractori virtuali, iar dacă Mark Zuckerberg își poate acoperi camera cu o bucată de scotch, eu îmi rezerv dreptul de a păstra lucrurile dureros de anonime.

Însoțitoarea de bord îmi oferă un pahar de apă de pe o tavă. Eu dau din cap, zâmbesc și îi scriu un mesaj lui Shmac.

Marie: *Cred că Steve nu mai vrea să se joace cu noi.*
Shmac: *Poate că, pe vremea când era copil mic, Steve n-a fost ținut în brațe destul.*
Marie: *Lol!*
Shmac: *Cum e viața?*
Marie: *Bine! Încep un proiect nou și palpitant săptămâna viitoare. În felul ăsta, scap de șeful meu cel libidinos.*
Shmac: *Sper. Nu-mi vine să cred că tipul se mai învârte pe acolo.*
Marie: *Puterea relațiilor. Plus inerția. Și tu?*
Shmac: *Munca e interesantă.*
Marie: *Interesantă de-a binelea?*
Shmac: *Politic interesantă. Deci, nu.*
Marie: *Mi-e teamă să te întreb. Cum e restul vieții tale?*
Shmac: *Ciudat.*
Marie: *Pisica ta a făcut din nou caca în pantofi?*

[1] Campanie online de hărțuire, care promova misoginismul și antiprogresismul în cultura jocurilor video

Shmac: *Nu, dar ieri am găsit o roșie într-unul dintre bocancii mei.*

Marie: *Trimite-mi poze data viitoare! Ce se întâmplă?*

Shmac: *Nimic.*

Marie: *Haide!*

Shmac: *De unde știi că se întâmplă ceva?*

Marie: *Lipsa semnelor de exclamare.*

Shmac: *!!!!!!!!!*

Marie: *Shmac.*

Shmac: *Ca să știi, oftez din greu.*

Marie: *Sunt sigură că oftezi. Spune-mi!*

Shmac: *E vorba despre o fată.*

Marie: *Ooo! Spune-mi TOTUL!!!!!!!!!!!!!!!!!!*

Shmac: *Nu e mare lucru de spus.*

Marie: *Abia ai cunoscut-o?*

Shmac: *Nu. O cunosc de mult timp, iar acum s-a întors. Și e măritată.*

Marie: *Cu tine?*

Shmac: *Din păcate, nu.*

Shmac: *Scuze, restructurăm laboratorul și trebuie să mă întorc înainte să distrugă cineva un echipament în valoare de cinci milioane de dolari. Vorbim mai târziu.*

Marie: *Bineînțeles. Dar vreau să știu totul despre aventura ta cu o femeie măritată.*

Shmac: *Aș vrea eu.*

E plăcut să știu că Shmac e întotdeauna la un clic distanță, mai ales acum, când zbor spre teritoriul neprimitor și înghețat al Wardiotului.

Mă conectez la e-mail ca să verific dacă Levi a răspuns în sfârșit la mesajul pe care i l-am trimis cu trei zile în urmă. I-am scris doar câteva rânduri:

Salut! Nu ne-am văzut de multă vreme, abia aştept să lucrăm din nou împreună.
Ai vrea să ne întâlnim în weekendul ăsta ca să discutăm despre BLINK?

Dar probabil că a fost prea ocupat ca să răspundă. Sau prea plin de dispreţ. Sau amândouă.

Pfui!

Îmi sprijin capul de tetieră şi închid ochii, întrebându-mă cum ar rezolva doctor Curie situaţia legată de Levi Ward. Probabil că i-ar vârî pe ascuns în buzunar nişte izotopi radioactivi, iar apoi şi-ar lua o pungă de floricele de porumb şi ar urmări, ronţăind, cum dezintegrarea nucleară îşi înfăptuieşte magia.

Da, pare corect.

După câteva minute, adorm. Visez că Levi e parţial tatu: pielea lui are o tentă de verde palid şi-şi scoate o roşie din bocanc, folosindu-se de un echipament scump. Chiar şi aşa, cel mai ciudat lucru e faptul că, în sfârşit, se poartă drăguţ cu mine.

Suntem instalate în nişte apartamente mici, mobilate, dintr-o clădire de locuinţe aflată chiar lângă Johnson Space Center[1], la numai două minute de Sullivan Discovery Building, unde o să lucrăm. Nu-mi vine să cred că drumul până la serviciu o să fie atât de scurt!

– Pun pariu că o să reuşeşti în continuare să întârzii tot timpul, îmi prezice Rocio.

În timp ce descui uşa, îi arunc o privire plină de reproş. Nu e vina mea că o parte considerabilă a anilor în care mi s-a

[1] Centrul Spaţial Johnson

format caracterul mi-am petrecut-o în Italia, unde ora stabilită pentru o întâlnire reprezintă doar o sugestie politicoasă.

Locul în care sunt cazată arată mult mai bine decât apartamentul în care locuiesc cu chirie. Poate că diferența asta se datorează incidentului cu ratonul, sau faptului că mi-am cumpărat nouăzeci la sută dintre obiectele de mobilier de la raionul „Așa cum sunt" de la IKEA. Apartamentul ăsta are balcon, mașină de spălat vase și un WC care funcționează într-un procent de sută la sută din dățile în care apăs maneta, ceea ce reprezintă o îmbunătățire majoră a calității vieții mele. Iată o adevărată schimbare de paradigmă! Entuziasmată, deschid și închid fiecare dulap din bucătărie (toate sunt goale; nu-mi dau seama la ce mă așteptam), fac poze ca să li le trimit lui Reike și colegilor mei de serviciu, îmi lipesc de frigider magnetul preferat cu Marie Curie (o poză cu ea în care ține în mână o eprubetă și spune „Sunt destul de iradiată"), îmi atârn pe balcon containerul de hrană pentru colibri și apoi...

E numai două și jumătate după-amiaza. Of!

Nu că m-aș număra printre cei care urăsc să aibă timp liber. Aș putea fără probleme să-mi petrec cinci ore bune dormind, urmărind din nou un sezon întreg din *The Office* în timp ce mănânc Twizzlers sau trecând la etapa a doua a planului Coutch-to-5K, căruia îi sunt în continuare foarte... ei bine, *destul* de dedicată. Dar sunt aici! La Houston! Aproape de Centrul Spațial! Pe punctul de a începe cel mai tare proiect al vieții mele!

E vineri și nu trebuie să mă prezint la muncă până luni, dar debordez de energie. Așa că îi trimit un mesaj lui Rocio ca s-o întreb dacă vrea să viziteze Centrul Spațial împreună cu mine (răspuns: „Nu!") sau să luăm cina împreună (răspuns: „Nu mănânc decât cadavre de animale!").

E atât de rea! O ador.

Prima mea impresie despre Houston: e mare. Urmată îndeaproape de „umed“ și apoi de „umed și mare“. În Maryland pământul e în continuare acoperit de urme de zăpadă, dar Centrul Spațial este elegant și verde, un amestec de spații deschise, de clădiri mari și de vechi navete NASA expuse. Pretutindeni se plimbă familii venite să viziteze locul, ceea ce-mi sugerează vag un parc de distracții. Nu-mi vine să cred că în următoarele trei luni o să văd rachete în drumul meu spre serviciu. Asta cu siguranță că e mai bine decât să dau mereu cu ochii de agentul de circulație pervers care lucrează în campusul NIH.

Clădirea Discovery se află la periferia centrului. E largă, construită în stil futurist, are trei etaje, pereți de sticlă și un sistem de scări cu aspect complicat, pe care nu prea reușesc să-l dibuiesc. Intru în holul de marmură, întrebându-mă dacă noul meu birou are fereastră. Nu sunt obișnuită cu lumina naturală; aportul brusc de vitamina D s-ar putea să mă omoare.

– Sunt Bee Königswasser, îi spun recepționerei, zâmbind. Încep să lucrez aici de luni și mă întrebam dacă aș putea să fac un tur al clădirii.

Ea îmi întoarce zâmbetul, însă e unul plin de regret.

– Nu vă pot lăsa să treceți dacă n-aveți o legitimație de serviciu. Laboratoarele de inginerie sunt la etaj, în zonele de securitate maximă.

Exact. Da. Laboratoarele de inginerie. Probabil că el e acolo, trudind din greu. Făcând muncă de inginerie și de laborator. Ignorându-mi e-mailurile.

– Nici o problemă, e de înțeles. O să...

– Doctor Königswasser? Bee?

Mă întorc. În spatele meu e un tânăr blond. Nu e amenințător de chipeș, are înălțime medie și-mi zâmbește ca și cum am fi prieteni vechi, deși nu-mi pare cunoscut.

– Bună!

– N-am vrut să trag cu urechea, dar ți-am auzit numele și... eu sunt Guy. Guy Kowalsky!

Imediat, numele mi se pare cunoscut. Încep să zâmbesc.

– Guy! Mă bucur să te cunosc personal.

Atunci când am fost anunțată prima dată despre proiectul BLINK, Guy a fost persoana mea de contact pentru problemele logistice, iar noi doi am schimbat câteva e-mailuri. E astronaut – *un astronaut adevărat* – care lucrează la BLINK pe perioada în care e la sol. Părea atât de familiarizat cu proiectul, încât inițial am crezut că el avea să fie coordonator alături de mine.

Îmi strânge mâna cu căldură.

– Îmi place munca ta. Ți-am citit toate articolele, o să fii o mare resursă pentru proiect!

– Și eu te admir. Abia aștept să colaborăm!

Dacă n-aș fi deshidratată din cauza zborului, probabil că mi-ar da lacrimile. Nu-mi vine să cred că bărbatul ăsta, tipul ăsta amabil și cumsecade, care pe parcursul unui minut interacționează cu mine într-un mod mai plăcut decât a făcut-o doctor Ward de-a lungul unui an întreg, ar fi putut să mi se alăture la conducerea proiectului. Probabil că am înfuriat niște zei. Pe Zeus? Pe Eros? Trebuie să fie vorba de Poseidon. N-a fost bine să fac pipi în Marea Baltică pe vremea tinereții mele irosite.

– Ce-ai zice să-ți arăt locul? Poți intra în calitate de oaspete al meu.

Guy dă din cap spre recepționeră și-mi face semn să-l urmez.

– N-aş vrea să te ţin departe de... astronauţeală?

– Sunt între misiuni. Oricum e mai plăcut să fac un tur al clădirii împreună cu tine decât să depanez, răspunde el ridicând din umeri cu un gest adorabil, de băieţel.

Deja ştiu că o să ne înţelegem de minune.

– Locuieşti de mult timp la Houston? întreb în timp ce ne urcăm în lift.

– Cam de opt ani. Am venit la NASA imediat după ce am absolvit facultatea. Mi-am depus CV-ul pentru Corpul Astronauţilor şi am făcut antrenamentele, iar apoi am plecat într-o misiune.

Fac nişte calcule în minte. Asta ar însemna că are în jur de treizeci şi cinci de ani, adică e mai în vârstă decât am crezut eu iniţial.

– În ultimii aproximativ doi ani am lucrat în proiectul care a precedat BLINK, continuă el. Proiectând structura căştii, dibuind sistemul wireless. Dar am ajuns într-un punct în care e nevoie să avem alături de noi un expert în neurostimulare, explică, zâmbindu-mi cu căldură.

– Abia aştept să văd ce o să punem la cale împreună!

De asemenea, aştept cu nerăbdare să aflu de ce conducerea proiectului i-a fost oferită lui Levi, în defavoarea cuiva care lucrează la asta de cinci ani. Pur şi simplu nu e corect. Nici faţă de Guy, nici faţă de mine.

Uşile liftului se deschid şi Guy arată spre o cantină cu aspect ciudat, aflată în colţul coridorului.

– În localul ăsta găseşti nişte sendvişuri grozave şi cea mai proastă cafea din lume. Ţi-e foame?

– Nu, mulţumesc.

– Eşti sigură? Fac eu cinste. Sendvişurile cu ou sunt cam la fel de bune pe cât de proastă e cafeaua.

– Nu prea mănânc ouă.

– Dă-mi voie să ghicesc, ești vegană?

Dau din cap în semn că da. Încerc din răsputeri să desființez stereotipurile care îi afectează pe oamenii ca mine și să nu folosesc cuvântul „vegan“ în primele trei întâlniri cu o cunoștință nouă, dar dacă ei sunt cei care-l rostesc, toate planurile mele cad.

– Ar trebui să-ți fac cunoștință cu fiica mea. M-a anunțat recent că n-o să mai mănânce produse de origine animală, spune el oftând. Săptămâna trecută i-am turnat lapte obișnuit peste cereale, imaginându-mi că n-o să-și dea seama. Mi-a spus că o să fiu contactat de echipa ei de avocați.

– Câți ani are?

– Tocmai a împlinit șase.

Râd.

– Îți urez succes!

Eu m-am oprit din mâncatul de carne la șapte ani, atunci când mi-am dat seama că între șnițelele delicioase de *pollo* pe care mi le servea aproape zilnic bunica mea siciliană și *puișorii* drăguți care ciuguleau pe lângă fermă, erau niște legături mai strânse decât îmi imaginasem inițial. O răsturnare de situație spectaculoasă, știu. Reike n-a fost nici pe departe la fel de tulburată: atunci când i-am explicat, cu multă frenezie, că „Porcii au și ei familii: o mamă, un tată și niște frați cărora o să le fie dor de ei“, ea s-a mulțumit să dea din cap, gânditoare, și să întrebe: „Vrei să spui că ar trebui să mâncăm întreaga familie?“ Am devenit complet vegană doi ani mai târziu. Între timp, sora mea și-a stabilit țelul vieții ei: acela de a mânca produse de origine animală cât pentru amândouă la un loc. Împreună, avem amprenta de carbon corespunzătoare pentru două persoane.

– Laboratoarele de inginerie sunt pe holul ăsta, spune Guy, iar eu bag de seamă că spațiul e un amestec interesant de sticlă și de lemn și văd interioarele unora dintre încăperi. E puțin cam aglomerat, cu toate că majoritatea oamenilor au liber azi, explică el, iar noi mutăm acum echipamentul de colo până colo și reorganizăm spațiul. Avem multe proiecte în desfășurare, dar BLINK e preferatul tuturor. Ceilalți astronauți trec pe aici din când în când numai ca să întrebe cât mai durează până când e gata echipamentul lor cel șmecher.

Zâmbesc.

– Chiar așa?

– Îhî.

Să fac echipament șmecher pentru astronauți e chiar fișa postului meu. Pot să adaug asta la profilul meu de pe LinkedIn. Nu că ar folosi cineva LinkedIn.

– Laboratoarele de neuroștiință, laboratoarele tale, sunt pe dreapta. Pe aici sunt...

Îi sună telefonul.

– Te superi dacă răspund?

– Deloc.

Zâmbesc la vederea carcasei în formă de castor a telefonului lui (Inginerul Naturii) și mă uit în altă parte.

Mă întreb dacă lui Guy o să i se pară că sunt jalnică dacă fac niște poze pentru prietenii mei. Hotărăsc că pot suporta să-și facă o astfel de părere despre mine, dar de îndată ce-mi scot telefonul, aud un zgomot din depărtare, de pe hol. E suav și cristalin și seamănă mult cu...

– *Miau*!

Mă uit la Guy. E ocupat să-i explice unui copil cum să facă să poată viziona *Moana*[1], așa că mă hotărăsc să investighez. În

[1] *Vaiana*, film de desene animate

cele mai multe dintre încăperi nu se află nimeni. Laboratoarele astea sunt pline de echipamente mari, absconse, care arată de parcă ar fi de la... ei, bine, de la NASA. Aud voci de bărbați de undeva din clădire, dar nici un semn de...

– *Miau*!

Mă întorc. La câțiva pași de mine, privindu-mă cu o expresie curioasă, e o pisică tânără și frumoasă, rasa calico.

– Și tu cine ești?

Încet, întind mâna spre ea. Pisicuța se apropie, îmi adulmecă degetele cu delicatețe și-și împinge capul în mâna mea, în semn de bun venit.

Râd.

– Ești adorabilă! îi spun, ghemuindu-mă ca s-o scarpin sub bărbie, iar ea îmi ronțăie degetul, drăgăstos. Nu ești tu cea mai *prrr*-fectă pisicuță? Sunt atât de bucu-*toarsă* că te-am întâlnit!

Ea îmi aruncă o privire plină de dispreț și se întoarce. Cred că-mi înțelege aluziile.

– Haide, doar am glu-*miaunit*! exclam, alegându-mă cu altă ocheadă plină de indignare, iar apoi pisicuța sare pe un cărucior din apropiere, plin până la tavan cu un teanc instabil de cutii și de echipamente grele. Unde te duci?

Mijesc din ochi, încercând să văd unde a dispărut, și atunci îmi dau seama. Echipamentul? Da, cel clădit într-un teanc instabil. Chiar el. Iar pisica l-a împins îndeajuns de mult încât să-l disloce. Echipamentul îmi cade în cap.

Chiar.

Acum.

Am mai puțin de trei secunde ca să mă dau la o parte. Ceea ce nu e bine deloc, fiindcă dintr-odată corpul meu pare să se fi transformat în piatră și, ca atare, a devenit nereceptiv la comenzile creierului. Încremenesc locului. Sunt îngrozită,

paralizată. Închid ochii, în timp ce un talmeș-balmeș de gânduri mi se învolburează în minte.

„Pisica e în siguranță? O să mor? O, Doamne, o să mor! Strivită de o nicovală de tungsten, ca Wile E. Coyote. Sunt un Pierre Curie al secolului douăzeci și unu, pe punctul de a avea craniul strivit de o căruță trasă de cai. Doar că n-am o slujbă la departamentul de fizică al Universității din Paris pe care să i-o las drăguței mele soții, Marie. Doar că abia dacă am făcut o zecime din toată munca științifică pe care intenționam s-o fac. Doar că-mi doream atât de multe lucruri și niciodată n-am... o, Doamne, din clipă în clipă..."

Ceva se lovește de corpul meu, împingându-mă într-o parte, în perete.

Totul mă doare.

Vreme de două secunde. Apoi durerea se oprește și totul e *zgomot*; zăngănit metalic de obiecte răsturnate la pământ, țipete îngrozite, un miorlăit strident undeva în depărtare. Iar, mai aproape de urechea mea... cineva gâfâie. La mai puțin de trei centimetri de mine.

Deschid ochii trăgând aer adânc în piept și...

Verde.

Nu văd decât verde. Nu verde întunecat, precum iarba de afară; nu tern, precum fisticul pe care l-am mâncat în avion. Verdele ăsta e deschis, pătrunzător, intens. Cunoscut, dar greu de localizat, cu nimic diferit de...

Ochi. Mă uit în cei mai verzi ochi pe care i-am văzut în viața mea. Ochi pe care i-am mai văzut și altă dată. Ochi înconjurați de un păr negru, ondulat, și de o față plină de unghiuri și de margini ascuțite, de buze pline, o față care e agresiv și imperfect de frumoasă. O față atașată de un trup solid, unul care mă lipește de perete, un trup făcut dintr-un piept lat și

din două chestii care ar putea funcționa fără probleme pe post de trunchiuri de copac. Una dintre ele e înfiptă între picioarele mele și mă ține ridicată de la podea, fără șovăială. Bărbatul ăsta chiar și miroase a pădure, iar *gura* aia! Gura aia continuă să respire din greu deasupra mea, probabil că din cauza efortului pe care posesorul ei îl face ca să mă smulgă din calea a trei sute de kilograme de echipament de inginerie și...

Cunosc gura asta.

Levi.

Levi.

Nu l-am mai văzut pe Levi Ward de șase ani. Șase ani binecuvântați, minunați. Iar acum el e aici, împingându-mă într-un perete din mijlocul Centrului Spațial NASA și arată... arată...

– Levi! Ești bine? strigă cineva.

Zăngănitul se oprește. Ceea ce putea să cadă e așezat stabil pe podea.

Levi nu se clintește din loc și nici nu-și ia privirea de la mine. Gura i se mișcă, la fel și gâtul. Buzele i se despart ca să spună ceva, dar nu se aude nici un sunet. În schimb, o mână, în același timp grăbită și delicată, se ridică și-mi cuprinde obrazul. E atât de mare, încât fața mea se simte perfect adăpostită de mâna aceea. Cufundată într-o căldură verde, primitoare. Scâncesc de îndată ce mâna se ridică de pe pielea mea, scot un sunet rugător, involuntar, din baza gâtului, dar mă opresc atunci când îmi dau seama că mâna doar mi se mută în partea din spate a craniului. Îmi atinge golul claviculei, iar apoi îmi pipăie fruntea, dându-mi părul pe spate.

E o atingere prudentă, care apasă cu delicatețe. Mâna zăbovește, dar e grăbită. Ca și cum m-ar studia. Încercând să se asigure că sunt întreagă. Memorându-mă.

Îmi ridic privirea și observ pentru prima dată îngrijorarea profundă, nedisimulată, din ochii lui Levi.

Buzele i se mișcă și mă gândesc că, poate, el îmi rostește numele. O dată, apoi din nou? Ca și cum ar fi o rugăciune?

– Levi! Levi, ea e...?

Pleoapele mi se închid și totul devine întunecat.

3
GIRUSUL ANGULAR: FII ATENTĂ!

În zilele lucrătoare, îmi pun ceasul să sune la ora șapte dimineața și mă găsesc apoi în situația în care apăs butonul *amânare* de un număr de ori situat oriunde între trei (succes delirant) și opt (sper că, pe drumul spre serviciu, o să fiu atacată de un roi de lăcuste turbate, putând astfel să-mi găsesc alinarea în îmbrățișarea rece a morții). Cu toate astea, luni se petrece un lucru nemaiîntâlnit: mă trezesc la șase fără un sfert, odihnită și cu mintea limpede. Îmi scuip aparatul dentar, fug în baie și nici măcar nu aștept ca apa să se încălzească înainte să intru la duș.

Atât de nerăbdătoare sunt.

În timp ce-mi torn lapte de migdale peste cerealele de ovăz, îmi îndrept degetul pe post de pistol către iradiata doctor Curie.

- Azi începe BLINK, îi spun eu magnetului. Trimite-mi gânduri bune! Reține radiațiile!

Nu-mi aduc aminte când m-am simțit ultima dată atât de entuziasmată. Probabil că asta se întâmplă din cauză că n-am făcut niciodată parte din ceva atât de incitant. Stau în fața

dulapului ca să-mi aleg hainele și mă concentrez asupra acestui lucru și a încântării absolute pe care o simt, ca să evit să mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat vineri.

Sinceră să fiu, n-am mare lucru la care să mă gândesc. Am amintiri numai până în momentul în care am leșinat. Da, am leșinat în brațele masculine ale Wardității Sale, precum o isterică din secolul trecut, măcinată de invidie din cauza faptului că el e purtător de penis.

Nu e nimic nou în asta, chiar nu e. Leșin tot timpul: când n-am mâncat de ceva vreme; când văd poze cu păienjeni păroși, uriași; când mă ridic prea repede în picioare. E vorba despre inabilitatea stranie a corpului meu de a-și menține tensiunea arterială care-i trebuie ca să facă față evenimentelor normale de zi cu zi, fapt care mă face să fiu, după cum îi place lui Reike să spună, o pasionată de sincope. Doctorii sunt nedumeriți, dar, în cele din urmă, nu sunt îngrijorați. Am învățat de multă vreme să mă scutur de praf și să-mi continui activitățile imediat ce-mi recapăt cunoștința.

Vineri însă, lucrurile au stat diferit. Mi-am revenit în câteva clipe, n-am zărit pisica nicăieri, dar probabil că neuronii mei dădeau rateuri în continuare, fiindcă am halucinat cu privire la niște evenimente care n-aveau cum să se fi întâmplat: Levi Ward, ducându-mă în brațe în stil „noaptea nunții" până în hol și așezându-mă cu blândețe pe una dintre canapele. Apoi trebuie să fi halucinat în continuare: Levi Ward făcându-l praf pe un ins de la departamentul de inginerie fiindcă respectivul lăsase cărucul nesupravegheat. Din mai multe motive, întreaga poveste trebuie să fi fost un delir provocat de febră.

În primul rând, Levi e înfricoșător, dar nu *chiar atât* de înfricoșător. Stilul lui se apropie mai mult de omoară-i-cu-o-indiferență-rece-ca-gheața și de un dispreț tăcut, decât de

accese de furie. În afara situației în care, în cei șase ani de când nu ne-am mai văzut, el a adoptat un cu totul alt stil de a fi înfricoșător, lucru care mi se pare... adorabil.

În al doilea rând, e dificil – iar prin „dificil" vreau să spun „imposibil" – să-mi imaginez că, în orice accident ce m-ar implica pe mine, Levi ar fi împotriva cuiva care nu sunt eu. E adevărat că mi-a salvat viața, dar există o probabilitate destul de mare ca, în momentul în care m-a împins în perete, el nici să nu fi știut cine eram. Vorbim despre doctor Wardiot, la urma urmelor. Despre bărbatul care la un moment dat a preferat să stea în picioare timp de două ore în timpul unei conferințe decât să ocupe singurul scaun liber, rămas lângă mine. Despre bărbatul care, jucând poker și fiind pe cale să câștige, a plecat în momentul în care cineva m-a introdus și pe mine în joc. Despre bărbatul care, în ultima lui zi de lucru la Pittsburg, a îmbrățișat pe toată lumea din laborator, dar care a trecut dintr-odată la strângeri de mână atunci când a venit rândul meu. Dacă ar surprinde pe cineva înjunghiindu-mă, probabil că Levi m-ar învinovăți pe mine fiindcă am intrat în cuțit, după care și-ar scoate piatra de ascuțit lame.

În mod evident, vineri creierul meu n-a fost la cota lui maximă de funcționare. Iar acum aș putea să rămân încremenită locului, zgâindu-mă la dulap și dându-mă de ceasul morții la gândul că dușmanul meu de moarte de la școala doctorală mi-a salvat viața, sau aș putea să mă lăfăi în entuziasmul meu și să-mi aleg niște haine.

Mă hotărăsc să port o pereche de blugi negri și un tricou roșu, cu buline. Îmi strâng părul în codițe care ar umple de mândrie o lăptăreasă olandeză, mă dau cu ruj roșu și adaug toaletei mele un minimum de bijuterii – cerceii obișnuiți, inelul

de nas preferat și verigheta de la bunica din partea mamei, pe inelarul mâinii stângi.

E puțin ciudat să port verigheta altcuiva, dar e singura amintire pe care o am de la buni și-mi place s-o port ori de câte ori am nevoie de ceva noroc. Eu și Reike ne-am mutat la buni, la Messina, imediat ce au murit părinții noștri. Trei ani mai târziu, după ce a murit și ea, a trebuit să ne mutăm din nou. Dar, dintre toate căminele în care ne-am petrecut puțin timp, dintre toate rudele din familia extinsă, buni a fost cea care ne-a iubit cel mai mult. Așa că Reike poartă inelul ei de logodnă, iar eu, verigheta. Adică ne-am împărțit frățește amintirile rămase de la ea. Fac o postare scurtă și plină de bună dispoziție pe contul meu WWMD.

O zi de luni fericită! PĂSTRAȚI-VĂ CALMUL ȘI DAȚI-I ÎNAINTE, PRIETENI

– Ești entuziasmată? o întreb pe Rocio după ce trec pe la apartamentul ei și o iau cu mine.

Rocio îmi aruncă o privire sumbră și răspunde:

– În Franța, ghilotina a fost folosită ultima oară destul de recent, în 1977.

Interpretez informația asta ca pe o invitație de a tăcea din gură, ceea ce și fac, zâmbind ca o idioată. Zâmbesc în continuare în timp ce NASA ne fotografiază și continui s-o fac atunci când ne întâlnim cu Guy pentru un tur oficial. Zâmbetul îmi e alimentat de energie pozitivă și de speranță. Un zâmbet care spune:

„O să zgudui proiectul ăsta!“ și „Uită-te la mine cum o să-ți stimulez creierul!“ și „O să fac din neuroștiință târfa mea!“

Un zâmbet care devine șovăitor în momentul în care Guy își folosește ecusonul ca să descuie încă o încăpere goală.

– Iar ăsta e locul în care o să fie aparatul pentru stimulare magnetică transcraniană, spune el.

Îmi dau seama că vorbele astea nu sunt decât o variațiune a frazei pe care am auzit-o repetată de nenumărate ori.

„Aici o să fie laboratorul pentru electroencefalografie."

„Aici o să faci înscrierea participanților, odată ce Comisia de Examinare aprobă proiectul."

„Aici o să fie camera de testare pe care ai cerut-o."

O mulțime de camere care „o să fie", dar care nu sunt încă. Deși din comunicarea dintre NASA și NIH se înțelegea că toate cele necesare desfășurării studiului aveau să fie acolo de la început.

Încerc să zâmbesc în continuare. Sper că e numai o întârziere. În afară de asta, atunci când doctor Curie a primit premiul Nobel în 1903, nici măcar n-avea un laborator ca lumea și-și desfășura întreaga cercetare într-o magazie transformată în laborator. „Știința o să-și găsească, în cele din urmă, calea!", îmi spune vocea mea interioară à la Jeff Goldblum.

Apoi Guy deschide ultima încăpere și spune:

– Iar ăsta e biroul pe care îl împărțiți. Computerul trebuie să sosească în curând.

Iată momentul în care zâmbetul meu se transformă în încruntare.

Biroul e drăguț. Spațios și luminos, cu mese reconfortant de neruginite și scaune care o să furnizeze exact cantitatea necesară de suport lombar. Și totuși...

În primul rând, e cât se poate de departe de laboratorul de inginerie. Nu glumesc: dacă cineva ar lua un raportor și ar căuta punctul X, cel mai depărtat de biroul lui Levi, ar afla că punctul ăsta e masa mea. Cam atât despre locurile de muncă ce

favorizează interdisciplinaritatea şi configuraţiile colaborative. Dar toate astea aproape că-şi pierd din importanţă, fiindcă...

– Ai spus cumva „computer"? La singular? întreabă Rocio, care pare terifiată. Adică... unul singur?

Guy dă din cap în semn că da.

– Cel pe care l-ai trecut pe listă.

– Avem nevoie de circa zece computere pentru tipul de procesare de date pe care îl facem, subliniază ea. Vorbim despre analiză statistică multivariaţională. Scalare multidimensională şi partiţionare recursivă. Şase sigma...

– Deci aveţi nevoie de mai multe?

– Cumpără-ne măcar o numărătoare!

Guy clipeşte, derutat.

– O... ce?

– Am pus cinci computere pe listă, intervin eu, aruncându-i o privire piezişă lui Rocio. O să avem nevoie de *toate*.

– Bine, răspunde Guy, dând din cap şi scoţându-şi telefonul din buzunar. O să fac o notiţă pentru Levi. Ne ducem să ne întâlnim cu el chiar acum. Urmaţi-mă.

Bătăile inimii mi se accelerează, probabil fiindcă mintea mea confabulează cum că ultima dată când eu şi Levi ne-am văzut, el m-a dus în braţe în stil *An Officer and a Gentleman*[1], asta întâmplându-se după ce, vreme de un an încheiat, se purtase cu mine ca şi cum aş fi fost inspector fiscal. Cu gesturi nervoase, mă joc cu inelul bunicii în timp ce mă întreb ce dezastru de proporţii galactice îmi rezervă întâlnirea cu Levi, când ceva de dincolo de peretele de sticlă îmi atrage atenţia.

Guy observă.

– Vrei să arunci o privire la prototipul căştii? întreabă el.

Casc ochii.

---

[1] Filmul *Ofiţer şi gentleman*, dramă romantică americană din 1982

– Asta e acolo?

El dă din cap și zâmbește.

– Deocamdată e numai carcasa, dar pot să v-o arăt.

– Ar fi minunat, icnesc eu.

E jenant să mi se taie respirația ori de câte ori mă emoționez. Trebuie neapărat să urmez planul Couch-to-5K.

Laboratorul e mult mai mare decât mă așteptam, are zeci de bănci, aparate cum n-am mai văzut niciodată, lipite de perete, iar câțiva cercetători sunt la posturile lor. Simt un frison de ranchiună vizavi de laboratorul lui Levi, care, spre deosebire de al meu, e complet utilat, frison care se potolește imediat ce o văd.

O văd.

BLINK e un proiect complex, delicat, cu miză mare, dar scopul lui e destul de clar: acela de a folosi toate cunoștințele existente despre stimularea magnetică a creierului (domeniul meu) ca să proiecteze căști speciale (expertiza lui Levi), care să reducă pauzele ce survin în atenția astronauților, acele mici goluri de conștiință ce sunt inevitabile atunci când se întâmplă mai multe lucruri în același timp. E încununarea unor decenii de acumulare de cunoștințe, e răsplata muncii inginerilor care au perfecționat tehnologia stimulării wireless, pe de o parte, și a cartografierii creierului realizate de neurocercetători, pe de alta. Iar acum, iată-ne ajunși în punctul ăsta.

Neurocercetare și inginerie, așezate pe ramurile unui copac foarte costisitor, numit BLINK, *sărutându-se.*

Proiectul ăsta e revoluționar în toată puterea cuvântului, făcând o punte între cele două categorii abstracte de cercetare domeniul academic și lumea reală. Pentru orice om de știință, perspectiva ar fi incitantă. Pentru mine, după evoluția mediu de jalnică a carierei mele din ultimii doi ani, e un vis împlinit.

Cu atât mai mult acum, când stau în fața dovezii tangibile a existenței sus-numitului vis.

– Asta e...

– Da, asta e.

Rocio șoptește:

– Uau...

În sfârșit, tonul ei nu mai e cel al unei adolescente posace, pasionate de ficțiunea de groază. Aș tachina-o pentru asta, dar nu mă pot concentra pe nimic altceva în afara prototipului căștii. Guy spune ceva despre design și stadiul de dezvoltare, dar îl ignor și mă duc mai aproape. Știam că avea să fie făcută dintr-o combinație de Kevlar și pânză de fibră de carbon, că viziera avea să aibă capacități termice și de urmărire a ochilor, că structura avea să fie optimizată ca să găzduiască noi funcționalități. Ceea ce n-am știut era cât de uimitor avea să arate. Un exemplar de echipament care îți taie respirația, proiectat ca să adăpostească programul pe care am fost angajată să-l concep.

E frumoasă. Este elegantă. E...

Greșită.

Totul e greșit.

Mă încrunt, uitându-mă mai de aproape la găurile din stratul interior.

– Găurile astea au fost făcute pe post de ieșiri ale firelor pentru neurostimulare?

Inginerul care lucrează la stația de comandă a căștii îmi aruncă o privire derutată.

– Lamar, dumneaei e doctor Königswasser, mă prezintă Guy. Neurocercetătorul de la NIH.

– Cea care a leșinat?

Am știut că întâmplarea cu pricina avea să mă bântuie, fiindcă așa s-a întâmplat întotdeauna. Porecla mea din liceu era

Bee Săruri de Mirosit. La naiba cu sistemul meu nervos care nu e bun de nimic!

– Chiar eu sunt, răspund, zâmbindu-i inginerului. Ăsta e amplasamentul final al găurilor pentru neurostimulare?

– Așa ar trebui. De ce?

Mă aplec ca să văd mai de aproape.

– N-o să meargă.

Urmează o tăcere de scurtă durată, timp în care eu studiez restul grilei.

– De ce spui asta? întreabă Guy.

– Sunt prea apropiate. Găurile, vreau să spun. Mi se pare că ați folosit sistemul internațional 10-20, care e foarte bun pentru înregistrarea datelor, dar pentru neurostimulare..., adaug, mușcându-mi buzele. Aici, de exemplu. Zona asta o să stimuleze girusul angular, nu?

– Poate că da. Lăsați-mă să verific...

Lamar se repede să se uite la grafic, dar eu n-am nevoie de confirmare. Creierul e domeniul în care mă pot orienta și cu ochii închiși.

– Stimularea părții superioare la frecvența corespunzătoare o să genereze o conștientizare amplificată. Asta ne și dorim, nu? Dar stimularea părții inferioare poate provoca halucinații. Oamenii pot avea senzația că sunt urmăriți de o umbră, că sunt în două locuri în același timp, chestii de genul ăsta. Gândiți-vă la consecințe: ce s-ar întâmpla dacă cineva ar păți așa ceva în timp ce se află în spațiu? întreb eu, bătând cu degetul în interiorul carcasei. Găurile trebuie să fie mai depărtate!

– Dar..., murmură Lamar, părând bulversat de-a binelea. E proiectul doctorului Ward!

– Da, sunt destul de sigură că doctor Ward nu știe nimic despre girusul angular, șoptesc eu pe un ton discret.

Probabil că liniştea care urmează ar trebui să fie un indiciu. Cel puţin, ar fi trebuit să observ schimbarea bruscă în atmosfera laboratorului. Dar n-am observat-o şi mă uit în continuare la cască, gândindu-mă la posibilele modificări şi soluţii, până când aud pe cineva care îşi drege glasul în partea din spate a încăperii. Atunci îmi ridic privirea şi-l văd.

Levi.

Stând în prag.

Uitându-se la mine.

Doar uitându-se la mine. Ca un munte înalt, sever, cu vârful acoperit de zăpadă. Cu expresia lui, cea pe care a avut-o şi cu ani în urmă, tăcut şi sobru. Un adevărat Fuji de dispreţ.

La naiba!

Îmi ard obrajii. Trebuia s-o fac lată! Bineînţeles că Levi m-a surprins în timp ce-i criticam cunoştinţele de neuroanatomie în faţa echipei lui, ca o imbecilă ce sunt. Asta e viaţa mea, la urma urmei: o minge incandescentă de momente stânjenitoare, care dogoresc.

– Eu şi Boris suntem în sala de conferinţe. Eşti gata pentru întâlnire? mă întreabă Levi cu vocea lui gravă, de bariton.

Îmi plesneşte capul. Îmi storc creierii ca să găsesc ceva de spus.

Atunci Guy începe să vorbească şi-mi dau seama că Levi nici măcar nu mi se adresa mie. De fapt, probabil că mă ignoră complet, la pachet cu ultima mea afirmaţie.

– Da. Eram pe punctul de a ne îndrepta într-acolo. Am fost distraşi.

Levi dă din cap şi se întoarce, mişcare menită să ne dea de înţeles că trebuie să-l urmăm, iar toată lumea pare nerăbdătoare să se supună comenzii lui. Aşa era şi la şcoala doctorală.

Un conducător înnăscut. O prezență impunătoare. Cineva pe a cărui listă neagră n-ai vrea să fii.

Dar iată-mă, un mândru și vechi membru al listei lui negre, care, cu ajutorul câtorva cuvinte simple, tocmai și-a reînnoit poziția privilegiată de pe acea listă.

– *Ăla* e doctor Ward? întreabă Rocio în șoaptă, pe când intrăm în sala de conferințe.

– Chiar el.

– Vai! Ai spus vorbele alea tocmai la timp, șefa!

Mă strâmb.

– Ce șanse sunt să nu mă fi auzit?

– Nu știu. Ce șanse sunt ca igiena lui personală să fie de toată jena, drept care să aibă urechile înfundate cu ceară?

Încăperea e deja aglomerată. Oftez și mă așez pe primul loc liber pe care îl găsesc, pentru ca apoi să-mi dau seama că e vizavi de Levi. Nivelul stânjenelii mele: nuclear. Se vede treaba că astăzi iau hotărâri din ce în ce mai bune. Izbucnesc urale atunci când cineva așază în mijlocul mesei două cutii mari cu gogoși. În mod evident, angajații de la NASA sunt la fel de entuziasmați să primească mâncare gratuită ca și restul cadrelor universitare. Oamenii încep să se înghiontească și să dea iama în gogoși, iar Guy strigă, acoperind haosul:

– Cea din colț, cu glazură albastră, e vegană!

Îi arunc o privire recunoscătoare, iar el îmi face cu ochiul. Aproape-coliderul meu e un tip atât de drăguț!

În timp ce aștept ca mulțimea să se împrăștie, evaluez oamenii. Echipa lui Levi pare să fie un adevărat exemplu de expoziție de tauri. Binecunoscuta colecție de mușchi. O sex-plozie de testosteron. În afară de mine și de Rocio, mai e o singură femeie, o blondă care momentan se uită la ecranul telefonului.

Sunt fascinată de buclele ei perfecte și de sclipiciul roz de pe unghii. Trebuie să mă forțez să mă uit în altă parte.

Ei bine, expoziția de tauri e o chestie nasoală, dar reprezintă cât de cât un progres față de adunătura de cocoși, după cum numeam eu și Annie ședințele la care participa numai o femeie sau două. În timp ce urmam școala doctorală, m-am aflat în astfel de situații de nenumărate ori și pot să spun că situațiile respective variau de la neplăcut de izolante, la înfiorătoare de-a binelea. Eu și Annie obișnuiam să ne coordonăm participările la întâlniri, ceea ce nu era foarte greu, având în vedere că oricum eram în simbioză.

Din păcate, nici un mascul din grupul meu n-a înțeles vreodată cât de îngrozitoare erau pentru femei acele întâlniri. Atunci când mă plângeam în legătură cu componența exclusiv masculină a comisiei mele de consiliere, Tim obișnuia să spună: „Școala doctorală e stresantă pentru toată lumea. Îi tot dai înainte despre Marie Curie! Ei bine, la vremea ei era singura femeie-om de știință, și tot a câștigat două premii Nobel."

Bineînțeles, doctor Curie nu era singura femeie-om de știință din acea vreme. Doctor Lise Meitner, doctor Emmy Noether, Alice Ball, doctor Nettie Stevens, Henrietta Leavitt și multe altele erau active, făcând, cu un efort minim, o știință mai de calitate decât o să reușească vreodată să facă nenorocitul de Tim. Dar el nu știe asta. Fiindcă Tim, după cum mi-am dat seama, e prost.

– Putem să începem!

Bărbatul roșcat, cu chelie, din capul mesei, își lovește palmele una de alta și lumea se grăbește să se așeze pe scaune. Mă aplec în față ca să-mi iau gogoașa vegană, dar mâna îmi încremenește, suspendată în aer.

Nu mai e acolo. Scrutez cutia de câteva ori, dar degeaba. N-au mai rămas decât gogoşi cu scorţişoară. Apoi îmi ridic privirea şi o văd: glazura albastră dispare în spatele dinţilor lui Levi, care tocmai a luat o muşcătură. Da, el tocmai mănâncă din nenorocita mea de gogoaşă! Sunt zeci de alternative, dar fiţi atenţi: Wardiotul a ales-o pe cea pe care aş fi putut s-o mănânc eu. Ce fel de nesimţit egoist şi cretin fură singura opţiune disponibilă a unui vegan înfometat?

– Sunt doctor Boris Covington, începe roşcatul, care arată ca un ou fiert tare, congestionat, epuizat şi dezmembrat de parcă ar fi alergat ca să ajungă la întâlnire, în condiţiile în care îl aşteaptă pe birou cinci mormane de dosare. Sunt responsabil cu supravegherea tuturor proiectelor de cercetare de aici, de la institutul Discovery, ceea ce mă face şeful vostru.

Izbucnesc hohote de râs, acompaniate de nişte huiduieli binevoitoare. Echipa de inginerie pare să fie o şleahtă de oameni zgomotoşi.

– Voi ştiţi deja asta, continuă Boris, singurele pentru care este o noutate fiind doctor Königswasser şi domnişoara Cortoreal, care sunt aici ca să se asigure că nu dăm greş la unul dintre cele mai ambiţioase proiecte pe care le-am avut până acum. Levi o să fie persoana de contact, dar vă rog pe toţi să le faceţi pe cele două colege să se simtă binevenite.

Toată lumea aplaudă, în afară de Levi, care e ocupat să termine de mâncat gogoaşa (mea), ceea ce găsesc că e absolut dezgustător.

– Iar acum, haideţi să pretindem că am ţinut un discurs impresionant şi să trecem la partea favorită a tuturor: prezentările, ne cere Boris, iar aproape toată lumea scoate gemete, dar eu cred că-l plac pe roşcat, care mi se pare mult mai bun decât şeful meu de la NIH, fiindcă, de exemplu, vorbeşte de mai mult

de un minut și încă n-a insultat pe nimeni în mod fățiș. Vreau să aud numele, ocupația și... haideți să zicem, filmul preferat, ne îndeamnă el, ceea ce face să se audă și mai multe gemete. Liniște, copii! Levi, începe tu!

Toată lumea se întoarce ca să-l privească, dar el își acordă răgaz ca să-*mi* termine de înfulecat gogoașa. Mă zgâiesc la gâtul lui și sunt năpădită de o combinație stranie a fantomelor unor vechi senzații.

„Piciorul lui împingându-se între coapsele mele. Senzația de a fi lipită de perete. Mirosul de lemn al..."

Stai! *Ce?!*

– Levi Ward. Inginer-șef. Și, continuă el, în timp ce linge zahărul care i-a rămas pe buza de jos, *The Empire Strikes Back*.

Nu, zău? Mai întâi îmi fură gogoașa, iar acum – filmul preferat?

– Kaylee Jackson, spune blonda. Sunt manager de proiect la BLINK și cel mai mult îmi place filmul *Blonda de la Drept*.

Vorbește ca și cum ar putea fi una dintre colegele de asociație studențească de femei ale lui Elle Woods[1], lucru care mă face s-o plac instantaneu. Dar Rocio se tensionează lângă mine. Mă uit la ea și descopăr că e încruntată.

Ciudat.

În sală sunt cel puțin treizeci de oameni și prezentările devin plictisitoare. Încerc să fiu atentă, dar Lamar Evans și Mark Costello încep să se certe ca să hotărască o dată pentru totdeauna care *Kill Bill* e mai bun, unu sau doi, în timp ce eu simt o înțepătură ciudată în mijlocul frunții.

Mă întorc și descopăr că Levi se uită la mine, iar ochii lui reflectă un sentiment pe care eu par să-l fi trezit înlăuntrul lui. Îi port o pică destul de mare din cauza gogoșii, ca să nu mai

[1] Personajul principal al filmului *Blonda de la Drept*

vorbim despre faptul că încă nu mi-a răspuns la e-mail, dar îmi reamintesc lucrul pe care tocmai l-a spus Boris: el e colaboratorul principal. Aşa că mă port frumos şi-i arunc un zâmbet precaut, care se lărgeşte încet şi care sper că-i comunică:

„Îmi pare rău pentru măgăria cu girusul angular şi sper că o să lucrăm bine împreună!", precum şi „Hei, mulţumesc că mi-ai salvat viaţa!"

Fără să-mi răspundă la zâmbet, el îşi mută privirea şi ia o gură de cafea. O, Doamne, cât de mult îl urăsc...

– Bee! spune Rocio, trăgându-mi un cot. E rândul tău!

– O, ăăă, da... vă rog să mă scuzaţi! Sunt Bee Königswasser, şefă a departamentului de neuroştiinţă. Şi..., încep eu pe un ton ezitant, dar apoi spun dintr-o suflare: ...Filmul meu preferat e *The Empire Strikes Back*.

Văd cu coada ochiului cum pumnul lui Levi se încleştează pe tăblia mesei. La naiba! Ar fi trebuit să spun că-mi place *Avatar*.

Odată întâlnirea terminată, Kaylee vine să stea de vorbă cu Rocio.

– Domnişoară Cortoreal! Pot să-ţi spun „Rocio"? Am nevoie de semnătura ta pe documentul ăsta.

Zâmbeşte drăgălaş şi întinde un stilou, pe care Rocio nu-l apucă. În schimb, încremeneşte, zgâindu-se la Kaylee cu gura deschisă timp de câteva secunde. Ca s-o dezmorţesc, trebuie să-i dau un cot în coaste. Interesant.

– Eşti stângace, spune Kaylee în timp ce Rocio semnează. Şi eu la fel. Puterea stângacilor, nu?

Rocio nu-şi ridică privirea. În schimb, spune:

– Stângacii sunt mai predispuşi la migrene, alergii, insomnii, alcoolism şi trăiesc în medie cu trei ani mai puţin decât dreptacii.

– O! exclamă Kaylee, făcând ochii mari. N-am vrut...

Mi-ar plăcea să mai stau și să urmăresc interacțiunea dintre fata tipic superficială și cea goth, dar Levi iese din sală. Oricât de mult aș detesta ideea, trebuie să stăm de vorbă la un moment dat, așa că alerg după el. Din păcate, atunci când îl ajung din urmă am respirația tăiată.

– Levi, așteaptă!

S-ar putea să exagerez interpretând într-un anumit mod faptul că șira spinării îi devine rigidă dintr-odată, dar ceva din mișcarea cu care se oprește mă duce cu gândul la un pușcăriaș surprins de gardieni chiar în momentul în care nu mai are de făcut decât un pas ca să reușească să evadeze din închisoare. Se întoarce lent spre mine. E masiv, dar surprinzător de agil, înveșmântat numai în verde și negru, arătându-mi fața lui stranie și expresia plină de intensitate.

În timpul școlii doctorale, chestia asta era chiar obiect de dezbatere. Un subiect de discuție în timp ce așteptai sosirea participanților la ședință și demararea analizelor:

„Oare Levi e cu adevărat frumos? Sau e doar înalt și are constituția Colosului din Rhodos?"

Se vehiculau o sumedenie de opinii. Annie, de exemplu, era o membră convinsă a grupului care clama:

„Nota maximă la înfățișare, aș avea o aventură pasională cu el!"

Iar eu îi răspundeam:

„O, bleah!"

Apoi râdeam, numind-o „trădătoare". Ceea ce, da, s-a dovedit a fi foarte adevărat, dar din cu totul alte motive.

Privind retrospectiv, nu știu de ce eram atât de șocată de existența fan clubului lui. Nu e chiar atât de neobișnuit ca un bărbat taciturn, serios, căruia i s-au publicat mai m...

articole în revista *Nature Neuroscience*[1] şi care arată de parcă ar putea ridica facultatea cu totul într-o singură mână, să fie considerat atrăgător.

Nu că eu l-aş fi considerat atrăgător vreodată în trecut sau că ar exista o astfel de posibilitate în viitor.

De fapt, cu siguranţă că n-o să mă mai gândesc niciodată la coapsa lui împingându-se între picioarele mele.

– Hei, încep eu, zâmbind ezitant, dar el nu-mi răspunde, aşa că vorbesc mai departe: Îţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut ieri! exclam, fără să primesc răspuns nici de data asta, ceea ce mă face să continui: Ştii, nu stăteam pur şi simplu în faţa căruciorului ca să mă distrez, explic, gândindu-mă că trebuie să încetez să mai răsucesc verigheta bunicii. Acolo era o pisică, aşa că...

– O pisică?!

– Da, o pisică. Rasa calico. Un pui. Albă, cu pete negre şi portocalii pe urechi. Avea cel mai drăguţ..., mă lansez eu în descriere, dar îi observ privirea sceptică. Vorbesc serios! Acolo era o pisică!

– *În* clădire?

– Da! răspund, încruntându-mă. A sărit pe căruţ. A dărâmat cutiile.

Levi dă din cap, dar se vede că nu l-am convins. Extraordinar, acum crede că inventez pisica!

Stai! Oare *inventez* pisica? Oare am avut halucinaţii? Oare am...

– Pot să te ajut cu ceva?

Mă scarpin la ceafă.

---

[1] *Neuroştiinţa Naturii*, revistă ştiinţifică lunară, axată pe cercetări originale, legate mai ales de neuroştiinţă

– O, nu! Voiam numai să... ăăă... să-ți spun ce entuziasmată sunt că noi doi colaborăm din nou.

Nu răspunde imediat, iar prin minte îmi trece un gând îngrozitor: Levi nu-și amintește cine sunt. N-are nici cea mai vagă idee.

– Hmmm... Am fost în același laborator la Pitt. Eu eram în anul întâi pe vremea când tu îți încheiai studiile. Nu ne-am suprapus mult timp, dar...

Falca i se tensionează și, imediat după aceea, i se relaxează.

– Îmi aduc aminte, spune el.

– O, bine! oftez, ușurată. Am crezut că era posibil să nu ții minte, așa că...

Ar fi cam umilitor ca dușmanul meu de moarte din timpul școlii doctorale să mă fi uitat.

– Hipocampul meu e funcțional, spune el, iar apoi se uită în altă parte și adaugă, puțin ursuz: Am crezut că o să fii la Vanderbilt. Cu Schreiber.

Sunt surprinsă că știe despre asta. Pe vremea când îmi făceam planuri să lucrez în laboratorul lui Schreiber, cel mai bun din domeniul meu, Levi plecase de multă vreme din Pitt. E oricum irelevant, având în vedere toate evenimentele care s-au succedat în urmă cu doi ani și care m-au adus în situația de a-mi căuta cu disperare o altă slujbă. Dar nu-mi place să mă gândesc la acele vremuri. Așa că mă hotărăsc să păstrez un ton neutru, ca să evit colții hienei, și spun:

– Nu, sunt la NIH. Șeful meu e Trevor Slate. Dar și el e foarte bun.

De fapt, nu e deloc bun. Și nu doar din cauză că-i place să-mi amintească tot timpul că femeile au creierul mai mic decât bărbații.

– Ce mai face Tim?

Asta e o întrebare de-a dreptul răutăcioasă. Sunt sigură că Tim și Levi colaborează în continuare. Anul trecut au fost chiar gazdele unei comisii la cea mai importantă conferință din domeniul nostru, ceea ce înseamnă că Levi știe că eu și Tim am anulat nunta. În plus, trebuie să știe ce mi-a făcut Tim. Din simplul motiv că toată lumea a aflat despre asta. Colegii de laborator, membrii corpului didactic, paznicii, femeia care vindea la standul de sendvișuri de la cantina din Pitt, *cu toții* știau. Cu mult înainte ca eu să știu.

Mă forțez să zâmbesc.

– Bine. E bine.

Mă îndoiesc că asta e o minciună. Oamenii de felul lui Tim aterizează întotdeauna în picioare, la urma urmei. Spre deosebire de oamenii ca mine, care cad în fund la modul figurat, își rup noada și-și petrec ani de zile achitând facturile medicale.

– Hei, n-am vrut să fiu nesimțită mai devreme, când am spus chestia aia despre girusul angular. N-am vorbit serios!

– E în ordine.

– Sper că nu te-ai supărat. N-am vrut să întrec măsura.

– Nu sunt supărat.

Mă uit lung la fața lui. Nu pare supărat. Pe de altă parte, nu pare nici ne-supărat. Pare doar ca vechiul Levi: concentrat, tăcut, inabordabil, fără să mă placă defel.

– Bine. Grozav.

Privirea îmi cade pe bicepșii lui masivi, apoi pe pumn. Îl încleștează din nou. Presupun că doctor Wardiot continuă să mă antipatizeze. Mă rog. Treaba lui. Poate că am o aură de rău augur. Nu contează, sunt aici ca să rezolv o treabă, ceea ce o să și fac. Așa că-mi îndrept umerii și continui:

– Guy mi-a făcut ieri turul de prezentare. Am observat că echipamentul nostru n-a sosit încă. Când ne așteptăm să ajungă?

El strânge din buze.

– Lucrăm la asta. O să te țin la curent.

– Bine. Eu și asistenta mea nu putem face nimic decât după ce sosesc computerele. Deci, cu cât mai repede, cu atât mai bine!

– Te țin la curent, repetă el pe un ton răspicat.

– Bine! Când putem să ne întâlnim ca să discutăm despre proiect?

– Trimite-mi un e-mail cu datele și orele care îți convin.

– Putem să discutăm oricând. N-am nici un program înainte să vină computerele, așa că...

– Te rog, trimite-mi un e-mail.

Tonul lui, răbdător și ferm, transmite ideea: „Sunt un adult care are de-a face cu un copil dificil!"

Așa că nu insist.

– În regulă, o s-o fac.

Înclin din cap și dau din mână fără convingere, în semn de rămas-bun. Apoi încep să mă îndepărtez de el.

Abia aștept să lucrez cu tipul ăsta vreme de trei luni! Îmi place la nebunie să fiu tratată ca și cum aș fi o scamă, nu un membru valoros al echipei. Pentru asta mi-am luat doctoratul în neuroștiință: ca să obțin un statut de pacoste și să fiu tratată cu condescendență de Wardiotul-șef. Norocul meu...

– Mai e ceva, spune Levi.

Mă întorc cu fața și-mi înclin capul. Expresia lui e la fel de impenetrabilă ca de obicei. Și de ce naiba îmi revine în amintire senzația pe care am avut-o atunci când m-a atins coapsa lui?

„Nu acum, gânduri enervante!"

După o scurtă pauză, el adaugă:

– Clădirea Discovery are un cod vestimentar.

Nu realizez imediat ce anume vrea să spună. Apoi înțeleg și mă uit în jos, la hainele mele. N-are cum să se refere la mine, nu? Sunt îmbrăcată cu blugi și cu o bluză. *El* e îmbrăcat cu o pereche de blugi și cu un tricou Houston Marathon. (Probabil că e una dintre persoanele alea enervante care își postează actualizările antrenamentelor pe rețelele de socializare.)

– Da? cer eu explicații.

– Nu sunt acceptate piercinguri, anumite culori de păr, anumite... tipuri de machiaj.

Văd cum privirea îi cade pe una dintre codițele împletite care îmi cade pe umăr, iar apoi și-o ridică spre un punct care e undeva deasupra capului meu. Credeam că nu suportă să mă privească pentru mai mult de o fracțiune de secundă. Ca și cum imaginea mea, existența mea, l-ar ofensa.

– O s-o rog pe Kaylee să-ți trimită broșura, adaugă el.

– Inacceptabile?

– Exact.

– Și-mi spui asta fiindcă...?

– Te rog, asigură-te că respecți codul vestimentar.

Vreau să-i trag un șut peste fluierul piciorului. Sau să-i dau un pumn. Nu, dacă vreau cu adevărat să fac ceva, asta ar fi să-l apuc de bărbie și să-l oblig să contemple ceea ce el, în mod evident, consideră a fi urâta, deranjanta mea față. Dar în loc de asta, îmi pun mâinile în șolduri și zâmbesc.

– Interesant. Fiindcă jumătate din echipa ta poartă pantaloni scurți și tricouri, are tatuaje vizibile, iar Aaron – cred că așa îl cheamă – poartă un ditamai cercelul în ureche. Asta mă face să mă întreb dacă nu cumva avem de-a face cu un dublu standard bazat pe sex, spun eu menținându-mi tonul suficient de plăcut, fiindcă, la naiba, sunt o persoană plăcută.

Levi închide ochii, de parcă ar vrea să se adune. Ca şi cum ar încerca să-şi controleze un val de furie. Furie, pe ce? Pe piercingurile mele? Pe părul meu? Pe forma corpului meu?

– Tu asigură-te că respecţi codul vestimentar.

Nu-mi vine să cred ce spune idiotul ăsta!

– Vorbeşti serios?

El dă din cap în semn că da, vorbeşte serios. Dintr-odată, sunt prea furioasă ca să mă aflu în preajma lui.

– Foarte bine. O să fac un efort ca de acum înainte să arăt acceptabil.

Răsucindu-mă pe călcâie, pornesc înapoi spre sala de conferinţe. Mă lovesc cu umărul de pieptul lui, dar nu-i cer scuze, fiindcă sunt prea ocupată să mă abţin şi să nu-i trag un şut în ouă.

4
CREASTA PARAHIPOCAMPULUI: SUSPICIUNEA

A doua zi din proiectul BLINK e aproape la fel de bună ca prima.

– Cum adică nu putem intra în birou? o întreb, uimită, pe Rocio.

– Ți-am spus. Cineva a săpat un șanț, l-a umplut cu apă și a aruncat acolo crocodili. Și urși. Și molii carnivore.

Îmi privesc asistenta în tăcere, iar ea oftează, trecându-și legitimația prin cititorul ușii. Se aprinde o luminiță roșie, care scoate un sunet tern.

– Nu ne funcționează legitimațiile.

Îmi dau ochii peste cap.

– Mă duc s-o găsesc pe Kaylee. Probabil că ea poate rezolva problema asta.

– Nu!

Rocio pare intrată în panică, deși nu-i stă în fire. Ridic dintr-o sprânceană.

– Nu?

– N-o suna pe Kaylee! Haide să... dărâmăm uşa. La trei? Unu, doi...

– De ce să n-o sun pe Kaylee?

– Pur şi simplu, răspunde Rocio, căreia îi zvâcnesc muşchii gâtului. N-o plac. E o vrăjitoare. S-ar putea să ne blesteme familiile. Toţi primii noştri născuţi o să aibă unghiile de la picioare încarnate, secole de-acum înainte.

– Parcă nu voiai să ai copii?

– Nu vreau. Sunt îngrijorată pentru tine, şefa.

Îmi înclin capul.

– Ro, ai făcut insolaţie? Să-ţi cumpăr o pălărie? La Houston e mult mai cald decât la Baltimore...

– Poate că pur şi simplu ar trebui să plecăm acasă. Nici nu ne-a sosit echipamentul. Ce o să facem?

Rocio se comportă *atât* de ciudat! Deşi, ca să fim sinceri, întotdeauna e ciudată.

– Ei bine, mi-am adus laptopul, aşa că putem... O, salut, Guy!

– Hei! Ai timp să-mi răspunzi la câteva întrebări?

– Desigur. Poţi să ne dai drumul în birou? Legitimaţiile noastre nu funcţionează.

Guy ne deschide uşa, după care începe imediat să-mi pună întrebări despre stimularea creierului şi despre percepţia spaţială. Astfel trece o oră.

– Ar putea fi dificil să ajungem la structurile profunde, însă putem găsi o soluţie, îi spun eu spre sfârşitul discuţiei, privind bucata de hârtie dintre noi, pe care sunt desenate o mulţime de grafice şi de creiere stilizate. Imediat ce soseşte echipamentul, pot să-ţi arăt.

Mă muşc, ezitând, de obraz. Apoi adaug:

– Pot să te întreb ceva?

– Vrei să-mi dai întâlnire?

– Nu, eu...

– Bine, fiindcă prefer graficele.

Zâmbesc. Guy îmi amintește puțin de vărul meu englez – cuceritor absolut, zâmbet adorabil.

– Și eu. Există vreun motiv din care echipamentul neuro n-a ajuns încă?

Știu că Levi ar trebui să fie contactul meu, dar momentan are trei e-mailuri de la mine, la care n-a răspuns. Nu-mi dau seama cum să-l fac să răspundă. Să folosesc un font comic? Să scriu folosind culori primare?

– Hmmm..., mormăie Guy mușcându-și buza și uitându-se în jur, dar n-are pe cine să vadă în afară de Rocio, care lucrează la laptop – codează – și care are căștile în urechi. Am auzit-o pe Kaylee spunând că e o chestiune de autorizare.

– Autorizare?!

– Pentru alocarea fondurilor și achiziționarea noului echipament e nevoie de semnăturile câtorva persoane.

Mă încrunt.

– Cine trebuie să aprobe?

– Ei bine, Boris. Superiorii lui. Levi, bineînțeles. Oricare ar fi motivele întârzierilor, sunt sigur că problema o să se rezolve curând.

Probabilitatea ca Levi însuși să fie motivul întârzierilor e la fel de mare ca probabilitatea ca eu să greșesc atunci când îmi completez declarațiile pentru taxe (adică e foarte mare), dar nu pomenesc nimic despre asta.

– Îl cunoști de mult timp? Pe Levi, vreau să spun.

– De ani de zile. A fost foarte apropiat de Peter. Cred că ăsta e motivul din care Levi s-a oferit pentru BLINK.

Aş vrea să-l întreb cine e Peter, dar Guy pare să presupună că deja ştiu. Oare Peter e vreunul dintre cei pe care i-am cunoscut ieri? Stau foarte prost în privinţa memoriei numelor.

– Levi e un inginer fantastic şi un lider nemaipomenit, adaugă Guy. Lucra la Laboratorul Jet Propulsion pe vremea când am plecat în prima mea misiune spaţială. Ştiu că toţi colegii au fost trişti atunci când Levi s-a transferat.

Mă încrunt. Azi-dimineaţă am trecut pe lângă el tocmai în momentul în care stătea de vorbă cu inginerii. Râdeau cu toţii de un comentariu autoironic pe care el îl făcuse vizavi de ignoranţa lui în privinţa sportului. Prefer să cred că doar îl linguşeau. Da, e bun la ce face, dar n-are cum să fie un şef iubit, nu-i aşa? Nu doctor Wardiot, cu firea lui dificilă şi cu personalitatea lui rece! Iar dacă tot vorbim despre asta, de ce naiba s-au hotărât să transfere pe cineva de la LJP, în loc să-l pună şef pe Guy?

În ceea ce mă priveşte, faptul că am ajuns să muncesc împreună cu Levi Ward trebuie să fie o pedeapsă cerească. Presupun că am torturat mulţi căţei într-o viaţă anterioară. Poate că am fost Dracula.

– Levi e băiat bun, continuă Guy. Şi un amic bun. Are o camionetă, m-a ajutat să mă mut după ce fosta mea nevastă m-a dat afară din casă.

Bineînţeles că are. *Bineînţeles,* conduce un autovehicul cu o amprentă de carbon uriaşă, care probabil că e răspunzătoare pentru moartea a doisprezece pescăruşi pe zi. Asta, în timp ce-*mi* înfulecă gogoaşa vegană.

– De asemenea, uneori copiii noştri se joacă împreună, iar eu şi Levi îi supraveghem. Să bem bere şi să vorbim despre Battlestar Galactica îmbunătăţeşte mult experienţa de a avea

grijă de doi copii în vârstă de șase ani, în timp ce ei se ceartă pe rolul „Vaiana".

Îmi cade falca. *Ce?* Levi are *un copil?* Un copil micuț, de *om?*

– Bee, dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș face griji în privința echipamentului. Levi o să rezolve problema, mă asigură Guy, făcându-mi cu ochiul în timp ce se ridică în picioare. Abia aștept să văd ce puneți la cale, geniilor ce sunteți!

„Levi o să rezolve problema."

Îl urmăresc pe Guy cum iese din laborator și mă întreb dacă au fost rostite vreodată niște cuvinte mai rău prevestitoare.

O chestie amuzantă despre mine: sunt o persoană destul de potolită, dar întâmplarea face să am o imaginație plină de violență.

Poate că asta mi se întâmplă din cauza unei amigdale hiperactive. Poate că e vorba de prea mult estrogen. Poate că e din cauza lipsei modelelor parentale din anii mei formativi. Sincer vorbind, nu știu care e motivul, dar adevărul e că uneori visez cu ochii deschiși că omor diverși oameni.

Atunci când spun „uneori", vreau să spun „deseori".

Iar atunci când spun „diverși", mă refer la Levi Ward.

Am prima fantezie foarte realistă în a treia mea zi de muncă la NASA, când îmi imaginez cum îl otrăvesc. Aș fi mulțumită cu o moarte rapidă și lipsită de durere, atât timp cât aș avea ocazia să stau lângă trupul lui lipsit de viață, să-l lovesc în coaste și să proclam: „Asta e fiindcă nu mi-ai răspuns nici măcar la unul dintre cele șapte e-mailuri pe care ți le-am trimis!" Apoi l-aș călca pe una dintre mâinile lui uriașe, adăugând: „Iar asta e pentru că n-ai fost niciodată în biroul tău de câte ori am încercat să te încolțesc acolo!"

E o fantezie drăguță. Mă susține în timpul meu liber, pe care-l am... din belșug. Fiindcă abilitatea mea de a-mi face treaba atârnă de abilitatea mea de a stimula creiere pe cale magnetică, iar asta, la rândul ei, atârnă de sosirea nenorocitului de echipament.

Până în ziua a patra, ajung să fiu convinsă că trebuie să-l înjunghii pe Levi cu o sabie miraculoasă. Îi întind o capcană în bucătăria pe care o împărțim, la etajul doi, unde își toarnă cafea într-o cană *Star Wars* pe care e o imagine cu Baby Yoda. Are textul „Yoda, cel mai bun inginer" și e atât de adorabilă, încât Levi n-o merită. Mă întreb în gând dacă și-a cumpărat-o singur sau dacă e un cadou de la copilul lui. Dacă așa stau lucrurile, Levi nu-și merită nici copilul.

– Salut! Ce mai faci? întreb eu zâmbindu-i și sprijinindu-mă cu șoldul de chiuvetă.

O, Doamne, e atât de înalt! Și de lat! E ca un stejar de o mie de ani. Posesorul unui asemenea corp n-ar trebui să aibă o astfel de cană.

El își smucește capul în jos, ca să mă privească. Pentru o fracțiune de secundă, îi citesc panică în privire. E încolțit. Dar angoasa i se dizolvă repede în obișnuita lui expresie neutră. Totuși, mâna i-a tremurat în chip primejdios, așa că niște stropi de cafea fierbinte sar peste buza cănii, iar Levi aproape că se alege cu arsuri de gradul trei.

Sunt un trol. Sunt o prezență atât de dezagreabilă, încât îl fac să fie neîndemânatic. Dețin o astfel de putere absolută!

– Bună! spune el în timp ce se șterge cu niște prosoape de hârtie.

Nu tu „Bine!", nu tu „Dar tu?", nu tu „Salutare, e umezeală mare azi!"

Oftez în sinea mea și îl întreb cu voce tare:

– Ai primit vreo veste despre echipament?

– Lucrăm la asta.

E incredibil cât de bun e la a se uita *spre* mine, fără să se uite, de fapt, *la* mine. Dacă ăsta ar fi un sport olimpic, ar avea medalia de aur și poza imprimată pe cutiile de cereale.

– De ce, mai exact, n-a venit încă? Oare sunt probleme cu fondurile NIH?

– Autorizații. Dar lucrăm...

– La asta, am înțeles.

Zâmbesc în continuare, ucigător de politicos. Neuroștiința din spatele gândirii pozitive e fundamentată: totul se învârte în jurul dopaminei.

– Ale cui autorizații le așteptăm? insist eu.

Mușchii lui mari și numeroși se contractă.

– Câteva.

Privirea îi cade pe mine, pe degetul meu mare, care învârte de zor verigheta bunicii, după care, brusc, se uită în altă parte.

– Ale cui autorizații ne lipsesc? Aș putea să stau de vorbă cu persoanele respective și să încerc să grăbesc lucrurile.

– Nu.

Da. Bineînțeles.

– Pot să văd proiectul prototipului? Să fac câteva adnotări?

– Sunt pe server. Ai acces la ele.

– Chiar așa? Ți-am trimis un e-mail despre asta și despre...

Se aude un telefon sunând în buzunarul lui. Verifică cine îl caută și, înainte ca eu să pot continua, răspunde cu un salut șoptit. Aud vocea unei femei. Fără să se uite la mine, Levi îmi spune, numai din mișcarea buzelor:

– Scuză-mă!

Apoi se strecoară afară din bucătărie. Rămân singură.

Singură cu fanteziile mele despre înjunghiere.

În ziua a cincea, acestea continuă să evolueze. Mă îndrept spre biroul meu, cărând o rezervă pentru dozatorul de apă şi meditând fără convingere la posibilitatea de a o folosi ca să-l înec pe Levi (pare să aibă părul suficient de lung ca să-l pot înşfăca de el şi ca să pot să-i împing capul sub apă, dar aş putea la fel de bine să-i agăţ o nicovală de gât). Apoi aud voci înăuntru şi mă opresc ca să ascult.

Da, bine, ca să trag cu urechea.

– ...În Houston? întreabă Rocio.

– Cinci sau şase ani, răspunde vocea cu timbru grav a lui Levi.

– Şi de câte ori ai văzut La Llorona?

O pauză.

– Asta e femeia din legendă?

– Nu-i o *femeie*! pufneşte Rocio. E o femeie-fantomă, înaltă, cu părul negru. După ce a fost nedreptăţită de un bărbat, şi-a înecat propriii copii, drept răzbunare. Acum se îmbracă în alb, ca o mireasă, şi plânge pe malurile râurilor şi păraielor din zona sudică.

– Din pricina regretului?

– Nu. Încearcă să ademenească mai mulţi copii aproape de apă, ca să-i înece. E uimitoare. Vreau să fiu ea.

Râsul blând al lui Levi mă surprinde. La fel ca tonul lui, de uşoară tachinare. Tonul lui cald. Ce naiba?!

– N-am avut niciodată, ăăă... plăcerea, dar pot să-ţi recomand nişte trasee cu apă din apropiere. O să-ţi trimit un e-mail.

Ce se întâmplă? De ce face conversaţie? Ca un om normal? Fără gemete sau înclinări din cap, sau fragmente de cuvinte, ci cu fraze adevărate? Şi de ce promite să trimită *e-mailuri*? Ştie cum să facă asta? Şi de ce, de ce, *de ce* mă gândesc din nou la felul în care m-a lipit de perete? *Din nou?!*

– Ar fi grozav. În mod normal, evit natura, dar sunt gata să suport aerul curat și lumina soarelui de dragul vedetei mele preferate.

– Nu cred că se califică drept...

Intru în birou și mă opresc imediat, uluită de cea mai extraordinară priveliște pe care am văzut-o vreodată.

Doctorul Levi Ward zâmbește.

Se pare că Wardiotul poate zâmbi. Le poate zâmbi oamenilor. Are mușchii faciali necesari acestei acțiuni. Deși în secunda în care pășesc în încăpere îi dispare zâmbetul larg, de băiețel, cu gropițe, iar ochii i se întunecă. Pesemne că le poate zâmbi numai *anumitor* oameni? Pesemne că eu pur și simplu nu pot fi considerată „om"?

– 'Neața, șefa! mă salută Rocio, care șade la birou, făcându-mi semn cu mâna. Levi mi-a descuiat ușa. Legitimațiile noastre tot nu funcționează.

– Mersi, Levi! Ai idee când o să funcționeze?

Verde glacial. Oare verdele poate fi glacial? Cu siguranță, cel al ochilor lui reușește să fie.

– Lucrăm la asta.

Se îndreaptă spre ușă, iar eu cred că urmează să plece. În schimb, el ridică rezerva de apă pe care am târât-o până aici. O ridică într-o mână – o! (1)! mână! – și o fixează în dozator.

– Nu trebuie să...

– Nu-i nici o problemă.

Pentru felul în care-i arată bicepșii, ar trebui trimis la pușcărie. Cel puțin pe o perioadă scurtă de timp. De asemenea, închideți-l, vă rog, pentru faptul că a dispărut înainte să apuc să-l întreb dacă echipamentul nostru mai ajunge vreodată, dacă are de gând să-mi mai răspundă vreodată la e-mailuri

sau dacă o să mă considere vreodată demnă să-mi adreseze o frază, nu propoziții simple.

- Șefa!

Mă întorc încet spre Rocio, care mă iscodește cu privirea.

- Da?

- Nu cred că Levi te place prea mult.

Oftez. N-ar trebui s-o implic pe Rocio în conflictul ăsta ciudat dintre mine și el, pe de o parte, fiindcă așa ceva pare lipsit de profesionalism, iar pe de alta, fiindcă nu pot fi sigură că ea n-o să se apuce să trăncănească la momentul cel mai nepotrivit. Dar, la urma urmei, n-are rost nici să neg evidența.

- Eu și Levi ne știm dinainte.

- Adică dinainte să anunți în mod public că el e nul și neavenit în ceea ce privește neuroștiința?

- Da.

- Înțeleg.

- Chiar așa?

- Bineînțeles. Ați avut o poveste pasională de iubire, care s-a răcit încetul cu încetul, culminând cu momentul în care l-ai surprins pe Levi într-o îmbrățișare intimă cu majordomul vostru. Drept care l-ai înjunghiat pe cel dintâi în abdomen de șaizeci și nouă de ori și l-ai lăsat să moară, numai ca să constați cu surprindere, atunci când ai ajuns la Houston, că el încă trăiește.

Îmi înclin capul.

- Chiar crezi că doi oameni de știință ar putea să-și permită un majordom?

Rocio cade pe gânduri.

- Bine, povestea e parțial nerealistă.

- Eu și Levi am fost colegi la școala doctorală.

Sincer vorbind, n-am nici cea mai vagă idee cum să mă exprim în mod diplomatic. Îmi vine să spun că „nu ne-am înțeles",

dar nu s-a pus problema nici unei înţelegeri. N-am interacţionat niciodată, fiindcă Levi a descurajat asta sau, cel puţin, a evitat ca aşa ceva să se întâmple. Acum nu pot decât să zic:

– N-a fost niciodată fanul meu.

Rocio dă din cap, ca şi cum ar putea înţelege. O iubesc pe fata asta, care pare să aibă toate atributele unui mic scorpion.

– Te-a urât la prima vedere sau a început să te urască în timp?

– O, el...

Mă opresc brusc.

Adevărul e că n-am idee. Încerc să-mi aduc aminte de prima întâlnire cu Levi, dar nu pot. Trebuie să fi fost în prima mea zi de şcoală doctorală, atunci când eu şi Tim ne-am alăturat echipei laboratorului lui Sam, dar n-am amintiri. Levi îmi era vag ostil înainte să aibă loc incidentul din laborator, atunci când el a refuzat să colaboreze cu mine, dar nu pot identifica momentul de început. Presupun că Tim sau Annie ar putea şti. Doar că aş prefera să mor lent, intoxicată cu cobalt, decât să mai vorbesc vreodată cu Tim sau cu Annie.

– Nu mai ştiu când a început Levi să mă urască, răspund eu, ridicând din umeri. S-ar putea ca ura lui să fie o combinaţie între resentimentul pe care l-a avut la prima vedere şi antipatia pe care a dobândit-o în timp.

– Oare reacţia de respingere a lui Levi să fie legată de faptul că tocmai mi-am petrecut o săptămână pe TikTok din cauză că n-am un computer decent, la care să lucrez?

Mă trântesc pe scaun. Bănuiesc că există o legătură între cele două lucruri, dar nici nu pot s-o demonstrez, nici nu pot să schimb nimic în legătură cu asta. Sunt complet izolată. M-am gândit să stau de vorbă cu alţi oameni de aici, de la NASA, sau chiar şi de la NIH, dar ei n-ar face altceva decât să sublinieze

faptul că Levi are nevoie de mine ca să se asigure de succesul proiectului și că ideea că ar putea să se autosaboteze, numai ca să mă saboteze pe mine, e absurdă. Alții ar putea chiar să creadă că eu sunt cea care greșește, având în vedere că încă nu m-am dovedit a fi un adevărat conducător de proiect.

Și trebuie să mai luăm în calcul încă un factor. Ceva ce nu vreau să articulez în cuvinte, nici măcar în minte, dar iată: dacă asemănăm cariera mea cu un lăstar, cea a lui Levi poate fi asemănată cu un baobab. E mult mai rezistentă. Are un istoric de finanțări și de colaborări reușite. Pentru Levi, eșecul proiectului BLINK ar fi numai o hârtoapă ivită în drum, în timp ce pentru mine ar fi un accident care mi-ar distruge complet mașina.

Sunt paranoică? Probabil că da. Trebuie să renunț la cafea și să nu-mi mai petrec nopțile meditând la distrugerea lui Levi. El locuiește în mintea mea pe gratis. Timp în care nici măcar nu-mi cunoaște numele de familie.

– Nu știu, Ro, răspund eu în cele din urmă, oftând. S-ar putea să existe o legătură între ele. Sau nu?

– Hmmm, mormăie ea, lăsându-se pe spate în scaun. Mă întreb dacă ar fi de folos să-i atragem atenția că planul lui de răzbunare afectează nu doar perspectivele tale profesionale, ci și pe cele ale unui spectator nevinovat. Apropo, spectatorul nevinovat sunt eu.

Îmi rețin un zâmbet.

– Îți mulțumesc că ai clarificat lucrurile!

– Știi ce ar trebui să faci?

– Te rog, nu-mi spune că ar fi bine să-l înjunghii în abdomen de șaizeci și nouă de ori.

– Nici n-aveam de gând să-ți spun așa ceva. Aș strica orzul pe gâște cu un asemenea sfat. Nu, probabil că ar trebui să întrebi pe Twitter, pe @WhatWouldMarieDo. Știi contul ăsta?

Paralizez. Mi se încălzesc obrajii. Studiez expresia lui Rocio, dar fata pare la fel de bosumflat-plictisită ca de obicei. Pentru o clipă, mă gândesc să răspund că n-am auzit de acel cont de Twitter, însă ar părea exagerat.

– Da.

– Mi-am imaginat, de vreme ce ești o fanatică Marie Curie. Ai trei perechi de șosete Marie Curie.

– Mda, mormăi eu evaziv, fiindcă în realitate am șapte perechi.

– Îi poți scrie un mesaj lui Marie despre problema ta, iar ea o să-ți răspundă cu un sfat. Eu îi pun întrebări tot timpul.

„Chiar așa face?"

– Vorbești serios? De pe contul tău profesional?

– Nu, am conturi anonime. Nu vreau ca alți oameni să-mi cunoască problemele personale.

– De ce?

– Mă plâng mult. Spre exemplu, mă plâng de tine.

Încerc să nu zâmbesc. E foarte dificil.

– Ce am făcut?

– Păi, stai la birou și mănânci tot timpul Lean Cuisine vegană.

– Da, și ce-i cu asta?

– Miroase a pârțuri.

În seara asta târăsc un scaun afară, pe balcon, și mă uit lung la containerul de hrană pentru colibri, deprimant de gol, încercând să formulez o întrebare pe cât de vag pot.

@WhatWouldMarieDo: *...dacă ar suspecta că un colaborator are ceva împotriva ei și sabotează proiectul la care lucrează împreună?*

Odată formulată ideea, pare atât de stupidă încât nici măcar nu pot s-o postez. În loc de asta, verific pe Google dacă sunt la vârsta potrivită pentru instalarea ideilor de tip paranoid. La naiba, chiar sunt! Drept pentru care o sun pe Reike, ca s-o pun la curent cu evoluția evenimentelor.

– Aproape că ai murit?! Ce vrei să spui cu asta? Ți-ai văzut viața desfășurându-se în fața ochilor? Te-ai gândit la mine? Sau la pisicile pe care nu le-ai adoptat niciodată? Sau la iubirea pe care nu ți-ai permis niciodată s-o oferi? Oare ai dărâmat Zidul-Bee?

Nu știu de ce perseverez în a-i povesti surorii mele până și cel mai mic detaliu umilitor al evenimentelor din viața mea. Existența îmi e și așa destul de umilitoare, fără comentariile ei neiertătoare.

– Nu m-am gândit la nimic.

– Te-ai gândit la Marie Curie, nu-i așa? întreabă Reike râzând. Ciudato! Cum de a reușit Wardiotul să te salveze? De unde a apărut?

De fapt, asta e o întrebare bună. Habar n-am cum de a reușit el să intervină atât de prompt.

– Probabil că a fost în locul potrivit, la momentul potrivit.

– Iar acum i-ai rămas datoare dușmanului tău de moarte. Încântător!

– Îți place situația asta mult prea mult!

– Beetch, mi-am petrecut ziua predând, pentru treizeci de euro, dativul în germană. O merit.

Oftez. Containerul meu de hrană pentru colibri e în continuare descurajant de gol. Mi se strânge inima. Mi-e dor de

Finneas. Mi-e dor de nimicurile pe care le-am strâns în apartamentul meu din Bethesda şi care-l făceau să aibă atmosfera unui cămin. Mi-e dor de Reike, aş vrea să ne vedem faţă către faţă, să fim pe acelaşi fus orar. Mi-e dor să ştiu unde sunt măslinele la supermarket. Mi-e dor de ştiinţă. Mi-e dor de euforia pe care am simţit-o în timpul celor trei zile de sărbătorire atunci când am crezut că proiectul BLINK avea să fie cumva oportunitatea vieţii mele. Mi-e dor de zilele în care n-aveam nevoie să caut pe Google ca să aflu dacă treceam sau nu printr-un episod psihotic.

– Oare sunt nebună? Oare Levi chiar mă sabotează?

– Nu eşti nebună. Dacă ai fi tu, aş fi şi eu. Genele şi toată povestea, spune ea, dar eu o cunosc bine pe Reike, ceea ce face ca vorbele ei să nu mă consoleze deloc. Oricât de mult i-ai displăcea, Bee, e greu de crezut că te sabotează. Un astfel de nivel de ură cere asemenea efort, hotărâre şi dedicaţie, încât, practic, e dragoste. Mă îndoiesc că lui îi pasă atât de mult. Presupunerea mea e că Levi nu-i decât un imbecil şi că de-asta nu te ajută. Motiv din care ar trebui să ai o discuţie calmă, dar fermă, cu el.

Oftez din nou.

– E posibil să ai dreptate.

– Da, e posibil.

Zâmbesc.

– Probabil.

– Hmmm... Povesteşte-mi despre astronautul Guy! E frumuşel?

– E drăguţ.

– Ooo, deci nu-i frumuşel?

Mă duc la culcare convinsă că Reike are dreptate. Trebuie să fiu mai fermă în cerinţele mele. Am un plan pentru săptămâna

viitoare: dacă până luni dimineața n-am o dată estimativă a sosirii echipamentului meu, o să mă confrunt cu Levi în mod civilizat și o să-i spun să termine cu tâmpeniile. O să-l ameninț că o să port din nou rochia cu buline. În mod evident, rochia aia reprezintă kriptonita lui. Aș fi dispusă să-mi spăl hainele în fiecare seară, dacă asta ar însemna să-l stresez pentru tot restul șederii mele la Houston.

Privesc în tavan și zâmbesc, gândindu-mă că sentimentul de revoltă are, uneori, avantajele lui. Mă răsucesc în pat, iar atunci când așternuturile foșnesc, aproape că sunt într-o stare bună de spirit. Prudent optimistă. O să mă asigur că o s-o scoatem la capăt cu proiectul.

După care vine ziua de luni.

5
AMIGDALA: FURIA

Totul începe cu Trevor, șeful meu de la NIH, care vrea să vorbim „cât de repede se poate, Bee", ceea ce mă face să gem în timp ce-mi mănânc cerealele.

Neuroștiința e un domeniu relativ nou, iar Trevor e un om de știință mediocru, care a fost suficient de norocos să se afle în locul potrivit, la momentul potrivit atunci când au fost create sute de slujbe și au apărut sute de oportunități de finanțare. Dăm pe repede înainte cale de douăzeci de ani, iar acum îl găsim pe Trevor în situația în care și-a făcut suficiente relații ca să evite concedierea, deși bănuiesc că, dacă i s-ar da să studieze un creier uman, n-ar fi capabil să indice lobul occipital.

Îl sun în timp ce merg spre serviciu, iar aerul umed îmi acoperă instantaneu pielea cu un strat lipicios. Primele lui cuvinte sunt:

– Bee, în ce stadiu ești cu BLINK?

„O, stau grozav, mulțumesc de întrebare! Dar tu?"

– Sunt pe punctul de a începe cea de a doua săptămână.

– Dar în ce stadiu e? se burzuluiește el. Sunt gata costumele?

– Căștile. Sunt căști.

Pare un detaliu foarte uşor de ţinut minte, de vreme ce studiem creierul.

– Mă rog, spune el, pierzându-şi răbdarea. Sunt gata?

Mi-e *atât* de puţin dor de el! Abia aştept ca BLINK să-mi îmbunătăţească în mod radical CV-ul şi să mă mut pe o poziţie din care să nu fiu nevoită să recunosc existenţa lui Trevor.

– Nu sunt. Termenul proiectului e de trei luni. Nici măcar n-am început.

Pauză.

– Cum adică n-ai început?

– Momentan, n-am nici un echipament. N-am EEG. N-am un moment estimativ al livrării. N-am *computere*, n-am nici măcar acces în biroul meu. Toate lucrurile pe care le-am cerut cu săptămâni în urmă încă urmează să fie livrate.

– Ce?!

– E vorba de nişte autorizaţii misterioase care trebuie obţinute. Dar e imposibil să aflu *de cine* ţin acele autorizaţii.

– Vorbeşti *serios*?

Indignarea din vocea lui îmi face inima să bată mai tare. Trevor pare nervos. Oare am în el un aliat? Unul oribil, dar util? Dacă exercită ceva presiune asupra celor de la nivelurile superioare, ei o să intervină, iar Levi n-o să mai poată să tergiverseze lucrurile.

O, Doamne! De ce nu l-am sunat pe Trevor din prima zi?

– *Ştiu*, e stupid! Pierdere de timp şi lipsă de profesionalism. Nu-mi dau seama cine anume mă poate ajuta să rezolvăm situaţia, dar...

– Atunci, ai face bine să-ţi dai seama. Ce *ai* făcut acolo o săptămână întreagă, ai vizitat Muzeul Spaţial? Bee, nu eşti în vacanţă!

– Eu...

– E responsabilitate *ta* să ai grijă ca proiectul să meargă. Pentru ce crezi că ai fost angajată?

Exact. *Asta* e motivul pentru care nu l-am sunat pe Trevor.

– N-am nici o putere aici, nici conexiuni. Singurul meu om de legătură e Levi și orice aș face...

– În mod evident, orice faci în momentul de față nu e suficient, spune Trevor inspirând adânc. Ascultă-mă cu atenție, Bee! Aseară m-a sunat George Kramer.

Kramer e șeful institutului NIH, atât de îndepărtat de poziția mea joasă, postdoctorală, încât îmi ia câteva secunde să-l localizez.

– Vineri a vorbit cu directorul NIH și cu doi membri ai Congresului, spune mai departe Trevor. Consensul general e că BLINK e genul de proiect pe care plătitorii de taxe îl mănâncă pe pâine. Amestecă astronauții și creierele, ceea generează un răspuns bun pe piața americană. Sunt subiecte sexy.

Tresar. Nu pot suporta să-l mai aud vreodată pe Trevor, cu tot cu respirația lui împuțită, folosind cuvântul „sexy".

– În plus, e vorba de colaborarea a două agenții pe care guvernul le iubește de-a dreptul, îi dă el înainte. BLINK o să pună într-o lumină bună administrația actuală, care are nevoie de asta.

Mă încrunt. Trevor vorbește de mai mult de un minut și n-a menționat știința nici măcar o dată.

– Nu înțeleg ce înseamnă asta.

– Înseamnă că de acum înainte o să i se acorde multă atenție proiectului ăstuia. Și performanței tale o să i se acorde multă atenție. Kramer dorește informări săptămânale, începând de azi.

– Vrea o informare azi?

– Și în fiecare săptămână, începând de azi.

Ei bine, asta o să fie o problemă. Ce naiba ar trebui să-i spun? N-am nici un progres de raportat, dar oare o să accepte lista interzisă minorilor pe care am elaborat-o și care conține fantezii despre crime complexe și minuțioase ce îl au ca victimă pe doctorul Levi Ward? Cochetez cu ideea de a le transforma într-o carte ilustrată.

– Și, Bee, adaugă Trevor, pe Kramer nu-l interesează încercările. Vrea rezultate.

– Stai puțin! Pot să-i dau lui Kramer oricât de multe informări vrea. Dar asta e știință, nu relații cu publicul. Și eu îmi doresc rezultate la fel de mult ca și el, dar vorbim despre realizarea unui echipament care o să modifice activitatea creierului astronauților. N-am de gând să grăbesc experimentele și să creez posibilitatea apariției unor greșeli fatale...

– Atunci, te scot din proiect.

Simt cum îmi cade falca. Mă opresc în mijlocul traversării până când un Nissan mă claxonează și mă face să alerg până pe trotuar.

– Poftim?! Ce-ai spus?

– Dacă nu te aduni, te retrag din proiect și trimit pe altcineva.

– De ce? *Pe cine?*

– Pe Hank. Sau pe Jan. Sau pe altcineva, știi ce listă lungă am? Știi câți oameni au făcut cerere pentru slujba ta?

– Dar tocmai asta e ideea! Am primit postul fiindcă sunt cea mai calificată, nu poți să trimiți pe altcineva, pur și simplu!

– Pot, dacă ești acolo de o săptămână întreagă și încă n-ai făcut nimic. Bee, nu mă interesează dacă ești cel mai bun cercetător al meu în neurostimulare. Adună-te mai repede, sau te scot pe tușă!

Atunci când ajung la birou, inima îmi bate cu putere și mintea mi-e un haos. Oare Trevor chiar poate să mă scoată din proiectul BLINK? Nu. Nu poate. Sau poate? N-am idee.

La naiba, sigur că poate! E liber să facă ce vrea, mai ales dacă dovedește că n-am suficiente rezultate. Ceea ce, mulțumită lui Levi Ward, o să fie în măsură să facă. O, Doamne, îl urăsc pe Wardiot! Fanteziile mele criminale ajung la forma finală: trasul în țeapă pe o axă longitudinală. În stilul lui Vlad. O să înfig țeapa chiar în fața ferestrei mele. Suferința lui Levi o să fie ultimul lucru pe care îl văd înainte să adorm și primul după ce mă trezesc. O să presar nectar peste el, astfel încât păsările colibri să se poată înfrupta din sângele lui. Iată un plan excelent.

Rocio și-a luat liber în dimineața asta. Sunt singură în birou și pot să fac ce-mi dorește inima: îmi sprijin capul de tăblia mesei. Ce opțiuni am? Trebuie să obțin un răspuns clar despre data la care ajunge echipamentul, dar nu știu pe cine să întreb. Guy o să mă trimită la Levi, care n-o să vrea să-mi vorbească.

Îmi îndrept spatele, iar între timp îmi vine o idee. Două minute mai târziu, vorbesc la telefon cu StimCase, compania care produce sistemul pe care îl folosesc.

– Sunt doctor Bee Königswasser, vă contactez de la Sullivan Discovery Institute, care ține de NASA. Voiam să verific statusul comenzii noastre, un sistem TMS[1].

– Desigur, răspunde vocea joasă și plăcută a domnișoarei de la serviciul de relații cu clienții. Aveți un număr al comenzii?

– Ăăă..., nu-l am la îndemână. Ăăă..., asistenta mea a ieșit din birou. Dar cercetătorul principal care e trecut în document trebuie să fiu eu. Dacă nu, trebuie să fie doctorul Levi Ward.

[1] Transcranial Magnetic Stimulation – stimulare magnetică transcraniană

– Vă rog să aşteptaţi o clipă. O, da! Comanda a fost făcută pe numele doctorului Ward. Dar pare să fi fost anulată.

Simt cum mi se strânge stomacul. Îmi încleştez degetele pe receptor, ca să nu-l scap.

– Aţi putea..., mormăi eu, dregându-mi vocea. Aţi putea să mai verificaţi o dată?

– Comanda ar fi trebuit trimisă lunea trecută, dar doctorul Ward a anulat-o în vinerea de dinainte.

Prima zi în care Levi m-a văzut la Houston. Ziua în care mi-a salvat viaţa. Ziua în care a hotărât că n-avea nici o intenţie să lucreze vreodată cu mine.

– Eu... Bine. Mulţumesc.

Dau din cap, deşi domnişoara n-are cum să mă vadă. Zgomotul butonului prin care întrerup conversaţia e asurzitor, reverberându-mi prelung în cap.

Nu ştiu ce să fac. Da, ce să fac? La naiba! *La naiba!* Şi bănuiţi cine ar şti ce să facă? Doctor Curie, bineînţeles. De asemenea, Annie. Pe vremea când era în anul trei, un tip i-a furat fibrele optice, drept care ea a instalat un subprogram pe computerul lui, care făcea să apară imagini porno de fiecare dată când era tastată litera x. Omul aproape că a renunţat la şcoala doctorală. În noaptea aceea am sărbătorit făcând sangria din pepene roşu şi reinventând Macarena pe acoperişul clădirii în care locuiam.

Bineînţeles, lucrurile pe care le ştie şi pe care nu le ştie Annie sunt irelevante. Ea nu mai e parte din viaţa mea. Şi-a făcut alegerile, din motive pe care n-o să le înţeleg niciodată. Iar eu...

– Bee!

Îmi aşez telefonul pe masă, îmi şterg de blugi palmele transpirate şi mă uit la uşă.

– Hei, Kaylee!

E îmbrăcată cu o rochie de dantelă roz aprins, culoare ce ilustrează opusul sentimentului pe care îl am.

– Rocio e aici?

– Nu. Dă un test, răspund eu înghițind în sec, fiindcă mă resimt în continuare după convorbirea telefonică – *convorbirile* telefonice, mai exact. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu. Voiam doar s-o întreb dacă..., spune ea ridicând din umeri, stânjenită, şi roşind puțin, după care adaugă repede: M-am mirat că n-ai fost la întâlnirea de dimineață.

Îmi înclin capul.

– Ce întâlnire?

– Cea cu astronauții.

Nodul din stomac mi se strânge și mai tare. Nu-mi place direcția în care au luat-o lucrurile.

– Astronauții?

– Da, cea organizată de Levi și de Guy. Pentru împărtășirea opiniilor. Și pentru căutarea de soluții în legătură cu căștile. Întâlnirea a fost foarte utilă.

– Pentru... pentru când a fost programată?

– Păi, e vorba de dimineața asta. La ora opt. A fost programată săptămâna trecută și, adaugă Kaylee, făcând ochii mari, ai știut de ea, nu?

Mă uit în altă parte și clatin din cap. E umilitor. Și enervant. Și multe altele.

– O, Doamne! exclamă Kaylee, părând sincer afectată. Îmi pare *atât* de rău, n-am idee cum de s-a putut întâmpla așa ceva!

Scot un hohot de râs amar, înfundat.

– Eu știu.

– Cum pot să repar situația? Vreau să-mi cer scuze în calitate de manager de proiect!

– Nu, eu..., încep să spun, afişând un zâmbet. Nu e vina ta, Kaylee. Tu ai fost grozavă.

Sunt tentată să-i explic faptul că şeful ei a fost de asemenea grozav, un nesimţit grozav. Dar nu vreau s-o pun într-o situaţie neplăcută şi n-am încredere în mine că m-aş putea abţine şi că n-aş da drumul unui şir întreg de insulte.

După ce pleacă, rămân zgâindu-mă la mesele goale, la scaunele goale şi la pereţii albi şi goi ai aşa-zisului meu birou, în care ar trebui să produc ştiinţa despre care se presupune că o să-mi lanseze cariera şi că o să mă transforme într-o femeie fericită şi împlinită. Stau aşa până când mâinile mi se opresc din tremurat şi nu-mi mai simt pieptul de parcă ar fi strâns de o mână uriaşă.

Apoi mă ridic în picioare, inspir adânc şi mă duc direct în biroul lui Levi.

Bat la uşă, dar nu mă deranjez să aştept o invitaţie. Deschid uşa, o închid în urma mea şi încep să vorbesc imediat după ce am intrat, cu braţele încrucişate la piept. Din motive pe care nu le înţeleg, zâmbesc.

– De ce?

Privirea lui Levi se mută de la ecranul computerului, la mine. Reacţia lui întârziată e subtilă, dar vizibilă. Întotdeauna când mă zăreşte are aceeaşi expresie în ochi: o undă de panică. Apoi se adună şi întreaga expresie i se ecranează. Chiar ar trebui să lucreze la extinderea gamei de emoţii pe care le deţine. Şi, oricum, ce-şi imaginează că o să fac? O să-l convertesc la scientologie? O să-i vând produse Avon? O să-i dau febră tifoidă? Continui:

– Serios, vreau numai să ştiu de ce. Miros a coriandru? Ţi-am furat locul de parcare pe vremea când eram la şcoala

doctorală? Îți amintesc de copilul care ți-a turnat suc pe Game Boy tocmai când erai pe punctul să termini jocul *Legenda Zeldei*?

Șezând în continuare pe scaunul lui, mă privește clipind și are îndrăzneala de a părea bulversat. Trebuie să recunosc că are niște ouă uriașe. Cel mai probabil, ca să compenseze micro-sula.

– Despre ce vorbești?

Zâmbetul meu devine amar.

– Levi, te rog!

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești. Dar sunt foarte ocupat, așa că...

– Vezi care-i treaba, eu nu sunt. Nu sunt deloc ocupată. N-am mai fost atât de lipsită de ocupație din vacanțele de vară de pe vremea gimnaziului, dar tu știi asta deja. Deci, de ce?

Se lasă pe spate în scaun. Chiar și cu trupul pe jumătate ascuns de birou, prezența lui e copleșitoare. Glacială ca iarna. Ochii îi sunt reci precum niște molizi acoperiți de zăpadă.

– Am ceva important de făcut chiar în clipa de față. Putem programa o întâlnire pentru altă dată?

Râd pe înfundate.

– Sigur că da. Să-ți trimit un e-mail?

– E bine așa.

– Sunt sigură că e bine. Oare o să primesc la fel de multe răspunsuri cum am primit și la celelalte e-mailuri pe care ți le-am trimis?

Levi se încruntă.

– Desigur.

– Deci, zero.

El se încruntă și mai tare.

– Ți-am răspuns la toate e-mailurile.

– Chiar așa? întreb, necrezând nici o secundă în spusele lui, iar apoi continui: Atunci, e o problemă cu e-mailul. Dacă ar fi să-mi verific folderul Spam, oare aș găsi un e-mail de la tine prin care mă invitai la întâlnirea de azi-dimineață?

Ăsta e momentul în care ceva se schimbă. Momentul în care Levi își dă seama că trebuie să aibă de-a face cu mine. Se ridică în picioare, ocolește biroul, se sprijină de el. Își încrucișează brațele la piept și, timp de un minut, mă privește cu un aer calm.

Uitați-vă la noi! Suntem doi dușmani de moarte, stând cu dezinvoltură unul în fața celuilalt, în poziții fals-relaxate, în timp ce în jurul nostru se învârt tufe de ciulini rusești. Un western modern.

Trag prima.

– Deci, nu e vorba decât despre o confuzie datorată e-mailului?

El nu răspunde, ci se mulțumește să se uite într-un punct, deasupra umărului meu drept.

– Se potrivește, spun eu. E-mailuri care *ar trebui* trimise nu sunt. E-mailuri care *n-ar trebui* trimise sunt. O astfel de situație l-ar explica pe cel prin care s-a anulat comanda pentru echipamentul meu. Probabil că mesajul ăla s-a trimis singur. Și e posibil să facă parte din categoria unor mesaje care au viață proprie și care, mai nou, au luat-o razna. Ce să vezi, Outlook are probleme! exclam, iar calmul prefăcut al lui Levi devine din ce în ce mai puțin convingător. Dacă stai să te gândești, e singura explicație posibilă! Fiindcă săptămâna trecută, atunci când te-am întrebat dacă ai o dată estimativă pentru sosirea comenzii, ai spus că nu mai era mult. Iar tu nu m-ai minți, nu-i așa?

Fața lui enervant de frumoasă devine mai dură. Da, chiar mai dură decât de obicei.

– Nu te-aş minţi.

A rostit acele cuvinte pe un ton sincer enervat, ca şi cum ar fi important pentru el să-l cred. Da, cum să nu!

– Sunt sigură că nu m-ai minţi, răspund, depărtându-mă de uşă şi ocolind biroul. Şi nici nu m-ai da drept exemplu ca să scoţi în evidenţă existenţa unui cod vestimentar care, în mod evident, nu e niciodată pus în aplicare, nici n-ai face în aşa fel încât să-mi fie imposibil să intru în biroul meu fără să fiu nevoită să mă rog să fiu lăsată înăuntru.

Mă opresc în faţa unui raft de bibliotecă. Observ că, printre volumele de inginerie, sunt împrăştiate şi câteva obiecte personale. Asta îl umanizează pe Levi într-un mod pentru care nu sunt pregătită: o pisică neagră, desenată de un copil; câteva figurine din filme SF; două fotografii înrămate. Într-una dintre ele e Levi împreună cu un bărbat înalt, cu părul negru, escaladând, fără să se folosească de frânghie, o stâncă. În cealaltă e o femeie. Una foarte frumoasă. Are părul blond-închis şi lung. Tânără, probabil că de vârsta lui Levi. Zâmbeşte spre aparatul foto, ţinând în braţe un copilaş plin de cârlionţi închişi la culoare. Rama e în mod evident făcută de mână, cu nasturi, scoici şi beţe lipite împreună.

Inima mi se face grea şi mi se strânge.

Ştiam că are un copil. De când am aflat, chiar m-am gândit de câteva ori la asta. Şi nu mă mir că e însurat. Nu poartă verighetă, dar asta nu înseamnă nimic, eu uneori port, dar în mod cert nu sunt căsătorită. Sincer, nu ştiu de ce povestea asta mă afectează atât de mult. Cu siguranţă că n-am nici un interes personal în privinţa vieţii romantice a lui Levi, iar de obicei nu simt invidie atunci când constat că oamenii sunt fericiţi în cuplu. Dar ataşamentul faţă de familie pe care îl invocă fotografia, la fel ca tonul blând şi intim pe care l-a căpătat vocea lui

săptămâna trecută, atunci când a răspuns la telefon, fac să fie foarte clar că Levi are un cămin. Un loc din lume, numai al lui. Cineva la care să se ducă în fiecare seară. Şi, în plus, cariera lui e mai stabilă decât a mea.

Levi Ward, lordul a mii de priviri fioroase şi a unui milion de înclinări din cap grosolane, are un loc căruia îi aparţine. Iar eu, nu. Chiar că universul e incorect!

Oftez, învinsă, şi mă întorc cu faţa la el.

– Te rog doar să-mi spui de ce, Levi.

– E o situaţie complicată.

– Chiar aşa? Mie mi se pare destul de simplă.

El clatină din cap, se gândeşte bine ce să spună, după care trânteşte cele mai ridicole patru cuvinte pe care le-am auzit vreodată:

– Dă-mi câteva zile.

– Câteva zile? Levi, eu şi Rocio ne-am mutat aici ca să lucrăm. Ne-am lăsat în Maryland prietenii, familiile, partenerii, iar acum n-avem nimic de făcut...

– Atunci, du-te acasă pentru câteva zile, mă sfătuieşte el pe un ton aspru. Vizitează-ţi partenerul, întoarce-te mai târziu!

– *Nu asta* e nenorocita de idee! exclam, trecându-mi, furioasă, o mână prin plete. Îmi amintesc că Reike m-a sfătuit să-l înfrunt pe Levi cu calm, însă acum trenul a plecat din gară şi merge pe şine ca un rapid. Sunt destul de sigură că vecinii lui Levi mă aud ridicând vocea, dar asta nu mă deranjează deloc, aşa că îi dau înainte pe acelaşi ton: Directorul cel mare de la NIH vrea să înregistrez progrese, iar şeful meu mă ameninţă că, dacă nu-i prezint în curând nişte rezultate, trimite pe altcineva în loc. Am nevoie de echipament. Nu-ţi cer să faci asta pentru mine, fă-o pentru proiect! Îţi pasă măcar de BLINK?

Probabil că m-am apropiat de el, sau poate că el s-a apropiat de mine, fiindcă dintr-odată îi simt mirosul. Brad, săpun și piele curată de bărbat.

Ochii îi sunt strălucitori.

– Îmi *pasă*. Să nu sugerezi *vreodată* altceva, scrâșnește el printre dinți, aplecându-se în față.

N-am urât niciodată pe cineva atât de intens. N-o să mai urăsc niciodată atât de mult pe cineva. Cred asta cu aceeași convingere cu care cred în teoria celulară.

– Cu siguranță că nu te *porți* ca și cum ți-ar păsa!

– Habar n-ai ce spui!

– Iar *tu* habar n-ai cum să conduci un proiect, spun eu, înfigându-mi un deget în pieptul lui.

– Îți cer să ai *încredere* în mine.

– Să am încredere în tine? repet, râzându-i în față. De ce naiba aș avea încredere în *tine*?

Îl împung din nou cu degetul, iar el, de data asta, mi-l cuprinde cu palma ca să mă oprească.

Se întâmplă ceva ciudat. Strânsoarea îi alunecă spre palma mea și pentru o clipă aproape că-mi ține mâna în mâna lui, ceea ce îmi provoacă furnicături pe piele, iar respirația mi se taie. A lui, la fel. Probabil că ăsta e momentul în care își dă seama că mă atinge. Pe mine, cea mai aberantă creatură de peste mări și țări! Îmi dă drumul imediat, ca ars.

– Fac tot ce pot, adaugă el.

– Adică nu faci *nimic*.

– Fac tot ce pot, cu resursele pe care le am.

– Ei, nu, zău!

– Și există aspecte pe care nu le cunoști.

– Atunci, spune-mi. Explică-mi.

Tăcerea care urmează mi se pare încordată. Deduc asta din felul în care Levi își încleștează falca, din faptul că se îndreaptă de spate și se întoarce brusc, îndepărtându-se cu trei pași, de parcă ar fi încheiat discuția. De parcă ar fi terminat cu mine.

„Nici măcar n-ai început, nesimțitule!"

– Da. Bine, spun eu ridicând din umeri. Mă duc la superiorul tău, Levi!

El îmi aruncă o privire șocată.

– Ce?!

O, *acum* e îngrijorat! Cum s-a întors roata! Cum se duce totul de râpă!

– Trebuie să demarez proiectul. Nu-mi lași altă posibilitate decât să mă duc mai sus.

– Mai sus de mine? întreabă el, închizând ochii pentru o clipă. Nu există așa ceva!

– Adică... Tu..., icnesc eu. Te auzi, măcar?

O, Doamne, egoul omului ăstuia pare să aibă propriul câmp gravitațional! Levi e un puț uman umplut cu materie întunecată și cu aroganță.

– Nu face asta, Bee!

– De ce *n-aș face-o*? Ai de gând să suni la StimCase și să-mi aduci echipamentul? O să ne dai un birou care nu e departe de toate celelalte? O să începi să ne inviți la întâlnirile importante?

– Nu-i chiar atât de simplu...

Ce nenorocit!

– Dar e atât de simplu! E foarte simplu. Iar dacă nu-ți iei angajamentul să rezolvi problema, n-ai dreptul să-mi spui să nu mă duc la superiorul tău.

– Nu face asta. Nu vrei să faci asta.

„Mă amenință cumva?"

– Vezi, așa am crezut și eu. Dar acum sunt destul de sigură că vreau. O să vezi tu!

Mă răsucesc pe călcâie și mă îndrept spre ușă, pregătită să mă duc direct în biroul lui Boris, dar, în clipa în care apuc mânerul, îmi aduc aminte de un anumit lucru și mă întorc spre Levi.

– Și încă ceva, mârâi eu spre fața lui împietrită. Gogoșile vegane sunt pentru *vegani*, tâmpitule!

Levi nu pare să fi fost prea stresat de conversația noastră, fiindcă nici măcar nu încearcă să vină după mine. Sunt plină de furie și vreau să mărșăluiesc până la Boris, dar pe hol dau de Rocio, care își târăște picioarele și se uită la pardoseală fără să pară c-o vede, ca un condamnat așteptându-și execuția. Chiar mai mult decât de obicei.

Mă opresc. Oricât de nerăbdătoare aș fi să-mi obțin echipamentul și să ruinez o carieră, cred că o iubesc pe Rocio mai mult decât îl urăsc pe Levi. Deși lupta e strânsă.

– Cum a mers examenul GRE[1]?

Examenul ăsta e la fel ca SAT[2]: o stupizenie de test standardizat, la care studenții trebuie să obțină niște punctaje absurd de mari ca să fie acceptați la școala doctorală, chiar dacă acest GRE nu testează nimic din lucrurile care au legătură cu succesul academic. Îmi aduc aminte cum în ultimul an de facultate m-am stresat din cauza rezultatelor mele, îngrozită că n-aveau să fie suficient de mari ca să intru în același program ca și Tim. Dar scorul meu s-a dovedit a fi mai bun și am sfârșit prin a aduna mai multe acceptări decât el. Privind retrospectiv, ar fi

[1] Graduate Record Examinations – test standardizat care reprezintă o cerință de admitere în școlile postuniversitare din Statele Unite și Canada

[2] Test standardizat folosit pe scară largă pentru admiterea la colegiu în Statele Unite

trebuit să mă duc la UCLA şi să-l las în urmă. Asta m-ar fi scutit de multă suferinţă şi mi-ar fi micşorat gradul de expunere la Wardiot.

– Bee! mă salută Rocio dând din cap, mohorâtă. În ce direcţie e oceanul?

Arăt spre stânga mea. Ea începe imediat să-şi târască picioarele în direcţia aceea.

– Ro, trebuie mai întâi să ieşi din clădire şi... Ce faci?

– O să mă arunc în mare. Adio!

O depăşesc.

– Stai! Cum a fost?

Dă din nou din cap. Are ochii roşii.

– Prost.

– Cât de prost?

– *Prea* prost.

– Ei bine, n-ai nevoie să obţii nouăzeci şi nouă la sută ca să intri la Johns Hopkins.

– Patruzeci la sută la partea cantitativă. Cincizeci şi doi la verbal.

OK, ăsta chiar că *e* un scor mic!

– Poţi oricând să dai din nou examenul.

– Pentru două sute de dolari. Şi l-am dat a treia oară! N-am cum să devin mai bună, oricât de mult aş învăţa. E ca şi cum aş fi blestemată, spune ea uitându-se în depărtare. Oare să fie La Llorna? Oare vrea să renunţ la mediul academic şi să bântui pârâiaşele împreună cu ea? Poate că ar trebui să renunţ la preocupările ştiinţifice.

– Nu. O să te ajut eu să-ţi îmbunătăţeşti rezultatele, bine?

– Cum? O să arunci un contrablestem? O să-i promiţi fantomei primul tău născut şi sângele a o sută de corbi virgini?

– Ce? Nu. O să te meditez.

– Să mă meditezi? întreabă ea încruntându-se. Știi măcar matematică?

Nu deschid gura ca să-i spun că întreaga mea muncă constă în statistică de înalt nivel, aplicată studiilor creierului. În schimb, o îmbrățișez.

– O să fie bine, crede-mă.

– Ce se întâmplă? De ce mă înghesui cu corpul tău?

Întreaga conversație durează mai puțin de zece minute, dar se dovedește a fi o greșeală fatală. Fiindcă atunci când ajung pe holul aproape pustiu al etajului al treilea, în fața biroului lui Boris, pregătită să-l pârăsc în detaliu pe Levi, ușa e închisă și aud voci venind dinăuntru.

Iar una dintre acele voci e cea a lui Levi Ward.

6
GIRUSUL HESCHL: DE ACORD!

Nu-mi vine să cred că Levi a ajuns la Boris înaintea mea. Nu-mi vine să cred că s-a strecurat pe lângă biroul meu în timp ce vorbeam cu Rocio. Deși bineînțeles că ar trebui să cred asta, de vreme ce este exact mișcarea de nesimțit la care am ajuns să mă aștept din partea lui. Chiar bat din picioare, ca un copil arțăgos care n-are mai mult de șase ani. La asta am fost redusă. Ce să fac? Să dau buzna și să-l opresc pe Levi din a-i otrăvi mintea lui Boris cu minciuni? Să aștept ca Levi să iasă și să încerc să micșorez daunele pe cât posibil? Să mă ghemuiesc în poziție fetală și să încep să plâng?

Doctor Curie ar ști ce să facă. Doctor Königswasser, pe de altă parte, se uită de jur împrejur ca un vițeluș rătăcit, recunoscător că nu e nimeni prin zonă ca să-l vadă bosumflat în fața ușii biroului care-i aparține șefului secției de cercetare. Atunci când m-am hotărât să devin om de știință, mi-am imaginat că o să mă lupt cu probleme legate de cadrul teoretic, protocoale de cercetare, modelare statistică. În schimb, iată-mă aici, trăindu-mi partea cea mai glorioasă a vieții de liceu.

Iar apoi îmi dau seama că disting niște cuvinte.

– ...neprofesional, spune Levi.

– Sunt de acord, răspunde Boris.

– Şi nu duce la progres ştiinţific. Situaţia nu e viabilă.

Pare calm de exasperat, ceea ce ar trebui să fie tehnic imposibil, dar Levi are un talent pentru transformarea oximoroanelor în realitate.

– Sunt perfect de acord.

– Aşa ai spus de fiecare dată când am vorbit despre asta, dar mă îndoiesc de faptul că înţelegi cât de catastrofale pot fi consecinţele pe termen lung pentru BLINK, NIH şi NASA. Şi e neplăcut şi la nivel interpersonal.

Mă aplec mai mult spre uşă. Nu-mi vine să cred că-i vinde gogoşile astea lui Boris! Sunt neplăcută pentru el? *Cum?* Prin faptul că imaginea mea e ofensatoare? Sunt pe punctul de a deschide uşa valvârtej, ca să mă apăr, când el vorbeşte mai departe:

– Nu poate continua aşa! Trebuie făcut ceva.

O, Doamne, oare sunt captivă într-o altă dimensiune? Într-una stranie?

– Bine. Ce-ai vrea să fac cu ea?

O să urlu. Orice urmează să spună Levi, eu o să urlu de furie. Deja vibrez din cauza unui urlet neexprimat, care mi se ridică în gât.

– Vreau s-o laşi să-şi facă treaba.

Mai sus, tot mai sus prin laringe şi... stai aşa! *Ce?* Ce a spus Levi?

– Am făcut tot ce am putut.

Boris pare să-şi ceară scuze. Levi, în schimb, e dur şi neiertător.

– Nu e suficient. Am nevoie să i se autorizeze accesul în toate zonele legate de proiect din clădire, să aibă o adresă de

e-mail NASA.gov, să participe la întâlnirile proiectului, am nevoie ca fiecare piesă de echipament pe care a cerut-o să fie aici, acum, având în vedere că ar fi trebuit să sosească cu secole în urmă.

– Tu ești cel care a anulat comanda ce fusese plasată.

– Fiindcă nu era sistemul pe care îl ceruse. De ce aș risipi o parte consistentă din buget pe un produs inferior?

– Levi, așa cum ți-am spus în fiecare zi din săptămâna trecută în care ai venit la mine cu problema asta, uneori nu e vorba despre știință, ci despre politică.

Acum îmi sprijin complet urechea și palmele de ușă. Degetele îmi tremură pe lemn, dar nu le simt. Sunt amorțită.

– Politicile nu sunt în fișa postului meu, Boris.

– Însă sunt în fișa postului meu. Am mai discutat despre asta. În scurt timp, lucrurile s-au schimbat mult. Directorul era de acord cu o colaborare NIH-NASA atât timp cât NASA își asuma creditul și avea autonomie în proiect. Apoi NIH a insistat să aibă un rol mai consistent. NASA nu acceptă asta.

– NASA *trebuie* să accepte.

– Directorul e supus unei mari presiuni. Posibilele ramificații sunt uriașe – dacă patentăm tehnologia, nu se știe la ce scară o să poată fi aplicată și care ar putea fi câștigul. Directorul nu vrea ca NIH să dețină jumătate din patent.

Urmează o pauză și se simte cum frustrarea plutește în aer. Aproape că mi-l pot imagina pe Levi trecându-și mâna prin păr.

– NASA n-are bugetul necesar ca să realizeze proiectul de una singură, ăsta fiind și motivul pentru care a fost cooptat NIH. Vrei să spui că, decât să împartă meritul, NASA ar prefera ca BLINK să nu fie realizat deloc? Și cine o să fie răspunzător de partea cu neuroștiința?

– Doctor Königswasser nu e singurul neurocercetător din lume. Avem suficienți la NASA, care sunt...

– Nici pe departe la fel de buni ca ea, atunci când vine vorba de neurostimulare.

Lumea asta chiar că e stranie! Mai stranie decât mi-aş fi putut imagina. Sunt în lumea Pe Dos, inima îmi bate în urechi, iar Levi Ward tocmai a spus ceva *drăguț* despre mine. Un fior rece, scârbos, îmi face stomacul să se strângă. Dacă n-aş avea stomacul complet gol, aş putea să vomit. Eram plină de furie în momentul în care am venit aici, dar acum furia pare să-mi fi secat.

– Rezolvăm noi cumva, Levi. Până la următoarea revizuire de buget, BLINK o să progreseze, iar atunci NASA o să aprobe întreaga finanțare. În felul ăsta, n-o să mai avem nevoie de NIH. Iar tu o să fii în continuare la conducere.

– Asta o să se întâmple peste *un an*, şi nici nu poți da vreo garanție. Tot aşa cum nu poți garanta că o să fie folosit prototipul Sullivan.

O pauză.

– Fiule, înțeleg că asta e important pentru tine. Și eu simt la fel, dar...

– Mă îndoiesc.

– Poftim?

Vocea lui Levi e dură ca oțelul.

– Mă îndoiesc la modul cel mai serios că simți la fel ca mine.

– Levi...

– Dacă într-adevăr e aşa cum spui, autorizează achiziționarea echipamentului!

Boris oftează.

– Levi, îmi place de tine. Chiar îmi placi. Eşti un tip deştept. Unul dintre cei mai buni ingineri pe care-i cunosc, poate chiar cel mai bun. Dar eşti tânăr şi n-ai idee despre presiunea la care suntem supuşi cu toţii. E puţin probabil ca BLINK să se deruleze anul ăsta. Ai face mai bine să te împaci cu ideea.

Trec mai multe clipe. Nu aud răspunsul lui Levi, aşa că mă aplec chiar mai mult, lucru care se dovedeşte a fi o idee foarte proastă, fiindcă uşa se deschide. Sar în spate suficient de repede pentru ca Boris să nu mă vadă, dar atunci când Levi iese pe hol, sunt încă acolo, lângă birou. Trânteşte uşa şi se îndepărtează, plin de mânie. Apoi mă observă şi îngheaţă.

Pare furios. Şi masiv. Masiv de furios.

Ar trebui să spun ceva. Să fiu calmă. Să fac să pară că doar m-am rătăcit pe aici, căutând dulapul cu materiale al biroului.

„O, Levi, ştii unde se ţin ascuţitoarele de creioane?"

Problema e că trenul ăsta a plecat din gară şi, în timp ce ne studiem reciproc, având expresii la fel de dure, experimentez o senzaţie ciudată, pasageră. Ca şi cum ar fi prima dată când Levi m-ar vedea. Nu, nu chiar: ca şi cum ar fi prima dată când eu l-aş vedea pe el. Ca şi cum labirintul complicat de oglinzi prin care ne vedeam unul pe celălalt s-ar fi spulberat, iar cioburile ar fi fost împrăştiate.

Nu pot suporta. Îmi cobor privirea. Din fericire, sentimentul dispare şi încep să mă zgâiesc la margaretele drăguţe de pe sandalele mele din imitaţie de piele.

Trebuie să-mi opresc degetele din tremurat, sau dacă nu, să mi le retez. În cazul în care canalele mele lacrimale îndrăznesc să permită fie şi unei singure lacrimi să le traverseze, jur să le leg pentru totdeauna. Sunt aproape pregătită să-mi ridic din nou privirea fără să mă fac de râs, când cotul îmi e apucat de o

mână mare. N-ar fi trebuit să mă îmbrac tocmai azi cu o bluză fără mâneci.

– Ce...?

Levi își ridică un deget în dreptul buzelor, ca să mă atenționeze să nu fac zgomot, și mă îndepărtează de birou.

– Unde..., încep eu să spun.

Dar el mă întrerupe, șoptind:

– Șștt...

Mă strânge de încheietură delicat, dar ferm. Sunt uimită să constat că asta îmi atenuează greața.

Fără să am nici cea mai vagă idee despre ce ar trebui să fac, închid ochii și îl urmez.

Sunt genul de persoană care procesează încet. Așa am fost întotdeauna.

Atunci când a murit buni, toată lumea din jurul meu a plâns vreme de câteva minute până ca eu să înțeleg, în sfârșit, ce anume spusese doctorul cel cărunt. Atunci când Reike s-a hotărât să-și ia o pauză de un an ca să călătorească în jurul lumii, abia după ce ea s-a urcat în avion și a decolat spre Indonezia, am înțeles cât de singură aveam să fiu. Atunci când Tim s-a mutat din apartamentul nostru, mi-am dat seama de implicații câteva zile mai târziu, după ce am găsit în uscător două dintre șosetele lui, desperecheate.

Probabil că ăsta e motivul din care, abia atunci când stau pe o băncuță aflată în mica zonă pentru picnic din spatele clădirii Discovery, sprijinindu-mă cu coatele de genunchi și cu fruntea în palme, înțeleg pe deplin gravitatea afirmațiilor pe care le-am auzit venind din biroul lui Boris.

E un loc atât de drăguț! Umbrele a doi cedri și ale unui arțar traversează locul în care stau.

„Trebuie să-mi iau prânzul aici de acum înainte!" gândesc eu. „În felul ăsta, mâncarea mea n-o să mai împută biroul."

Mi se strânge stomacul. După acest „acum", s-ar putea să nu mai existe un „înainte".

– Ești bine?

Îmi ridic privirea sus, sus. Și *mai* sus. Levi stă în fața mea, furios în continuare, dar controlându-se mai bine. Ca și cum ar fi numărat până la zece ca să se calmeze puțin, dar ar fi mai mult decât dispus să se întoarcă înapoi la unu și să răstoarne o masă, două. În ochii lui persistă o urmă de îngrijorare și, dintr-un motiv anume, îmi amintesc din nou cum m-a lipit de perete, îmi amintesc mirosul pielii lui și senzația pe care am avut-o atunci când i-am pipăit mușchii tari.

Creierul meu are o problemă foarte mare.

– Am verificat de două ori, șoptește el. Am primit șapte e-mailuri de la tine și ți-am trimis tot atâtea răspunsuri. Nu-mi dau seama de ce nu le-ai primit. Presupun că același lucru s-a întâmplat cu mesajul pe care l-a trimis Guy ca să vă invite la ședința de azi și îmi asum întreaga responsabilitate pentru asta. Ar trebui ca de acum înainte să ai o adresă de e-mail NASA.

Vremea e foarte plăcută, dar mi-e frig și transpir în același timp. Cât de complex e corpul meu!

– De ce? întreb eu, fără ca măcar să-mi dau bine seama la ce anume mă refer.

Levi expiră lent.

– Cât de mult ai auzit?

– Nu știu. Mult.

El clatină din cap.

– NASA vrea control exclusiv asupra patentului care o să rezulte din BLINK. Dar momentan n-are bugetul necesar pentru tot proiectul și au fost forțate niște mâini ca să fie inclus și

NIH. Însă NIH insistă să fie coautor al patentului, iar NASA a hotărât că e mai bine ca, decât să se certe cu NIH, să lase ca proiectul să se stingă de la sine.

– Şi ăsta e sfârşitul proiectului BLINK? Extincţia naturală?

Levi nu răspunde, ci se mulţumeşte să mă studieze în continuare. Şi mai face încă ceva ce nu pot să înţeleg exact. E îngrijorător! Aproape că izbucnesc în râs atunci când îmi dau seama ce se întâmplă: e prima oară când el îmi susţine privirea pentru mai mult de o secundă. Prima oară când privirea nu-i zboară spre un punct de deasupra capului meu imediat după ce mă priveşte în ochi.

Mă întorc. N-am chef de verde glacial.

– Dacă le-aş spune celor de la NIH?

O scurtă ezitare.

– Ai putea.

– Dar?

– Nici un „dar". Ar fi dreptul tău s-o faci. Te-aş susţine dacă ai avea nevoie.

– Dar?

Mă uit la el. Are mici zgârieturi pe mână; fire de păr îi acoperă antebraţul; cămaşa i se întinde pe umăr. Văzut din unghiul ăsta, e foarte impunător, chiar mai mult decât de obicei. Cu ce l-or fi hrănit în copilărie, cu îngrăşăminte?

– Dacă le spui celor de la NIH, singura consecinţă pe care mi-o imaginez e ca ei să se retragă, iar relaţia dintre NIH şi secţia de resurse umane de la NASA să se răcească. BLINK ar fi scos pe tuşă până...

– Până anul viitor. Şi tot o să fie un proiect NASA integral. Oricum ar fi, am încurcat-o. *Catch-22*. Nu mi-a plăcut niciodată cartea aia.

– Nu spun că n-ar trebui să vorbești cu cei de la NIH, spune el pe un ton precaut, dar, dacă scopul final e de a face din BLINK un proiect de colaborare, s-ar putea ca asta să nu fie cea mai bună mișcare.

Ca să nu mai vorbim despre faptul că o să trebuiască să-l fac pe Trevor să creadă că nu e vina mea. Mi se pare că m-ar avantaja mai mult să-i spun că NASA a fost preluată de o navă spațială plină cu extratereștri. Da, o să încerc asta. Ce am de pierdut?

– Care e alternativa? întreb eu. Nu văd nici una.

– M-am gândit la asta.

– Și?

– Cred că ne-ar ajuta foarte mult să-l avem pe Boris de partea noastră. Și am niște... informații pe care aș putea să le folosesc ca să-l conving.

– Cum te ajută *informațiile* astea?

Îmi aruncă o privire cruntă, dar lipsită de ură autentică.

– Nu grozav, *încă*, mormăie el.

Nu mai spune, Sherlock!

– Pe scurt, acum sunt singura persoană din lume care vrea ca BLINK să se întâmple.

El se încruntă.

– Și eu vreau asta.

Îmi amintesc de furia lui de mai devreme, când l-am acuzat că nu-i pasă de BLINK. O, Doamne, probabil că asta s-a întâmplat cu mai puțin de o oră în urmă! Parcă ar fi trecut zeci de ani. Levi vorbește din nou, iar umerii lați par să i se strângă întrucâtva.

– La fel și alții. Inginerii, astronauții, fabricanții care ar rămâne fără loc de muncă dacă proiectul ar fi amânat. Deși se

pare că noi doi suntem pe pozițiile superioare. Motiv din care avem nevoie de Boris.

– Sună de parcă dacă ai aștepta câteva luni, proiectul ți-ar cădea în brațe și...

– Nu, mă contrazice el clătinând din cap. BLINK trebuie să se întâmple acum. Dacă e amânat, se poate ca eu să nu mai fiu la conducere sau ca prototipul original să fie modificat.

Sună atât de intransigent, încât mă întreb dacă ăsta e tonul pe care îl folosește atunci când îi spune copilului să-și strângă jucăriile și să se ducă la culcare. Cu siguranță că pare eficient. Dacă până la urmă o să am copii, sper că o să pot avea și eu un ton atât de autoritar.

– Totuși, indiferent de ce se întâmplă, tu o să fii bine, spun eu pe un ton care nu poate fi decât amar. Chiar dacă NIH face reduceri de personal și criteriul principal sunt granturile încheiate cu succes. Ceea ce nu e cazul meu. Există anumite motive pentru asta, motive care n-au legătură cu eforturile mele sau cu valoarea mea ca om de știință, fiindcă am valoare, crede-mă, *sunt* bună la asta și...

– Știu că ești, mă întrerupe el pe un ton care pare cât se poate de sincer. Iar proiectul ăsta nu e pentru mine doar un alt proiect. Am transferat echipe aici. Am tras sfori.

Îmi trec o mână peste față. Ce fierbințeală!

– Ai fi putut să-mi spui că NASA blochează proiectul. În loc să mă lași să cred că tu...

El mă privește lung, iar fața îi e complet lipsită de expresie.

– Că eu, ce?

– Știi tu. Că încerci să mă excluzi din motivele obișnuite.

– Motivele obișnuite?

– Da, spun eu ridicând din umeri. Din timpul școlii doctorale.

– Ce motive din timpul școlii doctorale?

– Doar faptul că tu... știi tu.

– Nu cred că știu.

Îmi scarpin fruntea, extenuată.

– Că mă disprețuiești.

Se uită la mine uluit, ca și cum aș fi scuipat un ghem de păr. De parcă persoana care m-a evitat ca și cum aș fi fost un porc spinos ce devorează oameni ar fi fost fratele lui geamăn, malefic. Rămâne fără cuvinte pentru o clipă și apoi îmi spune, pe același ton sincer pe care-l are de la începutul discuției:

– Bee, nu te disprețuiesc!

Uau! Uau – din atât de multe motive! De exemplu, din cauza minciunii ăsteia sfruntate, conform căreia Levi nu m-ar considera echivalentul uman al sushiului de la benzinărie, dar și fiindcă e prima dată când el îmi rostește numele. N-am ținut socoteala, dar felul în care spune cuvântul îi e caracteristic numai lui, astfel încât n-aș putea să uit așa ceva.

– Bine, spune el continuând să se uite la mine cu aceeași expresie sinceră și bulversată, iar eu pufnesc și zâmbesc. Atunci, înseamnă că am interpretat greșit toate interacțiunile pe care le-am avut în timpul școlii doctorale!

E adevărat că i-a spus lui Boris că sunt un om de știință bun, deci poate că nu crede că sunt incompetentă, așa cum am bănuit întotdeauna. Poate că doar urăște... literalmente, totul la mine. Adorabil.

– *Știi* că nu te disprețuiesc, insistă el pe un ton în care e și o inflexiune acuzatoare.

– Sigur că știu.

– Bee!

Îmi rostește din nou numele în acel anume fel, iar eu văd roșu în fața ochilor.

– Dar *sigur* că știu! Cum să *nu* știu, când ai fost atât de asiduu rece, arogant și inabordabil, spun eu ridicându-mă în picioare, cu furia clocotindu-mi în piept. M-ai evitat ani întregi, ai refuzat să colaborezi cu mine fără motive întemeiate, mi-ai refuzat un minimum de conversație politicoasă, m-ai tratat de parcă aș fi fost inferioară și respingătoare! Chiar i-ai spus logodnicului meu că ar trebui să se însoare cu altcineva, dar bineînțeles *că nu mă disprețuiești*, Levi!

Mărul lui Adam i se ridică. Se uită la mine ca trăsnit, derutat, ca și cum l-aș fi pocnit cu o crosă de polo, când eu n-am făcut altceva decât să rostesc adevărul. Mă înțeapă ochii. Îmi mușc buza ca să-mi stăpânesc pornirea de a plânge, dar tâmpitul meu de corp mă trădează încă o dată și încep să plâng în fața lui, în timp ce-l *urăsc*.

Nu sunt furioasă pe el, îl *urăsc*.

Fiindcă s-a purtat cu mine așa cum s-a purtat. Fiindcă are o carieră solidă, în timp ce eu n-am. Fiindcă mi-a ascuns politicile nenorocitului ăstuia de proiect împuțit. Îl urăsc, îl urăsc, *îl urăsc* cu o pasiune pe care am crezut că o rezervasem doar airbagurilor defecte, lui Tim sau celui de-al treilea anotimp al anului. Îl urăsc fiindcă m-a redus la asta și fiindcă a rămas pe aproape, ca să fie martorul operei lui.

Îl urăsc. Și nu vreau să simt atât de mult.

– Bee...

– Nu merită!

Îmi șterg obrazul cu dosul palmei și plec fără să-l privesc. Bineînțeles că, masiv cum e, îmi stă în cale și face să-mi fie greu *și* să plec.

– Așteaptă!

– O să le spun celor de la NIH ce se întâmplă, murmur eu fără să mă opresc sau să mă întorc cu fața la el. Nu pot să-mi

asum riscul ca superiorii mei să creadă că proiectul a eşuat din cauza mea. Îmi pare rău dacă asta te pune într-o poziţie proastă şi îmi pare rău dacă asta presupune întârzierea proiectului.

– E în ordine. Dar te rog, aşteaptă...

Nu. Nu vreau să aştept sau să mai ascult nici măcar un singur cuvânt. Continui să merg cu sandalele mele drăguţe, decorate cu margarete, până când nu-l mai aud, până când nu mai văd nimic prin ceaţa lacrimilor. Ies din clădire şi-mi imaginez că plec din Houston, Texas, Statele Unite. Îmi imaginez că mă urc într-un avion şi zbor spre Portugalia, ca să primesc o îmbrăţişare de la Reike. Îmi întreţin fantezia pe tot drumul înapoi spre casă, dar asta nu mă face să mă simt mai bine.

Mă zgâiesc la telefon, numai atât, meditez şi mă zgâiesc la telefon, când o notificare Twitter îmi apare pe ecran.

@SabriRocks95: *Studentă în anul al doilea la şcoala doctorală, Geologie, trec printr-o perioadă nasoală.*
@WhatWouldMarieDo: *Ce hotărâre ar lua dacă ar simţi că universul încearcă să-i spună să renunţe?*

Au! Cazul ăsta e puţin prea asemănător cu situaţia în care mă găsesc chiar eu. Senzaţia mea de neputinţă şi-a atins masa critică mai devreme, azi, la jumătatea discografiei lui Alanis Morissette şi mult după cea de a doua vadră de şerbet de portocale. Mă simt ca şi cum aş fi fost trecută printr-un tocător de hârtie. Ca un beţigaş de ureche folosit. Ca o hârtie aruncată în WC. Incapabilă să-i dau sfaturi măcar moliei care se zbate pe geamul meu, cu atât mai puţin unei tinere care are probleme în carieră. Retrimit mesajul, în speranţa că această comunitate căreia i-am pus bazele o să aibă grijă de @SabriRocks95.

„Poate că ar trebui să plec din mediul academic", meditez eu, lăsându-mă pe spate în scaun și privind magnetul cu doctor Curie din partea cealaltă a bucătăriei deschise. „Oare ar trebui să-mi dau demisia?"

Marie nu răspunde. Aprobare tacită? Sunt și alte lucruri pe care aş putea să le fac. Să-mi revizuiesc cunoştinţele despre acuzativul în germană și să mă întâlnesc în Grecia cu Reike, unde magnaţii uleiului de măsline ne-ar angaja ca să-i meditām pe moştenitorii lor adolescenţi. Să încerc să vând ideea aia de serial de comedie pe care am avut-o la un moment dat: un adept al probabilităţii frecventiste şi un adept al probabilităţii bayesiene devin colegi de apartament. Să scriu un serial cu sirene pentru tineri adulţi. Să mă mut sub un pod şi să le cer trecătorilor răspunsuri la ghicitori, ca să le asigur traversarea.

Poate că n-ar trebui să renunţ. Măcar una dintre gemenele Königswasser are nevoie de o slujbă stabilă, ca să aibă bani de cauţiune atunci când cealaltă e arestată pentru ultraj contra bunelor moravuri. Cunoscând-o pe Reike, ştiu că asta se poate întâmpla oricând.

Pe de altă parte, sunt destul de sigură că, fără BLINK, Trevor n-o să-mi reînnoiască în veci contractul.

Cariera mea e suprema poveste de dragoste neîmpărtășită, împânzită de burse cu referinţe bune, dar care n-au fost finanţate din motive politice, de lupte inutile purtate cu un şef de rahat, pe care îl am în locul starului rock care mi-a fost promis, iar acum adusă în impas de NIH şi de NASA, care se luptă meschin, ca nişte veri cărora li s-a pus pata unul pe celălalt de Ziua Recunoştinţei. Atunci când presupusele tale reușite se dovedesc a fi de fapt nişte eşecuri, trebuie să te recunoşti înfrânt, nu?

Dar ce s-ar alege de mine fără neuroştiinţă? Cine aş fi, în lipsa nevoii mele arzătoare de a-i corecta pe cei care spun că

oamenii își folosesc numai zece la sută din creier? (S-a făcut chiar și un film despre asta. Pentru numele Domnului, nu verifică nimeni scenariile de la Hollywood?) Știți că liberalii tind să aibă amigdala mai mică decât conservatorii? Că hipocampul taximetriștilor crește pe măsură ce învață să se descurce pe străzile din Londra? Că diferențele între creiere determină variații de personalitate? Suntem sistemul nostru nervos, combinația complexă a miliarde de neuroni mișcându-se în configurații specifice. Ce poate fi mai palpitant decât să-mi petrec viața descoperind ce anume poate realiza o mică aglomerare a acestor neuroni?

În timp ce mă spăl pe dinți, îmi evit reflexia în oglindă. Poate că-mi place prea mult ceea ce fac. Ar trebui să mă întorc la școală și să studiez ceva plictisitor. Arta negocierii. Arhitectura navală. Transmisiuni sportive. Ar trebui, de asemenea, să mă opresc din plâns. Sau poate că nu. Poate că ar trebui să-mi descarc preaplinul sentimentelor acum, ca să pot fi orientată spre soluții mai târziu. Să termin cu plânsul și să fiu pregătită pentru ziua de mâine, când o să-i explic toată încurcătura asta lui Trevor și o să-i spun lui Rocio să-și facă valizele.

În secunda în care capul îmi atinge perna, știu că o să explodez dacă nu fac ceva. Orice. Dintr-un imbold, îi trimit un mesaj lui Shmac.

Marie: *Te gândești vreodată să pleci din cercetare?*

Răspunsul vine imediat.

Shmac: *Cu siguranță că m-am gândit azi.*
Marie: *Și tu îți urăști viața? Care ar fi fost probabilitatea?*
Shmac: *Poate că suntem născuți în aceeași zodie.*
Marie: *lol*

Shmac: *Ce se întâmplă?*
Marie: *Proiectul meu e în rahat. Și lucrez cu sula asta de cămilă, cel mai rău individ cu putință. Pariez că e unul dintre idioții care nu-și trec telefonul pe modul Avion la decolare, Shmac. Probabil că mușcă din înghețata pe băț. Sunt sigură că-și strănută în palmă și că apoi dă mâna cu oamenii.*
Shmac: *Suspect de detaliat.*
Marie: *Dar adevărat.*
Shmac: *Nu mă îndoiesc.*
Marie: *Cum e fata?*
Shmac: *Tot măritată. În plus, probabil că mă crede un dobitoc.*
Marie: *N-ar putea. Încă n-aveți o aventură toridă?*
Shmac: *Opusul.*
Marie: *Măcar s-a urâțit între timp?*
Shmac: *E în continuare cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în viața mea.*

Îmi tresare inima. O, Shmac!

Shmac: *Lăsând asta la o parte, m-am gândit că viața mea ar fi infinit mai simplă dacă aș renunța la știință și aș deveni dresor de pisici. Doar că nu pot nici măcar să-mi conving pisica să nu facă pipi pe covorul din sufragerie. Așa că asta e.*
Marie: *Îmi dau seama că situația ta e complicată.*
Marie: *Simți vreodată că ne implicăm prea mult în asta?*
Shmac: *În zilele proaste, cu siguranță.*
Marie: *Sunt și zile bune? Măcar una?*
Shmac: *Ultima mea zi bună a fost la gimnaziu. Am luat locul doi la concursul de științe.*
Marie: *Ai câștigat un certificat pentru Noriel?*
Shmac: *Nu. O figurină cu Marie Curie, care ține în mâini două eprubete fluorescente.*

Marie: *O, Doamne! Aş ucide pentru aşa ceva.*
Shmac: *Dacă ne întâlnim vreodată, e a ta.*

Stăm de vorbă mult timp şi e plăcut să ne plângem de milă, dar, din clipa în care pun telefonul pe noptieră, mă simt din nou deznădăjduită. Ultima imagine pe care o văd înainte de a adormi, proiectată în spatele pleoapelor mele de parcă ar fi afişul unui film pe care nu vreau să-l mai văd vreodată, este expresia stupefiată a lui Levi atunci când i-am enumerat toate lucrurile pe care mi le-a făcut.

7
CORTEXUL ORBITOFRONTAL: SPERANȚA

Îmi sună alarma, dar o amân.

O dată. De două ori. De trei, cinci, opt, douăsprezece ori! De ce naiba sună în continuare, de ce naiba am mai şi pus-o...?

– Bee!

Deschid ochii. Abia, abia. Sunt încețoșați, lipiţi de somn.

– Bee!

La naiba! Din greşeală, am răspuns unui apel de la un număr necunoscut.

– Llltelll, bâigui eu, iar apoi îmi scuip aparatul dentar. Îmi cer scuze. La telefon!

– Trebuie să vii imediat.

Recunosc imediat vocea de bariton.

– Levi? întreb, abia putând să-mi ţin pleoapele deschise, clipind către ceasul deşteptător şi văzând că e 6.43 a.m. Ce? Unde să vin?

– Poţi ajunge în biroul lui Boris înainte de şapte dimineaţa?

Asta mă face să mă ridic în capul oaselor. Sau cât de aproape pot fi, la o asemenea oră, de o astfel de poziţie.

– Despre ce vorbeşti?

– Vrei să rămâi şi să lucrezi în proiectul BLINK? întreabă el pe un ton ferm.

Aud un zgomot de fond. Levi trebuie să fie afară, mergând.

– Poftim?

– Le-ai spus deja celor de la NIH ce face NASA?

– Nu încă, dar...

– Atunci, vrei să rămâi şi să lucrezi la BLINK?

Îmi apăs ochii cu palmele. Ăsta e un coşmar, nu?

– Am crezut că suntem amândoi de acord că asta nu e o opţiune.

– S-ar putea ca acum să fie. Am... ceva, spune el, iar apoi face o scurtă pauză, după care reia: Însă e un pic cam riscant.

– Ce e?

– Ceva ce o să-l facă pe Boris să ne susţină, spune Levi, care se întrerupe preţ de o secundă, iar apoi şopteşte: Nu pot explica la telefon.

E foarte evaziv. Ca şi cum ar încerca să mă atragă într-un loc lăturalnic şi apoi să mă vândă unor indivizi care să-mi recolteze oasele gambelor ca să facă din ele mânere de rachete de badminton.

– Nu putem să ne întâlnim mai târziu?

– Nu. Peste o oră, Boris vorbeşte la telefon cu directorul de la NASA. Trebuie să-l prindem înainte de asta.

Îmi trec o mână peste faţă. Sunt mult prea obosită pentru aşa ceva.

– Levi, toate astea sună prea ciudat, iar eu abia m-am trezit. Dacă încerci să mă prinzi singură ca să mă asasinezi, am putea să ne prefacem că asta s-a întâmplat, iar apoi fiecare dintre noi s-o apuce pe calea lui...

– Ascultă, legat de spusele tale de ieri... Află că nu există alt neurocercetător împreună cu care aş vrea să lucrez la proiectul ăsta. Nici măcar unul!

Ultimele cuvinte trebuie să le fi rostit după ce a intrat undeva, fiindcă zgomotul de fundal a dispărut. Vocea lui mi-a răsunat clar şi puternic în ureche, mi se pare chiar că l-am auzit înghiţind.

Spusele lui au avut asupra mea efectul unei lovituri în plex. Mi-au scos aerul din plămâni, iar prin minte mi-a trecut un gând straniu, fără sens şi inoportun: nu e chiar atât de surprinzător că bărbatul ăsta rezervat şi îmbufnat a pus mâna pe o soţie frumoasă. Nu, nu-i deloc ciudat, în condiţiile în care e capabil să spună astfel de lucruri.

Acum sunt trează, cel puţin.

– Ce se întâmplă?

– Bee, vrei să rămâi la Houston şi să lucrezi la BLINK? întreabă el din nou, adăugând, după o nouă pauză: Împreună cu mine?

Acum ştiu că sunt nebună. Dementă. O nebună complet dementă. Fiindcă ceasul meu indică ora şapte fără un sfert a.m. şi un fior îmi străbate şira spinării, sau locul în care ar trebui să fie şira spinării, dacă aş avea aşa ceva. Închid ochii şi cuvântul care-mi iese pe gură e:

– Da.

Ies din lift, împleticindu-mă, la două minute după ora şapte, energizată în urma somnului odihnitor de azi-noapte şi îmbrăcată ca o învingătoare.

Glumeam. Port o pereche de colanţi şi o cămaşă de flanel. Am uitat să-mi pun sutienul, iar atunci când am avut de ales între a mă spăla pe dinţi sau pe faţă, am optat pentru prima variantă. Asta înseamnă că încerc de zor, în momentul în care

mă întâlnesc cu Levi, să-mi șterg ochii lipiți de somn. Sunt agitată și amețită, cea mai nefericită combinație. Levi așteaptă lângă biroul lui Boris, pregătit, ca și cum n-ar fi miezul nopții. În momentul în care mă vede, bate la ușă. Încep să alerg ușor. În clipa în care ajung lângă el sunt, de asemenea, transpirată și cu răsuflarea tăiată.

Viața mea e de-a dreptul adorabilă. La fel de adorabilă ca o puncție lombară.

– Ce se întâmplă? întreb.

– N-am timp să-ți explic. Dar, după cum ți-am spus, e puțin riscant. În timpul discuției mele cu Boris, prefă-te că știi despre ce e vorba.

Mă încrunt.

– *Ce* să știu?

Boris ne strigă să intrăm.

– Ia-te după mine, spune Levi în timp ce-mi face semn să intru.

– Ar trebui să fim colideri, șoptesc eu.

Colțul gurii i se ridică.

– Atunci, ia-te după noi!

– Te rog, spune-mi că toată nebunia asta nu se termină cu o crimă urmată de sinucidere!

El deschide ușa și ridică din umeri, punându-și palma între omoplații mei și împingându-mă ușurel înăuntru.

– Presupun că o să vedem.

Boris habar n-avea că urma să venim. Mijește din ochi și apoi și-i dă peste cap, într-un amestec de „Sunt obosit!“, „Nu voi doi!“ și „N-am timp pentru asta!“ și se ridică din spatele biroului, cu mâinile în șolduri.

– Nu, Levi, spune el, n-am de gând să reiau povestea! Şi, mai ales, nu în faţa unui angajat NIH! Am o întâlnire pentru care trebuie să mă pregătesc, aşa că...

Enervarea din voce îi dispare treptat, în timp ce Levi, netulburat, îşi aşază telefonul pe birou. Pe ecran e o imagine, dar nu pot s-o disting. Mă ridic pe vârfuri şi mă aplec în faţă ca s-o văd, dar Levi mă trage de spatele cămăşii, în timp ce ridică dintr-o sprânceană, ceea ce cred că înseamnă: „Ar trebui să te iei după mine". Mă încrunt, dând de înţeles cât pot mai bine: „Mi-ar plăcea să ştiu despre ce e vorba. Dar, mă rog..."

Mă uit la Boris şi văd că în mijlocul frunţii i s-a săpat un rid orizontal, adânc.

– Ai făcut ceva schimbări la prototipul căştii? Nu-mi aduc aminte să fi autorizat...

– N-am făcut.

– Asta nu arată ca designul pe care l-am aprobat.

– Într-adevăr, nu arată, răspunde Levi întinzând mâna şi luându-şi telefonul de la Boris.

Apoi îi arată şefului altă poză. De data asta, o văd şi eu. Fotografia înfăţişează o persoană care poartă o cască pe cap. Ridul de pe fruntea lui Boris se adânceşte şi mai mult.

– Când a fost făcută poza?

– Aş prefera să nu-ţi spun.

Privirea lui Boris devine dură.

– Levi, dacă inventezi asta din cauza conversaţiei de ieri...

– Numele companiei e MagTech. E o companie cu tradiţie, care are sediul în Rotterdam şi care produce tehnologie pentru domeniul ştiinţific. Cei de acolo au fost deschişi în legătură cu cerinţa de a lucra la realizarea unor căşti pentru neurostimulare wireless. Au o istorie destul de lungă de furnizare de echipament de luptă forţelor armate şi miliţiilor.

– Care forțe armate?

– Oricine poate plăti.

– Cât de avansați sunt?

– Bazându-ne pe planuri și pe... informațiile omului meu de contact, cam în același punct ca și BLINK, răspunde Levi, iar, în timp ce-l privește pe Boris în ochi puțin cam prea intens, adaugă: Sau, cel puțin, în punctul în care *era* BLINK înainte să fie scos pe tușă.

Boris riscă să-mi arunce o privire scurtă.

– Tehnic vorbind, proiectul n-a fost scos pe tușă, spune el pe un ton defensiv.

– Tehnic vorbind.

E ceva impunător în felul în care vorbește Levi, chiar și cu șeful lui. Boris roșește și-i dă telefonul înapoi. I-l smulg din mână lui Levi înainte ca el să-l bage în buzunar. Studiez pozele.

E o cască pentru neurostimulare, planurile și prototipul. Nu chiar ca a noastră, dar similară. Înfricoșător de asemănătoare. De genul: „O, la naiba, avem competiție!"

– Cei de la MagTech știu despre BLINK? întreabă Boris.

– Nu mi-e clar. Dar n-ar avea cum să ne fi văzut prototipul.

– N-au un neurocercetător în echipă. Nu unul bun, adaug eu pe un ton degajat.

– De unde știi? întreabă Boris.

Ridic din umeri.

– Ei bine, e destul de evident. Au făcut aceeași greșeală pe care a făcut-o și Levi în privința plasării orificiilor. Sincer vorbind, nu știu de ce inginerii nu se deranjează să se consulte cu experți din afara domeniului lor. Oare atitudinea asta face parte din calculul vectorial? Prima regulă a ingineriei: nu afișa slăbiciune, nu pune niciodată întrebări. Mai bine să duci la bun

sfârşit de unul singur un prototip greşit şi inutilizabil decât să colaborezi cu...

Îmi ridic privirea şi observ felul în care mă privesc Boris şi Levi, aşa că mă forţez să-mi ţin gura. Chiar n-ar trebui să mi se permită accesul în public înainte să-mi beau cafeaua!

– Ideea e, spun eu după ce-mi dreg vocea, că cei de la MagTech n-au făcut o cască fără defecte, lucru de care o să-şi dea seama imediat ce produsul o să fie testat în acţiune.

Îi dau telefonul înapoi lui Levi şi degetele lui se freacă de ale mele, aspre şi calde. Privirile ni se încrucişează pentru o fracţiune de secundă, iar apoi fiecare se uită în altă parte.

– Planul! spune Boris. Şi poza! De unde le ai?

– Asta nu e important.

Boris cască ochii.

– Te rog, spune-mi că inginerul meu principal nu şi-a pus în pericol cariera angajându-se într-o formă incipientă de spionaj industrial!

– Boris, îl întrerupe Levi, asta *schimbă* lucrurile! Trebuie să lucrăm la BLINK. Acum. Din punct de vedere conceptual, căştile concurenţei sunt asemănătoare cu ale noastre. Dacă MagTech ajunge la un prototip funcţional şi patentează tehnologia înaintea noastră, vom fi aruncat milioane de dolari la gunoi. Şi n-avem de unde să ştim ce o să facă cei de la MagTech cu casca lor. Cui o s-o vândă.

Boris închide ochii şi-şi scarpină fruntea. Trebuie să fie semnul de îngrijorare pe care-l aştepta Levi, fiindcă adaugă:

– Eu şi Bee suntem aici. *Pregătiţi*. Putem termina proiectul ăsta în trei luni, *dacă* avem echipamentul necesar. Putem să-l ducem la bun sfârşit.

Boris nu deschide ochii. Dimpotrivă, strânge din pleoape, ca şi cum ar urî fiecare secundă a întâlnirii noastre.

– Chiar puteți? Să-l terminați în trei luni?

Levi se întoarce spre mine.

Sincer vorbind, n-am nici cea mai vagă idee. Știința nu funcționează în felul ăsta. Nu merge cu termene-limită sau cu premii de consolare. Poți concepe studiul perfect, poți să dormi o oră pe noapte, poți să te hrănești numai cu disperare și cu Lean Cuisine luni de-a rândul și rezultatul să fie totuși opusul a ceea ce te așteptai să realizezi. Științei chiar nu-i pasă. Caracteristica pe care te poți baza a științei e variabilitatea. ei. Știința face fix ce mama naibii vrea ea. O, Doamne, iubesc știința!

Dar în momentul de față mă hotărăsc să zâmbesc cu gura până la urechi.

– Sigur că putem. Și încă mult mai bine decât olandezii ăia!

– Bine, bine! conchide Boris trecându-și o mână prin păr, cu o expresie hărțuită. Am o întâlnire cu directorul în, la naiba, zece minute! O să insist pentru asta. Vă contactez azi mai târziu, dar... da. Lucrurile stau diferit acum, recunoaște el, aruncându-i lui Levi o privire parțial iritată, parțial epuizată, parțial admirativă. Presupun că-ți datorez felicitări fiindcă ai înviat BLINK din morți!

Mi se dă stomacul peste cap. La naiba! *La naiba!* Se întâmplă, totuși.

– Dacă îl conving pe director, nu se admite *nici o* marjă de eroare, conchide Boris. O să trebuiască să faceți cele mai bune căști pentru neourostimulare din toată nenorocita de lume!

Schimb o privire prelungă cu Levi, apoi dăm din cap în același timp. Ieșind din birou, îl auzim pe Boris înjurând printre dinți.

Sunt ușor înspăimântată de întorsătura pe care au luat-o lucrurile. Dacă într-adevăr îi dăm înainte, toată lumea

ne sufle în ceafă. Mahării de la NASA și NIH o să planeze asupra capetelor noastre, ca niște vulturi. O să trebuiască să-i explic unui tip caucazian creaționist, aflat la al doisprezecelea mandat în senat, că stimularea creierului nu e același lucru cu presopunctura.

O, pe cine vreau eu să păcălesc? Asta nici măcar nu m-ar deranja, dacă aș avea șansa de a lucra efectiv la BLINK și de a corecta greșelile acelor ingineri încăpățânați. O șansă care în urmă cu o oră părea demult dispărută, dar acum...

Îmi pun o mână pe gură, scoțând un hohot de râs. O să se întâmple! Mă rog, e *probabil* să se întâmple. Dar NASA ar trebui să fie plină până la refuz de genii care o să ne ducă pe Marte, nu? N-o să fie atât de proști încât să blocheze proiectul, nu dacă e vorba de o situație de genul „acum ori niciodată". N-am idee cum de a reușit Levi, dar...

Levi.

Îmi ridic privirea și iată-l, uitându-se la mine cu un zâmbet discret, în timp ce eu rânjesc precum o idioată. Ar trebui să-l reped și să-i spun să se uite în altă parte, dar privirile ni se întâlnesc, iar eu nu vreau decât să rânjesc și mai mult. Stăm așa mai multe clipe, zâmbind ca proștii în fața biroului lui Boris, până când expresia lui devine serioasă.

– Bee!

Ce e *atât* de special în felul în care-mi rostește numele? Accentul? Vocea gravă? Altceva în afară de astea două?

– Apropo de ziua de ieri...

Clatin din cap și spun:

– Nu! Eu...

O, Doamne! Astfel de scuze o să fie dureroase. De asemenea, umilitoare. Colonoscopia scuzelor. Mai bine să termin cu asta. Reiau:

– Ascultă, ar fi trebuit să fii mai deschis vizavi de ce se întâmpla, dar probabil că nici eu n-ar fi trebuit să te fac... neghiob. Sau tâmpit. Nu-mi dau seama ce ți-am spus în gând și ce ți-am spus cu voce tare, dar... îmi pare rău că am venit la tine în birou și te-am insultat.

Poftim, am făcut-o! Colonoscopia s-a terminat. Intestinele mele sunt curate ca lacrima.

Doar că Levi nici măcar nu-mi ia în seamă scuzele.

– Ceea ce ai spus despre faptul că te disprețuiesc. Despre lucrurile pe care le-am făcut, eu...

– Nu, am fost deplasată! Adică, totul e adevărat, dar..., spun, iar apoi mă opresc ca să inspir adânc. Ascultă, ai tot dreptul să nu mă placi, atât timp cât te comporți față de mine într-o manieră profesională. Deși, să fim serioși, care-i treaba cu tine? Sunt absolut încântătoare!

Îi arunc un rânjet jucăuș, însă el nu înțelege că-l tachinez, fiindcă se uită la mine cu o versiune atenuată a expresiei șocate pe care a avut-o cu o zi în urmă. Ups. Mă legăn pe călcâie și-mi dreg glasul, iar apoi zic:

– Îmi pare rău. Glumeam. Știu că sunt multe lucruri neplăcute la mine, și tu ești... tu, în timp ce eu sunt... da, sunt eu. Foarte diferită. Știu că suntem un fel de nemesii. Nemesiși? Nemesi? În orice caz, am fost supărată fiindcă am avut impresia că lăsai ca asta să-ți influențeze atitudinea în cadrul proiectului. Dar acum știu că m-am înșelat, așa că-mi cer scuze pentru presupunerile mele greșite și te rog să te simți liber să continui. Disprețuiește-mă mai departe. Detestă-mă până la lună și înapoi. Urăște-mă pe veci.

Chiar vorbesc serios. Nu că m-aș bucura de o asemenea idee, dar în relația noastră s-a produs o îmbunătățire atât de mare față de ziua de ieri, când credeam că ura lui avea să-mi

ruineze cariera, încât acum pot să mă împac cu ideea că nu mă poate suferi. Aproximativ. Apoi îl întreb:

– Chiar te-ai implicat în spionaj industrial?

– Nu. Poate. Un prieten cunoaşte pe cineva care lucrează pentru..., explică el, iar apoi închide ochii şi spune: Bee, nu înțelegi!

Îmi înclin capul.

– Ce nu înțeleg?

– Nu-mi displaci.

– Exact. Aha. Şi te-ai purtat ca un măgar cu mine timp de şapte ani fiindcă...

Oftează, iar pieptul lat i se ridică şi-i coboară. Observ un smoc de păr pe mâneca lui. Oare are un animal de companie? Pare genul de om căruia îi plac câinii. Poate că acel câine e al fiicei lui.

– Fiindcă *sunt* un măgar. Dar mai ales un idiot.

– Levi, e în regulă! Înțeleg, crede-mă. Pe vremea când eram în Franța, surorii mele îi plăcea de o colegă din clasa noastră, Ines, iar eu *n-o* puteam suporta. Voiam s-o trag de păr fără nici un motiv. De fapt, am şi făcut asta o dată, ceea ce a fost... regretabil, fiindcă mătuşa mea franțuzoaică pedepsea copiii răi trimițându-i nemâncați la culcare.

Ridic din umeri. Levi se ciupeşte de creasta nasului. Probabil că se miră de cât de mult bat câmpii atunci când sunt în continuare pe jumătate adormită. Încă ceva ce urmează să urască la mine, presupun. Drept care adaug:

– Vreau să spun că, uneori, antipatia e ceva organic. Ca şi dragostea la prima vedere, ştii? Doar că e... opusul.

Ochii i se deschid.

– Bee! exclamă el înghițind în sec. Eu...

Apare Kaylee, care ține un iPad în mână. Vine spre noi, iar eu îi fac cu mâna, dar Levi continuă să se uite la mine.

– Levi! Aici erai! Am nevoie de aprobarea ta pentru două articole. Și ai o întâlnire cu Jonas și cu Guy în... Levi?

Din motive necunoscute, el *încă* se uită la mine. Iar are expresia aia îndurerată! Oare am un muc pe nas?

– Levi?

Probabil că a treia oară e cu noroc, fiindcă, în sfârșit, el își mută privirea de la mine.

– Salut, Kaylee!

Ei doi încep să vorbească, iar eu plec luându-mi la revedere cu o fluturare din mână, visând la cafea și la un sutien. Nu înțeleg de ce mă întorc o ultimă dată, chiar înainte să mă urc în lift. Chiar nu știu de ce, dar Levi se uită din nou la mine.

Deși Kaylee vorbește în continuare.

E ora două p.m., port sutien (da, o bustieră e tot un sutien; nu, nu accept critica constructivă) și tocmai îmi sorb a unsprezecea cafea a zilei, când primesc un mesaj de la Levi.

Bee, îți trimit un mesaj pe telefon, de vreme ce e-mailurile nu sunt sigure. Echipamentele și computerele tale ajung mâine. Haide să programăm o întâlnire cât mai curând, ca să trecem în revistă proiectul. Kaylee o să vină în curând ca să-ți dea adresă de e-mail NASA.gov, astfel încât să poți accesa serverele noastre. Spune-mi, te rog, ce altceva îți mai trebuie.

Nu mă pot abține. Probabil că n-am învățat nimic în ultimele săptămâni, fiindcă îmi împing scaunul în spate și sar în sus, strigând de bucurie în mijlocul biroului. *Se întâmplă. Se întâmplă. Se întâmplă, se întâmplă, se...*

- Ăăă... Bee!

Mă răsucesc. Rocio clipește spre mine de la biroul ei, alarmată.

- Îmi pare rău, mă scuz eu, roșind, iar apoi mă așez imediat pe scaun. Să știi că am vești bune!

- Dictatorul veganismului te-a eliberat din cleștii lui tiranici și în sfârșit ai voie să mănânci mâncare adevărată?

- Ce? Nu!

- Ai reușit să faci rezervare pentru un loc de veci aproape de cel al lui Marie Curie?

- Asta ar fi imposibil, având în vedere că cenușa ei e așezată în Pantheonul din Paris! o anunț eu, iar apoi clatin din cap și adaug: Ne sosește echipamentul mâine!

Rocio zâmbește. Unde e un aparat digital de fotografiat atunci când ai nevoie de el?

- Pe bune?

- Da! Iar Kaylee vine să ne aranjeze adresele de e-mail NASA.gov... Unde pleci? mă mir, văzând cum ea, cu o expresie de panică absolută, începe să-și îndese laptopul în geantă.

- Acasă.

- Dar...

- De vreme ce computerele o să fie aici mâine, n-are rost să stau.

- Dar putem să...

Pleacă înainte să-i pot aminti că sunt șefa ei. Până la urmă, o să învăț să-mi exercit autoritatea, dar ziua aceea nu e azi. Oricum nu mă deranjează prea tare, fiindcă atunci când ușa se închide în urma lui Rocio, țâșnesc de pe scaun și mai sar puțin în sus și-n jos.

8
GIRUSUL PRECENTRAL: MIȘCAREA

Iată un amănunt amuzant: prietena cea mai bună a lui Marie Curie era o ingineră.

Pare greu de crezut, nu? Stau vizavi de cei mai buni și mai vajnici reprezentanți ai echipei lui Levi, o grămadă de cocoși, evident, și mă întreb în gând:

„Cine ar petrece timp de bunăvoie alături de tagma aceasta a inginerilor?"

Și totuși, e adevărat, la fel ca existența porumbului dulce cu aromă de curcan, a tutorialelor video despre stoarcerea coșurilor și a multor altor lucruri neverosimile.

E dureros și numai să te gândești la asta, dar iată cea mai puțin plăcută chestie despre Marie Curie: după ce a murit Pierre, ea a început să se vadă cu un tânăr fizician voinic, pe nume Paul Langevin. Sincer, asta merita. Fata mea era o tânără văduvă care își petrecea cea mai mare parte a timpului călcând pe minereu de uraniu de parcă ar fi fost struguri pentru vin. Putem să fim cu toții de acord că, dacă voia să și-o tragă, singurul răspuns acceptat ar fi trebuit să fie:

„Unde doriți să așezăm salteaua, madame Curie?"

Corect?

Greșit.

Bârfa a ajuns la urechile presei, care a crucificat-o pentru asta. S-au purtat cu ea de parcă s-ar fi urcat într-un tren spre Sarajevo și l-ar fi asasinat pe Franz Ferdinand cu mâinile ei. S-au plâns de cele mai jalnice amănunte: *madame* Curie distruge cămine (Paul se despărțise de soția lui cu *secole* în urmă); *madame* Curie îi pătează reputația lui Pierre (probabil că Pierre îi trimitea bezele din raiul fizicienilor, care e plin de oameni de știință atei și de meri sub care să stea Newton și amicii lui); *madame* Curie are cu cinci ani mai mult decât cei aproape patruzeci ai lui Paul (ei, ce să-ți spun!) și, ca atare, e corupătoare de minori (ei, ce să-ți spun, m-ai lăsat paf!!). Dacă există un lucru pe care bărbații îl urăsc mai tare decât o femeie deșteaptă, e o femeie deșteaptă care ia propriile decizii referitoare la viața ei sexuală. A fost o întreagă tevatură: s-au scris multe porcării misogine și antisemite, au fost ridicate pistoale pentru duel, au fost folosite cuvintele „scursură poloneză", iar doctor Curie a căzut într-o depresie profundă.

Dar aici intervine cea mai bună prietenă a ei, inginera.

Aceasta se numea Hertha Ayrton și era o ființă multitalentată. Gândiți-vă la prietena voastră din liceu care avea zece pe linie, dar era și căpitanul echipei de fotbal, aranja luminile pentru clubul de teatru și strălucea în calitate de conducătoare a sufragetelor. Hertha e cunoscută pentru studierea arcului electric, adică un fulger mult mai șmecher. Îmi place să am fantezii despre felul în care folosea cunoștințele ei științifice ca să-i prăjească în stil Zeus pe dușmanii lui Marie, dar adevărul e că iubirea și susținerea lor reciprocă s-au tradus în principal

în vacanțele pe care și le-au petrecut împreună ca să scape de presa franceză.

Uneori prietenia e alcătuită din mici momente liniștite și nu implică fulgere letale. Dezamăgitor, știu. Pe de altă parte, prietenia consistă și în trădare, suferință și în a-ți petrece doi ani încercând să uiți faptul că ai blocat numărul cuiva ale cărui comenzi de mâncare le memoraseși.

Dar să revenim la oile noastre. Cred că morala poveștii ăsteia, în mod particular, e aceea că nu *toți* inginerii sunt răi. Dar cei cu care încerc să colaborez, deseori sunt buni de înjunghiat. Cum ar fi acum, de exemplu. Iată-l pe Mark, responsabilul cu materialele de la BLINK, care mă privește în ochi și-mi spune a treia oară în două minute:

– Imposibil!

Bine. Să încercăm din nou.

– Dacă nu mutăm orificiile mai la distanță...

– Imposibil!

Patru. De patru ori în... ei bine, *tot* în două minute.

Inspir adânc, amintindu-mi de o tehnică pe care o folosea vechea mea psihologă. Am fost la ea de câteva ori după ce m-am despărțit de Tim, pe când încrederea mea în mine era sub pământ, făcând petrecere cu viermii cei neadormiți și cu fosilele din Era Mezozoică. Psihologa m-a învățat cât de important e să renunți la lucrurile pe care nu le poți controla (adică la alții) și să te concentrezi pe ceea ce poți controla (reacțiile tale). Deseori recurgea la micul truc de a-mi reinterpreta afirmațiile, ca să mă ajute să-mi limpezesc gândurile.

A venit momentul ca în dimineața asta să-i fac terapie lui Mark, inginerul responsabil cu materialele.

– Înțeleg că-ți cer să faci ceva ce *actualmente* e imposibil, având în vedere învelișul interior al căștii, spun eu zâmbind

încurajator. Dar poate că dacă-ți explic ce e necesar să facem din perspectiva neurocercetării, putem găsi o cale de mijloc...

– Imposibil!

Nu mă dau cu capul de birou, dar numai fiindcă se întâmplă ca Levi să intre în încăpere chiar în acea clipă, dând din cap înspre noi în semn de salut și suflecându-și mânecile bluzei Henley. Antebrațele îi sunt puternice și incredibil de atrăgătoare. *Și de ce naiba le observ?* Of! Kaylee ne-a informat că el urma să întârzie din cauza unui eveniment de la școala lui Penny (presupun că ăsta e numele fiicei lui). Fiindcă Levi are o fiică. Promit să încetez să mai repet asta imediat ce faptul o să devină mai puțin șocant pentru mine (dacă așa ceva o să se întâmple vreodată).

Toată lumea îl salută, iar eu simt cum îmi zvâcnește stomacul. Am schimbat e-mailuri, dar n-am mai vorbit de ieri, când i-am dat permisiunea oficială de a mă detesta, atât timp cât o face în limitele colaborării noastre de ordin profesional. Mă întreb cum o să se descurce în privința asta. Din respect pentru sensibilitățile lui, port cel mai mic inel pentru sept și singura rochie Ann Taylor pe care o am, ceea ce înseamnă că-i întind o ramură de măslin, gest pe care ar face bine să-l aprecieze.

– Înțeleg ce zici, îi spun eu lui Mark. Există lucruri care sunt imposibil de realizat din pricina materialului, dar am putea să...

El repetă singurul cuvânt pe care-l cunoaște:

– Imposibil!

– ...găsim o soluție care...

– Nu!

Sunt pe punctul să-l laud pentru neașteptata dovadă a diversității vocabularului său, când Levi se așază lângă mine și intervine în discuție:

– Las-o să termine, Mark! Ce spuneai, Bee?

Poftim? Ce se întâmplă?

– Problema... ăăă, problema e amplasamentul orificiilor. Dacă vrem să stimulăm zona pe care intenționăm s-o stimulăm, orificiile trebuie să fie așezate altfel.

Levi dă din cap.

– Cum ar fi girusul angular?

Roșesc. Ce naiba, mi-am cerut scuze pentru asta! Mă zgâiesc la el fiindcă mă sfidează în fața echipei lui, dar îi observ o strălucire ciudată în ochi, de parcă... Stai! E imposibil. Nu mă tachinează, nu?

– D... da, mă bâlbâi, pierdută. Cum ar fi girusul angular. Și alte regiuni ale creierului.

– Iar eu i-am spus, vorbește Mark plin de irascibilitatea unui băiețel de șase ani care e prea scund ca să i se permită să se dea în carusel, că având în vedere proprietățile amestecului Kevlar pe care îl folosim pentru realizarea învelișului interior, distanța dintre orificii trebuie să rămână cea de acum.

De fapt, el nu mi-a zis decât:

„Imposibil!"

Sunt pe punctul de a sublinia asta, când Levi spune:

– Atunci, schimbăm amestecul Kevlar!

Mie mi se pare o abordare foarte rezonabilă, dar ceilalți cinci oameni de la masă par să creadă că e un concept la fel de controversat precum glutenul în secolul douăzeci și unu. Șoaptele se întețesc. Sunt scoase sunete de dezaprobare. Un tip, al cărui nume e Fred, oftează.

– Asta ar fi o schimbare semnificativă, se plânge Mark.

– E de neevitat. Trebuie să realizăm o neurostimulare corespunzătoare cu ajutorul căștilor.

– Dar nu astea sunt cerințele prototipului Sullivan!

E a doua oară când e pomenit prototipul Sullivan și tot a doua oară când asta provoacă o tăcere mormântală. Diferența e că acum mă aflu în încăpere și văd cum toți cei aflați de față îi aruncă priviri neliniștite lui Levi. Oare el e autorul principal al prototipului? N-are cum, de vreme ce abia a început să lucreze la proiect. „Sullivan" e numele atașat la Discovery Institute, deci poate că de acolo vine numele prototipului? Vreau să-l întreb pe Guy, dar el instalează echipamentul în dimineața asta, împreună cu Rocio și cu Kaylee.

– O să fim cât se poate de fideli prototipului Sullivan, dar acesta a avut de la început destinația unui vehicul pentru neurocercetare, spune Levi pe un ton ferm și categoric, ca de obicei, cu acel calm care îi vine din competență și virilitate.

Toți cei de față dau din cap, sobri, mai mult decât ai putea să te aștepți de la o gașcă de tipi care se calcă în picioare pentru gogoși sau vin la lucru îmbrăcați în pijamale. Cu siguranță că e ceva ce eu nu știu. Ce-i locul ăsta, Twin Peaks? De ce e toată lumea atât de plină de secrete?

Punem la punct detalii încă două ore, stabilind ca în următoarele săptămâni eu să mă concentrez pe maparea creierelor primului grup de astronauți, în timp ce departamentul de inginerie îmbunătățește învelișul căștii. În prezența lui Levi, echipa lui pare mai dispusă să fie de acord cu sugestiile mele, un fenomen cunoscut drept Afilierea la Cârnat. Mă rog, cel puțin așa îi spuneam eu și Annie. În situații de Aglomerare de Cocoși sau de Festival al Cârnatului, susținerea venită din partea unui bărbat te ajută să fii luată în serios. Cu cât mai bine e văzut bărbatul, cu atât mai mare e puterea Afilierii la Cârnat.

Exemplu notabil: la început, Doctor Curie n-a fost inclusă în nominalizarea la premiul Nobel pentru teoria radioactivității – *pe care ea o concepuse* –, includerea venind abia după ce

Gosta Mittag-Leffler, un matematician suedez, a intervenit în favoarea ei pe lângă comitet, care avea o componență exclusiv masculină. Un exemplu mai puțin notabil: la jumătatea întâlnirii mele cu inginerii, în momentul în care subliniez faptul că n-o să putem stimula prea profund lobul temporal, Fred (pe care l-am poreclit „Fred Poate") îmi spune:

– *De fapt*, putem. Am urmat un curs de neurocercetare la facultate, se laudă el, iar eu mă gândesc că asta s-a întâmplat, probabil, acum două săptămâni. Sunt *destul* de sigur că au stimulat lobul temporal medial!

Oftez în sinea mea.

– Cine?

– Welch nu-mai-știu-cum? La Chicago?

– Jack Walsh? De la Northwestern?

– Da.

Dau din cap și zâmbesc. Deși probabil că n-ar trebui să zâmbesc. Poate că motivul din care trebuie să am de-a face cu tâmpeniile astea e faptul că zâmbesc prea mult.

– Jack n-a stimulat în mod direct hipocampul, a stimulat zonele occipitale, care sunt conectate cu el.

– Dar în lucrare...

– Fred, spune Levi, care se sprijină de spătarul scaunului, făcându-l să pară foarte mic prin comparație, și care ține în mâna dreaptă un măr pe jumătate mâncat, cred că putem crede pe cuvânt un neurocercetător cu doctorat și cu zeci de lucrări publicate pe tema asta.

După ce și-a spus părerea pe un ton calm, dar autoritar, el mai ia o mușcătură din măr, gestul fiind menit să pună capăt conversației.

Vedeți? Afilierea la Cârnat! Merge de fiecare dată. Și de fiecare dată mă face să vreau să răstorn o masă, dar acum nu

fac altceva decât să trec la subiectul următor. Ce pot să spun? Sunt obosită.

Şi mi s-a mai şi făcut poftă să mănânc un măr.

Mă strecor afară din laborator ca să-mi umplu sticla cu apă, iar stomacul îmi chiorăie. Tocmai mă gândesc cu jind la mâncarea Lean Cuisine care mi se dezgheaţă pe birou, când o aud:

– *Miau!*

Recunosc imediat sunetul ăsta vesel. E pisicuţa mea calico, mă rog, pisicuţa calico, ce se uită la mine din spatele dozatorului de apă.

– Bună, iubito! o salut eu, lăsându-mă pe vine ca s-o mângâi. Unde ai dispărut data trecută?

Ea se mulţumeşte să toarcă discret:

– *Crrr, miau!*

– Ce faci de una singură?

Pisica îşi împinge capul în mine.

– Vânezi şoricei? Faci parte din Poliţia Pisicilor? întreb eu, râzând de propria glumă, dar pisica îmi aruncă o privire tăioasă şi pleacă. Haide, a fost o glumă! A fost *prrrea* amuzantă!

Ea îmi aruncă o ultimă privire indignată, iar apoi dispare după colţ. Chicotesc în timp ce aud paşi care se apropie în spatele meu. Nu mă uit. N-am nevoie să mă uit, fiindcă ştiu deja cine e.

– Era o pisică, spun eu fără vlagă.

Levi trece pe lângă mine ca să-şi umple sticla cu apă. E atât de înalt, încât trebuie să se aplece în faţa dozatorului. Bicepşii i se mişcă pe sub bumbacul cămăşii. Oare era la fel de mare şi în timpul şcolii doctorale? Sau am devenit eu mai scundă? Poate că am păţit asta din cauza stresului. Poate că osteoporoza

instalată prematur își face simțite efectele. Trebuie să-mi cumpăr niște tofu pe bază de calciu.

- Sigur că da, spune el pe un ton evaziv, uitându-se la apă.

- Nu, vorbesc serios!

- Îhî.

- Crede-mă că vorbesc serios! Pisica a luat-o în direcția aia, explic eu, iar apoi fac semn spre dreapta mea.

Levi se uită în direcția respectivă și dă din cap, politicos, după care intră înapoi în încăpere, sorbind din apă.

Stau în genunchi în mijlocul holului și oftez. Nu-mi pasă dacă Levi Wardiotul mă crede sau nu.

Probabil că oricum urăște pisicile.

- Echipamentul e pregătit. Iar Guy ne-a instalat computerele, spune Rocio în timp ce ne întoarcem la apartamentele noastre.

Zâmbesc, mângâiată de aerul călduț al după-amiezii.

- Grozav! Cum a fost să lucrezi cu Guy și cu Kaylee?

- Cum a fost să lucrezi cu dușmanul tău de moarte?

Mă uit urât la ea.

- Ro!

Timpul pe care mi-l petrec alături de ea ar putea fi antrenamentul perfect pentru conviețuirea cu fiica adolescentă pe care s-ar putea să n-o am niciodată.

- A fost bine.

- Ești sigură?

- Da.

- Nu pare să fi fost chiar așa. E vreo problemă?

- Da. Mai multe. Încălzirea globală, rasismul sistemic, suprapopularea nișelor ecologice, reeditarea americană

nejustificată a capodoperei romantice horror suedeze *Legături de sânge*...

– Rocio, spun eu oprindu-mă în mijlocul trotuarului, dacă nu ești bine tratată, dacă Guy te face să te simți stânjenită în vreun fel, te rog, simte-te liberă să...

– L-*ai văzut* pe Guy? pufnește ea. Arată precum copilul nelegitim și inofensiv rezultat din iubirea dintre o mangustă și un băiat de altar.

– Asta e atât grosolan formulat, cât și tulburător de precis, spun eu clipind des, dar se pare că ai avut o zi neplăcută, așa că, dacă ceva te deranjează, eu...

Rocio scoate niște bâiguieli inaudibile, așa că mă apropii mai mult de ea.

– Ce-ai spus?

Un alt răspuns mormăit.

– Ce? Nu te...

– Am spus că o urăsc pe Kaylee!

A țipat atât de tare, încât un bărbat care împingea un căruț pe trotuarul de vizavi se întoarce ca să se uite la noi.

– O urăști... pe Kaylee?!

Ea se răsucește pe călcâie.

– Am spus ce-am spus!

Încep să merg cu pas grăbit în urma ei.

– Stai, vorbești serios?

– Întotdeauna sunt serioasă.

Nu-i adevărat.

– Ți-a făcut ceva?

– Da.

– Atunci, spune-mi, te rog, pledez eu punându-i o mână pe umăr, în dorința de-a o alina. Te susțin orice ar fi...

- Buclele ei stupide! se stropşeşte Rocio. Arată ca o nenorocită de Spirală a lui Fibonacci. Sunt logaritmice şi factorul de creştere e proporţia perfectă, ca să nu mai spun că pletele alea şi *arată* ca şi cum ar fi făcute din fire de aur! E cumva Cenuşăreasa? Suntem la Disneyland, Paris?

Clipesc.

- Ro, eşti...?

- Şi ce persoană care se respectă poartă atât de mult sclipici? Fără s-o facă în spirit autoironic?

- Mie îmi place sclipiciul...

- Nu, nu-ţi place, mârâie ea, iar eu nu pot decât să dau din cap, hotărându-mă pe loc că de-acum înainte nu-mi mai place sclipiciul. Și mai devreme i-a scăpat o exclamaţie. Ştii ce a spus?

- Ce să fi spus?!

- „Măiculiță"! Aşa a spus! Înțelegi *de ce* nu pot lucra cu ea?

Dau din cap, ca să trag de timp. Asta e... interesant. Cel puţin.

- Eu... ăăă... înţeleg că voi două sunteţi foarte diferite şi că s-ar putea să nu fiţi niciodată prietene, dar am nevoie să-ţi învingi... repulsia față de paiete...

- Paiete *roz*!

- Faţă de paietele *roz*, și să te înțelegi cu ea.

- Imposibil. Îmi dau demisia!

- Ascultă, nimic din ce mi-ai spus nu reprezintă motive pentru o plângere oficială. Nu putem amenda simţul estetic al colegilor noştri de serviciu.

Rocio se încruntă.

- Dar dacă ţi-aş spune că avea o acadea? Din aceea cu gumă la mijloc?

- Tot nimic, răspund eu zâmbind. Vrei să ştii ceva? Tot ce simţi tu vizavi de Kaylee, Levi simte vizavi de mine.

- Ce vrei să spui?

- Îmi urăşte părul. Piercingurile. Hainele. Sunt destul de sigură că i se pare că faţa mea este echivalentă cu filmele de groază sângeroase.

- Filmele de groază sângeroase sunt cele mai tari!

- Ceva mă face să cred că el n-ar fi de acord cu tine. Dar, ca să putem colabora, Levi ignoră faptul că, pentru el, sunt Muma Pădurii. Iar tu ar trebui să faci acelaşi lucru în privinţa lui Kaylee.

Rocio reîncepe să meargă, morocănoasă.

- Chiar urăşte felul în care arăţi?

- Da. Întotdeauna l-a urât.

- Atunci, e ciudat!

- Ce e ciudat?

- Levi se zgâieşte la tine. Mult.

- O, nu, o contrazic eu, râzând. Levi face un efort foarte mare ca să nu se zgâiască la mine. Asta a devenit sportul lui de performanţă.

- Ba lucrurile stau exact pe dos. Cel puţin, atunci când nu te uiţi la el.

Sunt pe punctul de a o întreba dacă e drogată, dar ridică din umeri şi conchide:

- Mă rog, dacă nu mă susţii în ura mea faţă de Kaylee, n-am de ales decât să-l sun pe Alex şi să urlu la el în timp ce ascult death metal norvegian.

O bat pe spate.

- Se pare că eşti pe punctul să ai o seară de-a dreptul adorabilă!

Ajunsă acasă, vreau să mă îmbuib cu unt de arahide şi să trimit douăsprezece mesaje la @WhatWouldMarieDo referitor

la injustiția pe care o reprezintă Afilierea la Cârnat, dar mă limitez la verificarea mesajelor personale.

Zâmbesc atunci când găsesc unul de la Shmac.

Shmac: *Cum îți mai e?*
Marie: *În mod ciudat, la serviciu mi-e mult mai bine.*
Shmac: *Oare Sula de Cămilă a avut parte de o combustie spontană?*
Marie: *Lol, nu! Însă cred că s-ar putea să nu fie chiar o sulă de cămilă. Tot sulă, nu mă înțelege greșit. Dar poate că lucrurile nu stau chiar atât de rău. Poate că e doar o sulă de rățoi.*
Shmac: *Ai văzut vreodată o sulă de rățoi?*
Marie: *N-am văzut. Dar sunt mici și drăguțe, nu-i așa?*

Urmăresc cum se încarcă fotografia pe care mi-a trimis-o. La început, cred că e un tirbușon. Apoi îmi dau seama că e atașat unui mic trup cu pene și...

Marie: *O, DOAMNE, CE-I MONSTRUOZITATEA ASTA?*
Shmac: *Colegul tău.*
Marie: *Îmi retrag cuvintele. Îl de-retrogradez. E sulă de cămilă din nou!*
Marie: *Ce mai face prietena ta?*
Shmac: *Din nou: aș vrea eu să fie prietena mea!*
Marie: *Cum stau lucrurile cu ea?*

Urmează o pauză lungă, în care mă hotărăsc să mă comport ca adultul motivat care nu sunt și mă îmbrac cu pantaloni de jogging și cu tricoul cu inscripția *Marie Curie și Izotopii – Turul Europei 1911.*

Shmac: *Un dezastru.*
Marie: *Cum așa?*

Shmac: *Am făcut praf lucrurile.*
Marie: *Iremediabil?*
Shmac: *Așa cred. Avem multe precedente dezastruoase.*
Marie: *Vrei să-mi povestești?*

Cele trei puncte de la baza ecranului sunt săltăreţe o vreme, aşa că-mi verific aplicaţia Couch-to-5k. Se pare că azi trebuie să alerg cinci minute, să merg un minut şi apoi să mai alerg cinci minute. Pare realizabil.

O, pe cine vreau să păcălesc? Sună îngrozitor!

Shmac: *E complicat. O parte a problemei e faptul că am întâlnit-o pe vremea când eram mai tânăr.*
Marie: *Te rog să nu-mi spui că ai un trecut secret de lord STEM.*
Shmac: *Adevărul e că am un trecut de nesimțit.*
Marie: *Câte doamne ai hărțuit pe internet?*
Shmac: *Nici una. Dar am crescut într-un mediu ostil, necomunicativ. Am fost o persoană ostilă și ursuză până când mi-am dat seama că nu puteam să-mi petrec restul vieții astfel. Am fost tratat de psihologi, ceea ce m-a ajutat să-mi dau seama cum să fac față sentimentelor... copleșitoare. Doar că, de fiecare dată când vorbesc cu ea, creierul meu se „șterge" și redevin persoana care am fost.*
Marie: *Vai!*
Shmac: *Nu mi-am imaginat niciodată cum arată din exterior unele dintre acțiunile mele, dar, privind retrospectiv, criticile ei au sens. Cu toate astea, ea a spus ceva ce mă face să mă întreb dacă nu cumva soțul ei i-a turnat niște minciuni care au agravat situația.*
Marie: *Ar trebui să-i spui. Dacă aș fi în locul ei, aș vrea să știu.*
Shmac: *Până la urmă, nu contează. E fericită cu el.*

Inspir adânc.

Marie: *Bine, ascultă. Ani de zile am crezut că sunt fericită într-o relație cu cineva care s-a dovedit a fi un mincinos patologic. Iar experiența asta m-a învățat că relațiile bazate pe minciuni n-au șanse. Nu pe termen lung. I-ai face un serviciu fetei ăleia dacă i-ai spune adevărul.*

Nu-i spun că nici o relație n-are șanse de reușită. Ori de câte ori fac afirmația asta, oamenii tind să devină defensivi. Mai bine să-și dea ei singuri seama.

Shmac: *Îmi pare rău că ți s-a întâmplat așa ceva.*
Marie: *Îmi pare rău că ție ți se întâmplă asta acum.*
Shmac: *Uită-te la noi! Doi oameni de știință complet nefericiți!*
Marie: *Există și altfel de oameni de știință?*
Shmac: *Din câte știu eu, nu.*

În timp ce-mi pun tenișii, simt că mă doare sufletul pentru Shmac. Nici nu-mi pot imagina cât de îngrozitor trebuie să fie să iubești pe cineva căsătorit. Situații sfâșietoare ca asta justifică misiunea companiei Bee. Inc: menține îngră-Bee-tura ridicată! Să nu te îndrăgostești absolut *niciodată*! Dacă inima o să-mi mai fie frântă încă o dată, neurocercetarea o să fie cea care să mi-o frângă. Cu siguranță că ea ar face o treabă mult mai bună decât tâmpitul de Tim. Iar doctor Curie m-ar susține în decizia mea. Sunt sigură de asta.

Mă ridic de pe canapea și mă aventurez în aerul cald precum o ciorbă al Houstonului. Vreau să alerg.

Dacă alerg până la Centrul Spațial, cineva ar putea să vadă cum mă târăsc și nu i-aș dori asta nici unui trecător

nevinovat. Google îmi vine în ajutor: la o distanță de aproximativ cinci minute de mers, se află un mic cimitir. Citirea pe pietrele funerare a unor nume de bebeluși cum ar fi „Alford" sau „Brockholst" ar putea fi o distragere binevenită de la chinul sfâșietor pe care îl reprezintă alergatul. Îmi pun căștile în urechi, încep să ascult albumul lui Alanis Morissette și o iau în direcția cimitirului. E 6.43, ceea ce înseamnă că am timp să mă întorc acasă și să fac duș înainte de *Love Island*.

Nu mă judecați! E o emisiune subestimată.

În mod dezamăgitor, statul pe canapea și gânditul la antrenament nu mi-au îmbunătățit forma fizică. Îmi dau seama de asta în minutul trei al alergării, când mă prăbușesc în fața pietrei de mormânt a lui Noah F. Moore (surprinzător de potrivit), 1834–1902. Zac în iarbă, scăldată în sudoare, ascultând cum îmi bate inima în timpane. Sau poate că sunt numai țipetele lui Alanis.

Nu sunt potrivită pentru asta. Și prin „asta" vreau să se înțeleagă folosirea corpului pentru orice mișcare mai solicitantă decât a mă întinde până la dulapul cu gustări. Care, întâmplător, e *singurul* meu dulap. Da, bine: doctor Curie a împărtășit cu soțul ei dragostea pentru ciclism și plimbări în natură, dar nu putem fi cu toții ca ea: doamne, savante *și* atlete.

Observ că soarele apune, așa că mă ridic de pe jos, îmi iau rămas-bun de la Noah și încep să șchiopătez spre casă. Aproape că am ajuns în fața intrării, când observ ceva: nu există nici o intrare. Porțile înalte prin care, la venire, am trecut alergând, sunt închise acum. Încerc să le zgâlțâi ca să le deschid, dar nimic. Mă uit în jur. Zidurile sunt prea înalte ca să le escaladez, fiindcă nu măsor decât un metru cincizeci și doi, și *toate* lucrurile sunt prea înalte pentru ca eu să le escaladez.

Inspir adânc. Totul e în regulă. E bine. Nu sunt blocată aici. O să merg pe lângă zid și o să găsesc o porțiune mai scundă, pe care să pot să mă urc fără probleme.

Sau nu. După cincisprezece minute de colindat, nu găsesc nici o astfel de porțiune, iar amurgul s-a lăsat peste oraș și trebuie să deschid lanterna mobilului ca să văd la câțiva pași în fața mea. Fac un rezumat al situației: sunt singură (îmi pare rău, Noah, tu nu intri la socoteală), blocată într-un cimitir, după apus, iar telefonul meu are bateria încărcată treizeci la sută. Ups!

Simt cum mă năpădește un val de panică și imediat îi pun lesa:

„Nu! Jos! Panică *rea*! Nu mai primești gustărele!"

Înainte să mă complac în disperare, trebuie să încerc să rezolv problema punctual. Ce pot să fac?

Aș putea țipa, în speranța ca vreun trecător să mă audă, dar ce ar putea el să facă? Să improvizeze o frânghie din curele împletite? Hmmm... mai mult ca sigur că asta m-ar pricopsi cu un traumatism cranian. Pas.

Aș putea suna la 911. Deși probabil că 911 e ocupat cu salvarea oamenilor care chiar merită să fie salvați. Oameni care nu s-au încuiat în mod stupid, după lăsarea serii, într-un cimitir. Ar fi mai bine să sun un cunoscut. Aș putea *ruga* pe cineva să-mi aducă o scară. Da, asta sună bine!

Am numerele de telefon a două persoane care momentan locuiesc în Houston. Al doilea nu se pune, fiindcă aș prefera să adorm legănată de brațele scârboase ale scheletului lui Noah, înainte să apelez la persoana asta. Dar totul e în ordine, fiindcă prima persoană e Rocio, care ar putea să-i ceară administratorului o scară, iar apoi să vină până aici cu mașina pe care am închiriat-o. Să fim realiști: cimitirele pe timp de noapte sunt habitatul ei natural. O să-i placă asta la nebunie.

Numai dacă s-ar deranja să răspundă la telefon! O sun o dată, de două. De șapte ori. Pe urmă îmi aduc aminte că această reprezentantă a Generației Z ar prefera ca mai degrabă să se tăvălească prin urzici decât să vorbească la telefon, așa că-i scriu un mesaj. Nici un răspuns. Tâmpitul meu de telefon are optsprezece la sută baterie, țânțarii îmi sug sângele din gambe, iar Rocio probabil că face sex pe Skype, pe muzica unei formații numite Thorr's Hammer.

Pe cine mai pot să sun? Oare cât i-ar lua lui Reike să zboare până aici? E prea târziu ca să-i cer numărul tipului care-și poate atinge nasul cu limba? Care sunt șansele ca Shmac să locuiască la Houston? Oare să-i trimit un e-mail lui Guy? Dar el are copil. S-ar putea să nu-și verifice e-mailurile seara.

Bateria telefonului a ajuns la doisprezece la sută, iar ochii îmi cad pe numărul 832 din jurnalul de apeluri. Nici măcar nu m-am deranjat să-l salvez. Fiindcă am crezut că n-aveam să-l folosesc niciodată.

Nu pot. Nu pot. Nu pot să-l sun pe Levi. Probabil că e acasă, luând cina împreună cu soția lui cea supusă, jucându-se cu câinele, ajutându-și fiica la tema de la matematică. Penny cea cu bucle negre. Nu. Nu pot. El m-ar urî chiar mai mult. Plus umilirea. Deja m-a salvat o dată.

Bateria a ajuns la nouă la sută, lumea e neagră ca smoala, iar eu mă urăsc. N-am alternativă. Am susținut cu succes o disertație de doctorat, am depășit un episod de depresie, ani de-a rândul, lună de lună, mi-am epilat complet savarina, și totuși, să apăs o singură dată pe numărul lui Levi pare cel mai greu lucru pe care să-l fi făcut vreodată. Poate că noaptea asta ar trebui să-mi aștern culcușul aici. Poate că o haită de pume o să mă lase să mă ghemuiesc printre ele. Poate că...

– Da?

O, la naiba, Levi a răspuns! De ce a răspuns? E milenial, iar noi urâm să vorbim la telefon...

- Alo?

- Ăăă... îmi pare rău. Sunt Bee. Königswasser. Ăăă... lucrăm... împreună. La NASA.

Pauză.

- Ştiu cine eşti, Bee.

- Exact. Da, spun eu, închizând ochii. Am o mică problemă şi mă întrebam dacă ai putea...

Nu ezită.

- Unde eşti?

- Vezi tu, sunt într-un mic cimitir de lângă Centrul Spaţial. Se numeşte Greenwood.

- Greenforest. Ai rămas înăuntru?

- Eu... De unde ştii?

- Mă suni dintr-un cimitir, după apus. Cimitirele se închid la apus.

Asta ar fi fost o informaţie utilă cu trei sferturi de oră în urmă.

- Da, deci... zidurile sunt destul de înalte, iar eu sunt destul de...

- Du-te şi aşteaptă lângă poartă. Închide lanterna mobilului, în cazul în care o ai pornită. Nu vorbi cu nimeni pe care nu-l cunoşti. Vin în zece minute, spune el, iar apoi face o pauză scurtă. Te scot de acolo, nu-ţi face griji!

Închide înainte să-i pot spune să aducă o scară. Şi, dacă mă gândesc mai bine, înainte să-l rog să vină să mă salveze.

9
CORTEXUL MEDIAL FRONTAL: POATE CĂ M-AM ÎNȘELAT?

În secunda în care apare Levi, vreau să-l sărut fiindcă m-a salvat de țânțari, de fantome și de fantomele țânțarilor. Vreau, de asemenea, să-l omor fiindcă a fost martorul deplinei umiliri a lui Bee Königswasser, dezastrul uman pe două picioare. Ce pot spune? Sunt înclinată să am o multitudine de trăiri.

Se dă jos dintr-o camionetă care consumă o tonă de benzină (fapt de care, din păcate, nu mai am nici un drept să mă plâng), cercetează zidul și se așază de partea cealaltă a porții. Spre marele-i merit, dacă rânjește, o face în sinea lui. Are o expresie neutră în momentul în care mă întreabă:

– Ești bine?

Oare „complet îngrozită“ se pune la socoteală ca „bine“?

Răspund:

– Îhî.

– În regulă. Uite cum facem: o să strecor scara printre zăbrelele porții, iar tu o s-o folosești ca să te urci până în vârful zidului. Eu stau de cealaltă parte, ca să te prind.

Mă încrunt. Levi pare foarte... stăpân pe situație. Sigur de el. Nu că n-ar fi așa în mod obișnuit, dar acum atitudinea lui are un nou efect asupra mea. O, Doamne! Oare sunt o domniță la ananghie?

– Cum o să scoatem scara?

– O să vin mâine cu mașina ca s-o iau.

– Dacă o fură cineva?

– Asta ar însemna să pierd o moștenire de familie. Lăsată din generație în generație.

– Vorbești serios?

– Nu. Ești gata?

Nu sunt, dar nu contează. Levi ridică scara de parcă ar fi un fulg și o strecoară printre zăbrelele porții. Mă simt mai puțin tare atunci când constat că e atât de grea, încât abia pot s-o țin dreaptă. Îmi spun că am alte talente, în timp ce Levi trebuie să mă ghideze cu răbdare prin procesul de eliberare a piedicilor și de aranjare a mecanismului de siguranță. Probabil că a observat cât de enervant mi se pare să fiu îndrumată, fiindcă spune:

– Măcar ai cunoștințe despre girusul angular!

Mă întorc ca să-l apostrofez, dar mă opresc în clipa în care îi văd expresia. Oare mă tachinează *din nou*? A *doua* oară? Într-*o singură zi?*

Ei, oricum.... Mă urc pe scară, ceea ce se dovedește a fi distractiv. Fiindcă vă amintiți cum am spus că trupul meu are tendința de a leșina? Ei bine, înălțimile îl fac și mai predispus să leșine. Sunt la jumătatea drumului până în vârf și deja începe să mi se învârtă capul. Îmi încleștez mâinile pe barele laterale și inspir adânc. Pot s-o fac. Pot să-mi mențin o tensiune arterială normală, fără să leșin. Nici măcar nu sunt chiar atât de sus. Hei, dacă mă uit în jos, pot să...

– Nu! îmi ordonă Levi.

Mă întorc spre el. Sunt cu câțiva centimetri mai înaltă și, din unghiul ăsta, el pare chiar mai frumos. O, Doamne, îl urăsc! Și mă urăsc și pe mine.

– Ce să nu fac?

– Nu te uita în jos! O să-ți fie și mai rău!

De unde știe că...?

– Uită-te în sus! Pune un picior după celălalt! Încet. Da, așa e bine.

Nu știu dacă sfatul lui funcționează, sau dacă tensiunea mea crește în mod natural de îndată ce mi se spune ce să fac, dar reușesc să ajung în vârf fără să mă prăbușesc precum un sac de cartofi. Moment în care-mi dau seama că abia acum urmează ce e mai rău.

– Dă-te jos de pe margine, mă îndrumă Levi.

El stă chiar sub mine, cu mâinile ridicate ca să mă prindă. Capul îi e la câțiva centimetri de picioarele mele, care atârnă.

La naiba, dă-l încolo de leșin! Sunt pe punctul să vomit.

– Dacă nu mă poți prinde? Dacă sunt prea grea? Dacă ne prăbușim amândoi? Dacă îți rup gâtul?

– Te prind. Bineînțeles că nu ești grea, că n-o să ne prăbușim și că n-o să-mi rupi gâtul. Haide, Bee, spune el, răbdător. Doar închide ochii!

Vedeți? Astea sunt încurcăturile în care intri dacă te antrenezi. Rămâneți în adăpostul sigur al canapelelor voastre, copii!

– Ești gata? întreabă Levi pe un ton încurajator.

Cădere bazată pe încredere. Cu Levi Wardiotul. O, Doamne, oare când s-a transformat viața mea în felul ăsta?

Doctor Curie, te rog, ai grijă de mine!

Îmi dau drumul. Pentru o secundă, sunt suspendată în aer, sigură că o să mă revărs în toate direcțiile, în stil

Humpty-Dumpty. Apoi nişte mâini puternice îmi cuprind talia şi sunt în braţele lui Levi a doua oară în zece zile. Cred că m-am împins de lângă zid cu puţin prea multă forţă, fiindcă ajungem să fim mai apropiaţi decât am intenţionat eu. Faţa mi se freacă de el în timp ce mă coboară la pământ. Şi simt totul. *Totul.* Muşchii tari ai umerilor lui sub mâinile mele. Căldura corpului lui prin cămaşă. Felul în care cureaua i se agaţă de abdomenul meu. Furnicăturile periculoase de la baza abdomenului meu. Ce? *Nu!*

Iată-l pe Levi Ward. Un bărbat însurat. Tată. O sulă de cămilă. La ce naiba mă gândesc?

– Eşti bine?

Dau din cap, fâstâcită.

– Îţi mulţumesc că ai ajuns aici atât de repede!

El se uită în altă parte. S-ar putea să roşească.

– Cu plăcere.

– Îmi pare atât de rău că ţi-am stricat seara! Am încercat s-o sun pe Rocio, dar era... nu ştiu unde.

– Mă bucur că m-ai sunat pe mine.

Se bucură? Mă îndoiesc sincer.

– Oricum, îţi mulţumesc foarte mult. Cum pot să mă revanşez? Mă laşi să-ţi plătesc benzina?

El refuză cu o clătinare din cap.

– Te duc acasă.

– O, nu-i nevoie! Sunt la cinci minute distanţă de mers pe jos.

– E beznă şi nu sunt trotuare.

Deschide uşa din dreapta şi n-am de ales, aşa că mă urc în maşină. Mă rog. Pot supravieţui un minut în proximitatea lui.

Interiorul camionetei e curat ca lacrima şi miroase bine, ceva ce n-aş fi crezut că e cu putinţă. În spate sunt câteva

batoane Larabars (care îmi fac stomacul să chiorăie de foame) şi o sticlă de apă pe jumătate plină, pentru care aş risca să mă contaminez cu microbii lui. De asemenea, are schimbător de viteze manual. Ei, se dă mare!

– Stai la unităţile de cazare, nu?

Dau din cap, trăgând de tivul pantalonilor scurţi. Nu-mi place cât de sus mi se ridică atunci când stau aşezată. Nu că Levi s-ar uita vreodată de bunăvoie la coapsele mele, dar sunt puţin complexată de pe vremea când Tim râdea de mine fiindcă sunt crăcănată. Annie mă apăra, mârâind la el şi spunându-i că picioarele mele erau perfecte şi că n-aveam nevoie de părerea lui, iar eu...

Camioneta porneşte. O voce familiară umple cabina, dar Levi schimbă repede pe alt post. Clipesc. Prezentatorul vorbeşte despre voturile prin corespondenţă.

– Ce era... Pearl Jam?

– Aha.

– *Vitalogy*?

– Aha.

Hmmm... Pearl Jam nu e trupa mea favorită, dar e bună. Urăsc faptul că lui Levi îi place muzica de calitate. Aş vrea să-i placă Dave Matthews Band. Să fie fan Insane Clown Posse. Să aibă un tatuaj cu Nickleback. Merit asta.

– Ce făceai în cimitir? mă întreabă.

– Doar... alergam.

– Alergi?

Pare surprins. Jignitor de surprins.

– Ei, ştiu, arăt ca o bleagă, dar...

– Nu arăţi! mă întrerupe el. Ca o bleagă, vreau să spun. Doar că în timpul şcolii doctorale...

Mă întorc spre el. Colţul gurii i se ridică.

– Ce făceam?

– Ai spus că timpul pe care oamenii şi-l petrec antrenându-se e timp pierdut.

Nu-mi aduc aminte să fi spus asta. Mai ales lui Levi, de vreme ce am schimbat aproximativ douăsprezece vorbe câtă vreme am fost la Pitt. Deşi *sună* precum ceva ce aş spune eu.

– Se pare că, pe măsură ce te antrenezi mai mult, hipocampul tău devine mai sănătos. Ca să nu mai pomenim de conectivitatea generală a reţelei modului implicit şi de multiplele legături dintre axoni, aşa că..., spun eu ridicând din umeri. Trebuie să recunosc cu reticenţă că, potrivit ştiinţei, exerciţiul fizic e un lucru bun.

Levi chicoteşte. Laba gâştei îi încreţeşte coada ochilor, iar asta mă face să vreau să-i dau înainte. Nu că mi-aş dori să-l fac să râdă. De ce aş vrea asta?

– Urmez programul Couch-to-5k, dar, dacă e să fiu sinceră... bleah! recunosc eu cu sinceritate.

– Bleah?!

– Bleah!

Zâmbetul i se lărgeşte cu un milimetru.

– Cât durează programul?

– Patru săptămâni.

– De când ai început?

– De două săptămâni.

– La ce distanţă ai ajuns?

– Sub un kilometru, răspund eu. Mi-am atins maximumul. În trei minute, mă confesez, iar el îmi aruncă o privire sceptică. Ca să fiu sinceră, asta e a doua oară când alerg de când am absolvit gimnaziul.

– Căldura din Houston e îngrozitoare. Ar fi mai bine să alergi dimineaţa. Dar nu eşti genul de om care se trezeşte de dimineaţă, nu?

Îşi muşcă buza, gânditor. Mă întreb cum e posibil să ştie aşa ceva şi-mi dau seama că, din păcate, nu e nevoie decât să-mi arunci o privire înainte de ora şapte dimineaţa.

– La Centrul Spaţial e o sală de fitness, la care ar trebui să ai acces.

– Am verificat. Nu e gratuită pentru cei care lucrează cu contract şi nu sunt sigură că sănătatea sistemului meu nervos merită şaptezeci de dolari pe lună. Tu urmezi programul 5K? îl întreb, în timp ce la radio Ari Shapiro întreabă un corespondent despre un proces legat de Facebook.

– Nu.

Mijesc din ochi.

– Din cauză că alergi de la maraton în sus?

– Eu, murmură el pe un ton ezitant şi timid, uneori alerg jumătate de maraton.

– Ei, bine, spun eu în timp ce Levi parchează maşina, îţi mulţumesc foarte mult pentru operaţiunea de salvare şi pentru drum, dar acum trebuie să rămân singură, ca să te pot urî în linişte.

Levi râde din nou. De ce pare atât de drăguţ?

– Ei, şi mie mi-e greu să alerg!

Sunt sigură că aşa e. Da, lui începe să-i fie greu cam pe la kilometrul patruzeci şi şase.

– Ei bine, mulţumesc! E a doua oară când m-ai salvat. „În ciuda faptului că suntem duşmani! Remarcabil, nu?“

– A doua?

– Da, răspund eu în timp ce-mi dezleg centura. Cealaltă dată a fost la serviciu. Atunci când am fost aproape... transformată într-o clătită?

– A, da! exclamă el, iar un muşchi de la falcă îi tresare în clipa în care pomenesc despre acel incident. Da!

– Ei bine, îți doresc să ai o seară minunată! îi urez în timp ce încep să-mi pipăi buzunarele. Scuză-mă..., mormăi, continuând cu pipăitul, iar apoi mă răsucesc pe scaun şi îl privesc cu atenție, căutând un obiect pe care se poate să-l fi scăpat, dar nu găsesc nimic, maşina fiind la fel de curată ca atunci când m-am urcat. Ăăă...!

– Ce se întâmplă?

– Eu...

Închid ochii, încercând să rememorez întreaga zi. Mi-am pus pantalonii şi mi-am băgat cheile în buzunar. Le-am simțit lovindu-mi-se de picior în timp ce alergam, până când... vai de mine! Cred că au căzut când m-am prăbuşit pe mormântul ăla.

„Naiba să te ia, Noah Moore!"

– Ce s-a întâmplat?

– Cred că mi-am pierdut cheile în cimitir, gem eu. Fir-ar să fie, administratorul blocului pleacă la ora şapte seara!

O, Doamne, ce e cu mine azi? Îmi muşc tare buza de jos, trecându-mi în revistă opțiunile. Aş putea să dorm pe canapeaua lui Rocio şi să mă duc la cimitir ca să-mi iau cheile mâine-dimineață, la prima oră. Bineînțeles, habar n-am unde e Rocio sau dacă o să-mi deschidă. Faptul că telefonul are patru la sută baterie nu...

Mă sperii în clipa în care Levi porneşte din nou maşina.

– O, mulțumesc, dar nu-i nevoie să ne întoarcem la cimitir! N-aş şti cum să intru şi...

– Nu te duc la cimitir, răspunde el fără să se uite la mine. Pune-ţi centura!

– Poftim?

– Pune-ţi centura! repetă el.

Fac ce mi-a spus, derutată.

– Unde mergem?

– Acasă.

– A cui casă?

– A mea.

Împietresc de uimire. Probabil că am auzit greşit.

– Ce ai spus?

– Ai nevoie să stai undeva, nu?

– Da, dar m-am gândit să dorm pe canapeaua lui Rocio. Sau să sun un lăcătuş. Nu pot veni la tine acasă.

– De ce?

– Fiindcă! izbucnesc eu ca o fetiţă gălăgioasă şi aflată la începutul pubertăţii.

De ce e atât de drăguţ dintr-odată? Oare se simte vinovat fiindcă nu mi-a spus de acele dedesubturi legate de NASA? Ei bine, aşa şi trebuie. Dar mai degrabă aş dormi sub un pod şi aş mânca plancton decât să merg la el şi să-i văd viaţa perfectă de familie. N-am nimic personal cu asta, dar invidia m-ar devasta. Şi nu pot să fac cunoştinţă cu soţia lui în timp ce miros a ciorapi murdari şi a cimitir. Cine ştie ce i-a spus deja Levi despre mine?

– Probabil că ai planuri pentru seara asta.

– N-am.

– Şi te-aş deranja.

– Nu m-ai deranja.

– În plus, mă urăşti.

El închide ochii pentru o clipă, exasperat, ceea ce mă îngrijorează. E la volan, la urma urmei.

– Există vreun motiv real pentru care nu vrei să vii la mine, Bee? mă întreabă el cu un oftat.

– E... foarte drăguț din partea ta că te-ai oferit, dar nu mă simt în largul meu.

Levi reușește să priceapă asta. Își încleștează mâna pe volan și spune, pe un ton calm:

– Dacă nu te simți în siguranță în preajma mea, accept asta fără probleme. Te duc înapoi la tine. Dar n-o să plec decât după ce văd că ai un loc sigur în care...

– Ce? Nu. Mă simt în siguranță lângă tine!

În timp ce rostesc cuvintele, îmi dau seama cât de adevărate sunt și cât de rar mi se întâmplă asta. Deseori simt o neliniște atunci când sunt singură cu bărbați pe care nu-i cunosc foarte bine. Seara trecută, Guy a trecut pe la mine, la birou, ca să stăm de vorbă. Și, deși întotdeauna a fost foarte drăguț cu mine, n-am putut să nu mă uit la ușă. Dar Levi e diferit, ceea ce e ciudat, mai ales având în vedere interacțiunile noastre de până acum. Și mai ales având în vedere că el are constituția unui conac victorian.

– Nu e vorba despre asta.

– Atunci?

Închid ochii și-mi simt capul atingându-se de tetieră. N-am cum să evit întreaga situație, nu-i așa? Trebuie să mă resemnez și să mă las dusă de val.

– Atunci, îți mulțumesc, răspund, încercând să nu par atât de descurajată pe cât mă simt. Mi-ar face plăcere să stau la tine noaptea asta, dacă nu e prea mare deranjul.

În clipa în care văd casa lui Levi, vreau s-o incendiez cu un aruncător de flăcări. Fiindcă e perfectă.

Sinceră să fiu, e o casă cât se poate de normală. Dar se potrivește perfect cu idealul meu, care, ca să fiu din nou sinceră, nu implică cine știe ce fast. Visul meu de-o viață e o căsuță din cărămidă, la periferie, o familie cu doi virgulă cinci copii și o grădină cu plante care sunt prietene cu fluturii. Sunt destul de sigură că un psiholog ar spune că asta are legătură cu stilul nomad de viață din anii mei formativi. Sunt obsedată de stabilitate, ce pot să spun?

Desigur, „visul de-o viață“ reprezintă aspirațiile mele de până acum doi ani. După ce mi-am dat seama în ce mod crud pot să-ți schimbe oamenii viața, am șters din visul meu partea cu familia. Însă casa rămâne, cel puțin dacă e să mă iau după junghiul pe care-l simt în inimă atunci când Levi intră pe alee. Primul lucru pe care-l observ: are în grădină planta agastache, hrana naturii pentru păsările colibri și totodată planta mea preferată. Hait! Al doilea lucru: nu e nici o mașină pe alee. Ciudat. Dar înăuntrul casei sunt aprinse niște lumini, deci poate că mașina soției e în garaj. Da, probabil că asta e.

Sar din camioneta nejustificat de înaltă, având deja febră musculară și mâncărimi la picioare.

– Ești sigur că e în ordine?

Levi nu scoate nici o vorbă, dar îmi aruncă o privire tăcută, care pare să însemne „N-am mai vorbit despre asta de șapte ori până acum?“ și mă conduce pe alee, unde suntem înconjurați de un număr încântător de licurici. Sunt exploziv de invidioasă pe locul ăsta. Și sunt pe cale de a-i cunoaște jumătatea lui Levi, care probabil că are o poreclă pentru mine, fosta colegă de laborator urâtă a soțului ei. Ceva de genul FrankenBee. Sau Beezilla. Stai, poreclele astea sunt chiar drăguțe. Sper, pentru binele lui Levi și al soției lui, că le-a venit o idee mai bună.

Interiorul casei e cufundat în liniște și mă întreb dacă nu cumva familia doarme deja.

– Să păstrez liniștea? șoptesc eu.

Levi îmi aruncă o privire derutată.

– Dacă vrei, răspunde el pe un ton cât se poate de normal. Poate că pereții sunt izolanți fonic.

Ori Levi e un tată foarte strict, ori Levi și soția lui sunt profesioniști în a face curat după copilul lor. Casa e imaculată și minimal mobilată, fără jucării lăsate la vedere. Sunt aici câteva reviste de inginerie, câteva postere SF pe pereți și o carte de Asimov, unul dintre autorii mei preferați, deschisă, așezată pe o măsuță de cafea. Cum se poate ca acest bărbat pe care îl urăsc să fie înconjurat de toate lucrurile care îmi plac? Chestia asta îmi face praf creierii.

– La etaj sunt trei dormitoare nefolosite. Poți să-l alegi pe cel care-ți place cel mai mult, spune Levi, iar pe mine mă uimește faptul că omul dispune de atât de mult spațiu locativ și mă întreb cât de mare poate să fie casa asta. Unul dintre ele, tehnic vorbind, e biroul meu, dar canapeaua se trage. Vrei să faci un duș?

– Duș?

– N-am vrut să..., mormăie el, părând fâstâcit. Dacă vrei. Fiindcă ai alergat. Nu trebuie să faci. Nu vreau să sugerez că...

– Că put ca un camionagiu?

– Ăăă...

– Că sunt murdară ca toaleta unei benzinării?

Levi e acum fâstâcit de-a binelea, iar eu râd. Roșeața din obraji îl face aproape adorabil.

– Nu-ți face griji, miros scârbos și mi-ar plăcea să fac un duș.

Înghite în sec și dă din cap.

– Va trebui să folosești baia de la dormitorul meu. Găsești acolo săpun și prosoape.

Dar soția lui nu e...?

– Pot să-ți spăl și să-ți usuc hainele, dacă vrei. Între timp, poți să porți ceva de la mine. Deși n-am nimic care să ți se potrivească. Ești foarte, spune el dregându-și glasul, mică.

Stai așa, e divorțat? Oare din cauza asta nu poartă verighetă? Dar atunci n-ar avea la birou poze cu soția lui, nu-i așa? O, Doamne, nu cumva ea a murit? Nu, mi-ar fi spus Guy. Sau nu?

– Ai iPhone, nu-i așa? întreabă el ieșind din camera de zi și apoi întorcându-se cu un încărcător în mână. Poftim!

Nu-l iau. Doar mă uit la fața lui iritant de frumoasă. O, Doamne, chestia asta mă *înnebunește*!

– Ascultă, spun eu pe un ton care poate că e puțin mai agresiv decât ar trebui, știu că e nepoliticos, dar sunt prea șocată ca să n-o fac, așa că te întreb direct: unde e familia ta?

Am inspirat adânc înainte să-i pun întrebarea.

El ridică din umeri, întinzându-mi încărcătorul.

– Nu e nepoliticos. Părinții mei sunt la Dallas. Fratele meu mai mare locuiește la baza Air Force din Vegas, iar celălalt a plecat recent în Belgia...

– Nu familia *aia*. *Cealaltă* familie a ta.

Își înclină capul.

– Oare tatăl meu are o familie secretă, despre care vrei să-mi spui sau...?

– Nu. Unde e fetița ta?

– Poftim? se miră el, mijind din ochi.

– Ai o poză pe birou, spun eu cu glas scăzut. Iar Guy mi-a povestit că vă întâlniți adeseori și că vă lăsați copiii să se joace împreună.

- Aha! răspunde el dând din cap și zâmbind. Penny nu e fiica mea. Dar mi-a făcut cadou poza despre care vorbești. A lucrat rama la școală.

Deci, Penny nu e... O, înțeleg!

- Atunci, mama ei e iubita ta?

- Nu. Eu și Lily am fost iubiți cu o sută de ani în urmă, dar acum suntem amici. Ea e profesoară și, de un an, e mamă singură. Uneori stau cu Penny sau o duc la școală dacă Lily e în întârziere. Chestii d-astea.

Deci așa stă treaba!

- Am înțeles..., mormăi, simțindu-mă ca o idioată. Asta înseamnă că locuiești... singur?

Levi dă din cap în semn că da. Apoi cască ochii și face un pas în spate.

- O, acum înțeleg!

- Ce înțelegi?

- De ce ai întrebat. Îmi pare rău, nici măcar nu m-am gândit că, dacă suntem numai noi doi în casă, s-ar putea să nu te simți în siguranță să dormi aici. O să...

- O, nu! exclam eu, făcând un pas în față ca să-mi întăresc afirmația. Am întrebat fiindcă sunt curioasă. Sincer, mi s-a părut foarte ciudat că...

Îmi dau seama că sunt pe punctul de a face o gafă și închid gura imediat. Dar Levi nu se lasă păcălit.

- Ai fost șocată de ideea că o femeie m-ar fi luat de soț? întreabă el înăbușindu-și un zâmbet.

Aoleu!

- Deloc! Ești inteligent. Și... ăăă... înalt. Ai tot părul pe cap. Și sunt sigură că ești mai drăguț cu femeile pe care nu le urăști decât ai fost cu mine în trecut.

– Bee, nu te..., răspunde el, expirând zgomotos. Du-te la mașină!

– De ce?

– Te duc înapoi la cimitir, ca să hrănesc coioții cu tine.

– În trecut, mă grăbesc să repet. Azi ai fost drăguț cu mine! M-ai salvat de un atac zombi, cu siguranță. Și, în plus, de Fred și de Mark.

Levi se încruntă.

– Nu-mi dau seama ce-i rău la ei.

– Mult misoginism, presupun, neștiind dacă e bine să continui, dar apoi, la naiba, îmi iau inima-n dinți și spun: De asemenea, faptul că echipa ta e formată în exclusivitate din bărbați și aproape în exclusivitate caucazieni nu ajută.

Mă aștept să mă contrazică. În loc de asta, spune:

– Ai dreptate. E oribil.

– Tu i-ai ales.

El dă din cap în semn de negare.

– Am moștenit echipa de la predecesorii mei.

– Chiar așa?

– Singura pe care am angajat-o a fost Kaylee, spune el, iar apoi oftează. L-am mustrat oficial pe Mark. Comportamentul lui de azi i-a fost trecut la dosar. Și am convocat o ședință a echipei în după-amiaza asta, în care le-am reamintit faptul că tu ești colider și ai putere de decizie. Dacă se mai întâmplă și altă dată ceva similar cu ceea ce s-a întâmplat azi, anunță-mă. O să mă ocup. Haide, trebuie să-ți găsesc ceva de îmbrăcat!

Sunt puțin șocată că a convocat o ședință special pentru mine, așa că-l urmez fără să crâcnesc. Etajul e la fel de drăguț ca și parterul, dar are mai multă personalitate. Observ o combină muzicală pentru discuri de vinil și CD-uri, fotografii pe pereți, până și materiale promoționale de la Pittsburg, pe care

le am și eu în apartament. Dormitorul lui însă... dormitorul lui e magic! Ca din reviste. E cameră de colț cu două ferestre mari, mobilă de lemn, rafturi de cărți până în tavan, iar în mijlocul patului mare, dormind liniștită pe cuvertură...

– Ești alergică la pisici? întreabă el în timp ce scotocește printr-un sertar.

Dau din cap în semn de negare, dar apoi îmi aduc aminte că nu se uită la mine.

– Nu.

– Probabil că, oricum, Schrödinger o să te lase în pace. E bătrân și morocănos.

„Schrödinger!"

– Am crezut că urăști pisicile.

Se întoarce spre mine, cu un aer bulversat.

– De ce?

– Nu știu. Azi ai părut puțin ostil față de pisica *mea*.

– Vrei să spui: pisica ta care nu există?

– Félicette există! Literalmente, i-am șters urdorile de la ochi, așa că...

– Félicette?

Strâng din buze.

– E numele primei pisici care a mers în spațiu.

Levi ridică dintr-o sprânceană.

– Și ți-ai botezat pisica imaginară după ea. Înțeleg.

Îmi dau ochii peste cap și schimb subiectul. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să mângâi mingea neagră de blană care e încolăcită pe pat, dar Levi îmi întinde un tricou cu decolteu în V și...

– Cât de jignită ai fi dacă ți-aș oferi chiloții pe care mi i-a făcut cadou în glumă un prieten? Sunt foarte mici, nu cred că o să-i port vreodată.

– O, ce culoare au... roz intens!

El roșește.

– Acum înțelegi că mărimea nu e singurul motiv din care nu-i port. De asemenea, s-ar putea să ai nevoie de asta.

Îmi dă un tub de cremă împotriva mâncărimilor.

– Mulțumesc. De unde ai știut?

Ridică din umeri, în continuare puțin roșu în obraji.

– Te-ai scărpinat mult pe picioare.

– Da, gângăniile mă iubesc. Fostul meu iubit spunea că mă ținea pe lângă el numai ca să distragă țânțarii.

Gândindu-mă retrospectiv la comportamentul lui Tim, probabil că vorbele alea nici măcar nu erau o glumă.

Zece minute mai târziu, mă duc la parter, cu părul ud și mirosind a brad, gândindu-mă că, dintre toate evenimentele improbabile și dezastruoase care s-au abătut asupra mea în ultimele câteva săptămâni, cel mai ciudat e faptul că eu și Levi folosim același deodorant. Ce pot să spun? Produsele de igienă bărbătești sunt mai ieftine, miros mai bine și-mi blochează eficient transpirația. Nu-mi dau seama ce simt în legătură cu faptul că subsuorile lui Levi și ale mele au aceleași nevoi, dar las asta să treacă de la mine.

Bucătăria, care e intimă și surprinzător de bine echipată, miroase a mâncarea cea mai delicioasă pe care mi-aș putea-o imagina vreodată. Levi stă cu spatele spre mine, în fața mașinii de gătit. Sunt destul de sigură că poartă un tricou la fel cu cel pe care mi l-a dat, dar de altă culoare. Doar că pe el stă perfect. Pe mine arată de parcă ar fi cortul circului.

– Mâncarea o să fie..., începe el, apoi se oprește și se întoarce spre mine.

Îmi apuc tricoul de părțile laterale și mimez o reverență.

– Mulțumesc pentru rochia asta, dragă domnule!

– Cu, murmură el cu glas dintr-odată răgușit, cu plăcere! Mâncarea e gata în cinci minute.

Mă strâmb în momentul în care el se întoarce înapoi cu fața la cratițe și tigăi. E imposibil să fi gătit fără carne și produse lactate. O, Doamne, de ce e așa al naibii de drăguț?

– Mulțumesc, dar..., încep eu să zic, ducându-mă la mașina de gătit și descoperind că Levi face tacos, un fel de mâncare pe care îl iubesc de-a dreptul. Nu era nevoie să faci asta!

– Oricum aveam de gând să gătesc pentru mine, spune el.

– E foarte frumos din partea ta să-mi oferi, dar nu cred că pot mânca...

Mă opresc în clipa în care văd umplutura. Nu e carne, sunt ciuperci Portobello. Lângă un borcan de smântână vegetală și o pungă de brânză Cheddar vegetariană, rasă.

Mijesc din ochi. Dintr-un impuls, mă ridic pe vârfuri și deschid dulapul cel mai apropiat de mine. Găsesc quinoa, praf de agar și sirop de arțar. În următorul sunt nuci, semințe, o pungă de curmale. Cotrobăi mai mult și mă mut la frigider, care arată ca o versiune mai bogată și mai bună a frigiderului meu. Lapte de migdale, tofu, fructe și legume, iaurturi pe bază de cocos, pastă miso. O, Doamne!

O. Doamne.

– E vegetarian, șoptesc eu în barbă.

– Da, e!

Îmi ridic privirea. Levi se uită la mine cu o expresie bulversată și răbdătoare și n-am nici o idee cum să-i spun că ăsta e cam al *zecelea* lucru pe care-l avem în comun. SF, pisici, știință, deodorante pentru bărbați și cine știe ce altceva. Faptul e atât de incredibil de supărător pentru mine, încât nici nu-mi imaginez cât de mult ar urî el asta dacă ar ști. Cochetez cu ideea

de a-i spune, dar nu merită. A fost foarte drăguț azi. Așa că mă mulțumesc să-mi dreg vocea.

– Mda, și eu.

– Mi-am dat seama. Atunci când m-ai certat pentru gogoașă.

– O, *Doamne*! Uitasem de asta! exclam, îngropându-mi fața în mâini. Îmi pare atât de rău! Atât de rău! Mă crezi sau nu, de obicei nu sunt o nesimțită dementă care își alungă colegii de lângă produsele pe bază de plante.

– E în regulă.

Îmi masez tâmplele.

– În apărarea mea, pot să-ți spun că tu conduci mașina cea mai puțin prietenoasă cu mediul.

– E un Ford F-150. De fapt, e destul de prietenos.

– Vorbești serios? întreb eu strâmbându-mă. Ei bine, ca să mai fac o încercare de a mă apăra, ia spune-mi, nu cumva mergeai la vânătoare în timpul școlii doctorale?

Umerii lui Levi înțepenesc imperceptibil.

– Toată familia mea vânează, iar pe vremea când eram adolescent, m-am dus la mai multe partide de vânătoare decât aș fi vrut. Înainte să pot refuza.

– Groaznic! exclam, iar Levi ridică din umeri, dar gestul pare puțin forțat. Bine, se pare că n-am cum să mă apăr. Sunt o nesimțită, pur și simplu!

El zâmbește.

– Nici eu n-am știut că ești vegană. Îmi aduc aminte cum, pe vremea când eram la Pittsburg, Tim îți aducea prânzuri care conțineau carne...

– Da. Tim făcea parte din curentul de opinie conform căruia nu eram decât încăpățânată și credea că dacă aș fi simțit gustul cărnii, aș fi fost convertită înapoi la un regim obișnuit,

spun eu, râzând de expresia îngrozită a lui Levi. Da. Tot timpul îmi strecura în mâncare chestii nevegane. Era *groaznic* pe vremea aia! În orice caz, de când eşti vegan?

- De douăzeci de ani, mai mult sau mai puţin.

- Nu mai spune! Care animal ţi-a făcut-o?

Ştie exact la ce mă refer.

- O capră. Într-o reclamă la brânză. Părea atât de... convingătoare!

Dau din cap cu seriozitate.

- Trebuie să fi fost foarte emoţional.

- Cu siguranţă că a fost pentru părinţii mei. Timp de aproape zece ani, am avut dispute referitoare la apartenenţa cărnii albe la categoria „carne", povesteşte el în timp ce-mi întinde o farfurie, făcându-mi semn s-o umplu. Dar tu?

- O găină. Foarte drăguţă. Câteodată stătea lângă mine şi se sprijinea de piciorul meu. Până când... da.

Levi oftează.

- Da.

Cinci minute mai târziu, stând la o măsuţă cu două scaune (pentru care literalmente mi-aş da degetul mic ca să fie a mea), cu farfuriile pline de o mâncare delicioasă şi cu bere de import în faţa noastră, îmi dau seama de ceva: sunt aici de o oră şi nu m-am simţit stânjenită. Nici măcar o dată. Eram perfect consolată cu ideea de a-mi petrece noaptea pretinzând că sunt pe tărâmul meu de vis (cu doctor Curie, sub un cireş înflorit, în Nara, Japonia), dar Levi a făcut ca lucrurile să fie ciudat de... relaxante pentru mine.

- Hei, spun înainte ca Levi să muşte din tacos, îţi mulţumesc pentru ziua de azi. N-are cum să fie uşor să fii primitor, cu atât mai puţin să inviţi în casa ta pe cineva cu care nu te înţelegi şi pe care nici nu-l placi în mod special.

Închide ochii, aşa cum a făcut de fiecare dată când am menţionat faptul evident că nu ne simpatizăm (are o aversiune surprinzătoare faţă de adevăr). Dar după ce deschide ochii, îmi susţine privirea.

- Ai dreptate. Nu e uşor. Dar nu din motivele din care crezi tu.

Mă încrunt, vrând să-l întreb ce vrea să spună mai exact cu asta, dar el mi-o ia înainte:

- Mănâncă, Bee, îmi ordonă pe un ton blând.

Mor de foame, aşa că încep să mănânc.

10
CORTEXUL PREFRONTAL DORSOLATERAL: NEADEVĂRURILE

– Acum o să-ți închid centrul vorbirii.

Guy se uită pe sub gene și scoate un oftat de capitulare.

– Frate, urăsc atunci când oamenii fac asta!

Râd. Guy e al treilea astronaut pe care l-am testat în dimineața asta. Lucrează la BLINK, așa că la început nu plănuiserăm să-i mapăm creierul, dar cineva s-a retras din grupul-pilot în ultima clipă. Stimularea creierului e o treabă delicată: e complicat să prezici cum o să răspundă neuronii. E chiar mai greu în cazul celor care au un istoric de epilepsie sau de tulburare a activității electrice a creierului. Simplul fapt de a bea o cană de cafea tare poate deregla chimia creierului suficient de mult ca să facă să devină periculos un protocol bine consolidat. După ce am aflat că unul dintre astronauții pe care i-am selectat avea un istoric de convulsii, am hotărât să-l schimbăm cu Guy. Acesta din urmă a fost extaziat.

– O să țintesc zona Broca, îi spun.

– A, da, faimoasa zonă Broca, spune el dând din cap cu un aer de cunoscător.

Zâmbesc.

– Asta ar fi girusul frontal posterior-inferior stâng. O să-l stimulez cu impulsuri de până la douăzeci și cinci de hertzi.

– Fără ca măcar să mă scoți la cină? întreabă el plescăind din limbă, dezaprobator.

– Ca să vedem dacă funcționează. O să am nevoie să vorbești. Poți recita o poezie sau vorbi liber, nu contează. Ceilalți astronauți pe care i-am testat azi au ales un sonet de Shakespeare și Jurământul de Credință.

– Orice vreau?

Așez bobina de stimulare la doi centimetri și jumătate de urechea lui Guy.

– Da.

– Foarte bine, atunci, spune el, dregându-și glasul. „Singurătatea mă ucide și, trebuie să recunosc, cred în continuare..."[1]

Râd, la fel ca toată lumea din încăpere. Inclusiv Levi, care se pare că e destul de apropiat de Guy. Asta spune multe despre el (despre Guy, nu despre Levi; refuz să-l laud pe Levi), având în vedere că ar fi trebuit, probabil, să fie conducătorul proiectului. Pe Guy nu pare să-l deranjeze asta, cel puțin judecând după șueta prietenoasă pe care au avut-o despre selecționatele unui anumit meci din nu știu care sport, în timp ce eu îmi instalam echipamentul.

– „Singurătatea mă ucide și trebuie să r...", spune Guy încruntându-se. Scuze, „trebuie să r...", încearcă el din nou, încruntându-se și mai tare. „Să r...", icnește el o ultimă dată, clipind des.

[1] Vers din textul unei piese cântate de Britney Spears

Mă întorc spre Rocio, care ia notițe.

– Întreruperea vorbirii la coordonate MNI minus treizeci și opt, șaisprezece, cincizeci.

Aplauzele ulterioare nu sunt necesare, dar sunt bine primite. Mai devreme de dimineață, după ce întreaga echipă de inginerie și-a târât picioarele până în laboratorul de neourostimulare ca să urmărească prima mea sesiune de mapare, a fost evident că oamenii ăia ar fi preferat să fie, practic, oriunde în altă parte. La fel de evident ca faptul că Levi îi instruise să nu scoată nici pâs despre lipsa lor totală de interes.

Sunt băieți buni. Au *încercat* să se prefacă. Din păcate, există un motiv din care, în anii lor de liceu, inginerii tind să fie atrași spre cercul de robotică mai degrabă decât spre cel de teatru.

Din fericire, neuroștiința are un fel de a-și apăra propria onoare. A trebuit să-mi apuc bobina și să le arăt câteva scamatorii. Fiind neurostimulați în locul și la frecvența potrivite, astronauți decorați, cu IQ-uri mult pe medie și sertare pline de diplome de absolvire, pot să uite pentru moment să numere („Uau! E pe bune?“), sau să-și miște degetele („Înfricoșător!“), sau să recunoască fețele celor cu care lucrează zi de zi („Bee, cum reușești să faci așa ceva?!“) și, bineînțeles, să vorbească („La naiba, asta e cea mai tare chestie pe care am văzut-o în toată viața mea!“). Stimularea creierului e cea mai tare chestie, și oricine susține contrariul o să recunoască, până la urmă, că s-a înșelat amarnic. Drept care laboratorul e în continuare ticsit. Inginerii ar fi trebuit să plece după prima demonstrație, dar au hotărât să mai stea prin zonă... pe termen nedefinit, se pare.

E drăguț să convertești o grămadă de sceptici la minunile neuroștiinței. Mă întreb dacă doctor Curie a simțit același

lucru atunci când şi-a împărtăşit dragostea pentru radiaţiile ionizante. Desigur, în cazul ei, expunerea pe termen lung, fără protecţie, la izotopii instabili, a dus în cele din urmă la anemie aplastică cronică şi la moarte într-un sanatoriu, dar... înţelegeţi ce vreau să spun. Adică, încăperea e cuprinsă de un geamăt de dezamăgire atunci când spun:

– Cred că am obţinut de la Guy tot ceea ce-mi trebuia. Am terminat pe ziua de azi.

Schimb o privire amuzată cu Levi.

Ca să fie clar: nu suntem prieteni sau ceva de genul ăsta. O cină împreună, o noapte în care am dormit într-o cameră ce întâmplător conţine trei sferturi din cărţile mele preferate şi un drum cu maşina până la mormântul lui Noah Moore, în timpul căruia Levi a dat dovadă de un respect politicos faţă de faptul că nu sunt o persoană matinală, rămânând încântător de tăcut, n-a făcut ca eu şi Levi să devenim prieteni. Ne displăcem reciproc, regretăm ziua în care ne-am cunoscut, ne blestemăm reciproc familiile et cetera, et cetera. Dar, la fel ca săptămâna trecută, când am mâncat împreună tacos vegan, am reuşit să formăm o alianţă firavă, stânjenitoare. Eu îl ajut cu ceea ce-i trebuie, el mă ajută cu ceea ce-mi trebuie.

Aproape că ne simţim ca şi cum am colabora cu adevărat. Ce nebunie, nu?

Pentru prânz, încălzesc jalnica mea caserolă vegană, apuc un teanc de articole pe teme academice, pe care intenţionam de ceva vreme să le citesc, şi-mi croiesc drum spre mesele de picnic din spatele clădirii. Ronţăi năut cam de cinci minute, când aud o voce cunoscută.

– Bee! mă strigă Levi şi Guy, care vin spre mine cu pahare de hârtie şi cu pungi de sendvişuri în mâini. Te superi dacă stăm cu tine?

Mă deranjează puţin, de vreme ce articolul despre electroterapie n-o să se citească singur, dar dau din cap în semn de aprobare. Îi arunc lui Levi o privire prin care-mi cer scuze („Îmi pare rău că eşti forţat să mănânci împreună cu mine, fiindcă Guy nu ştie că suntem duşmani de moarte!"), dar el nu pare să înţeleagă şi se aşază în faţa mea, zâmbind discret, ca şi cum nu l-ar deranja. Un frison cald mi se prelinge pe şira spinării atunci când observ dansul muşchilor lui sub materialul cămăşii.

Hmmm... Ciudat!

Guy stă lângă mine, cu un zâmbet larg pe faţă, iar eu mă gândesc, nu pentru prima oară, că e minunat, fermecător şi cu adevărat un Tip Drăguţ.

Asta e o remarcă ce-l reduce pe Guy la statutul de obiect, iar dacă spuneţi cuiva, o să neg vehement. Dar pe vremea când eram la şcoala doctorală, Annie mi-a spus că există trei feluri de bărbaţi atrăgători. Nu ştiu dacă ea a inventat o astfel de categorisire, dacă Afrodita i-a comunicat-o în vis sau dacă a furat-o din *Teen Vogue*, dar iată:

Există genul drăguţ, ce include tipi care sunt atrăgători într-un fel neameninţător și accesibil, rezultat din combinaţia dintre aspectul plăcut și personalitatea captivantă. Tim intră în categoria asta, la fel şi Guy şi, de altfel, cea mai mare parte a oamenilor de știință de sex masculin, inclusiv, presupun, Pierre Curie. Dacă mă gândesc mai bine, toţi bărbaţii care s-au dat vreodată la mine fac parte din categoria asta, poate fiindcă sunt scundă, mă îmbrac excentric și încerc să fiu prietenoasă. Dacă aş fi bărbat, aş face parte din categoria sus-pomenită; Tipii Drăguți recunosc asta la un nivel primar şi, drept urmare, îmi fac avansuri.

Pe urmă, avem genul frumos. Potrivit spuselor lui Annie, categoria asta înseamnă oarecum o pierdere de timp pentru

noi, femeile. Tipul Frumos are genul de față pe care o vezi în trailerele filmelor și în reclamele pentru parfumuri, o față perfectă din punct de vedere geometric și, în mod obiectiv, uimitoare, dar care are ceva inaccesibil. Tipii ăștia sunt atât de visători, încât sunt aproape abstracți. Au nevoie de ceva care să-i ancoreze în realitate, de o ciudățenie a personalității, de un defect, de un interes care să-i lege de un anumit domeniu, altfel sunt sortiți să plutească într-o bulă de plictiseală. Desigur, nu se poate spune că societatea îi încurajează pe Tipii Frumoși să-și dezvolte o personalitate strălucită, așa că tind să fiu de acord cu Annie: sunt inutili.

În sfârșit, dar nu mai puțin importanți, Tipii Sexy. Annie îi tot dădea înainte despre faptul că Levi e definiția Tipului Sexy, dar aș vrea să obiectez în mod formal. De fapt, eu nici măcar nu recunosc existența categoriei ăsteia. E revoltătoare ideea că ar exista bărbați de care să nu poți să te abții să te simți atrasă. Bărbați care-ți dau fiori, bărbați la care nu poți să nu te gândești, bărbați care îți apar în minte după cum îți apar acele unde de lumină în urma stimulării cortexului occipital. Bărbați care sunt fizic, elementar, primordial, masculini. Prezenți. De încredere. Pare o făcătură, nu-i așa?

– Spune-mi, zice Guy cu un zâmbet à la Tipul Drăguț, ce-i în neregulă cu creierul meu?

– Nimic, din câte pot eu să spun.

– Aș vrea să-mi dai niște vești uimitoare. Ai putea să mă ajuți s-o conving pe fosta mea soție că sunt sănătos cu acte în regulă?

– O să-ți scriu un bilețel.

– Drăguț! exclamă el făcându-mi cu ochiul, ceea ce, din cât am observat, se întâmplă destul de des. Deci, cum îți place Houstonul?

N-am văzut mare lucru până acum. În afară de Centrul Spațial.

- Și de un cimitir, intervine Levi.

Îi arunc o privire fioroasă și, ca să mă răzbun, îi fur câteva boabe de strugure din ciorchine. El îmi dă voie, zâmbind discret.

- Aș fi putut să te ajut, spune Guy.

- Sigur că da, răspund eu pe un ton distrat, uitându-mă la Levi în timp ce mestec boabele de strugure în mod demonstrativ.

- Chiar așa?

- Îhî.

Levi ridică dintr-o sprânceană și mușcă din sendviș. Atitudinea lui seamănă mult cu o provocare, așa că-i fur și o căpșună.

- Poate că am putea cina împreună, spune Guy. Ești liberă mâine-seară?

Eu și Levi ne întoarcem imediat spre el. Derulez din nou conversația în minte, încercând să-mi aduc aminte cu ce am fost de acord. Cu o întâlnire romantică? Cu explorarea Houstonului? Cu o *căsătorie?*

Nu, nu, nu. Nu. *N-am* nici o dorință să-mi dau întâlniri romantice, nici un interes față de Guy. Și cu atât mai puțin sunt interesată să mă duc la o întâlnire cu el. Dar știți ce *am*, pe de altă parte? Gânduri ciudate și intruzive. De exemplu, în clipa asta îmi aduc aminte de senzația pe care am avut-o atunci când mâinile lui Levi m-au strâns de talie, în timp ce mă frecam de corpul lui pe când mă punea jos.

- Păi, eu...

- Sau în weekend?

– O, suspin eu în timp ce-i arunc lui Levi o privire prin care-i cer ajutor. Mulțumesc, dar, de fapt...

– Spune numai în ce seară vrei. Eu sunt flexibil și...

– Guy, îl întrerupe Levi cu vocea lui de bariton, ar fi bine să te uiți la mâna ei stângă.

Mă uit în jos, bulversată. Țin în continuare căpșuna între degete. Ce vrea să... aha, verigheta bunicii! Mi-am pus-o azi-dimineață, ca să-mi poarte noroc la sesiunea de mapare a creierelor.

– La naiba, îmi pare rău, se scuză Guy imediat. N-am știut că tu...

– O, e în regulă! Nu sunt..., murmur, cu intenția de a-mi sfârși propoziția spunând că nu sunt *măritată*, dar asta ar însemna să irosesc extraordinara cale de scăpare pe care tocmai mi-a oferit-o Levi, așa că tușesc ușor și adaug: Nu mă deranjează!

– Bine. Scuze din nou! exclamă Guy, care se întoarce apoi spre Levi, întrebându-l pe un ton conspirativ: Doar de curiozitate, spune-mi cât de mare e soțul ei? Și cât de înclinat spre izbucniri violente de furie?

– O, nu, intervin eu, dând din cap. De fapt, nu e... „...adevărat", spun în gând.

– Nu-ți face griji! îl liniștește Levi pe Guy. Tim e un tip blajin.

În sinea mea, sunt uimită la culme. Nu-mi vine să cred că Levi i-a spus lui Guy că sunt căsătorită cu Tim. Minciuna asta e cea mai rea și mai condamnabilă cu putință. N-ar fi putut inventa un tip oarecare?

– Totuși, n-ar fi bine să-mi cumpăr o protecție pentru vintre? întreabă Guy.

Levi ridică din umeri.

– S-ar putea să fie varianta cea mai sigură.

Mă uit în jos, la boabele mele de năut, dorindu-mi ca ele să fi fost prânzul lui Levi. Fructele sunt mult mai bune. Minciunile verosimile sunt mult mai bune.

– Ești sigură că nu te-ai înfuriat, Bee? întreabă Guy, puțin îngrijorat. N-am intenționat să te fac să te simți stânjenită!

Așa îmi trebuie dacă îl rog pe Wardiot să mă ajute. Mă uit urât la Levi, mai înșfac o căpșună și oftez.

– Nu. Nu sunt deloc supărată.

Reike: *Cum adică Levi a mințit spunând că ești măritată cu Tim?*

Bee: *A văzut cât de fâstâcită eram și a încercat să mă ajute.*

Reike: *În primul rând: Guy Fieri n-are nici un drept să te pună într-o asemenea situație.*

Bee: *NU e numele lui!*

Bee: *Dar ai făcut o observație întemeiată.*

Reike: *În al doilea rând: asta e o minciună îngrozitoare, foarte ușor de demontat în cazul în care Guy Fieri vorbește literalmente cu oricine altcineva care te cunoaște. Iar atunci minciuna o să se întoarcă împotriva ta.*

Bee: *Sunt conștientă de asta.*

Reike: *În al treilea rând: Levi știe că nu ești măritată cu Tim, nu?*

Bee: *Da. El și Tim sunt amici, colaborează. Levi a fost cel care, pe vremea când eram amândoi la școala doctorală, l-a sfătuit pe Tim să se însoare cu altcineva.*

Reike: *Cinstit vorbind, ar fi trebuit să-l refuzi pur și simplu pe Guy Fieri. Ai făcut-o de oaie.*

Bee: *Știu, dar ești sora mea, iar eu sunt doar un om și AM NEVOIE DE IUBIRE ȘI DE COMPASIUNE, NU DE MUSTRĂRI.*

Reike: *Ai nevoie de o evaluare psihiatrică extinsă.*

Reike: *Dar te iubesc.*

Sorb din smoothie-ul de afine și mă uit prin cafeneaua aglomerată, așteptând-o pe Rocio la prima meditație pentru testul GRE.

Probabil că totul o să fie bine. Nu prea sunt șanse ca subiectul vieții mele conjugale (sau al lipsei ei) să mai fie pus în discuție de față cu Guy. Și am alte lucruri la care să mă gândesc. Cum ar fi protocoalele pentru stimulare pe care le concep. Sau inegalitatea salarială. Sau faptul că n-am văzut-o pe Félicette de o vreme, dar cred că a mâncat gustărelele pe care i le-am lăsat în birou. Chestii importante.

– Știai, mă întâmpină Rocio, lăsându-se pe scaunul de vizavi de mine, că sângele e înlocuitorul perfect al ouălor?

Clipesc des, iar ea interpretează expresia mea ca pe o invitație să continue.

– Șaizeci și cinci de grame pe ou. Compoziție proteică excesiv de similară.

– Interesant.

De fapt, nu.

– Ai putea să-ți faci un tort din sânge. Înghețată din sânge. Bezele din sânge. *Pappardelle* din sânge. Chec din sânge. Omletă din sânge, sau, dacă preferi, papară din sânge. Tiramisu din sânge. Tartă din sânge...

– Cred că am înțeles ideea.

– Bine, răspunde ea zâmbind. Am vrut să-ți aduc la cunoștință. Pentru cazul în care sângele e vegan.

Deschid gura ca să subliniez mai multe lucruri, dar mă mulțumesc să spun:

– Mulțumesc, Ro! Foarte drăguț din partea ta. De ce ai părul ud? Te rog să nu spui „sânge".

– Am fost la sală. Îmi place să mă las posedată de spiritul Opheliei cufundate în râul leneș, înecându-se într-un pârâu danez după ce o creangă firavă de salcie s-a prăbușit sub greutatea ei.

– Ce făcea pe o creangă de salcie?

– Era *nebună*. Din *dragoste*, răspunde Rocio uitându-se la mine. Să mai spui că inima unei femei e nestatornică!

Bine.

– Asta sună de parcă mi-ai descrie o baie bună.

– E ca un tablou de Sir John Everett Millais. Doar că e obligatoriu să-ți pui cască de baie, în timp ce rochiile medievale sunt interzise. Niște fasciști!

– Hmmm... poate că totuși ar trebui să-mi fac abonament la sala asta.

– Nu-i nevoie, e gratis pentru angajații NASA.

– Dar nu pentru cei care lucrează pe contract, nu?

– Pe mine nu m-au pus să plătesc, răspunde ea ridicând din umeri și scoțând un manual din rucsac. Putem începe cu raționamentele cantitative? Deși paralelogramele mă fac să vreau să mă înec în pârâul danez. Din nou.

Jumătate de oră mai târziu, înțeleg pe deplin motivul din care asistenta mea de cercetare inteligentă, savantă în matematică și care știe foarte bine să facă o expunere, a luat un punctaj atât de scăzut: testul ăsta e prea prostesc pentru ea. Pe aceeași temă: suntem pe punctul de a ne omorî reciproc.

– Răspunsul corect e B, repet eu luând în calcul varianta de a rupe o pagină din carte și de a i-o înfunda în gură. Nu-i nevoie să rezolvi pentru alte variante. X e y la pătrat...

– Presupui că x e un număr întreg. Dacă e număr rațional? Sau real? Sau, chiar mai rău, irațional?

– Îți garantez că x nu e un număr irațional! mă stropșesc eu.

– De unde știi? mârâie ea.

– Bun-simț!

– Bunul-simț e pentru oamenii care nu sunt suficient de inteligenți ca să rezolve pentru pi.

– Vrei să insinuezi...

– Salut, fetelor!

– *Ce?!* lătrăm la unison.

De deasupra unei băuturi foarte roz, Kaylee ne privește clipind.

– N-am vrut să vă întrerup...

– Nu, nu! exclam eu, zâmbind ca s-o liniștesc. Scuză-ne că ne-am lăsat duse de val! Avem... niște probleme.

Kaylee e îmbrăcată cu o salopetă violet și poartă ochelari de soare cu rame în formă de inimă, iar părul îi e prins într-o coadă împletită, sprijinită de umăr și care îi ajunge până la coaste. Poșeta e în formă de pepene verde, iar colierul e o floare roz, cu litera *K* în mijloc.

Aș vrea să fiu ca ea.

– O, face ea înclinându-și capul, pot să vă ajut?

E ceva sincer în felul în care întreabă, de parcă într-adevăr i-ar păsa. Așa că ignor lovitura pe care Rocio mi-o dă pe sub masă și o întreb pe Kaylee:

– Ai vrea să ni te alături în lupta împotriva hegemoniei testului GRE?

Nu-mi dau seama la ce reacţie mă aşteptam, dar ştiu că *nu* mă aşteptam ca ea să pufnească, să-şi dea ochii peste cap şi să-şi tragă un scaun la masa noastră.

- Testele astea sunt de-a dreptul o ofensă, nişte frâne care au căpătat caracter instituţional, iar proporţia în care programele de doctorat se bazează pe ele pentru admiterea studenţilor, a devenit excesivă, deşănţată, chiar! Am intrat de două decenii în secolul douăzeci şi unu, dar folosim în continuare un test bazat pe conceptualizarea inteligenţei, care e la fel de vechi precum epoca preistorică. Succesul la doctorat depinde de abilităţi care nu sunt măsurate de testele astea, o ştim cu toţii. De ce nu trecem la o abordare holistică pentru admiterea în învăţământul postuniversitar? De asemenea, testele despre care vorbim costă *sute* de dolari! Cine stă atât de bine cu banii încât să-şi permită să plătească? Sau să cheltuiască pentru cursuri de pregătire, materiale, meditatori? Să vă spun eu cine n-are cum s-o facă: *cei care nu sunt bogaţi*, adaugă ea gesticulând cu degetul către mine şi făcând-o cu o precizie şi cu o graţie infinită, ceea ce mă vrăjeşte de-a dreptul. Ştiţi cine obţine, în mod tradiţional, scoruri mici la testele standardizate? Femeile şi persoanele marginalizate. E o profeţie care se împlineşte de fiecare dată: grupurile cărora societatea le spune în mod constant că sunt mai puţin inteligente sfârşesc prin a fi demoralizate atunci când dau astfel de examene şi apoi obţin rezultate slabe. Fenomenul se numeşte Ameninţarea Stereotipului şi există tone de literatură pe tema asta. Tot aşa cum există tone de literatură care arată că testele astea sunt indicatori foarte slabi atunci când vine vorba de predicţii legate de finalizarea studiilor la şcoala doctorală. Dar conducătorilor comisiilor de admitere din toată ţara nu le pasă, aşa că persistă în folosirea unui instrument menit să-i propulseze pe bărbaţii

albi și bogați, încheie ea clătinând din cap. Tot eșafodajul ăsta ar trebui demolat!

– Ce să... demolăm?

– Totul! exclamă Kaylee pe un ton înverșunat și strident.

Apoi trage cu delicatețe din pai. Chiar *vreau* să fiu ca ea.

Mă uit pe furiș la Rocio. Respiră iute în timp ce o privește pe Kaylee, cu gura întredeschisă și roșie în obraji. Mâna dreaptă îi e încleștată pe manual ca și cum acesta ar fi muchia unei prăpăstii.

– Ești bine, Ro? o întreb.

Ea dă din cap, fără să-și mute privirea.

– Oricum, continuă Kaylee ridicând din umeri, de ce vorbim despre teste?

– Rocio dă testul, iar eu o ajut să se pregătească. Cu rezultate amestecate, adaug, dregându-mi glasul. Cred că eram pe punctul de a ne înjunghia reciproc din cauza numerelor iraționale, nu?

– Cam așa ceva, bâiguie Rocio.

– O, spune Kaylee fluturând delicat din mână, n-ar trebui să vorbiți despre numere iraționale! Chichița testului ăstuia constă în faptul că te descurci la el cu atât mai bine cu cât știi mai puțin.

Îi arunc lui Rocio cea mai convingătoare privire a mea de genul „Ți-am spus eu!“, iar ea îmi dă din nou un șut pe sub masă.

Kaylee își explică afirmația anterioară:

– Dacă faci ore de pregătire, înveți mici trucuri care să te ajute să treci testul, mai utile decât să știi matematică.

– Ai luat testul? întreabă Rocio.

– Da. Slujba asta de manager e ceva temporar. La toamnă îmi încep doctoratul în educație. La Johns Hopkins.

Rocio se încruntă.

– Te duci... la Johns Hopkins?

– Da! răspunde Kaylee dând din cap, fericită. Părinții mei mi-au plătit un curs de pregătire și am tone de notițe. În plus, mi le amintesc pe majoritatea. Nu vrei să te ajut?

Rocio se întoarce spre mine cu o expresie îngrozită, care aproape că mă face să râd. Aproape. În loc de asta, îmi iau smoothie-ul și mă ridic.

– E foarte drăguț din partea ta să te oferi! îi spun lui Kaylee în timp ce Rocio încearcă să mă lovească din nou, dar n-are noroc, fiindcă mă feresc. Plec să vizitez sala de fitness de la Centrul Spațial. Rocio mi-a spus că s-ar putea să fie gratuită.

– Da, e gratuită. Levi m-a pus ieri să vă schimb statusul.

– Al cui status?

– Al tău și al lui Rocio, răspunde ea făcându-ne cu ochiul. V-am făcut „membri ai sistemului", așa că puteți să vă bucurați de unele avantaje.

– O, mulțumesc! E foarte... generos.

De fapt, mă gândesc că e neașteptat, neobișnuit, sau o chestie pe care e posibil ca fata asta drăguță s-o fi inventat pe loc, fiindcă Levi n-ar fi avut motive să facă așa ceva.

– Levi e grozav. Cel mai bun șef pe care l-am avut vreodată! A hărțuit NASA până când mi-a dat asigurare de sănătate, spune Kaylee zâmbind și întorcându-se spre Rocio, care pare din nou pregătită să se arunce într-un pârâu danez. De unde vrei să începem?

Rocio mă incinerează din priviri în timp ce-mi iau rămas-bun de la Kaylee. Cinstit vorbind, asistenta mea de cercetare e pe mâini bune. Și nici măcar nu merită. După ce ajung pe trotuar, îmi scot repede telefonul și fac o postare pe Twitter.

@WhatWouldMarieDo: *Care ar fi soluția dacă unul dintre obstacolele majore care stau în fața accesului la*

studiile superioare ar fi un test standardizat, test care e: 1) costisitor; 2) ineficient în prezicerea succesului general în sfera studiilor superioare și 3) părtinitor în ceea ce privește persoanele care au un venit redus, BIPOC[1] *și bărbați care nu sunt cis?*

Îmi strecor telefonul în buzunar și gândurile mi se îndreaptă spre sala de fitness. Probabil că Levi vrea s-o pot folosi numai ca să nu trebuiască să mă scoată din câte un cimitir în fiecare săptămână. Nu-l pot învinovăți, serios vorbind.

Da. Asta trebuie să fie.

---

[1] Black, Indigenous and People of Color – negri, indigeni și persoane de culoare

11
NUCLEUL ACCUMBENS: PARIUL

– Levi, poţi să-mi trimiţi cea mai recentă...?

– Planurile sunt pe server, bâiguie el în timp ce ţine între dinţi o şurubelniţă miniaturală.

Nu-şi ridică privirea de la mormanele de fire şi plăci la care lucrează.

E vineri, trecut de ora nouă seara. Toată lumea a plecat. Suntem singuri în laboratorul de inginerie, ca în majoritatea serilor din săptămâna asta, învăluiţi de ceea ce am ajuns să consider că e o Tăcere Ostilă Prietenoasă. E asemănătoare cu alte feluri de tăcere, doar că ştiu că Levi nu mă place, iar Levi ştie că ştiu că nu mă place şi că nici mie nu-mi place de el. Dar nu aduce vorba despre asta, iar eu nu mă gândesc la subiect. Fiindcă nici unul dintre noi n-are motive să se poarte altfel.

Aşa că, da, Tăcerea noastră Ostilă Prietenoasă e, practic, o tăcere prietenoasă obişnuită. Stăm cu faţa unul la celălalt, la mese de lucru diferite. Micşorăm luminile ca să vedem formele copacilor de afară. Suntem concentraţi asupra activităţilor noastre. Din când în când, facem schimb de comentarii, de gânduri, de îndoieli referitoare la BLINK. Amândoi am putea

la fel de bine să muncim în birourile noastre, dar să-mi ridic privirea din laptop și să articulez o întrebare e mult mai productiv decât să scriu un e-mail. Ar fi o corvoadă să ne apucăm să tastăm chestii de genul „Hei, Levi!" și „Toate bune, Bee!"

În plus, Levi are gustări. Le aduce la birou pentru el, dar nu reușește să le înfulece pe toate. Și oricum își împachetează prea multe. Până acum am mâncat fructe uscate de casă, guacamole cu sărățele, prăjiturele de orez, popcorn, chipsuri din *pita*, sos de fasole și cam patru feluri de batoane energizante.

Da, e un bucătar mai bun decât o să fiu eu vreodată!

Nu, nu sunt prea mândră că-i accept mâncarea, nu sunt prea mândră că accept mâncarea *cuiva*.

În plus, trăiesc în Houston de o lună și suntem deja aproape de a încheia munca la o versiune funcțională a prototipului. Merit să mă îmbuib sărbătorește.

– Pe server e planul cel *vechi*, nu cel nou!

Levi își scoate șurubelnița din gură.

– Ba e cel nou. Eu l-am încărcat.

– Nu e fișierul care trebuia.

El își ridică privirea.

– Poți să mai verifici o dată, te rog?

Îmi dau ochii peste cap și oftez din greu, dar mă supun. Fiindcă azi a făcut ciocolată neagră și batoane energizante din unt de arahide. Bineînțeles, totul a fost colosal de bun.

– Gata, m-am uitat. Tot n-am dat de planul cel nou!

– Ești sigură?

– Da.

– Trebuie să fie acolo!

Levi se uită la mine agitat, ca și cum l-aș smulge de la sarcina crucială de a securiza codurile nucleare ale țării.

– Nu e. Vrei să pariem?

– Pe ce să pariem?

– Să vedem! spun eu, iar apoi, gândindu-mă la faptul că expresia lui – după ce o să vadă că am dreptate – o să fie mai bună decât sexul, sau, în orice caz, mai bună decât sexul cu Tim, adaug: Pe un milion de dolari!

– N-am un milion de dolari. Tu ai?

– Sigur că am, doar sunt cercetător științific debutant! glumesc eu, făcându-l să chicotească, însă în aceeași clipă simt o tresărire interioară, pe care o ignor. Haide să pariem pe Schrödinger!

– Nu pun pariu pe pisica mea.

– Fiindcă știi că o să pierzi.

– Nu, nu de asta. Pisica mea a împlinit șaptesprezece ani și are nevoie cu regularitate de stoarcerea manuală a glandelor anale. Dar dacă o vrei în continuare...

Mă strâmb.

– Nu, mulțumesc.

Mă bat cu degetele peste bicepși, întrebându-mă ce altceva mi-aș putea dori de la Levi. L-aș putea pune să-mi gătească zilnic timp de o lună, dar deja cam face asta fără să-și dea seama. De ce să schimbi ceva ce funcționează?

– Dacă pierzi, îți faci un tatuaj, îi propun eu.

– Cu ce?

– Cu o capră. Vie! adaug, mărinimoasă.

– Nu pot.

– De ce?

– Deja am unul.

Râd.

– O, stai așa! Știi cana ta, aia pe care scrie „Yoda, cel mai bun inginer"?

– Da, ce-i cu ea?

– Vreau și eu una. Dar trebuie să scrie „neurocercetător", bineînțeles.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Așa ceva este echivalent cu a-ți cumpăra o cană cu inscripția „Cel mai bun șef din lume". Felicitări, ești în mod oficial Michael Scott de la NASA!

– Și sunt mândră de asta. Bine, spun, întorcându-mi laptopul în așa fel încât să vadă ecranul. Vino să te minunezi de lipsa de pe server a documentelor!

– Stai așa! Și eu ce câștig?

– Poftim?!

– Eu ce câștig de la tine în cazul în care pierzi pariul?

– O! exclam, ridicând din umeri. Fac ce vrei. Oricum am dreptate. Vrei milionul meu câștigat cu trudă?

– Nu.

Clatină din cap, gânditor.

– Să vin să storc glandele anale ale bietului Schrödinger pe durata șederii mele la Houston? îi propun eu.

– Tentant, dar Schrödinger e nemaipomenit de timid atunci când vine vorba de anusul lui, răspunde Levi bătându-se peste bărbia lui masculină, cizelată, drept pentru care mă întreb în gând de ce naiba observ asta. În cazul în care câștig pariul, te înscrii la 5K, aici, la Houston.

Ridic din umeri.

– Sigur că da, mă înscriu...

– Și o să și alergi.

Izbucnesc în râs.

– În nici un caz!

– De ce?

– Fiindcă momentan sunt la etapa a patra a programului și continui să fiu incapabilă să alerg mai mult de șapte sute

de metri fără să mă prăbușesc. Să alerg un 5K sună la fel de neplăcut ca pierderea de sânge. Prin intermediul lipitorilor.

– O să alerg împreună cu tine.

– Vrei să spui că o să mergi pe lângă mine cu picioarele tale lungi de o sută de kilometri?

– Te antrenez.

– O, Levi! Levi, dulce băiețel! Arăt spre mine. Azi port în nas un cercel cu șurub, colanți Galaxy și un tricou alb. Părul mov îmi e răsfirat pe umeri. Sunt destul de sigură că unul dintre tatuajele mele de pe spate e vizibil. Întregul meu aspect urlă „Kriptonita lui Levi!" Continui: Vezi trupul ăsta sfrijit, pipernicit, lipsit de mușchi? E construit ca să trăiască în simbioză parazitară cu o canapea. Rezistă antrenamentului cu forța unui milion de ohmi.

Levi se zgâiește la corpul meu o durată considerabilă de timp, dar apoi își mută privirea, roșu la față. Bietul băiat! Trebuie să fiu o imagine insuportabilă pentru el.

– Nu contează, nu-i așa? De vreme ce ești sigură că o să câștigi...

– Adevărat, răspund eu ridicând din umeri. S-a făcut! Vino și experimentează gustul amar al înfrângerii!

Vine, iar picioarele alea ridicol de lungi îl ajută să ajungă la biroul meu din doar câțiva pași. Totuși, nu se oprește în fața laptopului pe care l-am întors către el. În loc de asta, ocolește masa, vine în spatele meu și răsucește laptopul în direcția noastră. Ca să-mi savurez pe deplin triumful, presupun.

– Abia aștept să-ți sorb lacrimile din noua mea cană, șoptesc eu.

– Asta rămâne de văzut.

Își sprijină mâna stângă de masă și apucă mouse-ul cu dreapta. Deși stau pe un scaun înalt, capul lui e cu câțiva

centimetri mai sus decât al meu și mă blochează complet în poziția în care sunt. Ar trebui să mă simt neliniștită, sufocată, dar el îmi lasă suficient spațiu încât prezența lui să nu mă deranjeze. În plus, știu că gestul în sine nu înseamnă nimic. Fiindcă el e Levi. Iar eu sunt Bee. De fapt, e aproape plăcută căldura pe care o emană corpul lui, înfruntând cu succes răcoarea pătrunzătoare a aerului condiționat. Levi ar fi putut îmbrățișa cu succes o carieră alternativă de pilotă de mari dimensiuni.

– E ciudat! remarcă el pe un ton în care se ghicește tensiunea. Fișierul lipsește!

– Cana poate să aibă o capacitate de șase sute de mililitri?

– Documentele ar trebui să fie aici. Le-am salvat!

Se apleacă în față, iar bărbia i se freacă de creștetul meu. Senzația nu e una îngrozitoare. Chiar dimpotrivă.

– Poate că ai visat? Uneori, dimineața, am impresia că m-am sculat și că m-am spălat pe dinți, dar de fapt sunt încă în pat. Deși, cu noua mea cană, o să am un motiv în plus ca să mă dau jos din pat și să-mi beau cafeaua.

– Ciudat!

Păcat că nu e atent la felul în care jubilez. Mă dau serios în spectacol, trebuie să recunosc.

– Uite, spune el tastând cu viteză, iar interiorul coatelor i se freacă de brațele mele în timp ce scoate un jurnal de interfață. Vezi? Cineva, adică eu, a salvat fișierul la 1.16 p.m. Apoi, la 4.23, altcineva l-a mutat.

Îmi dau seama imediat unde vrea să ajungă. Îmi înclin capul pe spate ca să-l privesc, dar el deja se uită în jos, de la o distanță de cinci centimetri. O, Doamne, ochii lui! Se pare că, special pentru ei, s-a inventat o nouă nuanță de verde.

– Nu eu am făcut-o! izbucnesc.

– Cât de mult îți dorești pisica mea?

– Mult mai puţin, având în vedere faptul că am aflat despre problemele ei colorectale.

– Şi cana mea?

– Mult, dar jur că n-am mutat eu documentele!

Levi scoate un mormăit sceptic. Îi simt respiraţia pe faţă. Mentă, cu un iz de unt de arahide.

– Înclin să te cred, dar numai fiindcă nu e prima oară când se întâmplă.

– Ce vrei să spui?

– Lista cu frecvenţe pentru electrozii parietali pe care mi-ai trimis-o ieri? Cea pe care mi-ai trimis-o pe e-mail şi pe care ai pus-o pe server? Nu era acolo.

Mă încrunt.

– Dar am pus-o!

– Ştiu. Şi inginerii s-au plâns de documente care lipsesc sau care sunt pierdute. Multe chestii mărunte.

– Probabil că e o eroare de server.

– Sau probabil că există oameni care greşesc.

– Poţi să-ţi dai seama cine anume a mutat dosarul?

El mai atinge câteva taste.

– Nu din jurnalul de conectare. Sistemul nu e codat în aşa fel încât să pot. Dar ştii ce pot face? adaugă el, iar eu dau din cap, lovindu-mă de pieptul lui. Pot afla unde a fost mutat fişierul şi dacă e în continuare pe server, dar într-un folder diferit. Ceea ce, în cazul documentelor pe care le căutăm, spune el apăsând pe tasta de spaţiu şi ridicând o imagine, e chiar aici!

– E perfect, exact asta..., încep eu să spun, dar dinţii mi se ciocnesc în momentul în care închid gura. Stai puţin!

– În ce program 5K crezi că ar trebui să ne înscriem? întreabă el, iar apoi îşi împinge interiorul obrazului cu limba. De obicei în iunie e unul cu tematică spaţială.

– În nici un caz! protestez, răsucindu-mă. Fișierul nu era acolo unde ar fi trebuit să fie.

– Termenii pariului stabileau că fișierul trebuia să fie pe server, mă contrazice el, aruncându-mi un zâmbet satisfăcut. Pun pariu că ești mulțumită că n-am fost de acord cu stoarcerea glandelor anale!

– Știi că mă refeream la un *anumit folder.*

– În cazul ăsta, ce păcat că n-ai specificat!

Îmi pune o mână pe umăr, într-un gest de consolare ironic, iar eu iau în considerare la modul serios să i-o mușc. Însă chiar în momentul ăsta simt cât de ridicol e felul în care oricare parte a corpului meu pare pitică în comparație cu oricare parte a corpului lui. Știți ce e, de asemenea, ridicol? Felul în care acele gânduri intruzive, stupide, legate de corpul lui lipit de al meu, par să nu-mi dea pace. Iar faptul că e atât de aproape de mine îmi amintește de pulpele lui împingându-se puternic și insistent între picioarele mele, în pliul...

– Ce faceți voi doi aici?

Boris a apărut în prag, iar prima mea pornire e să mă depărtez de Levi și să țip:

„Nu s-a întâmplat nimic, nu s-a întâmplat nimic, doar lucram!"

Dar distanța dintre noi e foarte potrivită. Pare nepotrivită doar fiindcă Levi e atât de masiv. Și de cald. Fiindcă el e... Levi.

– Eram pe punctul de a ne înscrie în programul 5K, spune Levi. Ce faci, Boris?

– Un 5K, ha? întreabă Boris din prag, studiindu-ne cu obișnuita lui expresie obosită. De fapt, vin cu vești!

– Vești proaste?

– Nu, bune.

– Proaste, deci!

Boris se apropie, cu o foaie printată în mână.

– Plănuiţi să mergeţi la conferinţa Imagistica Creierului Uman?

Asta e una dintre nenumăratele conferinţe academice pe teme neuroştiinţifice. Nu e deosebit de prestigioasă, dar, de-a lungul anilor, a căpătat o reputaţie de „petrecere": are loc în oraşe în care te poţi distra, cuprinde multe evenimente-satelit şi beneficiază de o grămadă de sponsorizări din industrie. E locul în care se întâlnesc şi în care se îmbată neurocercetătorii tineri şi şmecheri.

Dar eu nu sunt şmecheră. Iar Levi nu e neurocercetător.

– Nu, îi răspund eu lui Boris. Unde se ţine anul ăsta?

– La New Orleans. Weekendul viitor.

– Ce distractiv! Plănuieşti să te duci?

El dă din cap în semn că nu, iar apoi ne întinde foaia.

– Nu mă duc, dar cineva o s-o facă.

– MagTech, spune Levi, citind peste umărul meu.

– I-am urmărit. La conferinţa asta, compania o să prezinte o versiune a căştii pe care e în curs s-o realizeze.

– Au depus documentaţia pentru obţinerea patentului?

– Nu încă.

– Atunci, faptul de a o face publică pare...

– O mişcare nu prea inteligentă? Cred că vor să obţină vizibilitate ca să atragă noi investitori. Ceea ce e o mare oportunitate pentru noi, fiindcă acum putem afla în ce punct se găsesc.

– Vrei să spui că trebuie ca eu şi Bee să trimitem pe cineva la New Orleans, iar acea persoană să participe la conferinţă şi să raporteze stadiul progresului lui MagTech în comparaţie cu al nostru?

– Nu, răspunde Boris, zâmbind pentru prima oară de când şi-a făcut apariţia. Vă *ordon* vouă să mergeţi!

– Pur și simplu nu cred că mersul la New Orleans, ca să ne jucăm de-a inspectorul Gadget, ar fi un mod productiv de a ne folosi timpul, îi spun eu lui Levi în timp ce mă duce acasă, după cum a insistat să facă.

„Houstonul e periculos noaptea, nu știi niciodată cine pândește prin umbre. Ori mă lași să te conduc acasă, ori merg la zece pași în spate. Alegerea e a ta!"

Levi își împinge bicicleta cu care, după cât se pare, vine în fiecare zi la serviciu. Hmmm... ce zelos e! Casca, legată de curea, i se lovește de coapsă la fiecare câțiva pași. Ritmul liniștitor al bătăii asigură un fundal sonor numai bun pentru văicăreala mea.

– Suntem cel puțin inspectorul Colombo! spune el.

– Gadget e mai bun decât Colombo. Nu mă înțelege greșit, îmi dau seama că e util să stai cu ochii pe competitori, dar n-ar fi mai bine ca Boris să trimită pe altcineva?

– Nimeni nu e familiarizat cu BLINK așa cum suntem noi, iar tu ești singurul neurocercetător.

– Totuși, Fred *a urmat* cursul ăla în timpul facultății!

Levi zâmbește.

– La urma urmei, conferința are loc în weekend. Măcar n-o să lipsim de la serviciu.

Ridic dintr-o sprânceană. Amândoi am lucrat în fiecare weekend.

– De ce iei asta atât de ușor? întreb eu.

El ridică din umeri.

– Îmi aleg cu mare grijă conflictele cu Boris.

– Pentru cel de acum nu merită să te lupți? E vorba de două zile petrecute într-un spațiu restrâns, alături de persoana pe care o disprețuiești cel mai mult pe lume!

– Vine și Elon Musk?

– Nu, vin *eu*.

El oftează din greu, frecându-și fruntea.

– Am mai discutat despre subiect, Bee. În afară de asta, echipa comite greșeli elementare, cum ar fi faptul că nu e în stare să facă o copie a fișierelor, adaugă el uitându-se pieziș la mine. N-aș desemna nici un subaltern să se ocupe de spionaj în locul nostru.

Zâmbește în timp ce rostește ultimul cuvânt, iar inima îmi sare în piept. În mod inexplicabil, simt o vibrație de Tip Drăguț venind dinspre el, poate fiindcă atunci când e amuzat arată foarte drăguț.

– Rămân la părerea mea: nu e vorba de o eroare umană, spun eu, încercând să nu mă gândesc la drăgălășenia lui.

– În orice caz, o să convoc o ședință cu inginerii și o să-i sperii ca să-i determin să fie mai atenți.

– Stai puțin! spun eu, oprindu-mă lângă clădirea în care locuiesc. Nu poți face asta dacă nu ești sigur că responsabilul pentru eroare e cineva din echipă.

– *Sunt* sigur.

– Dar n-ai nici o dovadă, stărui eu, în timp ce el se uită la mine cu o expresie derutată. Nu vrei să-i acuzi pe oamenii tăi de ceva ce se poate să nu fi făcut, nu-i așa?

– Au făcut.

Pufnesc, frustrată:

– Și dacă a fost numai o întâmplare?

– N-a fost.

– Dar tu..., mă încăpățânez eu, strângând din buze. Ascultă, suntem colideri. Ar trebui să luăm măsuri disciplinare împreună, ceea ce înseamnă că nu poți acuza pe nimeni de nimic decât dacă sunt și eu de acord. Iar asta o să se întâmple doar în

cazul în care văd o dovadă concretă că cineva din echipă face astfel de lucruri.

Levi se uită la mine cu o expresie blândă și amuzată, ca și cum iritarea mea i s-ar părea de-a dreptul adorabilă.

„Ce sadic!" mă gândesc eu, iar apoi îi cer să confirme că a înțeles ce am spus:

– De acord?

Levi dă din cap, aprobând.

– Bine!

Desface casca și și-o leagă sub bărbie. În mod clar, *nu* observ felul în care i se încordează bicepșii. El completează:

– Ei, Bee...

– Da?

Se urcă pe bicicletă și începe să pedaleze.

– Te anunț la care 5K mă hotărăsc!

E cu spatele la mine, dar, oricum, îi arăt degetul.

12
STRIATUM VENTRAL: DORINȚA

Shmac: *Postarea aia despre GRE a făcut ceva valuri, nu?*

Cu siguranță că da.

Asta, dacă prin „ceva", vrea să spună „mare" și dacă prin „valuri" vrea să spună „furtună".

Nici măcar nu-mi dau seama cum s-a întâmplat. În ziua în care am făcut postarea, m-am dus la culcare după ce am citit comentariile oamenilor despre experiențele negative pe care le-au avut cu testul ăsta. După ce m-am trezit, am descoperit că a fost creat un haștag (#AdmiteriCorecteDoctorat) și zeci de asociații de femei și de minorități în STEM anunțaseră o grevă a testării, încurajând absolvenții să-și depună cererile pentru doctorat fără testare.

@OliviaWeiBio: *Dacă toată lumea o să facă asta, programele de doctorat n-o să aibă încotro decât să ne evalueze pe baza experienței noastre, a CV-ului, a eforturilor anterioare și a abilităților. Cu alte cuvinte, ceea ce ar fi trebuit să facă deja.*

Am spus vreodată cât de mult le iubesc pe femeile din STEM? fiindcă le *iuuuuubesc* pe femeile din STEM.

Două ore mai târziu, un jurnalist de la *The Atlantic* mi-a trimis un mesaj, cerându-mi un interviu. Apoi CNN. Apoi *Chronicle of Higher Ed.* Apoi Fox News (ce să spun!). M-am asociat cu Shmac ca să am o audiență mai largă și am publicat împreună un eseu de o mie de cuvinte, în care sintetizam lipsa dovezilor științifice care să susțină folosirea rezultatelor testelor standardizate ca unealtă pentru admitere. Am încurajat canalele de știri să intervieveze femeile care au pornit haștagul (cu excepția postului Fox News, căruia nu i-am răspuns la mesaj). Câțiva oameni au reacționat și au vorbit cu presa despre numărul de ore remunerate cu salariul minim care trebuie acumulate ca să poți plăti o testare; despre frustrările resimțite atunci când colegi de clasă cu acces la lecții particulare au rezultate mai bune; despre dezamăgirea zdrobitoare de a fi respins de instituțiile de învățământ superior în ciuda rezultatelor bune la testele GPA și a experienței în cercetare, fiindcă punctajelor obținute de tine le-au lipsit câteva procente arbitrare. Iar declarațiile unor astfel de persoane continuă să se acumuleze pe internet.

#AdmiteriCorecteDoctorat e o mișcare și există o șansă reală de a scăpa de testul ăsta stupid și incorect. Sunt foarte agitată.

Știți cine a mai fost agitată? Rocio. Ea a dat buzna în birou, declarând:

– În semn de solidaritate față de confrații mei, nu mă mai pregătesc pentru GRE! Din celelalte documente pe care le depun, Johns Hopkins o să trebuiască să-și dea seama cât de valoroasă sunt!

Mi-am ridicat privirea din ecranul laptopului, am dat din cap și am asigurat-o:

– Te susțin!

Rocio s-a înclinat peste biroul meu și mi-a spus pe un ton conspirativ:

– Știi de ce se întâmplă asta, nu? Acum câteva zile, noi am vorbit despre ce porcărie e testul GRE, iar acum oamenii se raliază împotriva lui fiindcă Marie a început să dezbată subiectul. Asta n-are cum să fie o coincidență!

– O, mă bâlbâi eu, probabil că totuși *e* doar o coincidență!

– Nu există coincidențe, spune Rocio privindu-mă lung cu frumoșii ei ochi negri. Bee, știm amândouă cui îi datorez asta!

– O, sunt sigură că...

– Aici s-a amestecat La Llorna! mă asigură ea, scoțându-și telefonul din buzunar și arătându-mi, cu ochii strălucitori de bucurie, fotografiile unor pârâiașe frumoase. Am vizitat niște locuri din apropiere, unde a fost observată, și i-am lăsat mici ofrande, în semn de prețuire.

– Ofrande?

– Da. Cărți de tarot, poezii pe care le-am scris, proslăvind frumusețea macabrului, pentagrame făcute din crenguțe. Chestiile obișnuite.

– Chestiile obișnuite...

– Cred că ăsta e felul ei de a spune: „Rocio, recunosc în tine un spirit înrudit, poate chiar o succesoare!“ declară asistenta mea de cercetare zâmbindu-mi și așezându-și rucsacul pe birou. Sunt atât de fericită, Bee!

I-am zâmbit drept răspuns și m-am întors la muncă, ușurată la gândul că Rocio nu bănuia cine se află în spatele lui WWMD. Uneori mă întreb dacă nu cumva și doctor Curie a avut o identitate secretă, pe care n-a putut s-o deconspire. Având în vedere vremurile în care a trăit, ea ar fi putut să fie Jack Spintecătorul. Niciodată să nu spui „niciodată“, nu?

Marie: *Crezi că o să reușim să scăpăm de GRE?*
Shmac: *Cu siguranță că acum suntem mult mai aproape de asta decât am fost vreodată.*
Marie: *De acord. Apropo, mulțumesc pentru ajutor.*

Eu şi Shmac avem acelaşi număr de urmăritori, dar categoria alor mei e complet diferită de categoria alor lui. Urăsc să le mulţumesc bărbaţilor pentru Afilierea la Cârnat, dar adevărul e că în mediul academic există o mulţime de bărbaţi care mai degrabă s-ar îndopa cu lapte stricat decât să aibă de-a face cu WWMD. Ceea ce e în ordine, fiindcă mie mi-ar plăcea la nebunie să le torn litri de lapte stricat pe gâtlejuri. Totuşi, #AdmiteriCorecteDoctorat are nevoie de tot ajutorul pe care-l poate primi.

Marie: *Cum mai e cu Fata?*
Shmac: *Cum mai e cu Sula de Cămilă?*
Marie: *În mod incredibil, aproape că ne înțelegem. Dacă nu ne-am ciocnit încă, oare se poate spune că avem o colaborare? De asemenea, îmi place felul în care ai deturnat discuția. Spune-mi despre Fată!*
Shmac: *Totul e în ordine.*
Marie: *„În ordine" are mai multe definiții. Definește mai exact!*
Shmac: *Cât de exact?*
Marie: *Foarte.*
Shmac: *Bine. Detaliez: lucrurile sunt grozave, în cel mai oribil mod cu putință. Lucrăm mult împreună fiindcă așa cere proiectul. Motiv din care sunt la a patra bere într-o seară de joi.*
Marie: *De ce e rău să lucrați împreună?*
Shmac: *Fiindcă... acum știu lucruri despre ea.*
Marie: *Lucruri?*

Shmac: *Știu ce îi place să mănânce, la ce emisiuni se uită, ce o face să râdă, care e părerea ei despre animalele de companie. Știu ce nu-i place (în afară de mine). Am catalogat în cap milioane de mici ciudățenii de-ale ei și sunt încântătoare. Ea e încântătoare. Deșteaptă, amuzantă, un om de știință extraordinar. Și... mai sunt și alte lucruri. Lucruri la care mă gândesc. Dar sunt beat și ar fi nepotrivit.*

Marie: *Îmi plac lucrurile nepotrivite.*

Shmac: *Chiar așa?*

Marie: *Uneori. Spune-mi!*

Shmac: *Vreau să știi că n-aș face niciodată ceva ca să se simtă stânjenită.*

Marie: *Shmac, știu asta. Iar dacă ai face vreodată așa ceva, ți-aș tăia sula cu un bisturiu ruginit.*

Shmac: *Corect.*

Marie: *Spune-mi!*

Ceasul din bucătărie ticăie. Mașinile care merg pe stradă noaptea târziu scot sunete înfundate atunci când trec prin fața ferestrei mele, iar ecranul telefonului se stinge. Nu cred că Shmac o să continue. Nu cred că o să se deschidă, iar asta mă întristează. Chiar dacă nu știu nimic despre viața lui, am impresia că, dacă nu face asta cu mine, n-o s-o facă, până la urmă, cu nimeni altcineva. Ochii mi se închid, obișnuiți cu întunericul. Iar ăsta e momentul în care mi se aprinde ecranul.

Expir tot aerul din plămâni.

Shmac: *Știu că miroase bine. Îi cunosc micuțul pistrui de pe ceafă, care i se vede ori de câte ori își ridică părul. Am observat că buza de sus îi e puțin mai plină decât cea de jos. Îi știu curbura încheieturii atunci când ține un stilou în mână. Nu e bine, nu-i bine deloc, dar îi cunosc forma trupului. Adorm*

gândindu-mă la ea și, după ce mă trezesc, mă duc la serviciu, iar ea e acolo și asta e îngrozitor pentru mine. Doar ca s-o aud aprobându-mă, îi spun lucruri cu care știu că o să fie de acord. E ca un șuvoi de apă fierbinte care se prelinge pe nenorocita mea de șiră a spinării. E căsătorită. E genială. Are încredere în mine și singurul lucru la care mă gândesc e s-o duc în biroul meu, s-o dezbrac și să-i fac lucruri inimaginabile. Și vreau să-i spun. Vreau să-i spun că e luminoasă, că e atât de strălucitoare în mintea mea încât uneori nu mă pot concentra. Uneori uit de ce am intrat în încăpere. Sunt distras. Vreau s-o împing într-un perete și vreau ca ea să se împingă înapoi, lipindu-se strâns de mine. Vreau să mă întorc în timp la ziua în care l-am cunoscut pe tâmpitului ei de soț, ca să-i trag nemernicului un pumn, iar apoi să revin în prezent și să-i trag încă un pumn. Vreau să-i cumpăr flori, mâncare, cărți. Vreau s-o țin de mână și vreau s-o închid în dormitorul meu. E tot ce mi-am dorit vreodată și vreau să mi-o injectez în vene, dar în același timp vreau să n-o mai văd niciodată. Nu mai există nimeni ca ea, iar sentimentele mele sunt cu totul intolerabile. Au rămas în stare latentă cât timp n-am mai văzut-o, dar acum ea e aici, iar corpul meu crede că e al unui nenorocit de adolescent și nu mai știu ce să fac. Chiar nu știu ce să fac. Nu pot să fac nimic, așa că pur și simplu n-o să fac nimic.

Nu pot respira. Nu mă pot mișca. Nu pot nici măcar să-mi înghit nodul din gât. S-ar putea chiar să plâng. Pentru el. Pentru fata aceea, care n-o să știe niciodată că cineva ascunde asemenea munți de dorință față de ea. Și, poate, să plâng și

pentru mine, fiindcă am luat hotărârea să nu mai simt așa ceva, să nu mai simt asta din nou, absolut niciodată. Iar acum îmi dau seama pentru prima oară de prețul îngrozitor pe care o să-l plătesc. De pierderea pe care o presupune o astfel de hotărâre.

Marie: *O, Shmac!*

Ce altceva aș putea spune? E îndrăgostit de o femeie care nu-l iubește. De o femeie măritată. Povestea asta n-are cum să aibă un final fericit. Și cred că el știe, fiindcă singurul lui răspuns e:

Shmac: *Da.*

– Salut, Bee!

Pun articolul deoparte și-i zâmbesc lui Lamar.

– Ce e?

– Nu mare lucru. Vreau doar să-ți spun că am actualizat sistemul de jurnal de pe server.

– Ai făcut tu asta?

– Da. Pentru tine nu se schimbă nimic, dar acum utilizatorii care șterg, mută sau modifică fișiere sunt monitorizați automat. Dacă ceva e îndoielnic, o să știm cine e responsabil.

– Grozav! îl laud eu, dar apoi mă încrunt. De ce ai făcut asta?

– Din cauza problemelor.

– Probleme?

– Da. Fișiere lipsă și altele de genul ăsta. Levi a convocat o ședință a departamentului de inginerie ca să ne tragă o săpuneală și m-a rugat să schimb codul serverului. Îmi pare rău pentru încurcătură, încheie el ridicând din umeri, jenat.

Apoi se strecoară afară din birou, lăsându-mă să mă zgâiesc la articolul meu. Trei minute mai târziu, când altcineva bate în tocul uşii, sunt în aceeaşi stare.

– Ce-i cu duza ta de aerisire? întreabă Levi, care a apărut în prag şi care umple golul uşii într-un fel în care Lamar nu prea reuşea. Îi lipseşte grilajul! O să-i chem pe cei de la întreţinere.

– Nu! mă opun eu, răsucindu-mă în scaun. Aşa intră Félicette noaptea. Ca să mănânce gustărelele pe care i le las.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Vrei o gură de aerisire descoperită, fiindcă pisica ta imaginară...

– Nu e imaginară! Zilele trecute am găsit o urmă de lăbuţă lângă laptop. Ţi-am trimis fotografia.

La care el a răspuns:

Arată ca o pată de la mâncarea ta!

Îl urăsc.

– Sigur că mi-ai trimis-o. În legătură cu programul nostru de mâine: ar trebui să plecăm devreme, având în vedere că drumul de la Houston până la New Orleans durează mai mult de cinci ore. Nu mă deranjează să închiriez o maşină şi să conduc. Poţi dormi în maşină, dar aş vrea să plecăm în jur de ora şase...

– Ai convocat o şedinţă!

Îşi înclină capul. O şuviţă de păr negru îi cade pe frunte.

– Poftim?

– Le-ai spus inginerilor despre fişierele lipsă.

– A, răspunde el strângând din buze, da, aşa e!

Mă ridic în picioare fără să ştiu de ce. Îmi pun mâinile în şolduri, în continuare fără să ştiu de ce.

– Te-am rugat să nu faci asta!

– Bee, era ceva ce trebuia făcut.

– Am căzut de acord să nu facem asta înainte de a avea dovezi.

Își încrucișează mâinile pe piept, cu o postură fermă a umerilor.

– N-am căzut de acord. Mi-ai spus că nu voiai să convocăm o ședință pentru asta și n-am făcut-o. Dar sunt șeful departamentului de inginerie și am hotărât să-i spun echipei *mele* despre problemă.

Pufnesc:

– Echipa ta înseamnă toată lumea, mai puțin eu și Rocio! Frumoasă portiță de scăpare!

– De ce te deranjează atât de mult?

– Fiindcă.

– Trebuie să-mi explici mai în detaliu.

– *Fiindcă* ai făcut-o pe la spatele meu! răspund eu, zbârlindu-mă. Exact ca acum o lună, când nu mi-ai spus că NASA încerca să anuleze proiectul!

– Nu e deloc același lucru.

– Teoretic, e! Și e o chestiune de principiu, îi dau eu înainte, mușcându-mă de partea interioară a obrazului. Dacă suntem colideri, trebuie să cădem de acord înainte de a lua măsuri disciplinare.

– N-a fost luată nici o măsură disciplinară. Am organizat o întâlnire de cinci minute, în cursul căreia mi-am rugat echipa să nu mai bramburească fișierele importante. Îmi controlez oamenii îndeaproape, iar ei știu asta. În afară de tine, nimănui nu i s-a părut că ar fi vreo problemă.

– Atunci, de ce nu mi-ai spus că urma s-o faci?

Expresia ochilor lui devine mai dură. Sumbră și frustrată. Îmi cercetează fața și simt cum crește tensiunea din încăpere. Conflictul e pe punctul să escaladeze într-o ceartă în toată puterea cuvântului. O să țipe la mine să-mi văd de treaba mea. Eu o să-mi arunc caserola de mâncare în capul lui. O să ne pocnim unul pe celălalt, iar oamenii o să se grăbească să ne despartă. O să facem o scenă.

Dar el nu spune decât:

– Vin să te iau la ora șase.

Tonul îi e de gheață. Inflexibil. Rece. Atât de diferit de cel pe care l-a folosit față de mine în ultimele cinci săptămâni.

Mă întreb de ce. Mă întreb dacă mă urăște. Mă întreb dacă eu îl urăsc. Mă întreb atât de multe lucruri, încât uit să-i răspund. Dar nu contează, fiindcă el deja a plecat.

13
COLICULII SUPERIORI: CA SĂ VEZI!

O oră, douăzeci și patru de minute și șaptesprezece secunde.

Optsprezece.

Nouăsprezece.

Douăzeci.

De atât timp sunt în acest Nissan Fatima, care are un vag iz de lămâie și de imitație de piele, amestecat cu mirosul delicios, masculin, al lui Levi. Și de tot atâta timp suntem tăcuți. Complet, *din toată inima*, tăcuți.

O să fie un weekend de toată jalea. O să ne jucăm de-a agenții secreți în timp ce abia o să schimbăm două vorbe. Da, pare un plan perfect.

Să fie vina mea? Poate. E foarte posibil ca eu să fi înghețat relațiile dintre noi – recunosc că într-un mod cu totul imatur – atunci când, de dimineață, nu i-am răspuns la salut. Poate că sunt vinovată. Dar mă doare-n cot, fiindcă sunt supărată. Așa că accept situația pe de-a-ntregul. În gând, îmi adun toate nemulțumirile legate de Levi și le înghesui într-o supernovă de

tăcere încăpățânată, într-una mare, nimicitoare și incandescentă, care...

Dar, ca să fiu sinceră, nu prea cred că el a observat.

E adevărat că, după ce am refuzat să-i răspund la salut, *a ridicat* dintr-o sprânceană în fața atitudinii mele ce imita fidel un copil de unsprezece ani care tocmai terminase de recitit *Clubul bonelor*. Dar Levi s-a adunat destul de repede. A pus un CD (*Mer de Noms*, al trupei A Perfect Circle – o, Doamne, gusturile lui muzicale extraordinare sunt ca un cuțit care îmi străpunge ovarele!) și a început să conducă impasibil și relaxat.

Sunt sigură că nici măcar nu se gândește la conflictul dintre noi. Sunt sigură că nu-i pasă. Sunt sigură că eu mă joc, nervoasă, cu verigheta bunicii mele, bosumflându-mă pe ritmul piesei „Judith“, în timp ce el meditează la legile termodinamicii sau dacă să adere sau nu la mișcarea No-Poo[1]. Chiar așa, oare la ce se gândesc bărbații tot timpul? Bursă. Pornografie cu femei măritate. Următoarea întâlnire romantică.

Oare Levi se duce la întâlniri? Sunt sigură că da, având în vedere numărul persoanelor care par să creadă că face parte din grupul Tipilor Sexy. N-o fi însurat, dar poate că e într-o relație pe termen lung. Poate că e foarte îndrăgostit, ca Shmac. Bietul Shmac! Mă doare pieptul într-un fel amestecat, derutant, atunci când mă gândesc la mărturisirile prietenului meu de pe internet. Mă gândesc și la Levi, care ar putea să aibă sentimente la fel de intense și de înfricoșătoare față de o femeie. Da, mă gândesc la cum ar fi ca Levi să-i facă acelei femei lucrurile despre care mi-a vorbit Shmac.

Simt fiori în clipa în care mă întreb de ce continuă să-mi apară în minte imagini răzlețe cu Levi lipindu-mă de perete.

---

[1] Nume al mișcării pentru spălarea părului fără folosirea șampoanelor tradiționale (de la „No Shampoo“)

În clipa în care mă întreb dacă iubita lui (pe care s-ar putea ca nici măcar s-o aibă) e extraordinar de norocoasă – sau exact opusul. În clipa în care mă întreb *de ce* mă preocupă un astfel de subiect.

– Îmi pare rău!

Mă întorc atât de repede, încât îmi întind un muşchi.

– Ce-ai spus?

– Îmi pare rău.

– Pentru ce? întreb, masându-mi gâtul.

Levi se uită la drum şi ridică dintr-o sprânceană.

– Răspunsul tău ţine cumva de o tehnică educaţională de genul „Să acceptăm scuze folosind metode pe înţelesul tuturor"?

– Nu. Sunt sincer derutată.

– Bine. Află că intenţia mea a fost să mă scuz pentru faptul că am convocat întâlnirea cu echipa fără să-ţi cer acordul.

Mijesc din ochi.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa, ce?

– Chiar îţi ceri scuze?

– Da.

– O, răspund eu, clătinând din cap, ca să fim mai exacţi, *mi-ai* cerut acordul, iar eu, în mod explicit, *nu* ţi l-am dat!

– Exact, spune el, şi cred că-şi muşcă interiorul obrazului ca să nu zâmbească. N-am ţinut cont de sfatul tău explicit. Nu încercam să-ţi subminez autoritatea sau să mă comport ca şi cum părerea ta n-ar fi importantă, continuă el, strângând din buze. De fapt, ştiu că sunt mult prea implicat în BLINK. Ceea ce mă face exagerat de autoritar şi de posesiv. Ai dreptate, a fost a doua oară când n-am discutat chestiuni importante cu tine. Îmi pare rău, Bee, încheie el uitându-se, în sfârşit, la mine.

Clipesc. De mai multe ori.

– Uau!

– Uau?!

– Te-ai scuzat într-un mod excelent, explic eu, dezamăgită. Cum o să pot continua să te ignor în modul foarte matur în care am făcut-o până acum, vreme de încă trei ore și jumătate?

– Odată ce ajungeam la New Orleans, aveai de gând să te oprești?

– Nu plănuiam asta, dar, realist vorbind, o atitudine rece profesionistă necesită cantități enorme de muncă de întreținere, iar eu sunt în primul rând și în cea mai mare măsură, leneșă.

El râde pe înfundate.

– Atunci, să schimbăm muzica?

– De ce?

– M-am gândit că muzica grunge de la sfârșitul anilor '90 ar putea fi potrivită cu starea ta, dar dacă te hotărăști să renunți la mânie, poate că ar fi mai bine să ascultăm ceva mai puțin...

– Furios?

– Îhî.

– Ce opțiuni ai?

E ceva incredibil de ciudat în faptul că Levi Ward îmi spune parola telefonului lui (338338) și-mi dă voie să-i umblu prin fișierul cu muzică. Colecția aceea nu include nici măcar unul dintre cântecele penibile ale lui Nickelback (o trupă pe care o urăsc), ci e un amestec de trupe din anii '90, decada mea preferată, cu excepția faptului că toate sunt...

Optez pentru varianta *shuffle*, mă las pe spate în scaun ca să privesc peisajul frumos de afară și-i aduc lui Levi singura critică la care mă pot gândi:

– Știi că și femeile fac muzică, nu?

– Ce înseamnă asta?

– Nimic, răspund, ridicând din umeri. Doar că întreaga ta colecție muzicală țipă de testosteron.

El se încruntă.

– Nu-i adevărat!

– Bineînțeles că nu-i. Din cauza asta ai exact, spun, derulând în jos mai întâi câteva secunde, apoi mai multe secunde, iar apoi un minut, un total impresionant de zero piese interpretate de femei!

– Nu se poate!

– Și totuși...

Încruntarea i se adâncește.

– E doar o coincidență.

– Hmmm...

– Bine, nu sunt mândru de asta, dar se poate ca alegerile mele muzicale să fie influențate de faptul că și eu, în timpul anilor mei formativi, am fost un băiat alb furios.

Pufnesc:

– Sunt sigură că erai! Ei bine, dacă vrei vreodată să-ți temperezi furia în mod eficient, îți recomand niște compozitoare/interprete, spun eu, iar apoi observ ceva pe marginea drumului și-mi întind gâtul ca să văd mai bine. O, Doamne!

El îmi aruncă o privire îngrijorată.

– Ce se întâmplă?

– Nimic. Doar, murmur, ștergându-mă la ochi, nimic.

– Bee, plângi?!

– Nu, răspund, mințind foarte prost.

– E din cauza femeilor compozitoare/interprete? întreabă el, intrat în panică. O să cumpăr un album. Doar spune-mi care e cel mai bun! Sincer vorbind, nu știu destul despre ele ca să...

– Nu, nu-i asta. Pe marginea drumului era un oposum mort.

– Aoleu!

– Am... probleme. Cu victimele traficului.

– Probleme?

– Animalele sunt atât de drăguțe! Mai puțin păianjenii. Dar păianjenii nu sunt animale, de fapt.

– Ba... sunt.

– Și cine știe unde se ducea oposumul? Poate că avea o familie? Poate că le ducea de mâncare copiilor ei, care acum se întreabă unde e mami?

Asta mă face să plâng mai tare. Îmi șterg obrazul și-mi trag nasul.

– Nu prea cred că viața animalelor sălbatice se supune regulilor structurii sociale tradiționale bazate pe nucleul familial, spune Levi, dar apoi îmi observă expresia și se oprește instantaneu din vorbit, se scarpină la ceafă și adaugă: E trist!

– E în ordine. Sunt bine. Sunt stabilă emoțional.

Colțurile buzelor i se ridică.

– Chiar ești?

– Asta nu-i nimic. Tim obișnuia să joace un joc stupid: *Ghicește animalul omorât*, ca să mă întărească. Într-una dintre dăți, am rămas *literalmente* fără lacrimi, povestesc eu, iar falca lui Levi se încleștează în mod vizibil. Și pe vremea când aveam doisprezece ani, am văzut o familie de arici strivită pe o autostradă belgiană. Am plâns atât de mult din pricina asta, încât atunci când ne-am oprit ca să alimentăm cu benzină, un polițist federal l-a chestionat pe unchiul meu, suspectându-l de rele tratamente aplicate unui minor.

– Am înțeles. Nu ne oprim până la New Orleans.

– Nu, promit că am terminat cu plânsul. Acum sunt un adult cu inima seacă şi împietrită.

Levi îmi aruncă o privire sceptică, dar apoi mă întreabă, pe un ton plin de curiozitate:

– Belgia, zici?

– Da. Dar nu te entuziasma prea tare, era partea flamandă.

– Mi s-a părut că ai spus că eşti din Franţa.

Îmi scot sandalele şi-mi împing picioarele în bordul maşinii, sperând că Levi n-o să fie ofensat de oja mea de un galben strident şi de incredibil de urâtele mele degete mici, pe care le-am poreclit „Cocoşatele".

– Sunt de peste tot. M-am născut în Germania. Tatăl meu era german şi polonez, iar mama, pe jumătate italiancă şi pe jumătate americancă. Şi erau foarte... nomazi. Meseria tatei consta în întocmirea documentaţiei tehnice pentru programele de computer. Astfel, tata putea să lucreze de oriunde. El şi mama se stabileau undeva, stăteau acolo câteva luni şi apoi se mutau în altă parte. Iar familia noastră extinsă era foarte împrăştiată. Aşa că atunci când au murit...

– Au murit?! se miră Levi, cu ochii mari şi întorcându-se spre mine.

– Da. Un nenorocit de accident. N-au funcţionat airbagurile. Maşina fusese rechemată în fabrică pentru asta, dar..., explic, ridicând din umeri. Tocmai împliniserăm patru ani.

– „Împliniserăm"? se miră el din nou.

Asta mă face să-mi dau seama că e mai interesat de povestea vieţii mele decât mi-aş fi imaginat. Iar eu am crezut că voia doar să umple tăcerea!

– Eu şi sora mea geamănă, îl lămuresc. În realitate, n-avem amintiri cu părinţii noştri. Oricum, după moartea lor am fost trimise de la o rudă la alta. Am stat în Italia, în

Germania, din nou în Germania, în Elveția, în Statele Unite, în Polonia, în Spania, în Franța, în Belgia, în Anglia, din nou în Germania, în Japonia (pentru foarte scurt timp), iar apoi din nou în Statele Unite. Și așa mai departe.

– Și învățați limba fiecărei țări care era nouă pentru voi?

– Mai mult sau mai puțin. Eram înscrise la școlile locale și faptul cel mai îngrozitor a fost necesitatea de a ne face prieteni noi la fiecare câteva luni. Au existat momente în care gândeam în atât de multe limbi, încât nici nu mai vorbeam, nu mai înțelegeam ce era în mintea mea. Ca să nu mai spun că întotdeauna eu și sora mea eram copiii care vorbeau cu accent, copiii care nu înțelegeau cu adevărat specificul local, așa că nu ne-am integrat niciodată de-a binelea și... N-ar fi mai bine ca, în loc să te uiți la mine, să fii atent la drum?

Levi clipește în mod repetat, ca și cum ar vrea să alunge șocul, iar apoi se uită în față.

– Scuze, mormăie el.

– În fine... Au fost multe țări, multe rude. Până la urmă, în ultimii doi ani de liceu, am sfârșit-o în State, la mătușa din partea mamei, spun eu ridicând din umeri. De atunci sunt aici.

– Și sora ta?

– Reike le seamănă leit părinților noștri. Nu se mai satură de hoinăreală. A plecat imediat ce a fost liberă s-o facă din punct de vedere legal. În ultimii zece ani s-a dus dintr-un loc în altul, luându-și slujbe la întâmplare și trăind de pe o zi pe alta. Îi place... să existe pur și simplu, înțelegi? spun eu râzând. Sunt sigură că, dacă ar trăi, părinții s-ar alia cu Reike împotriva mea, fiindcă nu-mi place să călătoresc așa cum le place lor. Dar mie chiar nu-mi place. Reike nu vrea decât să vadă locuri noi și să-și creeze amintiri, dar eu, pe de altă parte, cred că dacă alergi în permanență după lucruri noi,

n-ai niciodată suficient din nimic, declar în timp ce-mi trec o mână prin păr, jucându-mă cu vârfurile lui violete. Nu știu, poate că sunt doar leneșă!

Îmi ridic privirea spre Levi, iar el spune:

– Nu e vorba despre asta. Vrei stabilitate. Permanență, adaugă el, dând din cap de parcă tocmai ar fi găsit piesa lipsă dintr-un puzzle, iar imaginea rezultată ar fi devenit dintr-odată inteligibilă. Să fii undeva suficient de mult timp ca să ajungi să ai un sentiment de apartenență!

– Hei, Freud, spun eu cu blândețe, ai terminat cu ședința de psihanaliză pe care nu ți-a cerut-o nimeni?

El roșește.

– O să te coste trei sute de dolari.

– Pare prețul obișnuit.

– Tu și sora ta sunteți gemene identice?

– Da. Deși ea afirmă cu insistență că e mai drăguță. Neghioaba! exclam, dându-mi, drăgăstoasă, ochii peste cap.

– Vă vedeți des?

Dau din cap în semn că nu.

– Au trecut doi ani de când ne-am văzut ultima oară. Și chiar și atunci am fost împreună timp de doar două zile, cât a durat escala pe care Reike a făcut-o la New York, în drum spre Alaska, venind... habar n-am de unde. I-am pierdut urma de multă vreme. Dar vorbim des la telefon. De exemplu, mă plâng adeseori de tine, îl informez eu însoțindu-mi vorbele de un zâmbet larg.

– Flatant, răspunde el surâzând. Trebuie să fie plăcut să fii apropiat de frații tăi.

– Tu nu ești? Ai pus distanță între voi cu obiceiul tău prost de a face lucruri fără să te consulți cu ei înainte?

El dă din cap, continuând să surâdă.

– Nu e nici o distanță... Care e opusul distanțării?

– Apropierea?

– Da, asta e.

Oricare ar fi starea relației cu frații lui, nu pare fericit în legătură cu ea și simt o împunsătură de vinovăție.

– Îmi pare rău, n-am vrut să sugerez că familia ta te urăște fiindcă ești obsedat de control.

Zâmbește.

– Ești la fel de obsedată de control ca și mine, Bee! Și cred că, în ceea ce mă privește, distanțarea de ai mei s-a produs din pricina faptului că sunt singurul membru al familiei mele extinse care n-are carieră militară.

– Vorbești serios?

– Da.

Îmi îndoi genunchii și mă întorc cu fața spre el.

– Oare există o înțelegere tacită în familia ta? Dacă nu lucrezi în armată, ești considerat un ratat?

– Nu e deloc tacită. Sunt oaia neagră a familiei. Singurul văr din șapte care e civil. Presiunea grupului e intensă.

– Uau!

– Anul trecut, de Ziua Recunoștinței, unchiul meu mi-a cerut în mod public să-mi schimb numele ca să nu-mi mai fac de râs familia. Iar asta, înainte de a da pe gât o ladă de bere.

Mă încrunt.

– Ești inginer NASA și ai articole publicate în revista *Nature*!

– Mi-ai citit articolele?

Îmi dau ochii peste cap.

– Nu. Doar că lui Sam îi plăcea să bată câmpii despre cât de grozav ești.

– Poate că anul viitor ar trebui s-o duc pe ea la ai mei de Ziua Recunoştinţei!

– Hei!

Îl împung în bicepşi cu degetul arătător. Muşchii îi sunt destul de încordaţi şi de calzi sub materialul mânecii.

– Ştiu că suntem nemesişi...

– Nemesis.

– Nemesis, dar familia ta nu ştie. Şi de obicei îmi petrec Ziua Recunoştinţei încercând să văd câte bezele vegane pot să-mi îndes în gură. Aşa că, dacă anul viitor ai nevoie de cineva care să le explice cu exactitate cât de nemaipomenit eşti în ceea ce faci, sau doar de cineva care să le dea una peste faţă, eu sunt disponibilă.

Zâmbesc, iar peste câteva secunde el îmi răspunde cu un surâs.

Situaţia are ceva relaxant în ea. Faptul de a fi *aici*, trăind momentul ăsta. Poate că totul se întâmplă din pricină că eu şi Levi ştim exact ce sentimente ne leagă, sau din pricină că pentru amândoi, momentan, cel mai important lucru din lume e proiectul. Poate că există o conexiune între noi. Una ciudată şi foarte complicată.

Mă sprijin de spătarul scaunului.

– Iată singurul avantaj al faptului de a fi orfan, meditez eu cu voce tare.

– Care?

– Faptul că n-ai părinţi pe care să-i dezamăgeşti.

El se gândeşte la spusele mele.

– Nu pot să te contrazic.

După asta, ne lăsăm din nou cuprinşi de tăcerea noastră ostilă, dar şi prietenoasă. După încă puţin timp, adorm în sunetele vocii grave şi liniştitoare a lui Thom Yorke.

Am ajuns la conferință de trei minute și jumătate, când întâlnesc primul cunoscut, un fost asistent de cercetare din laboratorul lui Sam, Stony Brook, actualmente doctorand, lucru pe care îl aflu după ce arunc o privire la legitimația lui. Ne îmbrățișăm, stăm puțin de vorbă și ne promitem că o să ne întâlnim în timpul weekendului ca să bem ceva împreună (n-o s-o facem). Când mă întorc spre Levi, după ce mi-am luat rămas-bun, văd că stă de vorbă cu un cunoscut al lui (un tip mai în vârstă, cu borsetă și cu ochelari cu lănțișor, accesorii care-l dau de gol că e inginer). Cei doi discută vreme de aproximativ douăzeci de minute.

– O, Doamne, șoptesc de îndată ce rămânem singuri.

Nu suntem celebri nici pe departe, dar lumea neuroimagisticii e foarte izolată. Incestuoasă. Inevitabilă. Și multe alte adjective care încep cu „i“.

– Am avut mai multe interacțiuni sociale în ultimele douăzeci de minute decât în ultimele zece luni, murmură Levi.

– Te-am văzut zâmbind de cel puțin patru ori, spun eu, bătându-l pe umăr ca să-l consolez. Cred că ți-a fost greu.

– S-ar putea să trebuiască să mă întind.

– O să-ți aduc niște gheață pentru obraji, îi promit în timp ce mă uit la foaierul aglomerat, amintindu-mi brusc motivul pentru care urăsc conferințele astea academice. De ce am venit azi, de fapt? Prezentarea MegTech e abia mâine.

– Ordinele lui Boris. O încercare firavă de a părea că n-am venit aici numai ca să tragem cu ochiul, cred.

Surâd.

– Ai vreodată senzația că suntem niște superspioni și că el e agentul nostru?

Îmi aruncă o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate ucigătoare.

– Nu.

– Haide. Fără doar și poate că Boris e M, iar eu, James Bond.

– Dacă tu ești James Bond, eu cine sunt?

– Tu ești fata Bond.

– O să te seduc ca să obțin planurile de la tine și o să te înjunghii în timp ce-mi sorb paharul de Martini, glumesc, făcându-i cu ochiul, iar apoi îmi dau seama că roșește. Am exagerat? N-am vrut să spun...

– Aici o să aibă loc câteva prelegeri de inginerie la care vreau să mă duc, spune el dintr-odată pe un ton absolut normal, arătând către programul conferinței, ceea ce mă face să concluzionez că mi s-a părut. Tu?

– La ora patru o să aibă loc o prezentare care pare interesantă. În plus, am datoria de onoare de a mă duce să beau ceva. Suntem în New Orleans, așa că...

– O, vrei...

Îmi înclin capul.

– Ce să vreau?

Își drege glasul.

– Vrei companie? Deja ți-ai făcut planuri să mergi cu prietena ta sau...

– Prietena mea?

– Prietena aia a ta.

– Care?

– Am uitat cum o cheamă. Fata care lucra în laboratorul lui Sam. Cu părul negru, a fost în cercetarea fNIRS[1] și..., adaugă el, mijind din ochi. Nu, asta-i tot ce-mi aduc aminte.

– Vorbești despre Annie Johansson?

---

[1] Functional near-infrared spectroscopy – spectroscopie în infraroșu apropiat – tehnică de monitorizare optică a creierului

Se uită din nou la program.

– Poate. Parcă așa o chema.

Nu-mi vine să cred că Levi i-a uitat numele după ce ea l-a hărțuit ani de zile. Annie îi știa grupa sanguină, ce naiba! Probabil că și CNP-ul.

– De ce m-aș duce să beau ceva cu ea?

– Doar am presupus, spune el pe un ton distras. Erați inseparabile.

Inima începe să-mi bată cu putere, probabil că fără motiv.

– Dar ea nu e aici.

Levi citește în continuare programul, fără să fie cu adevărat atent la mine.

– Mi s-a părut că am văzut-o acum un minut.

Mă răsucesc pe călcâie. E adevărat, palmele încep să-mi transpire, dar numai din cauză că mi se întâmplă asta uneori. Toate palmele transpiră uneori, nu? Mă uit în jur cu disperare, dar sunt sigură că Annie nu e aici. N-are cum să fie. Levi nici măcar nu și-a amintit numele ei, n-are cum să aibă dreptate. Crede, probabil, că toate femeile cu păr negru arată la fel și...

Annie.

Tunsă mai scurt. Îmbrăcată într-o rochie lila, drăguță, și cu un zâmbet larg pe buzele ei frumoase. Stând la rând ca să-și ia legitimația, vorbind cu cineva, cineva care tocmai a ajuns lângă ea și-i întinde o cană de cafea, cineva care...

Tim.

Tim. Îl văd pe Tim, dar numai pentru o secundă. Apoi vederea mi se încețoșează, în timp ce puncte negre, mari, acoperă lumea. Mi-e cald. Mi-e frig. Transpir. Tremur ca o frunză, inima îmi sare din piept și încep să plutesc. Vocea lui Levi, caldă, profundă, îngrijorată și puternică, mă readuce la

realitate pentru o secundă. Slavă Domnului că e aici, altfel aş fi spulberată în mii de bucăţi, în toate direcţiile.

– Bee! Bee, eşti bine?

Nu sunt. Simt că mor. Leşin. Am un atac de panică. Am senzaţia că-mi explodează inima.

– Bee!

Levi mă susţine. Mă ţine din nou şi sunt în braţele lui, unde am sentimentul că sunt în siguranţă. Cum e cu putinţă ca atunci când e lângă mine, numai atunci când e lângă mine, să mă simt cu adevărat în si...

14
GRIUL PERIAQUEDUCTAL & HIPOCAMPUL: AMINTIRILE DUREROASE

Asta nu e camera mea de hotel.

În primul rând, are o vedere mult mai frumoasă. O stradă din New Orleans aglomerată și pitorească, în loc de curtea îngrămădită, plină de mobilier de terasă, pe care o văd din camera mea de hotel. În al doilea rând, simt un iz delicat de brad și de săpun. În al treilea rând și poate cel mai important: nu e dezordonată. Dacă e să am un talent pe lumea asta, e acela ca, în primele trei minute după ce intru într-o cameră de hotel, s-o transform într-un haos complet. Iar asta, culmea, fără să vandalizez nimic!

Fata voastră are niște talente cu totul speciale.

Mă ridic în capul oaselor în patul despre care presupun că, de asemenea, nu-i al meu. Primul lucru pe care îl văd e culoarea verde. O nuanță particulară: verdele Levi.

– Hei! îi spun, puțin prostește, iar imediat după aceea mă prăbușesc înapoi pe pernă.

Mă simt epuizată. Stoarsă. Mi-e greață. Cum am ajuns aici, oricum?

Levi se așază lângă mine pe marginea patului.

– Cum te simți?

Timbrul grav al vocii lui e sugestiv. N-a trecut mult timp de când l-am auzit ultima dată. Și nu puteam respira. Nu puteam s-o fac fiindcă...?

– Am leșinat?

Dă din cap în semn că da.

– Nu imediat. Ai mers cu mine la lift. Apoi te-am luat pe sus și te-am adus aici.

Îmi aduc aminte dintr-odată. Tim. Annie. Tim *și* Annie. Sunt aici, la conferință. Vorbesc. Unul cu celălalt. Probabil că sunt întinsă pe patul lui Levi, interiorul capului meu e putred și-mi pierd din nou judecata și...

– Inspiră adânc, îmi ordonă el. Inspiră și expiră. Nu te gândi, bine? Doar respiră. Încetișor.

Vocea lui e tensionată exact atât cât trebuie. Exact cât trebuie de impunătoare. Atunci când sunt așa, pe punctul de a exploda, am nevoie de sprijin. Lobii frontali externi. Am nevoie de cineva care să gândească pentru mine până când mă calmez. Nu știu ce e mai supărător: faptul că Levi mă ajută, sau că asta nici măcar nu mă surprinde.

– Mulțumesc, spun eu după ce reușesc să mă controlez mai bine, întorcându-mă pe-o parte și frecându-mă de pernă cu obrazul drept. A fost... mulțumesc!

Levi îmi cercetează fața, bănuitor.

– Te simți mai bine?

– Puțin. Îți mulțumesc că nu te-ai speriat.

Levi dă din cap, uitându-se în ochii mei în timp ce respir profund. Pare o idee bună.

– Vrei să vorbești despre asta? întreabă el.

– Nu prea.

Dă din cap și face același lucru pe care l-a făcut cu săptămâni în urmă, după ce m-a ajutat să evit un atac de panică: își pune mâna caldă pe fruntea mea și-mi dă părul pe spate. S-ar putea să fie cel mai plăcut lucru pe care l-am simțit în ultimele luni. Ani.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Nu.

Își înclină capul din nou și dă să se ridice. Mă năpădește din nou senzația de groază din coșul pieptului.

– Poți să...

Îmi dau seama că mi-am strecurat un deget printr-una dintre găicile care-i țin cureaua de la blugi și imediat roșesc și-i dau drumul. Totuși, toată stânjeneala din lume nu e suficientă ca să mă facă să mă abțin, așa că-mi iau inima-n dinți și întreb:

– Poți să rămâi? Te rog! Știu că probabil ai prefera să fii...

– Nicăieri în altă parte, spune el fără să facă vreo pauză. N-aș vrea să fiu nicăieri în altă parte.

Stăm așa, în Tăcerea Ostilă Prietenoasă care e parte din relația noastră în aceeași măsură în care sunt proiectul, batoanele energizante din unt de arahide și existența lui Félicette. După un minut, sau poate că după treizeci, Levi întreabă:

– Ce s-a întâmplat, Bee?

Dacă ar fi avut un ton insistent, acuzator sau jenat, mi-ar fi fost atât de ușor să-l refuz! Dar văd în ochii lui numai îngrijorare pură, așa că nu doar că *vreau* să-i spun, simt *nevoia* să-i spun.

– Eu și Annie ne-am certat în ultimul an de școală doctorală. N-am mai vorbit de atunci.

Închide ochii.

- Sunt un nemernic!

- Nu, îl contrazic, cuprinzându-i încheietura cu degetele. Levi, tu...

- Ți-am atras atenția asupra ei!

- N-aveai de unde să știi, îl contrazic eu, trăgându-mi nasul. Adică, da, ești un nemernic, dar din alte motive.

Zâmbesc. Probabil că arăt ridicol, cu obrajii lucioși de la transpirație și lacrimi, plus petele de la rimelul întins. Nu pare să-l deranjeze, cel puțin judecând după felul în care îmi cuprinde obrazul cu palma, atingându-mi pielea cu degetul lui cel cald. Ne atingem destul de mult pentru doi dușmani de moarte, dar n-am de gând să mă împotrivesc. S-ar putea chiar să mă bucur de gestul lui.

- Annie e la Vanderbilt, spune el de parcă ar vorbi singur. Cu Schreiber.

- Deci îți amintești de ea.

- După ce te-am văzut în halul ăsta, mi-a revenit memoria. Și mi-am dat seama și de alte lucruri, spune el fără să-și miște mâna, ceea ce nu mă deranjează. Din cauza asta nu lucrezi cu Schreiber? De aia ai ajuns subordonata idiotului ăluia de Trevor Slate?

- Trevor *nu* e idiot, îl corectez eu. E misogin și un imbecil patentat. Dar, da. Eu și Annie ar fi trebuit să ne facem doctoratele împreună. Ne coordonaserăm și absolvirile astfel încât să ne mutăm la Nashville în același timp. Și pe urmă, spun, ridicând din umeri atât cât pot, s-a întâmplat porcăria aia și nu m-am mai putut duce. N-am putut să mai fiu în același loc cu ea și cu Tim.

Levi se încruntă.

- Tim?

- Trebuia să lucrăm toți trei cu Schreiber.

- Dar ce legătură are Tim cu asta?

Iată partea cea mai grea! Cea despre care n-am vorbit cu voce tare decât de două ori. O dată am discutat despre asta cu Reike, iar apoi, cu psihologa mea. Îmi impun să respir. Adânc. Inspirație, expirație.

– Cearta mea cu Annie a fost din cauza lui Tim.

Levi se încordează. Mâna îi coboară, îmi cuprinde ceafa. Cumva, asta este exact ceea ce-mi trebuie.

– Cred că știi cum era Tim. Fiindcă toată lumea știa cum era, adaug eu zâmbind, în timp ce lacrimile îmi curg din nou, de neoprit. Mă rog, în afară de mine. Doar că... l-am întâlnit în primul an de colegiu, știi? Și m-a plăcut. În iarna aia n-aveam unde să merg, iar el m-a întrebat dacă nu voiam să mi-o petrec împreună cu familia lui. Ceea ce că, bineînțeles, am vrut. A fost fantastic. O, Doamne, mi-e dor de familia lui! Mama lui îmi tricota șosete, nu-i așa că e cel mai drăguț lucru, să-i tricotezi cuiva ceva care să-i țină de cald? Încă le port atunci când e frig, recunosc, spășită, ștergându-mi obrajii cu încheieturile. Psihologa mi-a spus că n-am vrut să văd, să admit cum era Tim în realitate, fiindcă investisem prea mult în relația noastră. Fiindcă, dacă aș fi recunoscut că era un nesimțit, atunci ar fi trebuit să renunț și la restul familiei lui. Poate că are dreptate, dar cred că eu voiam numai să am încredere în el, știi? Am fost împreună ani întregi. M-a cerut de soție. M-a invitat în viața lui atunci când nimeni altcineva n-a făcut-o. Ai încredere într-o astfel de persoană, nu-i așa?

– Bee...

Levi se uită la mine într-un fel pe care nu-l înțeleg. Fiindcă nimeni nu s-a uitat vreodată astfel la mine.

– În fine, e vorba de toate fetele cu care m-a înșelat Tim. Femei. Nu le-am învinovățit niciodată pe ele, nu era treaba lor să aibă grijă de relația mea. L-am învinovățit numai pe el,

povestesc, simțindu-mi buzele ude și sărate. Atunci când am aflat, eram logodiți de trei ani. I-am spus că știam totul despre infidelitatea lui, mi-am scos inelul de logodnă și l-am anunțat că am terminat cu el, că mă trădase, că speram să ia gonoree și să-i cadă sula, nici măcar nu-mi mai aduc aminte ce i-am spus. Eram atât de furioasă, încât nici măcar nu plângeam. Dar el a spus că infidelitatea lui nu însemna nimic. Că nu crezuse că aș fi fost atât de supărată și că avea să se oprească. Că dacă aș fi fost... nici măcar nu pot să repet ce a spus, felul în care a învârtit lucrurile în așa fel încât să pară că a fost vina mea. „Dacă ne-am fi pus-o mai des", a spus el. „Dacă ai fi fost mai bună la pat. Dacă ai fi știut cum să te simți bine și să faci ca sexul să fie ceva plăcut. Ai fi putut măcar să faci un efort." Eram împreună de șapte ani. Până atunci, nu mai avusesem pe nimeni în viața mea pentru atât de mult timp, așa că l-am primit înapoi. Și am încercat mai mult. Am muncit pentru relația noastră. Ca să-l fac fericit. Nu sunt o victimă, am luat o hotărâre în cunoștință de cauză. M-am gândit că dacă ceea ce-mi doream era să mă căsătoresc, să mă bucur de *stabilitate*, atunci n-ar fi trebuit să renunț la Tim atât de ușor. Culegi ce semeni, spun eu oftând din greu, iar apoi continui: După toate astea, el și Annie...

Vocea îmi tremură, dar Levi își poate imagina restul. Deja știe suficient, probabil că mai mult decât și-ar fi dorit. N-are nevoie să audă că eram atât de disperată și de jalnică, un preș de ușă, încât nu numai că l-am primit înapoi pe logodnicul meu care mă înșelase, dar nici nu mi-am dat seama că el o făcea în *continuare*. Cu cea mai bună prietenă a mea. În laboratorul în care lucram zi de zi. Nu mă gândesc prea des la Annie, fiindcă n-am învățat niciodată cu adevărat să trec peste durerea pierderii *ei*.

Mai adaug:

– Nu ştiu de ce a făcut-o Annie. Dar n-am putut să mă duc la Vanderbilt împreună cu ei. A fost sinucidere profesională, ştiu, dar pur şi simplu n-am putut.

– Tu..., începe să spună Levi strângându-mă mai tare de ceafă, *nu* te-ai măritat cu el. Nu te-ai măritat.

Eu zâmbesc, plină de tristeţe.

– Cel mai rău e că am încercat mult timp să-l iert. Dar n-am putut şi...

Nu mai pot vorbi şi mă mulţumesc să dau din cap, iar Levi clipeşte, cu o expresie stupefiată.

– Nu eşti măritată, repetă el.

Mă ridic, în timp ce îi percep, în sfârşit, şocul.

– Tu... ai crezut că sunt? întreb, iar Levi dă din cap în semn că da, ceea ce mă face să scot un hohot de râs. Eram sigură că ştii, având în vedere că tu şi Tim colaboraţi. Şi l-am lăsat pe Guy să creadă asta fiindcă eram sigură că încercai să-mi oferi o cale de scăpare, adaug eu ridicând mâna stângă. Asta e verigheta bunicii mele. Nu sunt măritată. N-am vorbit cu Tim de ani întregi.

Levi bâiguie ceva ce nu pot să disting şi-şi retrage mâna, ca şi cum dintr-odată pielea mea l-ar pârjoli. Se ridică şi se duce la fereastră, uitându-se afară în timp ce-şi trece o mână prin păr. Oare e furios?

– Levi!

Nu răspunde. Îşi freacă buzele cu degetele ca şi cum ar fi adâncit în gânduri, ca şi cum ar face pace cu cine ştie ce eveniment cosmic.

– Levi, ştiu că tu şi Tim colaboraţi. Dacă asta te pune într-o poziţie incomodă, poţi să...

– Nu! răspunde el, întorcându-se, în sfârşit, cu faţa la mine.

Orice ar fi lucrul pe care tocmai l-a simţit, pare să se fi adunat.

Însă verdele ochilor lui e mai deschis decât înainte. Mai deschis decât l-am văzut vreodată. El completează:

- Nu colaborăm, adică.

Mă ridic și-mi las picioarele să atârne peste marginea patului.

- Nu mai colaborezi cu Tim?

- Nu.

- De când?

- De acum.

- Ce? Dar...

- N-am chef să merg la conferință, mă întrerupe el. Ai nevoie să te odihnești?

- Să mă odihnesc?

- Din cauza, spune el făcând un semn vag spre mine și spre pat, leșinului.

- O, sunt bine! Dacă aș avea nevoie să mă odihnesc de fiecare dată când leșin, aș avea nevoie să mă odihnesc foarte mult timp.

- În cazul ăsta, aș vrea să fac ceva.

- Ce?

Nu răspunde, dar în schimb mă întreabă:

- Vrei să vii cu mine?

N-am nici cea mai vagă idee la ce se referă, dar, la urma urmei, programul meu nu e nici pe departe unul încărcat.

- Sigur că da.

Zâmbește, un pic plin de sine, și un gând îngrozitor îmi trece prin cap: o să regret ce urmează să se întâmple.

- *Urăsc* asta.

- Știu.

– Ce m-a dat de gol? întreb eu, dându-mi la o parte de pe frunte o şuviţă transpirată de păr violet.

Mâinile îmi tremură. Picioarele îmi sunt ca nişte crenguţe din plastilină. Am un gust clar de fier în gură. Semn că sunt pe moarte? Tot ce se poate. Vreau să mă opresc, dar nu pot, fiindcă banda de alergare merge în continuare. Dacă mă opresc, banda o să mă aspire într-un vortex de beznă lipicioasă. Cu un ultim efort, îl întreb pe Levi:

– Gâfâiala? Faptul că sunt pe punctul de a-mi vărsa maţele?

– În cea mai mare măsură, faptul că ai spus-o de opt ori de când a început alergarea, ceea ce, apropo, s-a întâmplat exact acum şaizeci de secunde.

Se apleacă de pe banda lui de alergare şi apasă pe butonul pentru viteză, încetinind.

– Te-ai descurcat grozav! Acum trebuie să mergi puţin, mă sfătuieşte, îndreptându-se de spate şi începând să alerge cu o viteză pe care n-aş putea s-o ating nici dacă aş fi urmărită de un furnicar de viermi. Peste trei minute, începi să alergi şi faci asta vreme de un minut, continuă el fără ca măcar să gâfâie, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva are plămâni bionici. Pe urmă mai mergi trei minute, iar apoi te odihneşti!

– Stai! spun eu şi îmi dau părul pe după ureche, gândindu-mă că trebuie să investesc într-o bentiţă. Asta e?

– Îhî.

– Alerg numai două minute? Ăsta e antrenamentul meu?

– Da.

– De unde ştii? Ai făcut vreodată Couch-to-5K? Ai *stat* măcar vreodată pe o canapea?

Îl măsor din cap până-n picioare, cu un aer sceptic. Arată deranjant de bine în pantalonii lungi până la jumătatea coapsei şi cu un tricou de la Pitt. Pe spate are o pată de transpiraţie,

ceea ce face bumbacul să se lipească de piele. Nu-mi vine să cred că există oameni care reușesc să arate sexy în timp ce aleargă. Naiba să-i ia!

– Am studiat problema.

Râd.

– Ai studiat problema?

– Bineînțeles, răspunde el aruncându-mi o privire jignită. Am spus că o să te antrenez pentru 5K și asta o să fac.

– Sau ai putea pur și simplu să-mi anulezi datoria.

– Ai vrea tu!

Clatin din cap, râzând în continuare.

– Nu-mi vine să cred că ai studiat problema. Ori e incredibil de drăguț din partea ta, ori e cel mai sadic lucru pe care l-am auzit vreodată, spun eu, gânditoare. Înclin spre ultima variantă!

– Șștt, sau o să te înscriu în cursa iubitorilor de carne 5K!

Tac din gură și continui să merg.

Trei ore mai târziu, o sfârșim într-un bar din Cartierul Francez.

Împreună.

Adică eu și Levi Ward. Bând împreună. Gustând Sazerac, așezați la aceeași masă. Chicotind fiindcă ospătărița mi-a servit băutura cu un pai în formă de inimă.

Nu-mi dau seama bine cum de s-a întâmplat. Cred că a fost vorba de o căutare pe google și de studierea unui site numit *Bând în NOLA*[1], apoi de o plimbare de cinci minute, în timpul căreia am constatat că un pas de-al lui Levi echivalează cu doi de-ai mei. Dar am un lapsus în ceea ce privește felul în care am ajuns la concluzia că ar fi fost o idee bună să ne aventurăm afară împreună.

---

[1] Prescurtare pentru New Orleans, Louisiana

Ei, asta e. Mai bine să mă concentrez asupra băuturii mele.

– Deci, întreb eu după ce trag lung din pai, în timp ce whisky-ul îmi arde gâtul într-un mod plăcut, cine se ocupă de anusul lui Schrödinger weekendul ăsta?

Levi zâmbeşte, agitându-şi lichidul arămiu în pahar. Nu şi-a uscat părul după duş şi câteva şuviţe jilave îi sunt încă lipite de urechi.

– Guy.

– Bietul Guy! exclam, aplecându-mă în faţă şi constatând că, din pricina alcoolului, marginile lumii încep să devină neclare într-un fel delicat şi plăcut. E greu să storci glandele alea? Cine te-a învăţat? E nevoie de scule? Lui Schrödinger îi place? Cum miroase?

– Nu. Veterinarul. Doar mănuşi şi nişte gustărele. Dacă îi place, ascunde bine asta. *Oribil.*

Mai iau o gură de whisky, pe deplin amuzată.

– Dar cum de ai ajuns să ai un motan care are nevoie de aşa ceva?

– N-avea nevoie la început, acum şaptesprezece ani, când l-am luat. Şi-a petrecut cincisprezece ani manipulându-mă ca să-l iubesc. Iar acum, iată cum am ajuns, oftează el ridicând din umeri. Îi storc fundul o dată pe săptămână.

Izbucnesc într-un râs cam nejustificat. Mmm, alcool!

– L-ai luat când era pui? De la adăpost?

– Din şopronul din grădină. Înfuleca din aripa cu aspect jalnic a unui porumbel. Mi-am imaginat că avea nevoie de mine.

– Câţi ani aveai?

– Cincisprezece.

– Aţi fost împreună cea mai mare parte a vieţilor voastre.

Levi dă din cap în semn de încuviinţare.

– Părinţii mei nu sunt genul de oameni cărora să le placă animalele de casă, aşa că aveam de ales între a-l lua cu mine peste tot pe unde mă duceam şi a-l lăsa să se descurce singur. A venit la colegiu cu mine. Şi la şcoala doctorală. Ori de câte ori lâncezeam, sărea pe birou şi se zgâia la mine cu un aer acuzator, cu ochii mijiţi. Netrebnicul!

– El e adevăratul secret al succesului tău academic!

– N-aş merge *atât* de departe...

– Sursa inteligenţei tale!

– Pare exagerat.

– Singurul motiv din care ai un loc de muncă!

Levi ridică dintr-o sprânceană şi râd din nou. Sunt comică. Mmm, alcool! Apoi remarc:

– E atât de drăguţ din partea lui Guy să facă asta pentru tine!

– Să fim bine înţeleşi, Guy doar îi dă de mâncare lui Schrödinger. L-am stors eu înainte să plec. Dar aşa-i, Guy e un tip grozav!

– Am o întrebare nepotrivită pentru tine. I-ai furat slujba lui Guy?

Levi dă din cap, gânditor.

– Da şi nu. Probabil că ar fi fost la conducerea proiectului dacă nu m-aş fi transferat. Dar am mai multă experienţă în privinţa conducerii unei echipe. Şi în neuro, de asemenea.

– Se poartă foarte elegant vizavi de asta.

– Da.

– Dacă aş fi în locul lui, te-aş înjunghia cu pila de unghii.

Zâmbeşte.

– Nu mă îndoiesc.

– Presupun că, în adâncul sufletului, Guy ştie că e mai şmecher, spun eu, iar apoi observ expresia derutată a lui Levi. Vreau să spun că el e *astronaut.*

– ...Şi?

– Păi, asta e toată şmecheria: dacă NASA ar fi un liceu, iar diferitele departamente ar fi găştile, astronauţii ar fi jucătorii de fotbal.

– Jucătorii de fotbal sunt în continuare ceva important în liceu? În ciuda leziunilor pe creier?

– Da! Nebunie totală, nu? Oricum, inginerii ar fi mai degrabă ca tocilarii.

– Deci sunt tocilar?

Mă sprijin de spătar şi-l studiez cu atenţie. Are constituţie de fundaş.

– Să ştii că am jucat ca atacant, subliniază el.

La naiba! Oare am spus-o cu voce tare?

– Da, eşti tocilar.

– Corect. Şi cum rămâne cu neurocercetătorii?

– Hmmm... Neurocercetătorii sunt din gaşca artistică. Sau poate că din cea a studenţilor străini. Şmecheri de la natură, dar pe veci neînţeleşi. Ceea ce vreau să spun e că Guy a fost în spaţiu şi, ca atare, face parte dintr-o gaşcă superioară.

– Înţeleg logica, dar aduc un contraargument: Guy n-a fost niciodată în spaţiu şi nici n-o să meargă.

Mă încrunt.

– A spus că a lucrat cu tine pentru prima lui misiune spaţială.

– Am făcut parte din echipa de la sol. Ar fi trebuit să se ducă pe ISS[1], dar a picat testarea psihologică în ultima clipă, nu că asta ar însemna ceva. Testele alea sunt ridicol de selective. Oricum, majoritatea astronauţilor pe care i-am cunoscut sunt oameni cu picioarele pe pământ.

– *Cu picioarele pe pământ*?

---

[1] International Space Station – Staţia Spaţială Internaţională

Râd atât de tare, încât lumea se întoarce ca să se uite la mine. Levi dă din cap, tandru.

- Iar ca să devii astronaut ți se cere să ai o diplomă în STEM. Ceea ce înseamnă că și ei sunt tocilari. Unii care s-au hotărât să se antreneze suplimentar.

- Stai puțin! exclam, aplecându-mă din nou spre el. Și tu vrei să ajungi astronaut până la urmă?

Levi strânge din buze, gânditor.

- Aș putea să-ți povestesc ceva.

- Oho, o poveste!

- Dar trebuie să păstrezi secretul.

- Fiindcă e jenant?

- Puțin?

Mă bosumflu.

- N-aș putea să fac asta. Ești dușmanul meu de moarte, trebuie să te calomniez. E trecut în contract.

- În cazul ăsta, nu-ți spun nimic.

- O, haide! îl rog, dându-mi ochii peste cap. Bine, promit să nu spun nimănui. Dar, ca să știi, asta probabil că o să mă omoare.

Levi dă din cap.

- Sunt dispus să-mi asum riscul. Știi că familia mea nu e mulțumită de mine?

- Abia aștept să le dau tuturor alor tăi un pumn de Ziua Recunoștinței!

- Mulțumesc frumos. De îndată ce am început să lucrez la NASA, mama m-a luat deoparte și mi-a spus că, dacă aș fi aplicat pentru Corpul Astronauților, aș fi putut să-mi răscumpăr greșeala în ochii tatălui meu.

Casc ochii, uluită.

- Ai făcut-o?

– Da.

– Și? întreb, aplecându-mă și mai mult spre el, captivată. Ai fost primit?

– Nu. N-am trecut nici măcar de faza eliminatorie.

– Nu! De ce?

– Sunt prea înalt. Au înăsprit recent condițiile legate de înălțime. Nu poți să fii mai înalt de un metru optzeci și opt sau mai scund de un metru cincizeci și șapte.

Meditez pentru scurtă vreme la faptul că nici eu, nici Levi nu ne încadrăm în cerințele de înălțime pentru a fi astronaut, dar din motive complet diferite. Chiar opuse.

– Asta ți-a frânt inima?

– Familiei mele i-a frânt inima, răspunde el privindu-mă drept în ochi. Eu am fost atât de ușurat, încât în seara aia m-am făcut mangă împreună cu prietenul meu.

– *Ce?!*

Levi își dă capul pe spate și-și golește restul de băutură din pahar. *Nu* îi contemplu mărul lui Adam, *nici vorbă* de așa ceva.

– Spațiul cosmic e *înfricoșător.* Mă bucur că există stratul de ozon și atracția gravitațională a lunii și toate celelalte, dar ar trebui să mă lege ca pe un porc fript la proțap ca să mă trimită acolo. Universul continuă să se dilate și să se răcească, bucăți din galaxia noastră sunt smulse, găuri negre se învârt prin spațiu cu viteze de milioane de kilometri pe oră și furtuni solare pot izbucni în orice clipă. În tot acest timp, astronauții NASA se învârt prin spațiu în ceea ce, să fim cinstiți, sunt niște costume complet inadecvate, bând litri întregi din urina lor reciclată, alegându-se cu piele de crocodil pe laba piciorului și excretând bile de plastic ce plutesc prin cabină la nivelul capului. Fluidul cerebrospinal se dilată și le apasă pe globii oculari până când le afectează vederea, bacteriile intestinale sunt de groază,

iar razele gamma care ar putea literalmente să-i pulverizeze în mai puțin de o secundă, bântuie în jurul lor. Dar știi ce e chiar mai rău de-atât? Spațiul cosmic miroase ca o toaletă plină de ouă stricate și n-ai cum să scapi de asta. Ești blocat acolo până când Houstonul îți permite să te întorci acasă. Așa că trebuie să mă crezi când îți spun: mă bucur în fiecare nenorocită de zi pentru că am acei cinci centimetri în plus!

Mă uit la el și mă tot uit. După care mă mai uit puțin, cu gura căscată. Mă uit la bărbatul ăsta care are un metru nouăzeci și trei înălțime și o sută de kilograme de mușchi și care tocmai a perorat timp de cinci minute despre faptul că spațiul cosmic e un loc înfricoșător.

O, Doamne! *O, Doamne!* Cred că-mi place de el.

– Există o singură variantă în care spațiul e tolerabil, spune el.

– Care ar fi?

– Filmele *Star Wars*.

O, Doamne!

Sar în picioare, îl apuc de mână și-l trag afară din bar. Mă urmează fără să se opună.

– Bee, unde ne...?

Nu mă deranjez să mă uit în spate.

– În camera mea de hotel. Să ne uităm la *The Empire Strikes Back*.

– Yoda e puțin idiot.

Mă aplec ca să fur o mână de floricele din brațe de la Levi. Punga mea, din păcate, s-a terminat de multă vreme. Ar fi trebuit să mă temperez.

– Toți Jedi sunt idioți, spune Levi ridicând din umeri. Din cauza celibatului forțat!

Nu-mi vine să cred că sunt în pat cu Levi Ward, urmărind un film. Cu Levi Ward. Și nici măcar nu pare ciudat. Mai fur niște floricele și-l apuc de deget fără să vreau.

– Scuze!

– Degetul meu nu e mâncare vegană, spune el, pe un anumit ton, în timp ce eu sunt vrăjită de umbrele aruncate de televizor pe fața lui.

Pe nasul lui elegant, pe buzele neașteptat de pline, pe părul negru, cu reflexe albăstrii în întuneric.

– Ce? întreabă el fără să-și ia privirea de la televizor.

– Ce, ce?

– Te uiți țintă la mine.

– Of! fac eu, dându-mi seama că trebui să-mi mut privirea, dar sunt puțin beată și, dacă e să fiu sinceră, trebuie să recunosc că-mi place să mă uit la el. Nimic, doar că...

În cele din urmă, se întoarce spre mine.

– Doar că...?

– Doar că... uită-te la noi, răspund eu zâmbind. Se pare că nici măcar nu ne mai urâm reciproc.

– Asta e din cauză că nu ne urâm.

– O! suspin, înclinându-mi capul. Ai încetat să mă urăști?

– Regulă nouă! decretează el întorcându-se mai mult spre mine, iar picioarele ridicol de lungi i se freacă de ale mele, în timp ce pe ecran, în pădurile mlăștinoase din Dagobah, Yoda îl tortureză pe bietul Luke sub pretext că-l antrenează. De fiecare dată când spui că te urăsc, trebuie să vii și să-i storci glandele lui Schrödinger!

– Spui asta ca și cum n-ar fi ceva plăcut.

– E limpede că ai o idee fixă. Iar de fiecare dată când menționezi animozitatea asta inexistentă pe care se presupune că aș

simţi-o faţă de tine, o să mai adaug un kilometru şi jumătate la cursa pe care mi-o datorezi.

– Asta e o *nebunie*!

– Ştii ce trebuie să faci pentru ca nebunia să înceteze, spune el în timp ce-şi aruncă o floricică de porumb în gură.

– Hmmm... Pot spune că *eu* te urăsc pe tine?

El se uită în altă parte.

– Nu ştiu. Mă urăşti?

Îl urăsc? Nu. Da. N-am uitat ce măgar nenorocit a fost în timpul şcolii doctorale, sau că m-a admonestat pentru *ţinuta mea* în prima zi de muncă, sau vreunul dintre lucrurile oribile pe care mi le-a făcut. Dar după o zi măreaţă precum cea de azi, în care m-a salvat de la o implozie totală şi catastrofală, toate astea par foarte îndepărtate.

Nu, atunci pot spune că nu-l urăsc. De fapt, îmi cam place de el. Dar nu vreau s-o recunosc, aşa că în timp ce Han şi Leia se ciondănesc pe ecran despre cât de mult se iubesc, schimb vorba.

– Cu ce te îmbraci mâine?

Îmi aruncă o privire bulversată.

– Nu ştiu. E relevant?

– Desigur. Spionăm.

Dă din cap într-un mod care spune clar cât de mult rahat i se pare că mănânc.

– Atunci, o ţinută de camuflaj. O să-mi pun un pardesiu. Ochelari de soare. Ţi-ai adus mustaţa falsă, da?

Îl lovesc peste braţ.

– N-avem cu toţii o experienţă îndelungată în spionaj! Şi, apropo, care e povestea din spatele imaginilor de la MegTech?

– Asta e ceva secret.

– Chiar ţi-ai riscat cariera, aşa cum a spus Boris?

– Nu comentez.

Îmi dau ochii peste cap.

– Ei bine, dacă ai făcut-o, îți mulțumesc.

Mă sprijin înapoi pe pernă, concentrându-mă asupra filmului.

– Hei, Bee!

Îi iubesc atât de mult pe Wookii! Sunt cei mai grozavi extratereştri.

– Da?

– Dacă mâine îi vezi pe Annie şi pe Tim şi te simţi aşa cum te-ai simţit azi, să mă iei de mână, bine?

Ar trebui să-l întreb la ce mi-ar folosi. Ar trebui să subliniez faptul că mâna lui nu e o marcă puternică de benzodiazepine cu eliberare rapidă. Dar cred că s-ar putea să aibă dreptate. Cred că s-ar putea ca strânsoarea mâinii lui să fie lucrul de care să am nevoie. Aşa că dau din cap în semn de aprobare şi-i fur din brațe toată punga de floricele de porumb.

Are dreptate. Spațiul cosmic chiar că *e* cam înfricoşător.

15
ZONA FUSIFORMĂ: FEȚELE FAMILIARE

– Au angajat un neurocercetător, spune Levi cu privirea ațintită la podiumul pe care niște ingineri (ce vorbesc cu un puternic accent danez) discută despre casca pentru stimulare.

Dau din cap, dar mă chinuie o stare de greață. Căștile MagTech sunt în același stadiu ca ale noastre. Poate chiar puțin mai avansat. Doar puțin mai avansat, dar chiar și-așa. Banana pe care am mâncat-o la micul dejun mi se învârte prin stomac.

– Aha.

– Au rezolvat problema amplasării orificiilor în alt fel, murmură Levi.

Vorbește ca pentru sine, cu o mână încleștată atât de strâns pe mânerul scaunului, încât încheieturile i s-au albit.

Da, asta nu-i bine deloc.

„Hei, doctor Curie! Știu că ești ocupată să te zbengui cu Pierre, dezbrăcată, și știu că nu e corect să-ți cer așa ceva, dar ar fi minunat dacă tu sau Hertha mi-ați face un favor. V-aș ruga să electrocutați casca pentru stimulare a lui MagTech cu un fulger radioactiv. Dacă patentează tehnologia înaintea

noastră, o s-o vândă armatei care dă mai mulți bani și, după cum știi, oamenii n-au nevoie de amplificarea funcțiilor cognitive ca să se ucidă unii pe alții. Mersi, pa-pa!"

– S-au blocat la îmbinarea dintre soft și hard, spune Levi.

– Aha, exact ca noi!

Mă foiesc pe scaun. Călătoria asta n-a avut nici un rost. Absolut nici unul. Vreau să mă întorc la Houston și să bag cinci, zece, douăzeci de ore de muncă. Să parcurg de-a fir a păr toate datele pe care le-am colectat și să văd dacă ne-a scăpat ceva ce ne-ar putea ajuta să avansăm.

Asta e o cursă. Așa a fost întotdeauna, chiar de la început, dar după incertitudinea primei mele săptămâni la BLINK, eram atât de recunoscătoare pentru oportunitatea de a avea o șansă, încât aproape că am uitat cum stăteau lucrurile. Să faci tot ce poți, să înregistrezi progrese părea suficient. Vă fac o dezvăluire: nu e. Pentru prima oară după mai multe săptămâni, mă gândesc cu adevărat la slujba mea de la NIH. Le-am trimis rapoarte săptămânale lui Trevor și directorului NIH. N-au prea avut vreo reacție, cu excepția încurajărilor de genul „Bună treabă!" și „Ține-o tot așa!" Mă întreb dacă au citit materialele sau dacă doar le-au parcurs în căutarea cuvintelor-cheie. „Rețele neurale", „pulsații magnetice". „Neuroplasticitate" e în top, de asemenea.

Ce ar spune dacă i-aș informa că MagTech ar putea ajunge prima la linia de sosire? M-ar învinovăți pe mine? Aș mai avea slujba asigurată? Și ce s-ar întâmpla cu promovarea pe care mi-o doresc? Ori aș fi concediată, ori aș lucra pentru Trevor pe veci. Oare la asta au ajuns să se rezume ambițiile mele profesionale? La o căutare perpetuă a răului celui mai mic?

„Fă-te om de știință, o să fie plăcut!", mi s-a spus.

Levi se ridică de pe scaun în secunda în care se termină prezentarea.

- Să mergem. Dacă plecăm acum, putem ajunge acasă la jumătatea după-amiezii.

N-am fost niciodată mai nerăbdătoare să ies dintr-o încăpere care are aer condiționat.

- Vrei să ne închidem în laborator și să muncim până la epuizare?

- Îhî, răspunde el, accentuând cel de al doilea „î".

Măcar vrem același lucru.

- Știi ce? întreb eu pe un ton meditativ, croindu-mi drum prin mulțime. S-ar putea să am o idee despre cum să rezolvăm problema gradienților de câmpuri.

- *Să fiu a naibii!* Levi și Bee!

Ne oprim brusc. Dar nu ne întoarcem cu fața în direcția din care vine vocea, fiindcă nu e nevoie. Vocile sunt precum fețele, la urma urmei: nu pot fi uitate, nu atunci când aparțin unor oameni importanți pentru noi. Părinților. Fraților. Prietenilor celor mai buni, partenerilor, celor care ne-au nimicit.

Îndrumătorilor de doctorat.

- Nu-mi vine să cred că sunteți *aici*, iar eu *n-am știut*!

Levi mă privește în ochi. „La naiba!", descifrez în pupilele lui dilatate. Îi răspund pe cale telepatică: „Să știi că da!" Expresia lui devine și mai sumbră.

O iubesc pe Sam. Amândoi o iubim. N-am vorbit niciodată despre ea cu Levi, dar știu că au avut o relație specială, așa cum am avut și noi două. A fost o îndrumătoare remarcabilă: inteligentă, încurajatoare și chiar ținea la noi. După cearta pe care am avut-o cu Tim și Annie, n-am avut curaj să-i spun ce se întâmplase cu adevărat, așa că am inventat niște minciuni despre o despărțire pe cale amiabilă și despre nevoia de a fi la

Baltimore, alături de niște rude inexistente. Sam a fost cea care m-a ajutat să-mi găsesc de lucru la Trevor și nu m-a criticat niciodată pentru faptul că am refuzat o poziție mai bună la Vanderbilt. Mă bucur întotdeauna să primesc vești de la ea, să-mi povestească despre muncă, să luăm cafeaua împreună. Întotdeauna.

Cu excepția întâlnirii de azi.

Zâmbesc în timp ce Sam mă cuprinde într-o îmbrățișare și, da, bine, senzația e minunată. E înaltă și cu o constituție masivă. O persoană care știe să îmbrățișeze. Încep să râd, strângând-o în brațe, la rândul meu.

– Mă bucur să te văd, Sam!

– Asta e replica mea. Și tu, Levi, uită-te la tine! Ai mai crescut?

Îmbrățișarea lor e mult mai reținută. Chiar și-așa, sunt șocată să constat că Levi îmbrățișează și, de asemenea, mă șochează zâmbetul cald de pe buzele lui.

– Nu, din câte știu. Mă bucur să te văd, Sam!

– De ce n-am știut că voi doi sunteți aici?

– Fiindcă nu suntem trecuți în program. Am venit numai pentru o anume prezentare.

– Noi? se miră Sam, făcând ochii mari. Se uită pe rând la mine și la Levi, până când rămâne cu privirea pironită la el, aruncându-i un zâmbet larg și mulțumit, a cărui semnificație nu pot s-o descifrez. Apoi îl apucă de mână și spune: N-am știut că există un „noi", Levi! Sunt atât de bucuroasă pentru tine! Speram la asta de atât amar de vreme și iată că, în sfârșit, ceva incredibil...

– Eu și Bee lucrăm împreună la un proiect NASA. *Momentan.*

Levi a spus asta grăbit, ca un adolescent care o oprește pe mama lui din a dezvălui că el doarme în continuare împreună cu un dinozaur de pluș.

Sam icnește, acoperindu-și gura cu palma.

– Desigur, desigur, proiectul NASA! Nu-mi vine să cred că am uitat. Totuși, ar trebui să veniți la brunch-ul meu. În zece minute, spune ea privindu-și ceasul. Vin toți studenții mei de la doctorat. Fac cinste cu mâncarea, bineînțeles!

Oho!

„O, la naiba, la naiba, la naiba!"

Mă uit la Levi, pregătită să-l implor să nu mă oblige să-i privesc timp de treizeci de minute pe Tim și pe Annie mâncând ochiuri țărănești, dar el deja clatină din cap.

– Mulțumim, dar nu putem. Trebuie s-o pornim la drum.

– O, prostii! Durează mai puțin de o oră. Faceți doar act de prezență, salutați pe toată lumea. Lăsați-mă să vă fac cinste cu micul dejun. Amândoi sunteți atât de slabi!

Mă întreb cum poate cineva să se uite la pieptul, bicepșii, picioarele sau oricare altă parte a corpului lui Levi, cinstit vorbind, și să-i treacă prin cap cuvântul „slab", dar el nici nu tresare.

– Trebuie să plecăm.

– Nu puteți! insistă Sam. Ați fost studenții mei preferați. Ce rost are să organizezi un brunch al laboratorului dacă voi doi nu sunteți prezenți? Aș putea la fel de bine să-l anulez!

V-am spus că Sam e autoritară? Presupun că, atunci când ai condus laboratoare vreme de zeci de ani, e o deformație profesională.

– Nici măcar n-ai știut că suntem aici până în urmă cu trei minute, subliniază Levi, răbdător.

– Dar acum știu. Și, murmură ea aplecându-se în față și punându-ne câte o mână pe umăr, azi fac un anunț important: mă pensionez la sfârșitul semestrului. Iar odată ce ies din joc, nu mai plănuiesc să particip la circuitul conferinței. Așa că s-ar putea să nu existe o dată viitoare.

Levi dă din cap.

– Înțeleg, Sam. Dar noi chiar trebuie...

– O să venim, îl întrerup eu. Doar spune-ne unde.

Chicotesc din pricina entuziasmului cu care Sam bate din palme.

– Ești sigură că vrei să faci asta? mă întreabă Levi pe un ton calm, de îndată ce Sam nu ne mai aude.

– Sunt sigură că *nu* vreau s-o fac. Dacă ar fi să întocmesc o listă completă a lucrurilor pe care aș prefera să le fac în loc de asta, aș avea nevoie de mulți gigabiți de spațiu cloud. Dar dacă Sam își anunță pensionarea și dacă momentul ăsta e important pentru ea, nu putem să nu ne ducem, nu după tot ce a făcut pentru noi!

Îmi masez tâmplele, gândindu-mă cu dor la o pastilă de Nurofen.

– În plus, adaug, fosta mea psihologă ar fi mândră de mine!

Levi mă studiază îndelung. Apoi înclină din cap. Îmi dau seama că întreaga poveste nu-i place deloc.

– În regulă. Dar dacă nu te simți bine, îmi spui imediat și te iau de acolo.

Vorbește pe un ton autoritar, care ar trebui să mă facă să vreau să-l înjur, dar... nu se întâmplă asta. De fapt, se întâmplă chiar opusul. Ce ciudățenie!

– Și nu uita de mâna mea, adaugă el.

– Bine, tati!

Abia după ce rostesc vorbele astea, îmi dau seama de gafa pe care am făcut-o. Fiindcă nu pot să le retrag, mă întorc cu spatele și ies, roșind, din centrul care găzduiește conferința. Ups!

Ce zi plină de evenimente! Și nu e decât ora zece și șapte minute.

Imaginați-vă: intri într-un restaurant și șeful de sală te conduce la grupul tău. Masa e rotundă și complet ocupată, dar atunci când ajungi împreună cu însoțitorul tău, sunt aduse două scaune, ceea ce garantează o frecare intimă a coatelor. Ce bine! Ți se face o primire care abundă în multe perechi de ochi căscați, icnete și câteva exclamații de genul: „O, Doamne, cât timp a trecut?“ Câteva sunt pentru tine, câteva sunt pentru însoțitorul tău, iar celelalte, pentru amândoi. Îți dai seama că, în afară de persoana care te-a invitat, nu te aștepta nimeni. Ce bine! Și iarăși: ce bine!

Vrei să te concentrezi asupra discuțiilor cu vechii prieteni, să afli despre viețile lor, dar există ceva care te sâcâie. Un mic avertisment ce ți se strecoară în cel mai îndepărtat ungher al minții. La început, crezi că are legătură cu cele două persoane care mai trebuie să te salute și cu faptul că ai fost logodită cu una dintre ele, iar pe cealaltă ai iubit-o ca pe o soră. Corect. Asta ar sâcâi pe oricine, nu-i așa?

Dar apoi ceva suplimentar sporește tensiunea: aproape toată lumea de la masă știe exact ce s-a întâmplat între tine, fostul tău logodnic și cea care nu ți-e chiar prietenă. Cu toții știu în ce stare jalnică ai rămas, cum ai sfârșit prin a trebui să-ți găsești alt loc de muncă, cât de nefericită te-a făcut situația asta și, chiar dacă cei aflați de față nu sunt oameni răi, ai senzația că urmează o scenă. Una care te implică pe tine.

Sunteţi atenţi? Bine. Fiindcă problema mai are un aspect, ce ridică brunch-ul de acum la un nivel superior nefericirii pe care o simţi zi de zi, iar asta are legătură cu însoţitorul tău. Nu era chiar fanul tău ultima dată când te-ai întâlnit cu oamenii ăştia, iar faptul că te afişezi împreună cu el le face capetele să *explodeze*. Nu reuşesc să înţeleagă. Scena urma să fie bună oricum, dar acum e fantastică!

Vă imaginaţi? Simţiţi cum disconfortul profund al situaţiei vă pătrunde până la os? Meditaţi la varianta de a vă ascunde sub masă şi de a vă legăna până când adormiţi? Bine. OK. Fiindcă exact asta simt eu atunci când Timothy William Carson vine în faţa mea şi spune:

– Bună, Bee!

Vreau să-l lovesc între picioare. Dar din păcate sunt prea multe perechi de ochi aţintite asupra mea şi, deşi n-am dat examenul de barou în statul Louisiana, sunt destul de sigură că lovirea la ouă e considerată agresiune în statul ăsta măreţ. Aşa că afişez cel mai reuşit zâmbet fals pe care-l am în dotare, ignorând senzaţia de greaţă din capul pieptului în clipa în care răspund:

– Hei, Tim! Arăţi grozav!

Nu-i adevărat. Arată normal. Arată bine. Arată ca un Tip Drăguţ care are nevoie de un portret de tip Dorian Gray, fiindcă adevărata personalitate începe să-i iasă la suprafaţă. Arată acceptabil, dar n-are nimic remarcabil dacă-l compar cu cel care stă lângă mine. Care, apropo, spune:

– Tim!

– Levi! Ce faci?

– Nu mare lucru.

- Trebuie să ne reluăm colaborările, spune Tim strâmbându-și gura, ca un nesimțit ce e. Am fost extrem de *ocupat*!

Levi își păstrează zâmbetul, iar atunci când Tim se întinde ca să-i dea o îmbrățișare ca între băieți, o acceptă.

Ceea ce mă face să mă încrunt. Ce naiba? Am crezut că Levi e de partea *mea*. Afirmație care sună prostește atunci când e rostită cu voce tare și e, de asemenea, o așteptare puțin incorectă, fiindcă eu și Levi nu suntem chiar prieteni, iar bătăliile mele nu sunt ale lui, așa că el are dreptul să îmbrățișeze pe oricine...

Gândurile îmi sunt întrerupte în clipa în care observ că Levi nu doar că-l îmbrățișează pe Tim, ci îl apucă cu putere de umeri și degetele îi pătrund ferm în carnea lui, în timp ce-i șoptește ceva la ureche. Nu disting cuvintele, dar după ce Levi se îndreaptă de spate, observ că buzele lui Tim s-au strâns până când au devenit o linie, iar fața îi e albă ca varul, într-un fel în care nu-mi amintesc s-o mai fi văzut vreodată. Are o expresie aproape înfricoșată.

Oare Tim e speriat?

- Eu... tu... n-am intenționat, se bâlbâie el.

Dar Levi îl întrerupe:

- Mă bucur că te-am văzut, spune pe un ton superior, expeditiv.

Tim interpretează corect: un ordin să se care.

- Ce s-a întâmplat? șoptesc în timp ce Levi îmi trage scaunul. Parcă am fi în anul 1963.

- Uite, spune el arătând către mâncarea oferită de Sam, au boluri de quinoa!

- De ce pare Tim îngrozit?

Levi îmi aruncă o privire nevinovată.

– Așa pare?

– Levi! Ce i-ai spus?

– Sam, castronul ăla are ouă înăuntru?

Primele douăzeci de minute nu sunt atât de rele. Problema meselor rotunde e că nu poți ignora complet pe cineva, dar Tim și Annie sunt suficient de departe ca să pot vorbi cu altcineva fără să fie prea penibil. Unele aspecte ale momentului sunt cu adevărat plăcute, cum ar fi faptul că Sam e prezentă, că aflu că vechi cunoștințe s-au căsătorit, au făcut copii, și-au găsit de lucru la universitate, și-au cumpărat case. Din când în când, cotul lui Levi se freacă de-al meu, amintindu-mi că nu sunt complet singură. Am pe cineva de partea mea. Un tip căruia îi place *Star Wars*, care e prea înalt ca să plece în spațiu și care a avut grijă de o pisică jumătate din viața lui.

Apoi e o pauză în conversație, după care cineva de vizavi întreabă:

– Cum de-ați ajuns să lucrați împreună?

Toată lumea devine atentă, uitându-se la Levi și la mine. Din păcate, Levi mestecă o felie de cartof. Așa că răspund eu:

– E o colaborare NIH–NASA, Mike.

– O, da, așa e! spune Mike, care, deși pare puțin amețit, mai trage o dușcă de băutură, iar eu îmi amintesc acum că el era în anul trei atunci când am ajuns eu în laborator și că, de asemenea, era un mare idiot. Dar cum vă descurcați *împreună*? Levi, îți speli creierul cu clor după fiecare întâlnire, sau...?

Obrajii îmi ard. Unii dintre cei prezenți chicotesc, un cuplu râde în gura mare, iar alții își feresc privirea, jenați în mod vădit. Sam se încruntă și, cu coada ochiului, îl văd pe Tim rânjind. Îmi doresc să am o replică plină de duh, dar sunt îngrozită de faptul că dezgustul lui Levi față de mine e în continuare

cea mai amuzantă glumă a laboratorului. Deschid gura fără să știu ce să zic, când...

- Ne descurcăm grozav, îi răspunde Levi lui Mike, pe un ton care combină calmul viril cu o amenințare de genul „Aș putea să te omor cu o minge de volei!"

Levi își pune, relaxat, un braț pe spătarul scaunului meu, iar apoi îmi ia o boabă de strugure din farfurie. La masă se lasă o tăcere... asurzitoare. Toată lumea se uită la noi. *Toată lumea.*

- Dar tu, Mike? întreabă Levi, fără să se deranjeze să-și ridice privirea din farfuria mea. Am auzit că au fost ceva probleme cu titularizarea ta. Cum merge treaba?

- Ăăă, eu...

- Da, așa m-am gândit și eu.

La naiba. La naiba. *La naiba!* Presupun că Levi a terminat de mâncat cartofii?

- De curiozitate, îmi șoptește el la ureche odată ce conversația s-a mutat la alt subiect, iar Mike privește în propria farfurie cu un aer spăsit, aș vrea să știu dacă în timpul școlii doctorale toată lumea credea că te urăsc. Nu doar *tu* îți imaginai asta?

- Era un adevăr universal recunoscut.

Brațul i se încordează în jurul umerilor mei, iar falca i se tensionează și ea.

Câteva minute mai târziu, mă scuz și plec de la masă ca să merg la baie. Sunt fardată, dar o dau naibii de treabă și-mi spăl oricum fața cu apă. Nu contează, n-o să se uite nimeni la dermatograful meu întins. Levi? N-o să fie prima dată când o s-o vadă pe Bee Plângăcioasa.

Apoi o observ pe Annie, reflectată în oglindă. Stă chiar în spatele meu, așteptând să termin de folosit chiuveta. Doar că

mai sunt trei chiuvete libere și nu mai e nimeni în baie. Deci poate că pe mine mă așteaptă.

Mă doare capul. La fel și inima, în jurul rănilor pe care mi le-a făcut Annie cu doi ani în urmă. Nu pot vorbi cu ea. Nu pot. *Nu pot.* Îmi șterg fața cu mânecile, fără să mă grăbesc. Pe urmă fac un pas în spate, mă întorc și sunt față în față cu ea.

E uluitor de frumoasă. Așa a fost întotdeauna. Are ceva de nedescris, ceva magic, ce mă făcea să fiu fericită ori de câte ori mă aflam în preajma ei. În mod ciudat, senzația e în continuare prezentă, un amestec de familiaritate, de iubire și de admirație care mă pătrunde adânc în timp ce îi privesc fața. A fost dureros să-l văd din nou pe Tim, dar nici nu se compară cu faptul de a mă afla în prezența lui Annie.

Pentru o clipă, sunt îngrozită. Mă poate răni profund cu doar câteva cuvinte bine alese. Dar apoi spune:

– Bee...

Îmi dau seama că plânge. Judecând după cât de tare mă ustură ochii, și eu fac același lucru.

– Salut, Annie! spun, încercând să zâmbesc. Nu ne-am văzut de multă vreme.

– Da, eu... da, răspunde ea dând din cap, iar buzele îi tremură. Îmi place părul tău. S-ar putea ca movul să fie culoarea mea preferată.

– Mulțumesc, murmur eu, iar apoi las să treacă o secundă până să adaug: Am încercat portocaliu anul trecut. Arătam ca un con de trafic.

Se așterne o tăcere melancolică, ce îmi aduce aminte de perioada în care umpleam cu trăncăneală fiecare secundă petrecută împreună.

– Ei bine, trebuie să...

Mă îndrept spre uşă, dar Annie mă opreşte punându-şi mâna pe antebraţul meu.

- Nu, te rog. *Te rog*, Bee, putem să..., spune ea zâmbind. Mi-a fost dor de tine.

Şi mie mi-a fost dor de ea. Mi-a fost dor de ea tot timpul, dar n-o să-i spun asta. Fiindcă o urăsc. Eu şi toate faţetele personalităţii mele.

- Am ascultat mult albumul ăla pe care mi l-ai dat. Deşi tot nu sunt sigură că-mi place. Anul trecut am fost la Disneyland, unde era un nou parc *Star Wars*, şi m-am gândit la tine. Şi n-am putut să-mi fac prieteni în laboratorul lui Schreiber fiindcă toţi colegii sunt bărbaţi. Un festival total al cârnaţilor. Cu excepţia a două fete, dar ele deja sunt prietene, nu cred că mă plac prea mult şi..., spune ea, iar acum plânge şi mai tare, dar în acelaşi timp râde în acel fel autoironic care îi e atât de caracteristic. Deci, tu şi Levi, ha? E chiar mai sexy decât era la Pitt!

Clatin din cap.

- Nu-i vorba despre asta.

- Probabil că i-ai îndeplinit toate visurile. Arată mai fericit decât l-am văzut vreodată. Nu că l-aş fi văzut fericit *vreodată* înainte de ziua de azi.

Mă trece un fior îngheţat pe şira spinării. N-am idee despre ce vorbeşte.

- De fapt, Levi m-a urât, spun eu cu încăpăţânare.

- Mă îndoiesc. Nu dacă e să ne luăm după definiţia cuvântului. Doar că era foarte..., spune ea, clătinând din cap cu hotărâre. Nu asta am vrut să vorbesc cu tine, nu ştiu de ce îi dau înainte cu treburile astea care..., murmură, oprindu-se ca să inspire adânc. Îmi pare rău!

Aş putea să mă prefac că nu ştiu pentru ce-şi cere scuze. Aş putea să mă prefac că nu m-am gândit la ea în fiecare zi din ultimii doi ani. Aş putea să mă prefac că nu mi-e dor de felul în care ne făceam reciproc să râdem până când ne durea burta, dar ar fi epuizant. Şi, deşi e abia unsprezece şi un sfert dimineaţa, deja sunt obosită.

– De ce? mă trezesc punând întrebarea pe care rareori mi-o permit atunci când mă gândesc la Annie. De ce ai făcut-o?

– Nu ştiu, răspunde ea, închizând ochii. Nu ştiu, Bee. Am încercat ani de zile să-mi dau seama. Pur şi simplu... nu ştiu.

Dau din cap în semn că o cred. Aşa şi e. Nu m-am îndoit niciodată de iubirea lui Annie pentru mine.

– Poate că eram invidioasă?

– Invidioasă?!

Ridică din umeri.

– Erai frumoasă. Cea mai bună din laborator. Cu un strălucitor trecut de globe-trotter. Erai întotdeauna bună la toate, întotdeauna atât de... veselă, de faină şi de amuzantă! Lăsai impresia că le făceai pe toate fără să depui pic de efort!

N-am fost niciodată nici unul din lucrurile pe care tocmai le-a enumerat ea. Nici pe departe. Dar mă gândesc la Levi cel impenetrabil, rece şi arogant, care s-a dovedit a nu fi impenetrabil, rece sau arogant. Nu pare prea greu să fii perceput complet greşit.

– Iar apoi... tu şi Tim. Noi două eram mereu împreună, dar până la urmă te duceai acasă la Tim, eu rămâneam singură şi era... *chestia* asta din care eu nu făceam niciodată parte.

– Încercai să mă pedepseşti? întreb eu.

– Nu! Nu, încercam doar... să mă simt mai mult ca tine, răspunde ea dându-şi ochii peste cap. Şi, fiindcă sunt o tâmpită, am ales cea mai rea parte din tine pe care s-o imit. Să

mă culc cu Tim, spune ea scoțând un hohot înlăcrimat de râs. N-am... ceea ce a fost între noi a durat o săptămână. Iar mie nu mi-a plăcut *niciodată* de el, o știi și tu. L-am *disprețuit*. În mod evident, erai mult mai bună decât el și toată lumea știa asta. Și eu o știam. Și el o știa. În momentul în care am făcut ce am făcut, în timp ce am făcut-o, m-am gândit tot timpul numai la tine. Și nu doar fiindcă era jalnic la pat. Mă întrebam dacă un lucru atât de incalificabil de rău avea să mă ridice cumva. Să mă facă să fiu mai mult ca tine. O, Doamne, eram dată peste cap! Sunt în continuare, recunoaște ea ștergându-și lacrimile cu două degete, însă altele continuă să-i curgă din ochi. Am vrut să-mi cer iertare. Dar mi-ai blocat numărul, iar eu mi-am spus că trebuia să mă distanțez temporar și că oricum aveam să te revăd la Vanderbilt. Apoi vara a trecut și tu nu erai acolo..., conchide ea clătinând din cap. Îmi pare atât de rău! Îmi pare atât de rău, mă gândesc la asta în fiecare zi și...

– Și mie îmi pare rău.

Îmi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Ție n-are de ce să-ți pară rău.

– Poate că nu m-am culcat cu logodnicul tău, dar îmi pare rău că n-am fost alături de tine atunci când ai simțit că nu erai suficient de bună. Ai fost cea mai bună prietenă a mea, dar întotdeauna am crezut că erai... invincibilă.

Tăcem amândouă înainte ca ea să vorbească din nou:

– Nu spun asta cu intenția de a mă felicita, însă sunt bucuroasă că nu te-ai măritat cu Tim. Mă bucur că ești cu Levi. El e genul de bărbat pe care-l meriți.

Nu mi se pare că ar avea vreun rost s-o contrazic. Nu atunci când sunt de acord cu tot ce a spus, inclusiv cu lucrurile care nu sunt chiar adevărate. Așa că dau din cap și pornesc spre ușă.

– Bee! mă strigă ea.

Mă întorc.

– Te deranjează dacă-ți mai trimit câte un mesaj din când în când?

Probabil că ar trebui să am gânduri înălțătoare despre iertare, pedeapsă și autoconservare. Ar trebui să-i arunc întrebarea în față și să o interoghez ca să aflu dacă ea m-ar lăsa să-i scriu, în cazul în care lucrurile ar sta invers. Ar trebui să meditez la asta atunci când creierul meu nu e praf, ca acum. Dar uit tot ce ar trebui să fac și-i spun primul lucru pe care-l simt:

– Am putea încerca.

Ea dă din cap, ușurată.

Levi e afară, lângă baie, un munte masiv care se sprijină de perete. Nu trebuie să-l întreb ca să știu că a văzut-o pe Annie venind după mine și că s-a hotărât să ne urmărească, în caz că eu aveam nevoie de el. Nu trebuie să mint, să-l liniștesc spunându-i că sunt bine, în timp ce-mi șterg obrajii. Nu trebuie să-i explic nimic.

Pot doar să dau din cap în momentul în care mă întreabă dacă sunt gata de plecare și să-l apuc de mână atunci când mi-o oferă.

16
NUCLEUL SUBTALAMIC: ÎNTRERUPERILE

Mă trezesc dintr-un somn de patru ore, cauzat de stres, în timp ce Levi intră pe autostrada corespunzătoare ultimei porțiuni de drum a călătoriei noastre, și mă gândesc la BLINK.

– Apropo de stimularea creierului, mă întreb dacă am putea profita de proprietățile magnetotermice..., spun eu, când ceva lipit de asfalt îmi atrage atenția. Ce-i aia?

– Uau! exclamă Levi pe un ton plin de veselie forțată. Ia uită-te la ferma aia de pe dreapta!

– Dar ce e chestia de pe... O, nu!

– N-am văzut nimic.

– Nu cumva era un raton mort?

– Nu.

– Ba da, asta era! Încep să plâng din nou. A șaptea oară în ultimele patruzeci și opt de ore. Aș fi zis că mi-au secat canalele lacrimale, dar nu. Bietul pui! adaug, printre lacrimi.

– Știi ce? Chiar era un raton. Dar, în mod evident, a murit de bătrânețe.

– Ce?!

– Chiar acolo. A murit liniştit, în somn, iar apoi cineva a dat cu maşina peste el. N-ai de ce să fii tristă.

Mă uit la el. Măcar nu mai plâng.

– Ce spuneai despre utilizarea proprietăţilor magnetotermice? reia Levi.

– Încerci să mă duci cu preşul! exclam eu ridicându-mi picioarele şi lovindu-l peste antebraţ, după care îmi aşez una dintre tălpi pe torpedou, în timp ce el îmi urmăreşte fiecare mişcare, privirea oprindu-i-se pentru o clipă asupra genunchilor mei goi. Dar îţi mulţumesc. Fiindcă ai avut grijă de sentimentele mele weekendul ăsta. Fiindcă nu m-ai lăsat să mă prăbuşesc într-o prăpastie de disperare. Îţi promit să mă întorc la statutul de adult. Începând de acum.

– În sfârşit! spune el pe un ton impasibil.

Râd.

– Spune-mi cinstit, ce i-ai spus lui Tim?

– L-am salutat. L-am întrebat ce mai face.

– Haide, nu mai râde de mine! I-ai spus ceva la ureche.

– Doar i-am şoptit nimicuri dulci.

Pufnesc:

– Nu m-ar mira. S-ar putea să fii singura persoană din laborator cu care nu m-a înşelat.

Degetele lungi ale lui Levi strâng volanul şi îmi regret imediat cuvintele:

– Hei, glumeam! De fapt, nu-mi mai pasă. M-ar deranja să-l văd îndoit de şale din cauza unei crize de hemoroizi? Nu. Dar nici nu m-aş da peste cap ca să-l înjunghii, ceea ce n-am ştiut înaintea weekendului ăstuia, iar faptul că am aflat e de-a dreptul eliberator.

Sentimentul pe care-l am acum şi care se apropie foarte mult de indiferenţă mă eliberează. Mă face mult mai fericită

decât resentimentele vechi de ani de zile. Iar conversaţia cu Annie... încă n-am cuprins-o pe deplin cu mintea, dar poate că weekendul ăsta n-a fost pierderea de vreme care am crezut că avea să fie. Doar că simt din nou o uşoară panică vizavi de slujba mea. Îi spun lui Levi:

– Orice i-ai spus lui Tim, îţi mulţumesc. A fost plăcut să-l văd aproape făcând pe el.

Levi clatină din cap.

– N-ar trebui să-mi mulţumeşti. A fost o acţiune venită din egoism.

– Ce ţi-a făcut? Ţi-a strecurat bacon în sendviş? Fiindcă ăsta e exact felul în care acţionează...

– Nu, răspunde el, strângând din buze în timp ce priveşte înainte. M-a minţit.

– O, da, spun eu, dând din cap ca şi cum aş şti despre ce vorbeşte. Alt lucru care-l caracterizează!

Postul local de radio umple tăcerea. E ceva despre Rahmaninov. Asta, până când Levi spune:

– Bee, nu... nu sunt sigur că ar trebui să-ţi spun asta. Dar până acum faptul că ţi-am ascuns unele lucruri n-a părut să lucreze în favoarea noastră. Şi m-ai rugat să fiu sincer.

– Aşa e.

Îl studiez, fără să-mi dau seama ce vrea să spună.

– Pe vremea când ne-am cunoscut, spune el lent, cântărindu-şi cu atenţie cuvintele, aveam dificultăţi în a vorbi cu oamenii. Despre anumite lucruri.

– Adică... afazie?

Zâmbeşte, dând din cap.

– Nu chiar.

Încerc să mi-l amintesc pe Levi din anul cinci. Părea măreţ, invincibil, brici de inteligent. Însă e adevărat că şi Annie părea

invincibilă, iar eu, după părerea ei, străluceam fără ca, aparent, să fac nici un efort. Se pare că școala doctorală ne-a înnebunit, nu?

– N-am observat. Erai capabil, sigur de tine și te înțelegeai cu majoritatea oamenilor. În afară de mine, bineînțeles.

– Nu m-am exprimat așa cum trebuie. N-aveam dificultăți în a vorbi cu oamenii normali. Problemele mele erau... cu tine.

Mă încrunt.

– Vrei să spui că nu sunt *normală*?

Râde pe mutește.

– Nu ești normală. Nu pentru mine.

– Ce înseamnă asta?

Mă întorc în scaun ca să mă uit la el, fără să-mi fie clar de ce mă insultă din nou, după două zile în care a fost incredibil de drăguț. Oare are o recidivă?

– Doar fiindcă ți se părea că sunt urâtă sau antipatică, așa ceva nu înseamnă că nu eram normală!

– Nu mi s-a părut niciodată că ai fi urâtă, răspunde el încleștându-și mai tare degetele pe volan. Niciodată!

– Haide. Felul în care te-ai purtat întotdeauna a fost...

– De fapt, percepția mea despre tine e chiar opusul.

Mă încrunt.

– Ce vrei să... of!

„Of! Of!"

Oare vrea să spună că...? Nu. Imposibil. N-are cum. Sau are? Chiar dacă noi... N-are cum să vrea să sugereze *asta*. Sau are cum?

– Eu...

Mintea mi se blochează pentru o fracțiune de secundă, un vid complet, absolut. Împietresc brusc, așa că mă aplec în față ca să închid aerul condiționat. N-am nici cea mai vagă

idee cum să-i răspund. Cum să-mi opresc inima din a-mi sări din piept.

– Vrei să spui că...?

Levi dă din cap în semn că da.

– Nici măcar... nu m-ai lăsat să termin fraza, murmur eu.

– Îți poți imagina orice, de la cele mai cuminți... până la cele mai nepotrivite gânduri, probabil că erau cu toatele în mintea mea, se confesează el, înghițind cu noduri, iar eu privesc cu atenție cum i se mișcă mușchii gâtului. Mă gândeam tot timpul la tine! Nu reușeam deloc să mi te scot din minte.

Mă întorc spre fereastră, roșie la față. Nu există vreun univers în care să pot analiza corect cuvintele lui. Nu, e o confuzie! E vorba de o manifestare neurologică. Și singura întrebare pe care aș vrea să i-o pun e: „Dar acum? Sunt în continuare în mintea ta?"

– Întotdeauna m-ai privit ca și cum aș fi fost o monstruozitate îngrozitoare.

– Am încercat să nu mă uit lung la tine, dar nu mi-a fost ușor.

– Nu! Nu, tu... rochia! Urai felul în care arătam în rochia aceea. Rochia mea albastră, cea cu...

– Știu despre ce rochie vorbești, Bee.

– Știi fiindcă ai *urât-o*, spun eu, intrată în panică.

– N-am urât-o, șoptește el. Doar că m-a luat prin surprindere.

– *Rochia mea* Target te-a luat prin surprindere?

– Nu, Bee. Reacția mea la *tine* îmbrăcată cu acea rochie m-a luat prin surprindere.

Clatin din cap. N-are cum să fie adevărat.

– Nu voiai nici măcar să *stai* lângă mine!

– Ori de câte ori te aflai în preajma mea, îmi era greu să gândesc, răspunde el cu glas răgușit.

– Nu. Nu! Ai refuzat să colaborezi cu mine. I-ai spus lui Tim că și-ar fi putut găsi o femeie mai de soi pe care s-o ia de nevastă. M-ai evitat ca și cum aș fi fost leproasă.

– Tim m-a avertizat.

Mă întorc spre el.

– Poftim?!

– M-a rugat să mă țin departe de tine și să te las în pace.

– Tim a..., murmur, acoperindu-mi gura cu palma și imaginându-mi-l pe fostul meu logodnic cel de o statură absolut medie înfruntându-l pe Levi, un bizon deloc blând. Cum te-a...?

– Mi-a spus că știai că eram... interesat de tine. Că asta te făceam să te simți stânjenită. Că mă găseai dezagreabil, explică Levi, iar mușchii gâtului i se tensionează în mod vizibil. Mi-a cerut să te evit pe cât de mult puteam. Iar eu m-am conformat. Într-un fel, asta a făcut ca lucrurile să devină mai ușoare pentru mine.

– Mai ușoare?!

Levi ridică din umeri și zâmbește autoironic.

– Să-ți dorești ceva și să nu poți avea ceea ce-ți dorești poate deveni insuportabil, chiar destul de repede, explică el ridicând din umeri. Oricum, nici nu știam ce să-ți spun. Trebuie să înțelegi că, în mediul din care vin eu, oamenii nu vorbesc despre lucrurile pe care le simt. Deveneam destul de tăcut în prezența ta, ceea ce se pare că a făcut ca toată lumea, inclusiv tu, să creadă că te disprețuiam. N-am știut. Îți datorez scuze pentru asta.

Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred ce aud! Nu-mi vine să cred că Tim știa și că l-a manipulat cu succes pe Levi,

făcându-l să stea departe de mine, în timp ce el, Tim, dădea iama în studentele de la Pitt.

– De ce-mi spui toate astea? De ce acum?

Se uită la mine sincer şi serios, într-un fel în care numai Levi Ward poate să fie, şi simt o tensiune care creşte în mine. Una dureroasă, încântătoare şi derutantă. Ceva ce-mi taie respiraţia, ceva fermecător, puternic şi înfricoşător. Nu e un sentiment bine definit, doar un început tulbure. Se află la baza gâtului şi pe vârful limbii. Vreau să-i simt aroma înainte să dispară. Mă întind după el, aproape că-l ating, când Levi spune:

– Bee, eu...

Îmi sună telefonul. Gem de frustrare şi de uşurare şi mă chinui să răspund.

– Alo?

– Bee, Boris Covington la telefon! Tu şi Levi v-aţi întors?

„Ce?!"

Mă uit la harta Google.

– Mai avem cam zece minute.

– Puteţi veni împreună la clădirea Discovery imediat ce ajungeţi?

– Sigur că da, răspund eu încruntându-mă şi comutând telefonul pe speaker. Are vreo legătură cu proiectul?

– Nu. Adică da. Dar numai indirect.

Boris pare obosit şi aproape... jenat? Schimb o privire cu Levi.

– Despre ce e vorba?

Boris oftează.

– E vorba despre doamna Jackson şi doamna Cortoreal. Vă rog să veniţi cât de repede puteţi!

Levi apasă pe acceleraţie.

Mă uit de jur împrejur în biroul lui Boris și clipesc apăsat de cel puțin patru ori înainte să întreb:

– Ce vrei să spui prin „contactul sexual e interzis în zonele de lucru"?

Boris are pielea chiar mai roșie decât de obicei și pare să se camufleze și mai mult după biroul lui.

– Exact ce am spus. E...

– Bee nu e mama mea, iar eu nu sunt minoră! proclamă Rocio de pe unul dintre scaunele destinate oaspeților. Discuția asta reprezintă o încălcare a HIPAA![1]

Boris se ciupește de nas. În mod evident, poartă discuția în cauză de mai multă vreme.

– Regulile HIPAA se referă la documente medicale, nu la faptul de a fi surprinsă făcând sex în birou! Care, exact ca oricare alt spațiu din clădire, e sub supraveghere video douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, din pricina proiectelor strict secrete care se derulează aici. Mă rog, nu-i nevoie să ne facem griji în legătură cu asta, Guy e administratorul departamentului de securitate și a fost de acord să șteargă toate înregistrările. Dar Bee e superiorul tău direct, așa cum Levi e superiorul domnișoarei Jackson. Și pentru că e necesar să se ia măsuri disciplinare atunci când angajații NASA se implică în activități precum... contactul sexual la locul de muncă, ei doi trebuie să fie informați.

Mă uit la Levi. Fața lui e complet lipsită de expresie. Dar sunt sigură că în sinea lui se tăvălește de râs, ca un porc în noroi. *Sigură.*

– Îmi pare rău, spun eu, scărpinându-mă la ceafă. Ca să înțeleg mai bine, voi două aveați contact sexual cu...

– Una cu cealaltă! îmi spune Rocio cu mândrie.

---

[1] Legea privind portabilitatea și responsabilitatea asigurărilor de sănătate

Dau din cap. Lângă Rocio, Kaylee pare copleşită de propria ei ojă roz. Nu şi-a ridicat privirea din pământ de când am intrat în birou.

- Ăăă...

N-am nici cea mai vagă idee ce să spun. Zero idei. Nada. Poate că doctor Curie ne-a lăsat ponturi care să poată fi folosite în situaţii similare? Ce bine ar fi fost dacă notiţele ei n-ar fi prea radioactive ca să poată fi atinse înainte de anul 3500! Poate că n-ar fi rău să mă duc la Biblioteca Naţională într-un costum antiradiaţii şi să...

- N-o să întocmesc o plângere, spune Boris, şi am încredere că Bee şi Levi o să se ocupe de..., adaugă el arătând, cu un gest evaziv, către două dintre cele mai inteligente femei pe care le-am cunoscut vreodată şi care probabil că trec printr-o criză de nimfomanie. Dar vă implor în genunchi să nu mai faceţi *niciodată* aşa ceva!

- Mulţumesc, Boris, spun eu, în speranţa că par atât de recunoscătoare pe cât mă simt.

Ne îndreptăm spre ieşirea din clădire într-o tăcere mormântală, iar apoi ne aşezăm în cerc şi ne uităm unii la alţii cu niveluri diferite de ostilitate (Rocio), groază (Kaylee) şi amuzament prost ascuns (Levi). Sper că eu par neutră. Probabil că nu.

- Deci... asta e ceea ce s-a întâmplat, spun eu.

Rocio dă din cap.

- Chiar aşa.

- Cum de a reuşit Boris... să dea peste voi?

- Guy a intrat în birou ca să caute ceva şi ne-a găsit întinse pe biroul tău. Iar apoi ne-a turnat.

- Pe... de ce a trebuit s-o faceţi pe...? mă mir eu, după care mă opresc din vorbit şi inspir adânc. Vreau să înţeleg: a fost ceva consimţit?

– Foarte! răspund ele la unison, privindu-se în ochi şi zâmbind ca nişte tâmpite.

Îmi dreg vocea.

– Vrei să adaugi ceva? îl întreb pe Levi, cu intenţia de a-i cere ajutorul, dar el se mulţumeşte să dea din cap şi să-şi muşte buzele ca să nu zâmbească, mişcare ce nu-i reuşeşte deloc.

– Bine. Nu e treaba noastră ce faceţi.

– Sunt de acord cu tine pentru prima dată în viaţă, spune Rocio.

– Vorbeşti serios? Pentru *prima* dată?

Rocio dă din cap în semn că da. Gremlin nerecunoscător!

– Dacă voi sunteţi fericite în legătură cu asta, şi noi suntem. Dar vă rog să nu mai faceţi sex în faţa camerelor de supraveghere! În afara cazului în care faceţi o filmare erotică, mă grăbesc să adaug, caz în care nu trebuie ca asta să se întâmple în... locuri publice.

Kaylee dă din cap, tăcută, cu un aer puţin mai puţin îngrozit. Rocio îşi dă ochii peste cap.

– Mă rog! se stropşeşte, apucând-o de mână pe Kaylee şi trăgând-o după ea. Nu eşti mama mea, Bee! strigă apoi, fără să se întoarcă.

Eu şi Levi le urmărim din priviri cum se îndepărtează în lumina după-amiezii. După ce rămân doar ca două puncte la orizont, el îmi spune:

– E un antrenament excelent pentru când o să avem fiice adolescente.

Inima îmi tresare în piept.

„Nu vrea să spună *împreună*, tâmpito!"

– Sunt tinere. Lobii frontali nu le sunt complet dezvoltaţi.

Levi scoate cheile maşinii din buzunar şi le scutură în faţa mea.

– Vrei ca, în timp ce te conduc acasă la tine, să încerci să te acomodezi cu trauma provocată de fiicele noastre în vârstă de douăzeci și trei de ani, care s-au zbenguit pe suportul pentru mouse pe care e imprimată imaginea lui Marie Curie?

– Ar face bine să se ducă acasă la Kaylee.

– De ce?

– Pereții dintre apartamentul meu și cel al lui Rocio sunt foarte subțiri.

– Ar trebui să investești în niște căști cu antifonare, mă sfătuiește el în timp ce mă trage spre mașină. Comandă online ceva de mâncare în timp ce conduc!

– Părea improbabil, spun eu de pe locul din dreapta. Întâi de toate, Rocio are o relație. O, mă întreb dacă sunt poly!

– Ar trebui să discutăm despre viața amoroasă a asistentelor noastre?

– În mod normal, aș spune că nu, dar faptul că și-au făcut de cap pe biroul meu ne dă automat dreptul s-o facem.

El meditează la spusele mele.

– Corect.

– Iar cele două sunt atât de diferite!

– Crezi că asta e o problemă?

E posibil să nu fie. Ar putea da naștere unor copii echilibrați, care să știe cum să aplice și machiaj în stil raton, *și* sclipici.

– Bine, nu e. Dar Rocio o antipatiza pe Kaylee. Devenea necomunicativă de fiecare dată când apărea Kaylee. A alcătuit o listă întreagă a lucrurilor pe care le ura la ea.

Levi zâmbește strâmb.

– Ești sigură?

– Îhî. Mi-a spus că...

Îmi aduc aminte de mărturisirile pe care mi le-a făcut Levi cu mai puțin de o oră în urmă. Așa că tac. Am uitat de asta în momentul în care telefonul lui Boris m-a băgat în modul *urgență*, dar acum amintirile îmi revin, răsucindu-se în prim-planul creierului meu, iar asta mă face să-mi simt inima în gât, să percep o căldură fluidă în coșul pieptului și să am sentimentul că mă aflu pe marginea prăpastiei. Aș putea să cad. O să cad, repede și cu putere, dacă mai fac numai un pas în față și-mi permit să...

Un gând mă lovește în moalele capului, ca un tren de marfă.

Icnesc.

– Știu!

Levi parchează pe aleea din fața blocului meu.

– Ce-ai spus?

– Știu!

– Ce știi?

– Casca. BLINK. Știu cum să rezolv problema compatibilității! Ai o bucată de hârtie? De ce n-ai hârtie în tâmpita asta de mașină?

– E închiriată...

– Apartamentul meu! Am hârtie acolo!

Mașina nu s-a oprit de tot din mers, dar sar jos și urc scările în grabă. Descui ușa, caut un creion și o bucată de hârtie și încep să mâzgălesc cât de repede mă țin degetele, cu respirația tăiată. Un minut mai târziu, aud pași în spatele meu și pe Levi închizând ușa pe care am lăsat-o deschisă. Ups!

– Presupun că voiai să vin după tine, dar dacă nu...

– Uite! exclam, împingându-i carnețelul sub nas. O să facem asta. Privește!

El clipește de câteva ori.

– Bee, nu cred că ceea ce ai scris e... în engleză.

Întorc carnețelul. La naiba, am scris în germană!

– Bine, nu te uita la asta! Doar ascultă-mă. Și nu te speria. Am avut probleme cu tabloul electric, nu? Am încercat să-l optimizăm, însă... ce-ar fi dacă pur și simplu l-am ignora?

– Dar frecvențele diferite...

– Exact. Aici o să te sperii.

– Să mă sperii?!

– Da, răspund eu în timp ce fac loc pe masă și încep să schițez o diagramă. Dar nu trebuie să te tulburi deloc!

– N-o s-o fac.

– Bine. Rămâi așa.

– Ce... de ce m-aș speria?

– Din cauza a ceea ce urmează să-ți arăt. S-ar putea să ți se pară înfricoșător, îl previn eu din nou, bătând cu vârful creionului în partea de sus a diagramei. Așa! Îndepărtăm tabloul electric, spun, desenând o cruce pe el. Construim circuite separate. Iar apoi echilibrăm proprietățile magnetotermice ale fiecăruia dintre ele...

– Pentru viteză, completează Levi, făcând ochii mari. Iar dacă avem circuite separate...

– Ne putem baza numai pe telecomanda fără fir, adaug eu zâmbind larg. Oare o să funcționeze?

Levi se mușcă de buza de jos și privește cu atenție diagrama.

– Instalația o să fie complicată. La fel și izolarea fiecărui circuit. Dar dacă rezolvăm asta..., murmură el cu răsuflarea tăiată, întorcându-se către mine și zâmbind cu gura până la urechi. Ar putea funcționa! Chiar ar putea funcționa!

– Și ar fi o soluție mult mai bună decât cea găsită de MagTech.

– Am avea un prototip final în... câteva săptămâni. Zile, rectifică el, frământându-și buzele cu degetele. E o idee fantastică!

Sar în sus, entuziasmată. Mă enervează impulsul ăsta, dar nu mă pot abține. Unde mi se duce toată energia în momentul în care încerc să alerg?

– Spune tu că nu sunt genială!

Levi proclamă, dând din cap:

– *Ești!*

– Să mergem la laborator? Să începem să lucrăm la asta?

– Înainte ca echipa de curățenie să apuce să-ți dezinfecteze biroul?

– Bună idee! Dar trebuie să fac *ceva.*

El îmi aruncă un zâmbet plin de căldură.

– Nu vrei să continui să sari în sus și-n jos?

– De fapt, am început să obosesc.

– Bine, atunci!

Ridică din umeri și, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, sunt în brațele lui. Levi mă învârte, cu picioarele mele înfășurate în jurul taliei lui și cu mâinile lui pe coapsele mele.

Râd de fericire. Ce mai weekend! Sunt ca un fulg. Sunt invincibilă. Fac știință. Mă *distrez.* Construiesc lucruri utile, importante. Îmi înfrunt demonii din trecut. Cineva mă învârte chiar în clipa asta, când sunt prea obosită ca s-o fac de una singură. Clocotesc de exuberanță, de curaj. Reușesc să fiu eu însămi, adică foarte diferită de felul în care sunt în mod normal. Îmi strâng brațele în jurul gâtului lui Levi și, după ce el încetinește, îl întreb:

– Ai de gând să mă săruți?

N-am idee de ce mi-a venit să spun asta. Dar nu-mi pare rău că am spus-o.

Levi continuă să zâmbească. Totuşi, dă din cap în semn de împotrivire.

– Nu cred, spune el cu glas scăzut.

Şuviţele mele violete i se freacă de frunte. De obraji. Suntem aproape, *atât* de aproape! Iar el miroase *atât* de bine!

– De ce?

– Fiindcă nu sunt sigur că vrei să te sărut.

– Aha...

Dau din cap. Părul meu îi gâdilă nasul. Se scarpină, iar eu râd.

– Şi dacă ţi-aş spune că vreau? Atunci m-ai săruta?

– Tot nu cred, spune el pe un ton calm, serios.

Zâmbetul îmi dispare. O, la naiba! *La naiba*, am făcut o tâmpenie!

– Nu vrei?

Vocea îmi e firavă, nesigură. El clatină din cap.

– Nu-i vorba de asta.

Ba da, e! Levi nu mă vrea. Ce alt motiv ar putea să aibă?

– Înţeleg.

Mă ţine în braţe de ceva vreme, dar acum mă ruşinez dintr-odată. Lui nu-i place asta. S-a simţit atras de mine, dar i-a trecut. Am întrecut măsura.

– Îmi pare rău. N-am vrut să depăşesc limita.

– Nu înţelegi, Bee! spune el surâzând.

Frunţile ni se ating, îi simt pielea caldă lipită de a mea. Chiar îmi doresc un sărut de la bărbatul ăsta. Mi-l doresc atât de tare, încât mă arde.

– N-ai cum să depăşeşti limita, adaugă el.

– Atunci, de ce...?

Închide ochii. Buzele i se apropie de ale mele.

– Mă îngrozeşte gândul că n-o să depăşeşti limita.

Atunci când Tim a sărutat-o pentru prima dată, după vizionarea filmului *2001: A Space Odyssey*, în timpul căruia ea a aflat mai târziu că el a dormit, Bee cea de optsprezece ani a sunat-o pe sora ei ca să-i spună că primise cel mai dulce sărut. Dar Bee cea de optsprezece ani era o fraieră. Ea habar n-avea. Bee cea de optsprezece ani a pus prea mult preț pe faptul că Tim nu era stângaci și că se spălase pe dinți. Bee cea de douăzeci și opt de ani ar lua în considerare o călătorie în trecut ca să-i dea o palmă peste cap acelei fetițe, dar e prea ocupată să primească un sărut adevărat, sincer, așa cum trebuie. Unul care, pe cuvânt de onoare, e bun.

Cel mai bun sărut.

Farmecul constă în lentoarea cu care începe. În felul în care eu și Levi ne respirăm în față pentru o clipă, doar respirăm și gustăm aerul dintre noi. Ar trebui să pară ridicol, dar e ceva unic în felul în care el se uită la gura mea, pe sub pleoapele coborâte. Stând încolăcită în jurul lui, simt cum îi bate inima, simt căldura pielii lui și, dintr-odată, nu-mi mai e frică. Își dorește asta, mă dorește pe mine. O simt în căldura fluidă și difuză din abdomenul meu, în roșeața care îi cuprinde obrajii și în respirația lui, care e chiar mai rapidă și mai zgomotoasă decât a mea.

– Bee!

Tensiunea devine insuportabilă, am putea la fel de bine să ne aflăm în colțuri opuse ale globului. Așa că mă apropii de el și lentoarea dispare. Sărutul e apăsat și ni-l dăm cu gurile deschise. E ud, puternic, presărat cu jumătăți de mușcături. E dezordonat, e cel mai puțin pașnic sărut din viața mea, dar poate că nici măcar nu e un sărut. Poate că în momentul ăsta nu suntem decât doi oameni care încearcă să fie cât se poate de aproape unul de celălalt. Mâinile îi alunecă pe fundul meu.

Degetele mele sunt pe scalpul lui. El geme laude tăioase, surprinse, în gâtlejul meu:

– Da. Da.

Îmi suge scobitura claviculei şi, la numai jumătate de minut de când a început, m-am şi aprins, deja sunt în flăcări, *pulsând* de dorinţă şi de nevoie. N-am frâne: mă frec de el, neputincioasă, sfârcurile mi s-au întărit, lipite de pieptul lui, muşchii lui abdominali duri sunt suprafaţa perfectă de care să-mi frec pelvisul.

– Eşti atât de...

Geme adânc, ca şi cum ar fi aproape nebun. Caut cu atâta disperare fricţiunea, încât nici nu mai încerc să particip la sărut, dar e în regulă. Are el grijă. Palma lui mare se ridică şi-mi cuprinde ceafa, înclinându-mi capul exact în unghiul potrivit. Limba lui e în gura mea, apăsându-se peste a mea şi...

Obscen! Ăsta nu e un sărut, e ceva *obscen*. Pervers. Mă împinge în perete şi mă împing şi eu în el, la rândul meu, din nou şi din nou, ca şi cum n-ar trebui să rămână nici un pic de aer între noi. Mâna i se strecoară pe sub tricoul meu, posesivă, sigură pe mişcările ei şi atât de mare încât îmi acoperă complet cutia toracică, iar eu mă arcuiesc, înghiţindu-mi un scâncet venit din fundul gâtului. Mi se învârte capul, trupul mi se topeşte, aud dangăt de clopote şi...

Nu de clopote. E un telefon care sună. Tonul de apel se face auzit încetul cu încetul prin pâcla de dorinţă în care m-a învăluit Levi, care e cu gura pe sânii mei şi care-mi lasă o urmă udă pe tricou. La naiba!

– Telefonul tău, şoptesc eu, forţându-mă să-mi opresc mişcarea pelvisului.

Nu pot vorbi mai tare de atât. Apoi o mână îi alunecă în spatele chiloţilor mei. Levi începe să mă frece în sus şi în jos de

abdomenul lui, iar eu uit ce voiam să spun. Ăsta-i *exact* punctul, este *exact* ritmul pe care voiam să-l găsesc. Da, Levi mi-a învățat ritmul, iar acum mă ajută să mi-l mențin, înfigându-și degetele în carnea fundului meu. O împingere perfectă. El geme, iar eu simt împunsătura plăcerii și scâncesc. Ochii mi se dau peste cap și... Da. Exact pe... *Da.*

Acolo.

– Levi, icnesc eu, telefonul tău! Poate că vrei să... răspunzi?

Sau putem pur și simplu să continuăm, până când ne potolim dorința. Da, asta ar fi minunat. Să ne oprim ar fi insuportabil. Oare penisul lui se freacă de fundul meu? Nu. Imposibil. Nimeni nu-l are atât de mare, nu?

Telefonul sună în continuare. Fac tot posibilul să-l ignor, dar îmi dau seama că Levi nu face același efort. Își croiește drum pe sub pantalonii mei scurți, sugând locul de sub urechea mea, fără ca măcar să-l *audă*.

– Levi!

Nu reușește să se desprindă de mine. Nu se retrage, nu-și dezlipește gura de pielea mea, dar se oprește. Mă strânge cu mai multă putere. Ca un copil care nu vrea să se despartă de jucăria preferată.

– Telefonul tău! Vrei să...?

Are ochii sticloși. Mâna nu-i e chiar sigură atunci când îmi dă drumul, prudent, cu dificultate. Îl urmăresc în timp ce încearcă să se adune, mult timp înainte de a răspunde.

– Ward!

Gâfâie, în timp ce pieptul îi urcă și-i coboară. Își pune mâna pe erecție ca și cum l-ar durea, uitându-se în tot acest timp la mine, numai la mine. Apoi își abate privirea și starea de spirit i se schimbă.

– Vrei să repeți?

Interlocutorul lui e o femeie. Nu disting cuvintele, dar recunosc vocea pe care am mai auzit-o cu ceva timp în urmă. Vocea femeii din poza care se află în biroul lui.

– Da, desigur, spune Levi pe un ton liniştitor, răguşit în continuare, dar blând.

Afectuos. Intim. Se întoarce cu spatele la mine, ca şi cum nici nu m-aş mai afla în încăpere.

„Au fost iubiţi!" îmi spune, în gând, o voce cicălitoare. „Ceea ce tocmai ai făcut cu Levi? Asta făcea cu ea. Şi mai mult de atât!"

– Vin imediat.

Realitatea mă izbeşte în plin. Tocmai am făcut *asta*. N-am mai fost atât de aproape de o fiinţă umană de ani de zile, iar acum am făcut asta cu *Levi*. Şi mi-a şi plăcut. Am uitat de mine şi am uitat ce înseamnă decenţa, dar poate că el n-a făcut acelaşi lucru? Pleacă în mijlocul acţiunii. Din cauza unui telefon. De la o prietenă. Care a fost iubita lui. La naiba! *La naiba!*

Îmi ridic privirea. Are ochii aprinşi. Blugii îi sunt întinşi pe zona pelviană. OK, chiar o are atât de mare!

– Bee, trebuie să plec!

Înghite în sec înainte şi după ce rosteşte cuvintele. Nu pare să controleze complet situaţia. Oare aş putea să-l conving să rămână dacă aş încerca?

Probabil că nu. Oricum, nici n-o să încerc.

– Sigur că da.

– Aş...

– E în ordine.

– O să...

– Da, poţi.

– Da.

N-am idee ce anume încearcă el să spună și mă îndoiesc sincer că știe la ce mă refer eu, de vreme ce nici eu nu știu. Vorbim unul peste celălalt. La fel cum am fost unul peste celălalt. *Pam-pam.*

Se mai uită o dată la mine și pleacă. E la jumătatea drumului spre parter când observ cheile mașinii pe masă, așezate pe diagrama pe care am desenat-o. Le apuc și fug după el.

– Hei, ți-ai uitat cheile!

Se oprește în capul scării și întinde mâna, așa că mă duc lângă el și-i așez cheile în palmă. Mă aștept să plece imediat, dar, spre surprinderea mea, el se apropie. Din ce în ce mai mult.

Mă privește prelung, cu ochii plini de lucruri frumoase, indescifrabile și verzi. Mi se contractă gâtlejul și stomacul mi se răsucește. Aș vrea să-i spun că-mi pare rău, că e în ordine, că știu că a făcut o greșeală și că nu trebuie să mai vorbim niciodată despre asta. Dar înainte să pot spune ceva, îmi cuprinde obrazul cu palma, se apleacă și mă mai sărută o dată.

De data asta sărutul e dulce, încet, pe îndelete. Plin de răbdare. De data asta stăruie cu blândețe. E tot ce n-a fost celălalt sărut.

Vreau să le încerc pe toate, toate săruturile pe care Levi Ward poate să le ofere, vreau să le degust ca pe vinurile de soi.

Îmi ating buzele, simt căldura care-mi stăruie pe piele și rămân cu privirea ațintită la spatele lui Levi până când el dispare.

17
PULVINAR:
TE ÎNTINZI ȘI APUCI

De la: *levi-ward@nasa.gov*
Pentru: *BINK-CORE-ENGINEERING@MAILSERV,*
Bee-Koenigswasser@nasa.gov
Re: *BLINK-Luni*

Îmi iau liber și nu vin azi (luni) toată ziua. Am încărcat trei proiecte la care să lucrați. Bee a avut o soluție extraordinară pentru problema incompatibilității dintre soft și hard și vreau să finalizăm implementarea soluției cât se poate de repede. Scrieți-mi mesaj text dacă aveți întrebări.
LW

Citesc e-mailul a şaptea oară şi, pentru a şaptea oară, mă minunez că mi s-a dat credit pentru ideea pe care am avut-o. Asta nu face decât să demonstreze ce standarde scăzute au tipii cis din STEM, nu-i aşa? Mulţumesc, o, Stăpâni Însulaţi, pentru recunoaşterea pe care o merit!

Nu că nu i-aş fi recunoscătoare lui Levi pentru că a introdus ideea mea, de vreme ce nu sunt sigură că subalternii lui ar fi luat-o în serios dacă ar fi venit de la mine. Amintiţi-vă de luna iunie a anului 1903, când Institutul Regal a invitat-o pe doctor Curie să ţină o prelegere, după care nu i-a mai permis să ia cuvântul din cauză că era femeie, adică avea un creier inferior. În cele din urmă, Pierre a vorbit în numele ei, deşi ea era printre spectatori.

Oricum, cu cât lucrurile se schimbă mai mult, cu atât mai mult rămân neschimbate. Afilierea la Cârnat continuă să fie o realitate şi câteodată mă înfurii pe mine pentru felul în care o accept.

Dar uneori mă înfurii pe mine însămi şi pentru alte lucruri. Cum ar fi faptul că ar trebui să lucrez, în loc să-mi verific telefonul ca să văd dacă mi-a scris Levi. Sau pentru faptul că sunt supărată că nu mi-a scris. Sau pentru faptul că, dintr-odată, vreau să fiu pusă la curent în legătură cu activităţile lui din fiecare secundă a fiecărui minut al fiecărei zile.

Oricum, nu e treaba mea. Are lucruri de făcut. Împreună cu fosta lui iubită. Poate că dacă Tim nu m-ar fi înşelat de-a lungul unui număr de ani care nu pot fi număraţi pe degetele unei singure mâini, nu m-aş gândi deloc la asta. Dar lipsa unei explicaţii din partea lui Levi m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva ascunde ceva. Nu mă înţelegeţi greşit: sunt conştientă că sărutul nostru n-a însemnat nimic pentru el. Deci, a fost îndrăgostit de mine în timpul şcolii doctorale. Mare brânză! Au trecut şase ani de atunci. Multe lucruri s-au schimbat în mod dramatic în ultimii şase ani. Scenariul serialului *Game of Thrones*. Importanţa dezinfectantului pentru mâini. Părerea mea despre penisurile răţoilor. Dar tot a fost un sărut. Dacă Levi e într-o relaţie cu altcineva... bleah! Să

fie el cumva Tim, modelul 2? Nu, nu e atât de mârşav! N-are cum să fie. Dar nu sunt toţi bărbaţii o apă şi-un pământ?

Oare îmi explodează capul?

– Îţi imaginezi cum o facem eu şi Kay?

Tresar. Rocio e la masa ei, cu ghetele negre sprijinite de tăblia biroului, lângă tastatură, şi cu o acadea roz în gură.

– De când eşti aici?

– Cam de cinci minute. Te uitai în gol, cu o expresie ciudată, de căprioară surprinsă de farurile maşinii, aşa că..., spune ea, iar apoi îşi scoate acadeaua din gură, ţocăind strident. Deci, te gândeai la mine şi la Kay? Pe biroul tău?

– Sunt destul de sigură că asta e hărţuire sexuală!

– Nu mă deranjează.

– Nu, *tu* mă hărţuieşti pe mine! exclam, iar apoi oftez şi dau din cap, fiindcă Rocio e imposibilă, iar, pe de altă parte, aş vrea s-o adopt şi să fie în viaţa mea pentru totdeauna. E totul în ordine?

Ea dă din cap, înfigându-şi acadeaua înapoi în gură.

– E de... căpşuni?

– Gumă de mestecat. Mi-a dat-o Kay.

– Kay, da?

– Îhî.

Îmi dreg vocea.

– Mă gândeam la o discuţie pe care am avut-o nu demult, în care mi-ai spus că nu eşti chiar... fanul lui *Kay*, şi...

Bocancii lui Rocio izbesc podeaua. Tare.

– O iubesc! declară ea. E perfectă. Vreau să fie frumoasa mea mireasă californiană, cu funde roz în păr. Vreau să-i pregătesc băi cu spumă, care să miroasă ca vata de zahăr. Vreau să-i cumpăr cocktailuri de fructe cu umbreluţe în ele, spune

ea aplecându-se în față și fixându-mă cu privirea. O să port sclipici pentru ea, Bee! Sclipici negru.

Intensitatea momentului mă lasă fără suflare.

– Alex știe?

– M-am despărțit de el. I-am spus că nu era suficient de roz, explică Rocio ridicând din umeri. Nici nu-i pasă.

Rânjesc.

– Sunt *atât* de fericită pentru tine!

Devine serioasă.

– Nu fi. Viața înseamnă durere, urmată de moarte.

– A, da! Am uitat.

– În orice caz, acum e și mai important să intru în programul neuro de la Johns Hopkins, având în vedere că acolo se duce Kay. Așa că ne-am hotărât să ne redirecționăm timpul și eforturile investite în pregătirea pentru teste: o să ne ocupăm de distrugerea lor.

– Distrugerea?!

– Ne alăturăm mișcării #AdmiteriCorecteDoctorat. E o întreagă mișcare acum. Se strâng finanțări, se sporește gradul de informare a publicului, se fac presiuni asupra facultăților, cărora li se cere să renunțe la test. O să ajutăm la organizare, mă asigură ea, cu o strălucire sălbatică în ochi. Am cheltuit sute de ore și de dolari pe testul ăla, Bee! Sute. O să mă răzbun, mai ales după articolul ăla stupid din *Chronicle of Higher Ed*.

Habar n-am despre ce articol vorbește, dar îl găsesc ușor. E un articol de Benjamin Green, despre care aflu (după o căutare rapidă pe Google) că e vicepreședintele companiei care vinde testele.

Provocându-i pe provocatori: ce înțelege greșit
#AdmiteriCorecteDoctorat

Noua modă e aceea de a se pune capăt testelor GRE, care, vreme de zeci de ani, au fost folosite pe larg de către comitetele de admitere în învățământul postuniversitar. @WhatWouldMarieDo *a fost prima platformă online care a atras atenția asupra „injustiției" perpetuate prin folosirea acestui tip de testare, iar userul* @Shmacademics, *prin postarea unor recenzii care demitizează testele, a ajutat la amplificarea acelui semnal de alarmă. Împreună, cele două platforme adună aproape două milioane de urmăritori. Dar cine sunt acești influenceri? Ce operațiuni monetare vaste se află în spatele lor? Există legături financiare între ei și competitorii companiei noastre? Mai mult decât atât, influencerii respectivi nu oferă alternative la testele GRE. Ei vorbesc despre protocoale de admitere holistice, dar parcurgerea integrală a mii de aplicații solicită prea mult timp din partea comisiilor de admitere...*

Îmi dau ochii peste cap. Comisiile ar trebui să fie corecte față de candidați și ar trebui să găsească timp pentru asta. Și cine e tipul care a scris articolul? Acest unic membru al asociației proprietarilor de teste? Ce înseamnă o „operațiune monetară vastă?" Vreau să dau buzna la el acasă și să-i arăt că salariul meu este echivalent, probabil, cu bacșișul pe care i-l dă el băiatului care-i îngrijește piscina, și că nici o parte din venitul meu nu provine de la Twitter. Dar nu știu unde locuiește domnul Green, așa că mă rezum la a-i trimite lui Shmac un mesaj cu linkul.

Marie: *Ai văzut idioțenia asta de articol? Benjamin Green e în mod oficial Sulă de Cămilă varianta 2.*

Privirea mi se oprește la mesajul pe care mi l-a trimis Shmac ultima dată când am vorbit, iar el mi-a povestit despre fata pe care o iubește. Simt cum mi se strânge inima și, dintr-un motiv anume, mă gândesc la Levi. La faptul că a plecat. La ce părere ar putea să aibă el despre testarea GRE. Poate că înnebunesc.

Nu aștept răspunsul lui Shmac. Mă deconectez de la aplicație și mă forțez să încep să muncesc.

– Ce?

– Ascultă...

– Ce?!

– E...

– *Ce?*

– Eu...

– *Ce?*

Oftez.

– Bine, Reike! Spune-mi când ai terminat.

Sora mea țipă „*Ce?*" de încă de opt ori.

– OK, mi-am scos-o din sistem. Să recapitulăm. Deci, tu și Wardiotul v-ați giugiulit...

– Mi se pare că ar trebui să existe un cuvânt mai bun pentru asta.

– V-ați luat limba-n gură. Ați făcut schimb de microbi. Și de salivă. V-ați zbenguit. V-ați combinat.

– Zilele trecute mi-ai povestit în detaliu despre ucraineanul pe care l-ai agățat și n-am făcut nici pe departe la fel de mult caz.

– Asta e altceva.

– De ce?

– Fiindcă eu agăţ în mod curent, dar tu nu faci asta niciodată. Zici tot timpul „Neuro e soţia mea, încuiaţi-mi centura de castitate, săpaţi un şanţ de apărare în jurul Zidului-Bee!", iar acum te giugiuleşti cu duşmanul tău de moarte, care se pare că te place.

– M-a plăcut. La timpul trecut. Şi a fost numai un sărut.

Poate că dacă o să spun asta de îndeajuns de multe ori, o să şterg amintirea faptului că am fost atât de aproape să ajung dezbrăcată, împreună cu Levi, pe pardoseala bucătăriei mele. Precum şi de a celui că am fost obsedată toată ziua de locurile pe unde s-ar putea învârti el.

– Ca să ştii, mă întorc în State pentru nunta ta, dar am descoperit recent forumul mireselor perfecţioniste şi n-am de gând să-mi vopsesc părul blond ca să mă asortez cu paleta de culori a ceremoniei!

– Asta n-o să se întâmple.

– Exact, tu probabil că ai cere turcoaz! În continuare, un „nu" hotărât!

– Reike, a fost numai un sărut! Lui nu-i pasă. Şi n-am nici o intenţie ca mie să-mi mai pese. Mi-a fost suficient să returnez o singură dată cadourile de nuntă.

– Eu nu l-am primit pe al meu!

– Nu mi-ai trimis nici un cadou. Oricum, de data asta a fost numai un sărut. Unul absolut...

Carnal, arzător, bun, electrizant, obscen, intens, periculos, bun, sălbatic, bun, bun, *bun*. Cel mai erotic moment al vieţii mele. Dar m-am răcorit şi nu mai sunt o gaură neagră de tensiune sexuală, aşa că pot să-mi dau seama cât de stupid a fost. O idee proastă. Nu-mi surâde deloc să repet experienţa. În plus, am alte preocupări. BLINK. Slujba mea. Cine anume o s-o hrănească pe Félicette după ce plec de aici.

– ...nesemnificativ. Absolut nesemnificativ.

– Exact! jubilează Reike. Sentimentele continuă să te sperie. Menținerea limitelor e o prioritate. Zidul-Bee e ferm ridicat. Deci mâine, atunci când o să-l vezi la serviciu...

– O să fiu prea ocupată să proiectez cea mai bună cască pe care a văzut-o lumea asta și să-mi asigur stabilitatea profesională pentru tot restul vieții. Departe de Trevor.

– Desigur. Și presupun că Wardiotul e perfect de acord să pretindă...

Aud o bătaie în ușă și mă uit la ceas. E 10.28 p.m.

– Trebuie să te las. Probabil că e Rocio, care vrea să sublinieze faptul că nu sunt mama ei. Sau că, după ce mori, enzimele din tractul digestiv îți devorează corpul din interior.

– Dintre toți colegii tăi, fata asta e, fără îndoială, preferata mea.

– A fost prinsă *făcând sex pe biroul meu.*

– Cum de reușește să se autodepășească în mod constant?

Îmi dau ochii peste cap.

– Pa, Reike!

– Calde salutări, Beetch!

Nu e Rocio. În loc de asta, văd un piept lat în locul în care ar trebui să fie capul ei.

– Ai uitat asta în mașina închiriată, spune Levi ridicând mâna dreaptă, în care ține rucsacul meu.

– O, mulțumesc!

Iau rucsacul și îl strâng la piept. Sunt îmbrăcată cu un tricou fără mâneci, pe care îl am din gimnaziu, și cu niște pantaloni de pijama ce ar putea trece drept lenjerie de corp. Chiar am crezut că era Rocio la ușă. S-ar putea ca acum să fi roșit din cap până-n picioare.

– Vrei să... ăăă... intri?

Levi dă din cap în semn de refuz.

– Voiam numai să-ți înapoiez rucsacul.

Dau și eu din cap. Pe urmă, din nou el. Se lasă tăcerea. Amândoi mai dăm de câteva ori din cap în mod penibil, iar apoi Levi spune:

– O să plec.

– Da, bineînțeles. Noapte bună!

E îmbrăcat cu un tricou Henley bleu, care îi pune în evidență spatele. Pe care nu l-am atins. Din plin. Din cauza asta mă uit lung la el în timp ce se îndepărtează. Sunt fascinată de silueta lui lată, puternică, solidă. Fiindcă rămân țintuită locului, atunci când ajunge la scări și se întoarce, Levi mă vede rămasă în prag. Privindu-l în continuare.

Zâmbește. Zâmbesc și eu. Zâmbetele noastre persistă, calde, sincere. Și mă aud întrebând:

– Ești sigur că nu vrei să intri?

– Nu că nu..., începe el să spună, iar eu văd cum i se mișcă mușchii gâtului. N-am venit pentru asta.

– Nici n-am crezut că ai venit pentru asta.

Îi fac loc pe lângă mine. Din câțiva pași timizi, greoi, ajunge înăuntru. Da, se mișcă etalându-și toată grația masivă care îl caracterizează. Se uită de jur împrejur, trecându-și o mână prin păr. Oare se gândește la ce s-a întâmplat cu douăzeci și patru de ore în urmă? Mă rog, mai degrabă douăzeci și opt virgulă cinci, dar cine să fie nebunul preocupat de o astfel de numărătoare?

– Ăla e un container de hrană pentru colibri? întreabă el.

– Îhî.

– Ai văzut vreo pasăre?

– Nu încă.

– Nici eu. Nu în grădina mea, cel puțin.

– Am observat că ai mentă în grădină, spun, iar apoi schimbăm încă un zâmbet. Vrei să stăm pe balcon? Am o bere germană bună.

Sub greutatea lui Levi, unul dintre scaunele mele pliante arată de parcă ar face parte dintr-o garnitură de mobilă pentru copii. Iar mâinile lui fac ca sticla de bere să pară liliputană. Profilul lui, pe când priveşte, dus pe gânduri, cerul Houstonului, e insuportabil de frumos. Arată aproape agresiv de nepotrivit cu locul în care se află. Vreau să ştiu la ce se gândeşte. Vreau să-l întreb dacă regretă că ne-am sărutat. Vreau să-l ating din nou.

– Îmi cer scuze pentru seara trecută. Şi pentru lipsa mea de la serviciu, dat fiindcă suntem într-un punct critic al proiectului. A fost o urgenţă.

„Aha!“

– A fost... s-a întâmplat ceva cu ne-soţia ta? Cea din poză?

Chicoteşte.

– Nu-mi vine să cred că fotografia aia ne oferă un subiect de conversaţie atât de bogat!

– Uimitor, nu?

Zâmbetul îi dispare.

– Penny e bolnavă. Epilepsie. Situaţia e sub control, dar fetiţa creşte repede şi medicamentele trebuie ajustate des. E greu să găseşti dozajul perfect.

– Îmi pare rău.

– E în ordine. În mod incredibil, Penny suportă bine situaţia. E un copil plin de resurse. Levi ia o gură de bere, iar apoi se strâmbă. Ca să vezi, am stricat orzul pe gâşte! Apoi, el continuă să povestească: Însă mama ei, Lily, suferă. E de înţeles. Încerc să fiu alături de ea ori de câte ori se înrăutăţeşte situaţia.

Mă uit în gol. Bineînţeles că asta face. E acel gen de om.

- Mă bucur că te au alături de ele.

- Sunt destul de inutil. Nu fac decât să joc UNO cu Penny sau să-i cumpăr un soi de plastilină care are un ingredient toxic în ea...

- Borax.

- Ceea ce o înnebunește pe Lily. Da, Borax. De unde ai știut?

- Am prietene care sunt mame. Se plâng de asta, spun eu, ridicând din umeri. Unde e tatăl ei?

- A murit acum un an și ceva. Levi ezită preț de câteva clipe, iar apoi adaugă: Un accident de alpinism.

Pe moment, nu fac nici o conexiune. Apoi îmi aduc aminte de poza din biroul lui. Levi și bărbatul acela înalt, cu părul negru.

- Erați rude?

- Nu, răspunde el, întunecându-se. Dar ne cunoșteam de-o viață. De la grădiniță. Am făcut pereche până la sfârșitul școlii. Peter Sullivan și Levi Ward. Se pare că nu există multe nume care să înceapă cu T, U sau V.

Îmi așez sticla pe masă și-i studiez expresia. Sullivan. Din nou acel nume! E unul comun, din cauza asta apare atât de des. Și totuși...

- Ca prototipul? murmur eu. Ca Discovery Institute?

Aș vrea ca Levi să se uite la mine. Dar el continuă să privească orașul și spune:

- Nici măcar n-am vrut să fiu inginer. Am vrut să-mi iau diploma în științe veterinare. M-am și înscris, dar Peter m-a convins să merg la un curs opțional de inginerie. Am făcut un proiect împreună, am construit un cortex olfactiv. Un aparat care putea identifica mirosurile. Peter a făcut cea mai mare parte din muncă și a trebuit să mă învețe totul, dar a fost o

experiență extraordinară. Să te gândești că, la un moment dat, un astfel de echipament ar putea fi folosit de pacienți, știi?

– Impresionant!

– Nu dădea rezultate corecte chiar *întotdeauna*, povestește Levi mai departe, iar apoi își mușcă obrazul. La prezentarea finală, în timp ce profesorul nostru examina aparatul, cortexul a anunțat că simțea miros de fecale, mărturisește el, iar eu izbucnesc în râs. Poate că avea nevoie de câteva ajustări. Însă din pricina lui Peter m-am îndrăgostit de interfețele creier-computer. El a fost cel mai bun inginer pe care l-am cunoscut vreodată, unul de-a dreptul genial! După ce a căzut, am văzut cum i s-a spart craniul în două, murmură el, strângând pe urmă din buze. Eu eram la trei metri distanță, ajunseserăm la jumătatea cățărării. N-am auzit niciodată un zgomot asemănător. N-am știut cum să-i spun lui Lily. Iar Penny nu mai voia să iasă din cameră...

Vorbește atât de încet, pe un ton atât de dureros de neutru, încât sunt șocată să constat că am obrajii umezi. Vreau să mă întind spre Levi, simt *nevoia* s-o fac. Dar sunt blocată în mintea mea, paralizată, făcând în sfârșit conexiuni, înțelegând lucruri.

– Au redenumit institutul după el. Peter a fost cel care a avut ideea prototipului. Înainte să moară.

Iată de ce lucrează Levi la proiectul ăsta! Acum înțeleg de ce trebuia să fie el cel care-l conduce. Și de ce ne-am luptat atât de mult pentru BLINK.

Levi. *O, Levi!*

El privește în continuare în gol și-și ține mâna încleștată convulsiv pe sticla de bere.

– O să construiesc căștile astea. Așa cum și le-a imaginat Peter. Și o să poarte numele lui. Iar Penny o să știe că tatăl ei a fost inventatorul lor și...

Se oprește. Ca și cum, dacă ar continua, vocea i s-ar frânge.

Dintr-odată, nu-mi mai e frică. Știu ce să fac, sau cel puțin ce *vreau* să fac. Mă ridic de pe scaun, îi iau lui Levi berea din mână și o așez, cu un clinchet, pe balustrada metalică. Apoi mă așez în poala lui, cu picioarele de-o parte și de alta a taliei lui și cu brațele în jurul gâtului. Aștept să mă cuprindă de mijloc. El mă privește, iar ochii îi strălucesc în penumbră. Apoi spun:

– O să construim căștile. Împreună, adaug, zâmbindu-i cu îndrăzneală și lipindu-mi buzele de gura lui. Peter o să știe. Și Penny. Și Lily. Și o să știi și tu.

Sărutul e ca impactul unui drog, dar al unuia cunoscut. La urma urmei, e singurul lucru la care m-am gândit în ultima zi. Plăcerea vibrează prin mine cu fiecare atingere a limbilor noastre, cu fiecare trecere a mâinii lui peste spatele meu, cu fiecare respirație suavă care-mi mângâie obrazul. Levi mă trage mai aproape și geme, cu buzele lipite de pielea mea, frânturi de fraze care mă înnebunesc încetul cu încetul.

– Ești atât de... La naiba, Bee, spune el în timp ce-mi trec dinții în jos pe gâtul lui. Obișnuiam să visez la tine, murmură în clipa în care degetele mele îi ating părul fin de sub ombilic. O să... o să trebuiască s-o luăm mai încet, sau o să... spune el după ce încep să mă legăn în brațele lui, iar fricțiunea erecției lui de clitorisul meu e deja cea mai bună partidă de sex pe care am avut-o vreodată. Mă scutur, pulsez, sunt pe punctul să explodez de plăcere. Lenjeria intimă mi-e udă leoarcă și vreau să fiu mai aproape. Mai aproape.

Dar hainele rămân pe noi în mod frustrant, înnebunitor, chiar și după ce el mă duce în dormitor, unde se strecoară lumina din bucătărie. Levi mă strânge de șolduri aproape să mi le strivească, iar respirațiile ne sunt șuierătoare. Îmi simt

corpul înfierbântat, aprins, mistuit de un fel de arşiţă aprigă. Levi se uită la mine şi spune:

– Vreau să ţi-o trag!

Mă muşcă de claviculă şi-i place să se joace cu dinţii. Să muşte, să apuce, să sugă. Are ceva devorator, ceva stângaci şi excesiv de nerăbdător, dar asta nu-mi taie cheful. De obicei e atât de calm, de meticulos, dar acum nu poate aştepta. E lacom.

– Mă laşi să ţi-o trag?

Dau din cap în semn că da, îl las să-mi scoată tricoul, pantalonii, să dea totul jos. Iar felul în care se uită la mine ca şi cum ar fi găsit dintr-odată răspunsurile, ca şi cum corpul meu ar fi un fel de experienţă mistică, mă face să mă zvârcolesc, dornică de contact.

– Asta, spune el fără suflare, atingând cu grijă piercingul din sfârc.

– Dacă nu-ţi place, pot...

Îmi face semn să tac şi e în ordine. Sunt bine. Mă simt perfect în timp ce el se uită la sânii mei (care sunt mici) de parcă ar fi ceva minunat, în timp ce îi sărută până când i se umflă buzele, până când trebuie să-l trag de păr, până când sunt atât de udă încât simt cum mi se scurge pe coapsă. Mă simt perfect în timp ce-mi spune lucruri ridicole: că sunt o fată bună, că sunt perfectă, că l-am înnebunit şi că atunci când m-a văzut prima dată, i s-a schimbat chimia creierului.

Mă face să râd în clipa în care ne rostogolim, în care îl împing sub mine, iar el se loveşte cu coatele de peretele dur. Murmură câteva obscenităţi, dar mă aplec din nou să-l sărut şi uită tot.

– Eşti prea mare pentru patul ăsta, îi spun eu printre chicoteli, dezbrăcându-l de cămaşă.

Are muşchii abdominali bine definiţi. Şi pectoralii, la fel. Are grupe de muşchi despre care am crezut că sunt doar nişte mituri.

– Patul tău e prea mic pentru mine. Data viitoare facem asta în patul meu, spune el ridicându-şi pelvisul şi lăsându-mă să-i deschei fermoarul.

Sunetul umple încăperea şi n-ar trebui să fie atât de erotic, dar sunt dezbrăcată şi stau peste el, cu lungimea lui frecându-se de centrul meu şi nu e nici o îndoială despre cât de delicios, de furios, de nerăbdător de mare e.

– A trecut ceva vreme, spune el.

Clipesc şi-l privesc cu respiraţia tăiată, ameţită.

– Da, şi pentru mine.

Nu mă pot abţine. Ating vârful umed al erecţiei lui, doar o atingere delicată a degetelor. Geme, îşi muşcă limba. Pelvisul îi zvâcneşte. E aproape ca şi cum aş călări un armăsar. Un taur.

– Avem nevoie de prezervativ? mă întreabă, iar eu dau din cap şi mimez din buze cuvântul „pilule", nerăbdătoare să continui. S-ar putea să se termine foarte repede, icneşte el, apucându-mi coapsele în timp ce-l poziţionez la intrarea mea. Dar o să mă revanşez. Cu gura sau cu degetele, dacă... Bee, Bee!

Nu ştiu la ce mă aşteptam în privinţa faptului de a-l avea pe Levi în mine. Probabil că, la fel cum a fost cu Tim, la ceva vag plăcut. În cel mai bun caz, sexul mă făcea să mă simt aproape de el. În cel mai rău caz, mă plictiseam după câteva minute şi-mi aminteam că se apropia termenul-limită de plată al taxelor. Dar a fi cu Levi nu seamănă nici un pic cu aşa ceva. Sunt în control. Îi împing penisul în mine. Mă chinui centimetru cu centimetru să ajustez, să primesc, dar e decizia mea. Închid ochii şi-mi simt faţa schimonosindu-mi-se, pe jumătate de plăcere, pe jumătate de durere. Are nevoie de mai mult. Amândoi

avem nevoie de mai mult și mă apăs ca să intre mai adânc, cu pulpele și mâinile tremurându-mi în timp ce mă chinui să mă umplu de el...

Nu pot s-o fac.

Nu e loc. Încerc din nou, legănându-mi șoldurile ca să cuprind mai mult din el. Pielea îmi e acoperită de sudoare. Senzația că sunt plină e tot mai intensă, se transformă în durere, dar continui, mă forțez să...

– Mai încet, îmi ordonă Levi, cu puțin mai mult decât un mârâit.

Mă apucă de șolduri, ca să mă opresc.

Deschid ochii. Dau din cap.

– Trebuie să...

– Trebuie să te oprești puțin, spune el pe un ton ferm, care nu lasă loc de replică.

Tremurăm amândoi, icnind, transpirați, lipiți unul de celălalt, dar mă opresc pentru o clipă, iar el dă din cap, agitat, mulțumit.

– Bravo, fetiță!

Se uită la mine ca și cum n-ar ști unde să-și ațintească privirea. Apoi găsește locul în care suntem uniți și începe să mă atingă acolo, încet, mângâieri umede ale degetului mare pe clitorisul meu, ceea ce mă înmoaie și mă ajută să-l primesc cu totul. În clipa în care iese, oasele șoldurilor lui apasă pe părțile de jos ale pulpelor mele. Îmi simt canalul încleștându-se și strângându-l, iar geamătul lui îmi spune că simte la fel. E complet în mine și mă prăbușesc peste el.

– Levi, mă bâlbâi eu în gura lui. Ești *foarte* mare!

Ceva vibrează între noi. Nu e nimic de ordin fizic, e un sentiment. Îmi rezonează în corp și în creier.

– O să te obişnuieşti cu mine, îmi icneşte el lângă tâmplă, dându-mi părul la o parte de pe frunte cu mâini tremurânde.

Apoi sunt atât de plină, încât nu mai pot sta nemişcată. Îmi mişc pelvisul ca să testez, să văd ce mă doare (foarte puţin) şi ce e plăcut (foarte mult). Învăţ ce vreau. Care unghi. Care ritm. În schimb, las mâna lui Levi să mi se plimbe pe trup oriunde îşi doreşte, şi-şi doreşte peste tot. Se aud sunete ude, murdare, ruşinoase, dar nu-mi pasă, sunt prea ocupată să apuc tăblia patului şi să mă frec cu locul din mine care... da. Da. E imens, mă întinde până la limită şi puţin peste ea. Mă echilibrez proptindu-mă de pieptul lui. Inima îi bate ca o tobă sub palma mea şi mă mişc în sus şi-n jos. O presiune delicioasă. Plăcerea îmi pulsează profund în pântec.

– Aşa? întreb.

Nu răspunde. Sau răspunde, dar în şoaptă, rostind câteva cuvinte incoerente, cum ar fi:

– Te rog..., stai..., nu te mişca..., eşti atât de strâmtă..., o să... o, la naiba...!

E şi mai rău când mă încleştez în jurul lui intenţionat, numai ca să văd unde pot ajunge. Nu mai e loc în mine. Nici un pic, iar vederea mi se înceţoşează. Îmi creşte pulsul. Creierul mi se goleşte, plămânii rămân fără aer şi termin ca o avalanşă, într-un un val de plăcere orbitoare, în timp ce corpul meu se contractă ritmic. Îmi scâncesc orgasmul în pielea claviculei lui.

În momentul în care pot să gândesc din nou, descopăr că Levi e lungit peste mine, gâfâind, cu buzele lipite de gâtul meu şi cu degetele încleştate pe coapsele mele. Bâiguie ceva, geme, îşi freacă penisul cu disperare de stomacul meu, dar l-a scos. Sunt dureros de goală, încleştându-mă fără obiect.

– Ai...? întreb eu cu voce răguşită.

– Mă chinui să fac asta să dureze, geme el. Nu vreau să se termine.

Încerc să-l ghidez din nou în mine, dar îmi ţintuieşte încheieturile deasupra capului şi mă sărută prelung, profund, fără control, înghiţind scâncetele mele slabe. Apoi alunecă înapoi înăuntru. În poziţia asta, intră mai bine şi mai mult în mine. Mai tare. În alte unghiuri. Mă acoperă pe de-a-ntregul şi îl las să facă ce m-a lăsat şi *el* să fac: să-şi găsească plăcerea în corpul meu. Mişcările îi sunt întâi superficiale, apoi încete, apoi profunde. Apoi se transformă în două mişcări lungi, care creează o fricţiune delicioasă peste toate terminaţiile mele nervoase. Îmi place mult să-i simt greutatea corpului. Iubesc gemetele lui guturale. Iubesc verdele absent, copleşit, al ochilor lui. Sunt atât de aproape! Atât de aproape din nou!

E bine. Lui îi place. Şi mie. Aşa.

– Bee, bâiguie el, lipit de obrazul meu, Bee, eşti tot ce am...

Mâna îmi coboară pe spatele lui alunecos de sudoare şi îl ţin laolaltă în timp ce se dezintegrează în milioane de bucăţele.

18
NUCLEII RAPHE: FERICIREA

- Uimitor!

Vocea lui Guy tremură ușor, admirația lui având o tentă de teamă. Parcă se cheamă venerație? Dar nu contează decât faptul că înlătură barajele, astfel încât toți ceilalți pot să vorbească.

- Incredibil!

- Avem un prototip funcțional!

- Nu-mi vine să cred că soluția era atât de simplă!

- Practic, BLINK e rezolvat!

- O modalitate atât de elegantă de...

- *Al naibii* de minunat! proclamă Rocio pe tonul cel mai strident posibil.

Toată lumea se uită la ea și ăsta e momentul în care șoaptele impresionate devin chicoteli precum cele de la o petrecere a vreunei frății studențești. Aplauze, îmbrățișări, urale răzlețe. Mă miră faptul că nu apare un butoi de bere ca prin minune.

În colțul opus al încăperii, Levi se sprijină de o bancă, îmbrăcat cu tricoul de aseară. De dimineață i-am oferit neglijeul meu elastic, cu model prespălat, dar el n-a făcut altceva decât să se uite lung la mine. Nerecunoscătorul! Observă că

mă zgâiesc la el și ne abatem amândoi privirile, temându-ne să nu fim prinși. Apoi ochii ni se întâlnesc din nou. De data asta, ne zâmbim.

– Ar trebui să sărbătorim! strigă cineva.

Eu și Levi ignorăm acel strigăt și ne zâmbim în continuare.

Prima dată când am făcut sex cu Tim, am fost îngrozită la gândul că lui nu i-a plăcut. Au trecut două zile până să mă sune, răstimp pe care mi l-am petrecut întrebându-mă dacă eram cumva catastrofală în pat, în loc să mă concentrez pe cât de catastrofal era *el*. Atunci când ne-am certat și am rupt logodna, el m-a acuzat că l-am împins să se culce cu alte femei fiindcă eram „ca lemnul" în pat (după ce a plecat, a trebuit să caut pe Google ca să pricep ce înseamnă asta). După ce m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că relația noastră a fost marcată de faptul că Tim m-a făcut să am o părere oribilă despre mine. Ce poetic!

Poate că în ultimii ani am învățat să dau mult mai puține cepe degerate pe ceea ce cred tipii despre mine, iar ăsta e motivul din care am petrecut zero (0) secunde din ultimele douăzeci și patru de ore întrebându-mă dacă nu cumva Levi consideră că sunt catastrofală în pat. Dar poate că nu e ăsta singurul motiv. Poate că atitudinea mea relaxată are legătură cu felul în care Levi s-a uitat la mine azi-dimineață, când m-am trezit culcată pe pieptul lui, în patul meu dublu, pe care el l-a acuzat că ar fi „un instrument de tortură, reutilizat ca obiect de mobilier". Poate că are legătură cu conversația liniștită, sfioasă, pe care am avut-o despre faptul că folosesc anticoncepționale și despre faptul că amândoi am trăit ca niște călugări suficient de mult timp ca să fim siguri că suntem sănătoși. Poate că are legătură cu expresia înspăimântată pe care a avut-o el în clipa în care a văzut că beam lapte de soia neîndulcit, direct din cutia de

carton. Poate că are legătură cu ocheadele scurte, furișe, pe care mi le-a aruncat toată ziua.

N-am vorbit prea mult. Sau da, am vorbit mult, dar despre circuite, despre stimularea de înaltă frecvență și despre zonele Brodmann. Chestiile obișnuite.

Însă ziua asta nu e una obișnuită.

- Se pare că ți-a ieșit! spune Boris, venind lângă mine.

Cu un aer ușor dezaprobator, se uită la inginerii lui, care în momentul ăsta își trag unii altora șuturi de felicitare.

- Tot mai avem de optimizat software-ul neuro. Apoi o să testăm modelul pe primul astronaut. Guy s-a oferit voluntar.

Ăsta e un eufemism: Guy a implorat ca el să fie subiectul numărul unu. E plăcut să știi că mai e cineva la fel de interesat de proiect.

- Când o să se întâmple asta? vrea să știe Boris.

- Săptămâna viitoare.

El dă din cap.

- O să programez o prezentare pentru sfârșitul săptămânii viitoare, atunci.

- O prezentare?

- O să-i invit pe șefii mei și pe șefii tăi, iar ei o să-i invite pe cei de la nivelurile superioare.

Îi arunc o privire alarmată.

- E mult prea devreme! Mai sunt câteva săptămâni până la termenul-limită al proiectului și avem multe probleme de rezolvat. Sunt implicați subiecți umani, sunt multe lucruri care ar putea să nu meargă bine.

- Da, răspunde el, aruncându-mi o privire inexpresivă. Dar știi care e miza, mai ales cu MagTech, care vine tare din urmă. Și știi câtă rezistență a întâmpinat proiectul ăsta. Mulți

ochi sunt aţintiţi asupra noastră. Mulţi oameni care ştiu foarte puţine despre ştiinţă, dar au multe interese legate de BLINK.

Ezit. Zece zile sunt prea puţin ca să mă facă să mă simt în apele mele. Pe de altă parte, înţeleg presiunea la care e supus Boris. La urma urmei, el e cel care a obţinut aprobarea pentru demararea proiectului.

– Bine. O să facem tot ce putem, promit eu ridicându-mă de pe bancă. Îi spun lui Levi.

– Stai! mă opreşte Boris. Spune-mi, Bee, care sunt planurile tale după încheierea proiectului?

– Planurile mele?

– Vrei să continui să lucrezi cu Trevor? întreabă el, iar eu strâng din buze pentru ca faţa să-mi rămână impasibilă, dar Boris nu-i prost deloc. Am vorbit cu Trevor de câteva ori. El pare să creadă că noi, aici, facem costume?

– Trevor e, răspund eu, scoţând un oftat, hmmm...!

Boris îmi aruncă o privire compătimitoare.

– Dacă prototipul e un succes, e posibil ca NIH să te promoveze, să-ţi dea, poate, chiar şi propriul laborator. O să ai mai multe opţiuni. Dar dacă n-o să-ţi placă opţiunile astea, te rog să-mi faci o vizită.

Îl privesc cu ochii căscaţi.

– Poftim?!

– Am vrut să pun bazele unei echipe de neurocercetători. Ăsta, spune el arătând spre cască, e unul dintre *nenumăratele* lucruri pe care le putem face. Unitatea noastră neuro e dispersată şi folosită sub capacitatea ei reală. Am nevoie de cineva care să poată conduce echipa asta, mi se confesează el, aruncându-mi un zâmbet obosit. Oricum, mă duc să-i spun lui Levi despre prezentare. Mă dau în vânt după felul în care se strâmbă ori de câte ori îi dau o veste proastă!

Rămân locului ca o idioată, clipind în timp ce privesc în gol. Tocmai mi s-a oferit o slujbă, cumva? La NASA? Să conduc un laborator? Halucinez? Există o scurgere de monoxid de carbon în clădire?

– Ieşi cu noi ca să sărbătorim? întreabă Guy, speriindu-mă.

Dau din cap în semn de refuz. Pare prematur să sărbătorim.

– Dar voi duceţi-vă să vă distraţi!

– Sigur o să ne distrăm, mă asigură Guy, a cărui privire se fixează într-un punct de deasupra capului meu. Şi tu?

Mă întorc. Levi e chiar în spatele meu.

– Altă dată.

– Ai planuri? îl întreb pe Levi după ce-l văd plecat pe Guy.

Mă uit în jur ca să mă asigur că suntem singuri, de parcă i-aş cere reţeta lui secretă de plăcintă cu mere. Sunt ridicolă!

– Aveam de gând să petrec un pic de timp împreună cu pisica mea.

– E seara de stors?

– Se întâmplă ca eu şi Schrödinger să avem interacţiuni care nu includ rectul lui, subliniază Levi. Dar nu-i vorba de Schrödinger, ci de un restaurant vegan, spune el, abătându-şi privirea ca şi cum i-ar fi jenă să întrebe. Am vrut să-l încerc. Am putea...

Râd.

– Nu-i nevoie!

Se uită la mine plin de curiozitate.

– Ce?

– Să mă scoţi la o întâlnire.

Se încruntă.

– Ştiu că nu trebuie.

– Sunt conştientă că asta nu e...

Intenţionez să-i spun că ştiu că nu e ceva de genul ăsta între noi. Că nu e obligat să mă scoată la o întâlnire. Că sexul a fost excelent şi că, deşi mă ustură, mi-e somn şi e foarte posibil să mi se fi epuizat capacitatea de a avea orgasm, aş fi fericită să mai fac sex cu el. Dacă e interesat. Sunt familiarizată cu ideea de prieteni cu beneficii. Amici de sex. Profitoprieteni. Sexamici. Dar apoi îmi aduc aminte de weekendul în care ne-am uitat împreună la *Star Wars* și am băut Sazerac. Prietenia noastră a început înaintea beneficiilor, chiar dacă numai cu câteva ore, şi mi-ar face plăcere să-mi petrec ceva timp stând de *vorb*ă cu el. În plus, probabil că n-are pe nimeni alături de care să încerce restaurantele vegane. Așa sunt și eu în Bethesda. Da, din cauza asta mă invită în oraş.

– De fapt, sună foarte bine. Avem nevoie de rezervare?

El ridică dintr-o sprânceană.

– E un restaurant vegan din Texas. O să ne descurcăm.

Ştiu cum o să decurgă lucrurile: *Levi* o să reuşească să-şi scoată din sistem ceea ce i-a mai rămas din atracţia pe care a simţit-o faţă de mine acum câţiva ani; *eu* o să ajung, în sfârşit, să am parte de niște sex decent: o să avem *amândoi* posibilitatea asta, fără presiunea de a fi într-o relație și fără sentimentul dezastruos de dependenţă care apare întotdeauna când îți permiți să-ți pese prea mult de cineva. Cina din seara asta n-o să fie o întâlnire, ci doar o masă pe care o iau împreună doi prieteni excitați, care întâmplător au aceleași preferințe culinare. Cu toate astea, constat că dau mai multă importanţă aspectului meu decât în mod obişnuit. Aleg un inel subţire pentru nas, din aur roz, piercingul meu preferat, și ruj roşu clasic. Îmi ondulez părul ca să-mi cadă în bucle pe umeri. Sunt gata cu mult înainte de ora la care trebuie să ma ia Levi, aşa că mă duc să aştept pe balcon.

Shmac mi-a răspuns în cele din urmă, cerându-şi scuze pentru faptul că nu s-a conectat în ceea ce el numeşte „cel mai bun, apoi cel mai prost, apoi iarăşi cel mai bun weekend al vieţii mele".

Shmac: *STC se agață. Toată lumea știe că n-ai interese financiare și că susții #AdmiteriCorecteDoctorat din convingere.*

Marie: *Urăsc ceea ce au spus despre faptul că admiterile corecte nu sunt practice.*

Shmac: *Oral.*

Marie: *???*

Shmac: *Total.*

Shmac: *Îmi pare rău. Dictez. Sunt la volan.*

Marie: *LOL!*

Marie: *Unde te duci? Iar drumul tău cu mașina are legătură cu cel mai bun-mai rău-mai bun weekend? Și e legat în vreun fel de Fată?*

Shmac: *O scot în oraș.*

Marie: *djshdsjhdsjhdsjhd*

Marie: *(asta a fost lovirea tastaturii, în caz că softul de citit nu te ajută)*

Shmac: *Așa e, mulțumesc.*

Marie: *Sunt atât de bucuroasă pentru tine, Shmac!*

Shmac: *Și eu! Deși continuă să fie puțin timidă.*

Marie: *Timidă?*

Shmac: *Din motive îndreptățite. Dar cred că nu e pregătită să recunoască față de sine însăși.*

Marie: *Ce să recunoască?*

Shmac: *Că sunt serios interesat de ea. Că vreau să mă implic pe termen lung. Sau, cel puțin, pentru atât timp cât o să mă vrea ea.*

Mă încrunt. Ia stai, fata nu e într-o relaţie? Nu există „termen lung" decât dacă ea divorţează, nu-i aşa? Vreau să întreb, dar n-aş vrea ca Shmac să creadă că-l judec pentru faptul că s-a încurcat cu o femeie măritată. Chiar nu fac asta, mai ales având în vedere că soţul ei pare să fie cineva pe care nu m-ar deranja să-l împing de pe scările Turnului Eiffel. Mă gândesc să-i spun că şi eu ies la cină, nici mai mult, nici mai puţin decât cu Sula de Cămilă, dar aud un sunet discret.

O mică bilă gri cu roşu pluteşte în aer, în jurul containerului de hrană pentru colibri, bătând într-un ritm alert din aripioarele ei drăguţe. Prima pasăre colibri de anul ăsta!

– Hei, frumoaso!

Îşi înfige ciocul subţire într-una dintre găuri şi pleacă înainte să-i pot face o poză. O urmăresc zburând pe deasupra parcării şi observ camionul lui Levi, care tocmai se opreşte.

Alerg în jos pe scări ca şi cum aş avea unsprezece ani şi m-aş duce la parcul acvatic.

– Am fost vizitată de prima pasăre colibri! spun, entuziasmată, urcându-mă în camioneta pe care Levi abia dacă o terminase de parcat. Pasărea avea gâtul roşu! continui eu. N-am făcut o poză, dar sunt teritoriale, aşa că o să se întoarcă. Iar la restaurant o să iau supă de năut cu cocos şi ghimbir. Sora mea spune că nu-i deloc elegant să citeşti online meniurile restaurantelor, dar eu îmi recunosc obsesia pentru mâncare...

Mă opresc, fiindcă văd cum Levi se uită la mine cu gura căscată.

– Am rahat de colibri pe faţă, nu?

Se uită în continuare.

– Ai un şerveţel? întreb, uitându-mă prin maşină. Sau chiar şi o bucată de hârtie...

– Nu. N-ai.

Clatină din cap, rămas fără cuvinte.

– Ce s-a întâmplat?

– Tu..., murmură el, înghițind în sec.

– Eu, ce?

– Rochia. Te-ai îmbrăcat cu rochia!

Mă privesc. O, da, chiar m-am îmbrăcat cu rochia Target.

– Am crezut că ai spus că n-o urăști de-a dreptul.

– N-o urăsc, răspunde el înghițind cu noduri. *Chiar n-o urăsc.*

Mă uit mai bine la el și-mi dau seama cum mă privește. Ceea ce e...

– Of...

Inima începe să-mi bată mai tare în piept.

– Pot să te sărut? întreabă el, și aș putea să mă îndrăgostesc de varianta asta timidă și ezitantă a lui Levi, același bărbat care mi-a ronțăit gâtul ca să mă trezească la trei dimineața și să-mi spună că ar fi murit dacă n-ar fi făcut din nou dragoste cu mine.

L-am lăsat, entuziasmată, tot așa cum îl las să mă sărute acum, până când ajungem să ne giugiulim ca niște adolescenți. Ne sărutăm intens. El îmi susține ceafa, limbile noastre se mângâie, greutatea lui mă afundă în scaun, iar mâna lui foarte pricepută insistă într-un mod delicios și categoric. Vorbesc despre mâna pe care mi-a pus-o pe genunchi, pe sub rochie, care îmi urcă pe picior și-mi cuprinde partea interioară a pulpei. O mângâiere ușoară pe partea din față a chiloților, iar eu scâncesc în gura lui în timp ce el geme. Cred că deja sunt udă. Și cred că el știe asta, fiindcă degetele i-au alunecat pe sub elastic și l-au agățat într-o parte. Icnesc, lipită de gura lui, iar degetul îi alunecă în...

Cineva claxonează la o stradă distanță și ne retragem amândoi. Ups!

– Probabil că ar trebui...

– Da, ar trebui.

Suntem pe aceeaşi lungime de undă. Şi reticenţi, fiindcă ne e greu să ne desprindem unul de altul. Iar atunci când Levi răsuceşte cheia în contact, aceeaşi mână care mânuieşte zilnic şurubelniţe de mare precizie, tremură uşor.

Mă uit pe fereastră.

– Levi!

– Da?

– Voiam doar să-ţi spun că, murmur eu zâmbind, îţi stă foarte bine cu ruj roşu!

Nu e o întâlnire romantică.

Dar dacă ar fi, ceea ce nu e, ar fi cea mai reuşită întâlnire din viaţa mea.

Desigur, fiindcă nu e o întâlnire, comentariul e inutil.

Dar *dacă* ar fi.

Deşi nu e.

Chiar dacă, trebuie să recunosc, aproape că arată ca o întâlnire. Poate că pare astfel datorită faptului că Levi a achitat nota în timp ce eu eram la baie (am protestat scurt, dar, sincer vorbind, o să las orice tip să-mi plătească cina până când diferenţa de salarii dintre femei şi bărbaţi o să dispară). Poate că seara noastră la restaurant pare o întâlnire fiindcă n-au existat deloc pauze în conversaţie, nici măcar pentru un minut, cu excepţia clipelor în care am înclinat politicos din cap în faţa lui Archie, chelnerul Prea Zelos, care a tot venit la masa noastră ca să ne întrebe dacă eram mulţumiţi. Sau poate că de vină e ora pe care am petrecut-o reîncadrând unele dintre amintirile cele mai traumatice de la şcoala doctorală.

– Mi-am prezentat rezultatele la o ședință de laborator, la jumătatea primului an. Iar tu te-ai uitat pe fereastră *în tot acel timp*.

El zâmbește și mestecă fără să se grăbească, iar apoi răspunde, arătând spre frunte:

– Aveai chestia asta în păr...

– O bentiță, probabil. Eram în faza *boho-chic*, explic eu ridicând din umeri. Bine, ai scutire de la medic pentru asta. Dar erau niște rezultate *excelente*.

– Știu, ascultam. Cercetarea ta care a avut drept obiect rețelele a fost foarte elocventă și convingătoare. Doar că..., murmură el punând mâna pe pahar, dar neducându-l la gură, erai foarte drăguță cu bentița aia. Și nu voiam să mă zgâiesc la tine.

Izbucnesc în râs.

– Drăguță?

El ridică dintr-o sprânceană, provocator.

– Unii dintre noi n-au depășit faza *boho-chic*.

– Of... Ce înseamnă *boho-chic*, Levi?

– E un oraș... în Franța?

Râd și mai tare.

– Bine. Haide să vorbim despre altă împrejurare. Ții minte ziua în care prietenul ăla al tău de la microbiologie a venit în laborator? Tipul cu care jucai baseball?

– Dan. Baschet. N-am jucat în viața mea baseball, nici măcar nu știu regulile.

– O grămadă de băieți îmbrăcați în pijamale și care stau de vorbă amical. În orice caz, Dan a venit în laborator ca să te ia la un meci, iar tu i-ai făcut cunoștință cu toată lumea, mai puțin cu mine.

Levi dă din cap. Rupe o bucată de pâine. N-o mănâncă.

– Îmi aduc aminte.

– Putem fi de acord că a fost un gest măgăresc.

– Sau, răspunde el lăsând pâinea pe masă și sprijinindu-se de spătarul scaunului, sau putem fi de acord că, după câteva pahare băute în urmă cu niște seri, i-am mărturisit lui Dan că eram... interesat de o fată pe nume Bee, că „Bee" nu e un nume obișnuit și că Dan era fără doar și poate genul de persoană care să te privească în ochi și să întrebe:

„Nu cumva tu ești tipa despre care bâiguie amicul meu ori de câte ori se îmbată praștie?"

Simt cum îmi sare inima din piept, dar mă stăpânesc.

– Nu poți avea o scuză pentru toate dățile în care te-ai purtat ca un măgar!

Ridică din umeri.

– Pune-mă la încercare.

– Ținuta obligatorie din urmă cu câteva săptămâni.

Levi își acoperă ochii.

– Adică atunci când te-am rugat să te îmbraci decent, deși eu aveam pe mine un tricou cu o gaură la subrațul drept?

– Chiar așa?

– Majoritatea tricourilor mele au găuri la subraț. Statistic vorbind, da.

– Care e scuza?

Oftează.

– În acea dimineață, Boris îmi spusese cum credea că era posibil ca NASA să se folosească de orice metodă ca să scape de NIH. A spus: „Nu m-ar mira să-i facă vânt din cauza părului". Probabil că a fost numai un comentariu de umplutură, dar eu am intrat în panică, explică el ridicându-și mâinile. Pe urmă m-ai acuzat că promovez discriminarea de gen la locul de muncă și m-am simțit ca un răufăcător din filmele

cu James Bond, care se laudă cu dispozitivul lui apocaliptic de distrugere.

– Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus pur și simplu.

Ca să mă răzbun, îi înhaț o bucățică de broccoli din farfurie.

– Conform CV-ului meu, sunt o persoană care are abilități interpersonale și de comunicare excelente, răspunde el.

– Al meu spune că vorbesc fluent portugheza, dar atunci când am încercat să comand mâncare la Coimbra, i-am spus din greșeală chelnerului că era o bombă la toaletă. Bine, ultima: cum rămâne cu data aia când ai refuzat să colaborăm? Te-am auzit vorbind cu Sam. I-ai spus că, din cauza mea, nu voiai să lucrezi la proiect.

– M-ai auzit? se miră el, părând sceptic. Prin ușa de lemn masiv de la biroul lui Sam?

Flutur din gene, arborând un aer angelic.

– Da.

– Te-ai camuflat după ficus și ai tras cu urechea?

– Poate. Ce ai de spus în apărarea ta?

– Ai plecat după ce am spus că nu voiam să mă implic în proiect din cauza ta?

– Da. M-am împleticit spre biroul meu atât de plină de furie, încât aș fi putut ucide un cârd de dragoni.

– Asta e denumirea lor colectivă?

– Ar trebui să fie.

El dă din cap.

– Dacă ai plecat imediat după ce ți-ai auzit numele, n-ai auzit tot ce i-am spus lui Sam. Și e vina ta că ai înțeles greșit.

Mă încrunt.

– Vorbești serios?

– Da. Cu toții avem ceva de învățat de aici.

Ridică bucata de pâine pe care a lăsat-o pe masă mai devreme.

– Şi anume? Nu te camufla după un ficus ca să tragi cu urechea?

– Nu. Dacă tragi cu urechea, n-ar trebui să umbli cu jumătăţi de măsură.

Bagă pâinea în gură şi are îndrăzneala să rânjească.

Schrödinger îşi aminteşte de mine. Poate că mă ţine minte de data trecută, când a dormit pe traheea mea şi mi-a provocat coşmaruri cum că m-aş fi sufocat, iar apoi m-am trezit cu smocuri de blană neagră în gură. În clipa în care intrăm, se prelinge de pe canapea şi începe să se frece de gleznele mele dezgolite, în timp ce Levi depozitează în frigider resturile de mâncare pe care le-am adus de la restaurant.

– Te iubesc, gânguresc eu către motan. Eşti un animal perfect şi magnific şi o să te apăr cu viaţa mea. O să ucid un cârd de dragoni pentru tine!

– Am căutat, spune Levi din prag. E un *stol* de dragoni.

– Fascinant! exclam eu, mângâindu-l sub bărbie pe Schrödinger, care mijeşte din ochi, cuprins de extaz pisicesc. Dar ne place mai mult „cârd“, nu-i aşa? Da, aşa e, adaug, ridicându-mi apoi privirea şi întrebându-l pe Levi: Mi se pare că mi s-a promis nişte stoarcere anală?

El dă din cap în semn de negare.

– Am zis asta doar ca să te atrag aici. Nu trebuie să crezi tot ce ţi se spune.

– Ai auzit, Schrödinger? Tăticul tău foloseşte glandele tale defecte drept momeală.

Levi zâmbeşte.

– De obicei, nu e aşa.

- Poftim?

- Schrödinger e sfios cu majoritatea oamenilor. Se ascunde mult sub canapea. Era foarte agresiv cu...

Felul în care a lăsat fraza neterminată mă face să mor de curiozitate.

- Cu...?

Levi ridică din umeri şi-şi mută privirea.

- Timp de doi ani, am locuit împreună cu o prietenă.

- O, fac eu, în timp ce Schrödinger se lasă pe-o parte şi dă drumul unei cascade de torsături. Cu Lily?

- Asta a fost înainte de ea.

Cred că pot să nu mă mai mint pe mine şi să n-o mai mint nici pe broscuţa de porţelan care trece drept creierul meu: trebuie să admit pur şi simplu că Levi e combinaţia perfectă de Tip Sexy, Tip Frumos şi Tip Drăguţ. Ştiţi cum e atunci când eşti îndrăgostită de un tip vreme de ani de zile, iar el comite ceva oribil, ca, spre exemplu, să uite să ude ghiveciul tău în formă de unicorn în care creşte chia, sau să se culce cu cea mai bună prietenă a ta, ceea ce te face să încetezi să-l mai vezi prin lentile roz? Toate defectele devin brusc vizibile, ca şi cum ţi-ai fi pus o pereche de ochelari 3D, care evidenţiază urâţenia interioară. Ei bine, acum, că am scăpat de ochelarii pentru detectat nesimţiţi, pot să recunosc faptul că Levi e, fără doar şi poate, un burlac râvnit. Într-o bună zi, o să facă dintr-o fată norocoasă o fată şi mai norocoasă. Şi n-am nici o idee de ce faptul că a avut o prietenă cu care a locuit îmi dă un fior rece în stomac. Suntem amici de sex de mai puţin de douăzeci şi patru de ore, pentru numele Domnului! Nu e treaba mea, iar ultimul lucru pe care mi-l doresc e o altă relaţie sortită unui final dureros şi devastator (adică, orice relaţie romantică).

– Lui Schrödinger nu i-a plăcut de ea?

Motanul îmi roade, afectuos, degetul mare.

– Ca să fiu sincer, ei îi plăceau câinii.

– Când a fost asta? întreb eu, indiscretă precum o muscă pe perete.

– În timpul școlii doctorale. Înainte...

Nu termină propoziția, dar privirea îi poposește pentru o clipă asupra mea și mă întreb dacă asta înseamnă „înainte de tine".

Annie formulase teorie amuzantă: cu toții avem un An Zero, în jurul căruia se învârte calendarul vieții noastre. La un moment dat, întâlnești pe cineva care devine atât de important și care te face să te maturizezi într-o asemenea măsură, încât zece, douăzeci, șaizeci de ani mai târziu, privești înapoi dându-ți seama că-ți poți împărți existența în două. Înainte de apariția acelei persoane (ÎAAP) și Era Actuală. Propriul tău calendar gregorian.

Obișnuiam să cred că Tim a fost Era mea Actuală, dar nu mai cred asta. De fapt, *nu vreau* ca o altă ființă capricioasă, care-și schimbă blana, să reprezinte Era mea Actuală. Știți ce ar funcționa foarte bine drept punct de răscruce al unei vieți? Faptul de a căpăta propriul tău laborator NIH, chestie care, sunt entuziasmată să raportez, pare mai posibilă decât a fost vreodată. Aproape că vreau să-i scriu un mesaj lui Annie, ca s-o întreb dacă și un loc de muncă nou poate fi Anul Zero, dar încă n-am ajuns în punctul ăla. Totuși, e plăcut să știu că aș putea. Că ușa dintre noi două e întredeschisă.

Levi n-a fost pe punctul de a spune „înainte de tine", findcă eu nu sunt Era lui Actuală. Nu-mi doresc să fiu. Dar sunt sigură că o s-o întâlnească în curând. O fată de un metru optzeci, probabil, care știe cum să construiască de la

zero un cuptor cu microunde și care are grația remarcabilă a lui Simone Biles. O fată care o să dea naștere unor copii neînfricați, atletici, cu niște creiere înfricoșător de inteligente, o fată care o să facă sex cu Levi în fiecare noapte, chiar și înaintea termenelor-limită ale proiectelor, chiar și atunci când socrii o să doarmă în camera alăturată. În lunile de primăvară, păsările colibri o să se adune în curțile lor, iar Levi o să le studieze de pe prispa lui închisă cu paravane de plasă și o să fie impecabil de fericit, exact așa cum eu o să fiu fericită cu laboratorul meu, cu cercetarea mea, cu studentele și cu asistentele mele. (Da, o să fie femei cu toatele, nu-mi pasă dacă vi se pare incorect.)

Dar mă bucur să știu că lui Levi i-a plăcut de mine. Mă bucur că am parte de sex excelent pentru prima oară în viața mea. Mă bucur că facem chestia asta cu amorul fără toate neplăcerile care vin din implicarea reală într-o relație. Mă bucur că fiecare dintre noi face parte, pentru o vreme, din perioada care precede momentul de cotitură al celuilalt. Sunt bucuroasă că sunt aici, împreună cu el. S-ar putea să fiu chiar *fericită.*

– Cred că ești cel mai bun, spun eu, ciufulind blana din jurul urechilor lui Schrödinger, iar apoi îi spun lui Levi: E foarte mic!

– E cel mai mărunțel motan care s-a văzut!

Mă uit la intradosul perfect al labelor lui și zâmbesc.

– Întotdeauna mi-au plăcut cei mai sfrijiți. Motăjiți?

– Mă miră că cineva căruia îi plac pisicile atât de mult cum îți plac ție nu...

– ...are una?

– Cinci, voiam să spun.

Chicotesc.

- O am pe Félicette.

- Mă gândeam mai mult la pisici reale.

Îi arunc o privire.

- Aş vrea să-mi dedic viaţa personificând arhetipul cultural al stăpânei de pisici bătrâne şi nebune. Dar asta e o idee proastă.

- De ce?

- Fiindcă, murmur eu privindu-l cu o dragoste fără limite pe Schrödinger, care toarce lipit de mâna mea, n-aş putea suporta!

- Ce n-ai putea suporta?

- Moartea lor.

Levi îmi aruncă o privire mirată.

- Asta nu survine decât după ani de zile. Zeci de ani, câteodată. Şi se întâmplă multe lucruri între început şi sfârşit.

- Dar sfârşitul vine. În mod inevitabil. Toate relaţiile între fiinţele vii se termină undeva, cumva. Aşa stau lucrurile. Unul dintre cei doi moare, sau se îndepărtează din pricina altor nevoi biologice. Sentimentele sunt, prin natura lor, trecătoare. Sunt stări temporare, determinate de schimbări neurofiziologice care nu sunt menite să dureze mult timp. Sistemul nervos trebuie să se întoarcă la homeostază. Toate relaţiile asociate cu evenimente de ordin afectiv sunt sortite pieirii.

Levi nu pare convins.

- *Toate* relaţiile?

- Da. Asta spune ştiinţa.

El dă din cap, dar apoi spune:

- Cum rămâne cu şoarecii de prerie?

- Ce-i cu ei?

- Se împerechează pe viaţă, nu-i aşa?

Ochii îi lucesc în timp ce mă observă cu atenție, ca și cum ar studia un fenomen biologic fascinant. S-ar putea să nu mai discutăm despre suferința provocată de moartea unui peștișor auriu, pe care apoi ești obligat să-l arunci în toaletă și să tragi apa.

– Păi, șoarecii de câmp pot fi excepția, fiindcă receptorii de oxitocină și de vasopresină sunt împrăștiați prin tot sistemul lor de recompense.

– Nu e asta dovada biologică a faptului că relațiile și sentimentele pot să dureze mult timp?

– Deloc. Deci, ai două rozătoare drăguțe, care rămân împreună. Uimitor! Dar într-o noapte soțul-șoarece traversează autostrada ca să vizioneze *Ratatouille* la cinematograful local și o sfârșește strivit de un Ford Mustang deținut de un dobitoc care se duce cu mașina să se vadă cu o elevă de liceu cu care o înșală pe nevastă-sa. Indiciu: soție-șoarece îndoliată. E nasol, dar e așa cum ți-am spus: într-un fel sau altul, se termină.

– Dar ceea ce se întâmplă între momentul de început și cel de final nu face ca relația să merite?

„Ai fost abandonat vreodată?" mi-ar plăcea să-l întreb. „Ai pierdut vreodată totul? Cunoști senzația? Fiindcă nu pari să știi cum e."

Dar nu vreau să fiu crudă. Nu sunt crudă. Vreau doar să mă protejez, iar dacă Levi nu vrea să facă același lucru, asta înseamnă că el e... mai puternic decât mine.

– Poate, răspund eu fără convingere, privind cum Schrödinger se strecoară cu grație în locul în care Levi stă în picioare. Deci, care e planul pentru seara asta?

– Ce vrei să faci?

Ridic din umeri.

– Nu știu. *Tu* ce vrei să faci?

Îmi zâmbeşte şăgalnic.

– M-am gândit că am putea merge să alergăm.

M-am aşteptat să fie rezervat atunci când vine vorba de sex.

Nu că m-aş fi gândit prea mult la asta, dar dacă cineva mi-ar fi ţinut un pistol la tâmplă şi m-ar fi obligat să ghicesc, probabil că aş fi spus:

„Pun pariu că Levi Ward e liniştit în pat. Plictisitor. Fiindcă e o persoană atât de reţinută în afara patului. Poate câteva gemete groase. Câteva cuvinte spuse pe ton de poruncă. *Mai repede! Mai încet! De fapt, unghiul ăsta e mai bun!*"

M-aş fi înşelat. Fiindcă nu e deloc reţinut în felul în care îşi ia plăcerea din corpul meu. Deloc.

Nu pot să-mi dau seama cum de am ajuns culcată pe burtă, în mijlocul patului lui, încercând să respir regulat în timp ce el urmăreşte cu degetul liniile micului meu tatuaj pe de şira spinării.

– Marea Britanie, spune el cu o voce răguşită. Pe ăsta nu-l ştiu. Sau pe următorul. Dar iată Italia, Japonia.

– Italia e... ăăă... o cizmă. Nu-i greu de ghicit!

Îmi împing fruntea în pernă, muşcându-mă de buza de jos. Ar fi mai uşor dacă n-ar fi în mine. Dacă n-ar fi împins într-o parte chiloţeii verzi – cei pe care i-am cumpărat ca să sărbătoresc proiectul BLINK, cei a căror achiziţionare am regretat-o din secunda în care am aflat că Levi urma să fie colider alături de mine, cei pe care nu credeam că aveam să-i folosesc prea curând, cei la care Levi s-a uitat fără să scoată un cuvânt, vreme de un minut întreg – şi n-ar fi intrat în mine cu totul.

– Contururile sunt drăguţe!

Se lasă în jos ca să-mi sărute rotunjimea umerilor. Asta îi face penisul să se mişte în mine şi gemem amândoi. E jenant felul în care mi se arcuieşte spatele, felul în care fundul mi se împinge în abdomenul lui ca şi cum corpul meu nu mi-ar mai aparţine.

– S-ar putea să fii prea îngustă din poziţia asta. S-ar putea să fie prea bine.

Sexul nu e aşa. Eu nu sunt aşa. Nu sunt genul de femeie care are orgasm uşor, incontrolabil sau zgomotos. Nu sunt genul care are orgasm foarte des. Dar există un loc în interiorul meu pe care el îl atinge. L-a atins şi aseară, dar acum, în poziţia asta, sau poate numai din cauză că se mişcă mai lent... nu ştiu care e motivul, dar e chiar mai bine.

Se împinge în mine de câteva ori, superficial, de încercare, iar eu simt nevoia să strâng aşternuturile în pumn, fiindcă îmi tremură mâinile.

– Sunt... Trebuie să mă opresc, să mă reculeg, să-mi dreg vocea. Să mă contract, să mă relaxez. Sunt casele mele, reuşesc să spun în cele din urmă. Locurile în care am trăit.

– Frumos, murmură Levi sărutându-mă pe umăr. Atât de al naibii de frumos, repetă el aproape pentru sine, ca şi cum n-ar mai fi vorba despre tatuajele mele.

Apoi salteaua se mişcă, aud un geamăt frustrat şi dintr-odată mi-e frig. Nu mă mai atinge. S-a retras. A ieşit.

– Unde eşti...?

Încerc să mă întorc, dar el îşi răsfiră degetele între omoplaţii mei şi mă ţintuieşte pe saltea cu o apăsare blândă.

– Încercam doar să-mi trag răsuflarea.

Are vocea încordată, plină de amuzament autoironic. Nu-i văd zâmbetul, dar mi-l imaginez: discret, cald, frumos. Inspir profund, răscolitor, încercând să mă relaxez între aşternuturi. Îi

simt privirea plimbându-se pe trupul meu. Degetele îi coboară pe spate, apoi începe să mă mişte abia sesizabil, înclinându-mi şoldurile într-un unghi diferit.

Îşi drege vocea.

– Cu toţi acei ani în urmă, iar apoi mai târziu, au fost multe lucruri pe care mi-am imaginat că ţi le-aş fi făcut, dar întotdeauna mă întorceam la...

Lasă fraza neterminată. Preţ de câteva clipe, aud foarte puţin din ce spune, dar e în ordine. Mă relaxez după tremurăturile care m-au apucat din pricină că el m-a transformat într-o disperată excitată. E plăcut să am un repaus în care să mă calmez. Ar fi frumos să-mi păstrez puţină demnitate în patul ăsta.

Palmele i se mişcă între picioarele mele şi le depărtează. Chiloţii îmi sunt traşi într-o parte. Icnesc, simţind aer rece pe centrul meu, iar acum sunt atât de deschisă, de expusă, încât e aproape obscen.

– Arăţi..., spune el cu glas scăzut, după care aproape că explodează într-o înjurătură: La naiba!

Sunt la o fracţiune de secundă de a-l întreba ce e în neregulă cu mine, când îl simt ridicându-mi şoldurile mai sus.

– Levi?

Limba, buzele, nasul i se lipesc de mine pe la spate şi inspir brusc.

La început e atent, linge delicat, frecându-mi clitorisul şi presându-mi deschiderea; apoi sunt săruturi adânci, care explorează.

– O, la naiba! gem eu.

Singurul lui răspuns e un mârâit scăzut, satisfăcut, lipit de pliurile mele şi nu ştiu dacă din cauza vibraţiilor, a felului entuziast în care se manifestă sau a faptului că mă ţine larg

deschisă, ca şi cum aş fi un ospăţ numai pentru el, dar pântecul mi se tensionează şi picioarele îmi tremură, iar sunetele imploratoare pe care le scot nu primesc nici un răspuns. N-are cum să dureze mult, nu în felul ăsta. Îi ia mai puţin de un minut ca să mă împingă la limită.

Ăsta nu e corpul meu. Sau poate că e, dar Levi îl stăpâneşte, iar pe mine nu mă deranjează. Plăcerea pune stăpânire, se izbeşte de mine ca un val. Înainte ca măcar să se retragă, îl simt cum mă aranjează din nou, presându-mi pântecul de saltea până când ajung să fiu cu totul la cheremul lui.

Degetele îi sunt pe mine, deschizându-mă. Apoi o întindere, o arsură de o fracţiune de secundă şi se împinge adânc în mine. A fost acolo şi mai devreme şi a fost minunat, dar acum sunt mai udă şi fricţiunea e chiar mai delicioasă. Îmi simt contracţiile rapide, strânse, pulsatorii, în jurul lungimii lui.

E atât de incredibil de bine!

– La naiba, geme Levi în timp ce încearcă o împingere profundă, nesigură, ai în continuare orgasm, nu-i aşa?

Da. Nu. Nu ştiu. Îmi răsucesc gâtul şi mă întorc. Se uită la mine. La pielea mea înroşită, la carnea mea care tremură. N-o să se oprească prea curând, ştiu asta. O să am încă un orgasm dezastruos de repede, sau poate că n-o să mă mai opresc niciodată, iar el o să se uite la mine secundă de secundă. Imobilizându-mă, sprijinită pe braţele lui tremurânde şi uriaşe, în timp ce mă priveşte lacom, vrăjit.

– Eşti un fel de fantezie. Construită pentru asta, pentru mine. La naiba, Bee!

Înteţeşte ritmul. Inegal şi întrerupt, dar crescător.

Şi nu pot suporta.

– Nu poţi..., gem eu.

Se opreşte imediat.

– Nu, mă vaiet eu, nu poţi să te opreşti acum!

– Ai spus...?

– Doar nu te uita la mine, te rog!

În cele din urmă, pare să înţeleagă.

– Şştt!

Se apleacă şi-mi dă un sărut pe obraz. Pare imposibil, dar devine chiar mai bine. Şi-a dat seama cum e interiorul meu. Cum să-şi încline împingerile. Sunt mai superficiale, mai hotărâte, iar eu...

Bâigui tot felul de lucruri:

– La naiba! Mai mult! Te rog, te rog, mai tare!

Cumva, Levi ştie ce vreau să spun. Mă înţelege, se apleacă şi-şi trece limba peste pielea gâtului meu, mă muşcă de umăr şi, lipit de ceafa mea, îşi geme plăcerea.

– Nu înţeleg cum de nu mi-a venit încă, şopteşte el cu glas gutural, lipit de urechea mea.

„Nici eu", mă gândesc.

Îi rostesc numele înăbuşit în pernă şi mă abandonez.

19
AMIGDALA BAZOLATERALĂ: ARAHNOFOBIA

Aş vrea să retrag tot ce am spus până acum.

Ei bine, nu chiar totul. Doar partea în care îi tot dădeam înainte cu:

„O să-mi dedic întreaga viaţă neuroştiinţei şi o să abandonez toate plăcerile trupeşti, cu singura excepţie a Nutellei vegane." Aş vrea să retrag acea parte: îmi convine să am un prieten/coleg de muncă/ce-o fi el, cu beneficii. În mod delicios, fantastic, magic. Nu mă deranjează. Sunt calmată. Îmblânzită. Fericită. În apele mele. Concentrată. Înfloritoare. Presupun că traversez cele mai reuşite săptămâni ale vieţii mele adulte, inclusiv cea pe care am petrecut-o în calitate de consilier la campusul Donuts & Art, unde îndatoririle mele includeau îndoparea cu glazură şi supravegherea unor copii de zece ani în timp ce susţineau că picturile lui Cézanne erau „drăguţe, dar foarte portocalii". Poate că e din cauza sexului care-mi suceşte minţile. Ba nu, sunt sigură de asta. Dar, serios vorbind, e mai mult decât atât.

Să ne gândim la BLINK, de exemplu: prezentarea e programată pentru vinerea următoare. Oare m-aş simţi puţin mai

relaxată dacă aş mai avea patru săptămâni înainte ca Boris să târască jumătate din Congres în faţa mea? Bineînţeles că da. Am o fire compulsivă şi-mi place să fiu pregătită la perfecţie. Dar fiecare test pe care l-am făcut de când am găsit soluţia a avut rezultate excelente. Trecem într-un stadiu care seamănă mai puţin cu „muncă de fundamentare epuizantă, fără recompense" şi mai mult cu „progrese ştiinţifice revoluţionare". Iar cea mai mare parte a responsabilităţii e a mea. Fiecare cască trebuie adaptată pentru astronautul care urmează s-o poarte, bazată fiind pe cartografierea creierului lui. E vorba de reglaje fine şi-mi place la nebunie fiecare clipă a unei astfel de munci. Tuturor le place: e un imbold moral semnificativ să vezi că obţii rezultate în privinţa a ceva la care ai muncit neobosit, iar inginerii au început să vină la serviciu mai devreme şi să plece mai târziu, forfotind în permanenţă în jurul meu şi al lui Levi. Ne pun o sumedenie de întrebări şi...

Bineînţeles că eu şi Levi am ţinut secretă idila care s-a înfiripat între noi. N-are nici un rost să le spunem inginerilor. Sau lui Rocio. Sau lui Guy, care în cea mai mare parte a timpului alternează între întrebări legate de soţul meu inexistent şi obiceiul de a-l invita pe Levi în oraş.

Miercuri e: „Jucăm baschet diseară?"

Joi: „Mergem la o bere?"

Vineri: „Ce se întâmplă în weekend-ul ăsta?"

M-aş simţi vinovată din cauza răspunsului standard al lui Levi, („Îmi pare rău, amice, sunt aglomerat!") dar legătura dintre noi doi e numai temporară. E vorba despre una dintre situaţiile de tipul: o fată, pe care n-o interesează deloc relaţiile, întâlneşte un tip care o plăcea cu ani în urmă, iar acum ei doi se apucă să danseze mambo la orizontală, fără obligaţii. În câteva săptămâni eu o să fiu acasă, iar Guy o să-l aibă pe Levi

numai pentru el. Până atunci, ne petrecem cât mai mult timp împreună, precum cămilele. Şi facem sex. V-am spus despre sex? Probabil că sunt în urmă cu somnul cam douăzeci şi patru de ore, dar, nu ştiu cum, nu sunt obosită. S-ar putea ca trupul meu să se metamorfozeze într-o bioarmă sofisticată, capabilă să transforme orgasmele în odihnă.

– Ar trebui să te muţi cu mine, îmi spune Levi vineri dimineaţa.

Clipesc des, cu ochii înceţoşaţi, pe deasupra cafelei pe care mi-a turnat-o, în timp ce creierul se luptă să-i descifreze cuvintele.

– Ce vrei să spui?

– Adu-ţi lucrurile aici, spune el, care tocmai s-a întors acasă de la alergat şi arată transpirat, obosit şi tulburător de chipeş. Împachetează-ţi nişte lucruri. În felul ăsta, n-o să mai trebuiască să tot vii şi să pleci ca să-ţi schimbi hainele. Oricum apartamentul în care locuieşti acum nu e al tău, de fapt.

Îl studiez pe deasupra cănii. Poate că a făcut insolaţie.

– Nu mă pot muta la tine. Sunt destul de sigură că există nişte clauze despre asta în contractul sexamicilor.

– De ce?

– Păi, pur şi simplu. Dacă vrei să...

„...te uiţi la filme porno?" – probabil că n-ar face asta, eu sunt spectacolul lui pornografic. „Să aduci acasă alte fete? – nu-l văd făcând nici asta. „Să te bucuri de bârlogul tău de burlac?" – e o casă mare. „Să te plimbi prin casă dezbrăcat?" – deja face asta. Nu-mi vine să cred că fac sex cu cineva care are muşchii abdominali atât de lucraţi.

– Vorbesc serios, continuă el. Patul meu e mai bun. Pisica mea e mai bună. Păsările mele colibri sunt mai bune.

– Minciuni! Nu e nici o pasăre colibri în grădina ta.

– Apar atunci când nu eşti prin preajmă. Ca să le vezi, ar trebui să te muţi aici.

– Rocio ar putea observa.

Levi tace, aşteptând să dezvolt subiectul. Văzând că n-o fac, întreabă:

– Şi?

– Apoi ar observa şi Kaylee. Şi le-ar putea spune celorlalţi. Dacă aş fi aflat că Sam îl înşela pe doctorul Mosley, aş fi bătut toba pe tema asta, spun eu, iar apoi mă încrunt şi mă cert singură: Sunt un monstru! Biata Sam!

– Dacă vreodată Kaylee le spune celorlalţi, n-are decât s-o facă. Nu-i nici o problemă.

Îmi frec ochii.

– Nu sunt sigură că aş vrea ca întreaga ta echipă să ştie că sunt încurcată cu un coleg. Pare genul de lucru...

– ...pentru care femeile din STEM au parte de nedreptăţi tot timpul?

– Exact.

– Corect. Dar chiar dacă Rocio ar observa, n-ar şti că locuieşti la mine. În plus, s-ar putea să fie preocupată de alte lucruri, având în vedere numărul de dăţi în care le-am auzit pe ea şi pe Kaylee spunându-şi „iubito" în ultima săptămână.

– Adevărat.

Îmi muşc buza de jos, luând în considerare posibilitatea de a mă muta. Oare am înnebunit? Nu cred. Doar îmi place de el, *aşa, să fiu* cu el. Sexamiciţia cu Levi Ward mi se potriveşte şi vreau... puţin mai mult din ea.

– Ca să ştii, port aparat dentar noaptea! îl avertizez eu.

– Sexy!

- Iar baia ta o să aibă pete violet pentru totdeauna. Vorbesc serios. Cinci duşuri, după care cada ta de baie o să fie un gigantic emoji vineţiu.

Levi dă din cap cu solemnitate şi mă trage lângă el.

- E tot ce mi-am dorit vreodată!

E sâmbătă dimineaţă şi gătim împreună, cu alte cuvinte, Levi face clătite, iar eu stau lângă el, furând afine şi spunându-i povestea sirenei, ideea de carte pentru tineri pe care o am de când eram la şcoală (nimic nu stimulează mai bine imaginaţia unei fete care vrea să evadeze decât un birou microscopic şi o existenţă aflată permanent la limita subzistenţei).

- Stai! exclamă Levi, încruntându-se. Înainte să se alăture echipei de înot, Ondine nu ştie că e pe jumătate sirenă?

- Nu, nu ştie că e adoptată. Află la primul antrenament, când e aruncată în apă, înoată o lungime de bazin şi... o să trebuiască să mă informez cât durează să înoţi o lungime de bazin, dar e la fel de rapidă ca...

- Michael Phelps? sugerează Levi, întorcând clătita.

- Sigur că da, cine o mai fi şi ăla. Iar Joe Waters, cel mai drăguţ băiat din şcoală, o vede şi-i devine amic credincios în călătoria ei pe drumul autocunoaşterii.

- Sfârşesc prin a rămâne împreună?

- Nu. El se duce la colegiu, iar ei îi creşte coada.

- Nu pot avea o relaţie la distanţă?

- Nici gând. N-o să-i mint pe tinerii influenţabili în legătură cu durabilitatea relaţiilor umane.

Levi se încruntă.

- E un sfârşit nefericit!

- Nu-i aşa! E uluitor de-a dreptul.

- Iar relaţiile de la distanţă nu sunt o minciună.

– Finalul fericit al unor relații la distanță, cu siguranță că e. La fel ca orice final fericit al vreunei relații.

Levi mă fixează cu privirea. Marginile clătitei se ard periculos de tare.

– Crezi că relația noastră o să aibă un final nefericit?

– Nu, răspund eu, respingând o astfel de idee cu o fluturare din mână. O să fim bine, fiindcă relația noastră e lejeră.

El împietrește, strângând din buze.

– Înțeleg.

Face un efort vizibil să se relaxeze, dar pe față îi rămâne întipărită o grimasă stranie.

– Ce-i cu fața asta?

– Care față?

– Asta. Cea pe care o ai atunci când încerci să mă convingi că Nirvana e mai bună decât Ani DiFranco.

– N-o să încerc să te conving.

– Aha, deci recunoști că am dreptate!

– *N-ai* dreptate. Ești încăpățânată, ești nechibzuită și de multe ori te înșeli în legătură cu muzica și cu alte lucruri. Dar n-are nici un rost să încerc să discut cu tine. Se apleacă și mă sărută îndelung, delicat, profund. Devin puțin preocupată. Pur și simplu, o să trebuiască să-ți demonstrez, conchide el.

– Să-mi arăți ce...

Telefonul lui Levi sună. Închide plita, iar apoi răspunde:

– Da?

Vocea interlocutorului îmi e aproape familiară. Lily Sullivan.

– Salut! Sunt cu Bee! spune Levi.

Îi arunc o privire. De ce ar ști Lily cine sunt?

– Sigur. Bineînțeles... o să întreb, spune el în continuare. Își lipește telefonul de umăr, uitându-se la mine.

– Ai vreun chef să-ți petreci câteva ore în compania unei fetițe de șase ani, care vrea să fie medic de păienjeni și are păreri ferme despre Pokemoni?

Preț de câteva clipe, sunt complet derutată. Apoi pricep, în sfârșit, ce anume mă întreabă Levi. Încruntarea mi se transformă într-un zâmbet.

– Foarte mult chef. Dar, Levi, șoptesc în timp ce el își duce din nou telefonul la ureche, „Pokemon" e un substantiv defectiv de plural.

Lily Sullivan e o persoană caldă, prezentabilă și dulce într-un mod sudist, care mă face s-o plac instantaneu și să mă simt binevenită în frumosul ei cămin amenajat în stil american timpuriu. Penny Sullivan, pe de altă parte... mă îndrăgostesc de Penny din secunda în care o văd.

Nu e adevărat. Mă îndrăgostesc de ea atunci când privește în sus de unde stă, culcată pe burtă pe covorul din sufragerie și mormăie cu ochi căscați, rugători:

– Regatul meu... Întregul meu regat pentru un Twinkie!

– E în a patra zi de Keto, șoptește Lily. Pentru epilepsia ei. Nu cred că a mai cerut vreodată Twinkie înainte de ziua de azi.

Îmi aruncă privirea jalnică a unei mame care și-a hrănit copilul de prea multe ori cu ouă și avocado.

Îmi aduc aminte poftele unei Bee de nouă ani, care fusese informată în mod brutal de către verișoara ei, Magdalena, că ursuleții gumați erau făcuți din oase de animale. O Bee care, vreme de ani întregi, n-a aflat nimic despre alternativele vegane.

– Da, dietele pot avea astfel de efecte.

Totuși, Penny pare în regulă acum, când Levi e aici. Micuța râde incontrolabil în clipa în care el o ia în brațe și o aruncă pe umerii lui, începând să se plimbe împreună prin casă.

– Eu și Penny o să fim în curtea din spate. Dacă vreți, veniți și voi!

Se vede bine că au un obicei al lor: Levi împinge un leagăn înalt, care atârnă de crengile unui copac, iar Penny strigă, îndemnându-l să-i facă vânt din nou și din nou, în timp ce Lily stă pe terasă și le zâmbește afectuos. Mă așez pe scaunul de lângă ea și-i mulțumesc după ce îmi toarnă un pahar de limonadă.

– Mă bucur foarte mult că ați venit! Penny ar fi trebuit să doarmă la o prietenă, dar, după criza pe care a avut-o săptămâna asta, am amânat vizita. Nu i-a fost deloc bine.

– Și eu aș fi morocănoasă. Iar în ceea ce mă privește, nu-i nici o problemă. Casa te e foarte drăguță, mulțumesc că m-ai invitat!

Ea îmi zâmbește, acoperindu-mi mâna cu palma.

– *Eu* îți mulțumesc pentru că nu gândești că *toate astea* sunt ciudate, spune Lily făcând un gest evaziv către ea, casă, Levi și chiar și către mine. Să existe o femeie care-l sună tot timpul pe bărbatul cu care te vezi...

– O, nu e așa! Suntem numai..., încep eu să spun, dar apoi privirea mi se îndreaptă către leagăn. Pot vorbi despre sex la o distanță mai mică de treizeci de metri de un copil? Există o lege care să interzică așa ceva?

– Probabil că e stânjenitor pentru tine, având în vedere că, la un moment dat, eu și Levi am..., murmură ea, aruncându-mi o privire prin care-și cere scuze.

Aș vrea să nu mai vorbească despre asta din mai multe motive, inclusiv din acela că, deși n-am nici un drept să fiu

geloasă, judecând după mica împunsătură pe care o simt în stomac, se pare că... sunt? Măcar puțin? Aoleu!

- S-a terminat cu mult timp în urmă, continuă Lily. Și a durat numai câteva săptămâni. Ne-am cunoscut aici, la Houston, unde Levi a venit ca să-și petreacă vara cu Peter, înaintea ultimului an de doctorat. Apoi s-a întors la Pittsburg. Ar fi trebuit să încercăm să avem o relație de la distanță, dar el mi-a spus că a întâlnit pe altcineva...

Împunsătura se transformă în lovitură. Pe cine a întâlnit Levi în anul cinci? Ei bine, pe mine. Chiar așa! Dar nu se poate să se fi *despărțit* de cineva ca Lily pentru....

- După ce i-am spus lui Peter că mă despărțisem de Levi, el a recunoscut că mă plăcea și am început să ne vedem, povestește Lily, desfăcându-și brațele ca și cum nu i-ar veni să-și creadă propria poveste. Ne-am căsătorit două luni mai târziu și am rămas gravidă imediat după aceea. Îți vine să crezi?

Zâmbesc.

- E atât de romantic! Îmi pare foarte rău pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Peter...

- Da. A fost... Nu e ușor, spune Lily privind pieziș. Îți mulțumesc pentru ceea ce faci pentru BLINK. Știu că e secret de stat și că nu poți vorbi despre asta, dar după ce te-ai alăturat echipei, Levi mi-a spus că ești un partener valoros. E foarte important ca o persoană ca tine să ducă mai departe moștenirea lui Peter. Și-ți mulțumesc că îl împarți pe Levi cu noi.

Am un nod în gât.

- Nu e al meu, ca să-l împart.

- Cred că, de fapt, s-ar putea să fie. O, micuța mea... Penny, ai nevoie de o pălărie! Nu poți sta așa în soare!

- Levi a spus că pot!

Levi ridică dintr-o sprânceană, fiind evident că n-a spus aşa ceva. Penny vine, posacă, la mama ei, dar se opreşte în faţa mea cu o expresie timidă, ezitantă.

– Te doare? întreabă ea, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Piercingul meu din nas? M-a durut numai puţin, atunci când mi l-am făcut, demult.

Ea dă din cap, sceptică.

– Numele tău e chiar Bee?

– Da.

– Ca insecta?

– Îhî.

– De ce?

Eu şi Levi râdem. Lily îşi pune o palmă peste ochi.

– Mama mea era poetă şi-i plăceau *foarte mult* nişte poezii despre albine.

Penny dă din cap. Se pare că faptul e la fel de logic pentru ea precum a fost şi pentru Maria DeLuca-Königswasser.

– Unde e mama ta?

– S-a dus.

– O, şi tatăl meu s-a dus.

Simt tensiunea adulţilor, dar Penny vorbeşte foarte natural.

– Care e animalul tău preferat? reia ea şirul întrebărilor.

– O să fii dezamăgită dacă nu spun „albinele"?

Meditează la întrebarea mea.

– Depinde. Nu şi dacă e un animal drăguţ.

– Bine. Pisicile sunt drăguţe?

– Da! Sunt şi preferatele lui Levi. Are un pisoi negru!

– Aşa e, intervine Levi. Şi Bee are un pisoi. Unul transparent.

Mă uit la el.

– Animalele mele preferate sunt păienjenii, mă informează Penny.

– O, şi păianjenii sunt... tari, spun eu, înăbuşindu-mi o reacţie de groază. Animalele preferate ale surorii mele sunt peştii balon. Ai văzut vreodată unul?

Face ochii mari şi mi se urcă în braţe, ca să se uite la o poză pe care o caut în telefon. O, Doamne, iubesc copiii! Iubesc copilul *ăsta*. Îmi ridic privirea şi, atunci când Levi se uită la mine, observ luminiţa ciudată din ochii lui.

– Sora ta e copil? întreabă Penny după ce se strâmbă la vederea peştelui.

– E sora mea geamănă.

– Vorbeşti serios? Arată ca tine?

– Da.

Caut pozele favorite din telefon şi ating o fotografie care ne înfăţişează la cincisprezece ani, înainte ca eu să-mi fi început ceea ce Reike numeşte „demersul treptat de modificare corporală neinvazivă".

– Care eşti tu?

– Cea din dreapta.

– Vă înţelegeţi?

– Da. Ei bine, ne şi insultăm destul de mult. Dar în general ne înţelegem.

– Locuiţi împreună?

Clatin din cap în semn de negare.

– De fapt, nu mă întâlnesc prea des cu ea. Călătoreşte mult.

– Eşti supărată că e plecată?

A, copiii şi întrebările lor dificile!

– Am fost. Acum sunt doar puţin... tristă. Dar e în ordine. Are nevoie să călătorească, tot aşa cum eu am nevoie să stau într-un loc.

– Prietena mea spune că dacă ești geamăn, copiii tăi o să fie tot gemeni.

– E o probabilitate mai mare, e adevărat.

– Vrei gemeni?

– Penny, te rog ca înainte de prânz să nu interoghezi oaspeții despre planificarea familială, o dojenește Lily cu blândețe.

– O, e în regulă! spun eu. Mi-ar plăcea să am gemeni.

De fapt, obișnuiam să visez la asta. Deși, în punctul în care a ajuns viața mea, probabil că n-o să am, din motive evidente. Unele despre care n-are rost să-i povestesc lui Penny.

Ea zâmbește.

– Asta e bine, fiindcă și Levi vrea.

– O, hmmm, eu...

Simt că m-am făcut stacojie la față și mă uit la Levi, așteptându-mă să fie la fel de jenat, dar el mă privește cu aceeași expresie de mai devreme, doar că de vreo douăzeci de ori mai intensă și...

– Vrea cineva șerbet? întreabă Lily, care, evident, a observat ciudățenia momentului.

– Mamă, spune Penny pe un ton sumbru, chiar trebuie să mă *torturezi*?

– Am cumpărat de la magazin înghețată specială pentru tine!

Penny face o grimasă și fuge în casă.

– Biata copilă, șoptește Lily în timp ce o urmăm înăuntru. Probabil că înghețata Keto e dezgustătoare!

– Subestimezi nivelul ei de disperare, îi spun eu. Există lucruri care mi se păreau respingătoare înainte de a deveni vegană și care au început să-mi placă din...

– Bee! Bee! Uite, vreau să-ți arăt ceva! spune Penny.

– Ce-i aia? întreb eu zâmbind și lăsându-mă pe vine.

– Ăsta e Shaggy...

Privirea îmi cade pe tarantula de pluş din mâna ei şi sunetele se estompează pentru mine. Vederea mi se înceţoşează. Mi-e cald şi frig în acelaşi timp şi, dintr-odată, imaginea dispare.

– A fost atât de tare! Levi, îmi place atââât de mult de prietena ta!

– Cunosc sentimentul.

– O, Doamne! Să sun la 112?

– Nu, e bine.

Văd înceţoşat, dar cred că sunt la Levi în braţe. Îmi ţine capul ridicat cu grijă, iar în tonul lui nu se simte îngrijorare. De fapt, pare ciudat de încântat. Adaugă:

– Asta e ceva ce i se întâmplă în fiecare zi.

– Calomnie, bâigui eu, luptându-mă să deschid ochii. Minciuni!

El îmi zâmbeşte şi observ că e *atât* de frumos! Îmi place nespus de mult faţa lui.

– Uite cine ne onorează cu prezenţa! glumeşte el.

– E din cauza glicemiei scăzute? întreabă Lily pe un ton plin de teamă. Pot să-ţi aduc ceva ca să...?

– Bee e ca mine! spune Penny bătând din palme, entuziasmată. Are aceleaşi izbucniri de electricitate în creier! Are crizele mele!

– Da, e cumva ca o criză, spun, ridicându-mă.

– Bee are un sistem parasimpatic inutil, care reprezintă o sursă nesfârşită de distracţie, îi explică Levi lui Penny.

– Scuzaţi-mă, spun eu încruntându-mă. Unii dintre noi nu beneficiem de luxul unei tensiuni arteriale stabile.

– N-am spus că ăsta nu e un lucru adorabil, îmi șoptește el discret la ureche.

Simt pe față înțepătura bărbii lui de o zi. Dar buzele îi sunt moi.

Penny pare să fie o admiratoare a leșinurilor mele.

– Și sora ta leșină? întreabă ea.

– Nu. Sora mea a moștenit toate calitățile. Cum ar fi abilitatea de a râgâi imnul național al Franței.

– Ce tare!

– De fapt, e o reacție autonomă maladaptivă.

– Poți să mai faci asta o dată?

– Nu prea, iubito. Nu la comandă.

– Atunci, când o faci?

– Depinde. Uneori am astfel de reacții atunci când sunt stresată sau foarte surprinsă. Sau atunci când văd lucruri de care mi-e teamă, ca, spre exemplu, șerpii sau păianjenii.

Penny face ochii mari.

– Deci dacă ți-l arăt iar pe Shaggy...

Levi și Lily țipă la unison:

– Nu!

Dar e prea târziu. Cu o mișcare bruscă, Penny scoate jucăria de la spate, iar lumea din fața ochilor mei se înnegrește din nou.

Stăm la familia Sullivan toată ziua. După ce Shaggy e încuiat într-un dulap la care Penny n-are acces, ne distrăm de minune. Înainte să plecăm, am ajuns să știu despre Pokemon mai mult decât mi-aș fi dorit vreodată, iar Penny a încercat cam de vreo douăzeci de ori să mă facă să leșin din nou, desenând păienjeni pe toate bucățile de hârtie pe care le-a găsit.

Micuțul monstru! Mor după ea.

Dar în momentul în care eu și Levi suntem pe cale să plecăm, luându-ne rămas-bun de la gazde și stabilind că trebuie să repetăm cât mai curând experiența, se rostesc niște cuvinte care mă fac să simt că, brusc, mi s-a prăbușit un pian în creștet.

– Cât timp o să fii la Houston? întreabă Lily.

Singurul lucru pe care pot să-l fac e să mă ascund lângă Levi.

– Nu e clar. E prevăzut ca proiectul să mai dureze o lună și ceva, dar lucrurile merg foarte bine, așa că...

Ridic din umeri. Levi mă strânge și mai tare în brațe. Sunt perfect conștientă de faptul că noi doi reprezentăm definiția de dicționar a relației trecătoare. Dar îmi plac foarte mult compania lui, prietenii lui, mâncarea lui. Peste două săptămâni, după ce totul o să se termine, o să fiu foarte tristă.

– Părinții tăi o să fie tot în oraș săptămâna viitoare? îl întreabă Lily pe Levi.

El își strânge din nou brațul în jurul meu, de data asta într-o manieră complet diferită. Înainte era liniștitor, pozitiv. Acum e doar tensionat.

– Îhî.

– O, îmi pare rău! Spune-mi dacă ai nevoie de ceva.

Curioasă, deschid subiectul imediat ce suntem singuri în camionetă.

– Familia ta o să fie în oraș?

Uitându-se drept înainte, Levi pornește motorul. Încep să-i recunosc stările de spirit, dar cu asta de acum încă nu sunt familiarizată.

– Părinții mei. Au venit la un eveniment care are loc la Baza Forțelor Aeriene de aici.

– Și o să te întâlnești cu ei?

– Probabil că o să luăm cina împreună.

– Când?

– Nu știu sigur. Tata o să mă anunțe când e liber.

Dau din cap. Apoi aud o voce care seamănă mult cu a mea, întrebând:

– Pot veni și eu?

Levi pufnește în râs.

– Ești cumva fanul tăcerilor tensionate, întrerupte de ocazionala replică „Îmi dai, te rog, sarea cu usturoi?"

– Nu poate fi atât de rău! Altfel nici nu v-ați mai întâlni.

– Ai fi surprinsă de eforturile pe care le face tatăl meu ca să-mi aducă la cunoștință profunzimea dezamăgirii lui.

– Și mama ta?

Ridică din umeri.

– Ascultă, pledez eu. Pot să fac aluzii despre cât de incredibil e proiectul. Pot spune că ești inginerul la care apelează majoritatea neurocercetătorilor. Pot printa articolul tău din revista *Nature* și pot să-l folosesc ca să-mi șterg gura cu delicatețe după primul fel de mâncare.

– Ar fi bine să fie un singur fel. Să știi, Bee..., continuă el, dând din cap, nu că n-aș vrea să-i cunoști sau că mi-ar fi jenă. E vorba doar despre faptul că o să fie cu adevărat foarte rău.

„Tu, cel puțin, ai o nenorocită de familie de care să te agăți", gândesc eu, dar n-o spun cu voce tare. Sunt aproape sigură că părinții lui Levi nu sunt chiar atât de oribili pe cât spune el. Sunt la fel de sigură că așa îi percepe el, iar asta e singurul lucru care contează.

– Nu vreau să fiu insistentă, dar chiar îmi doresc să vin. Am putea să le spunem alor tăi că sunt iubita ta.

Levi îmi aruncă o privire derutată.

– N-ar trebui să ne prefacem prea mult.

– Nu, putem să ne prefacem că suntem la un pas de căsătorie. Pot să-mi pun inelul de nas în formă de lotus și să-mi las tatuajele la vedere. Să port tricoul cu AOC și blugii rupți. Gândește-te cât de tare o mă urască!

Îmi dau seama cât de puțin îi vine să zâmbească și cât de puțin se poate abține.

– Nimeni n-ar putea să te urască. Nici măcar tatăl meu.

Îi fac cu ochiul.

– Atunci, să-i dăm drumul!

20
ZONA TEGMENTALĂ VENTRALĂ: IUBIREA ROMANTICĂ

Din cât se pare, tatăl lui Levi e mai mult decât capabil să mă urască. La fel și mama și fratele lui mai mare, acesta din urmă ajungând să cineze împreună cu noi în urma unei întorsături de situație nu tocmai plăcute.

Dar să începem cu începutul. Înaintea Cinei, sunt câteva zile de pregătire intensă pentru viitoarea prezentare BLINK. Șuruburile sunt strânse; frecvențele de stimulare sunt reglate; scalpul lui Guy e împuns și înțepat. Îi sunt transmise șocuri. E băiat de comitet: prezentarea e despre cască, dar, în calitate de subiect de testare numărul unu, el o să fie în centrul atenției și, evident, are emoții. În ultimele două zile a fost irascibil, nervos și mai obosit decât l-am văzut vreodată. Cred că-și ține temerile pentru el ca să nu afecteze moralul echipei, lucru care mă face să-mi vină să-l strâng în brațe. Aseară am trecut pe la biroul lui ca să văd ce făcea. A sărit ca ars și a închis repede toate ferestrele de pe ecranul computerului. Presupun că până și astronauții se relaxează intrând pe site-uri porno.

Rocio și Kaylee devin din ce în ce mai apropiate. Le-am auzit ieri stând de vorbă în vestiar, în timp ce încălzeam legumele călite pe care le-am făcut în încercarea de a-l impresiona pe Levi cu singurul fel de mâncare pe care știu să-l pregătesc (ceea ce s-a soldat cu revelația dureroasă că de fapt știu să pregătesc zero feluri de mâncare).

– Ar fi minunat dacă ar fi de acord să spună câteva cuvinte despre felul în care a pornit mișcarea, a zis Rocio.

– Pare destul de retrasă.

– Am putea să-i punem un filtru opac pe față. Și să folosim o aplicație care să-i distorsioneze vocea, ca să nu poată fi recunoscută.

– Iubito, asta ar submina seriozitatea mesajului!

– Ce zici de o mască Guy Fawkes?

– Îmi place la nebunie filmul *V for Vendetta*, dar ideea ta nu e bună.

– Despre ce vorbiți, fetelor? am întrebat, înfigând furculița într-o bucată de morcov care izbutise să fie arsă și crudă *în același timp*.

(Uimitor! Abilitățile mele de bucătar ar trebui să poată fi transferate unui număr oarecare de adepți.)

– Ai auzit de #AdmiteriCorecteDoctorat, nu? întreabă Kaylee.

Îmi scap morcovul în caserolă.

– Ăăă... vag.

– E despre faptul că procesului de admitere ar trebui să i se asigure un caracter incluziv. Organizațiile de studenți sunt foarte active în cadrul mișcării, dar eu și Ro, tehnic vorbind, nu suntem studente, așa că..., a spus ea întorcându-și laptopul. Construim site-ul #AdmiteriCorecteDoctorat. Încă nu e gata, dar o să-l lansăm în curând. O să conțină informații, resurse,

oportunități de îndrumare a doctoranzilor. Și o să-i cerem un interviu lui Marie Curie.

Am terminat de mestecat și am înghițit. Deși n-am băgat morcovul în gură. Probabil că mi-am mestecat limba.

– Lui Marie Curie?

– Nu adevăratei Marie Curie! Deși ar fi comic!

Kaylee a chicotit jumătate de minut din cauza confuziei, iar în tot acest timp Rocio s-a uitat cu afecțiune la ea. O, iubirile de tinerețe!

– Acea Marie Curie e persoana de pe internet care a pornit dezbaterea despre admiterea la doctorat. Vrem să lansăm site-ul cu interviul dat de ea, dar e destul de anonimă.

Acestea fiind zise, Kaylee și-a răsfirat degetele. Unghiile îi erau de un bleu fosforescent.

Mi-am dres vocea.

– S-ar putea să fie de acord să dea interviul prin e-mail.

– Asta e o idee foarte bună!

Ro și Kaylee au schimbat o privire jignitor de mirată. Apoi Kaylee și-a lins degetul mare și a șters ceva din colțul ochiului lui Rocio.

– Stai așa, iubito, ți s-a întins rimelul!

Am ieșit din cameră privind-o în ochi pe Rocio și mimând replica „Pa, iubito!" Nu pot să spun cât de tare îmi place felul în care evoluează relația asta.

Cu o miză atât de mare vineri, toată lumea e prea ocupată ca să observe că Levi a luat asupra lui mai multe sarcini: mi-a adus cafeaua, s-a asigurat că nu trece prea mult timp fără să iau o pauză, mi-a surâs pe furiș, întrebându-mă dacă o să leșin de fiecare dată când o să intre o insectă în laborator, m-a tachinat în legătură cu movilițele de gustărele pe care le-am lăsat pentru Félicette.

Eu însă am observat. Știu că nu face altceva decât să se comporte ca un prieten, ca un om cumsecade și ca un colaborator grozav, dar purtarea lui mă cam afectează. Nu de-adevăratelea, bineînțeles. Dar ce-i cu acele mici junghiuri pe care le simt ori de câte ori Levi se uită la mine? Când alergăm împreună și-și adaptează fără efort ritmul la al meu? Când îmi lasă bomboanele M&M vegane galbene, fiindcă știe că sunt preferatele mele (da, au gust mai bun decât cele roșii)? Ei bine, acele mici înțepături încep să devină cam dureroase, împungându-mă în zona pieptului.

Ciudat. Straniu. Neobișnuit. Bizar. Îmi fac o notiță în aplicația Reminder:

Să-i fac o vizită doctorului generalist la Bethesda.

A trecut mult timp de când n-am mai fost la el.

Oricum, munca e fantastică, sexul e chiar mai bun, iar #AdmiteriCorecteDoctorat e pe punctul de a zgâlțâi lucrurile în mediul academic, ultimul bastion al modelului medieval de ucenicie. Lucrurile merg fantastic, nu?

Greșit. Haideți să ne întoarcem la subiectul principal: Cina.

Primul indiciu că era posibil să nu meargă nemaipomenit de bine (sau, după cum îmi place mie să-l numesc, primul meu „Vai de mine!") a fost atunci când am aflat că familia lui Levi a propus să luăm cina la un restaurant de lux, cu un meniu dedicat exclusiv mâncătorilor de carne. Iar când spun că „a propus", vreau să spun că a hotărât. N-am nici o problemă cu oamenii care consumă carne, dar ignorarea completă a opțiunilor alimentare ale lui Levi pare cam lipsită de iubire părintească.

Mirosul de carne la grătar ne învăluie din clipa în care punem piciorul în restaurant. Mă uit la Levi, iar el spune cu un aer de scuză:

– Îți pregătesc cina după asta.

Ceea ce îmi provoacă un mic... tsunami interior. Chiar așa. Junghiurile? Alea nu erau nimic. Sunt luată pe sus de un val ridicol de afecțiune față de bărbatul ăsta vegan, ai cărui părinți, probabil că enervanți, l-au invitat la un restaurant cu meniu pe bază de carne și a cărui primă grijă e ca *eu* să nu fac foamea în seara asta. Un sentiment călduț amenință să explodeze în pieptul meu, motiv pentru care îl opresc pe Levi în prag, întind o mână spre sacoul lui gri și îl trag spre mine ca să-l sărut.

Nu pot spune că noi ne sărutăm în public. Chiar și atunci când suntem numai noi doi, de obicei nu sunt eu cea care inițiază contactul. Levi face ochii mari, dar se apleacă imediat ca să mă întâlnească la jumătatea drumului.

– Și eu... o să fac lucruri pentru tine, șoptesc. După aia.

„Uau! Foarte sexy, Bee! Foarte subtil, seducătoareo ce ești!"

Levi se înroșește.

– Chiar așa?

Dau din cap, dintr-odată timidă. Dar ne sărutăm, iar asta înseamnă al doilea „Vai de mine!" al meu. Fiindcă cineva își drege vocea în spatele nostru și știu instantaneu cine e.

Ups!

Tatăl lui Levi e o variantă puțin mai scundă, puțin mai neatrăgătoare și puțin mai micșorată a fiului său. Acesta din urmă a moștenit părul ondulat și ochii verzi de la mama lui. Iar cea de a treia persoană... Văzându-l pe bărbatul care îi însoțește părinții, Levi e realmente surprins. Având în vedere asemănarea dintre ei, îmi dau seama pe dată că bărbatul acela e fratele lui Levi.

O, Doamne! Asta e familia lui Levi! *Viața* lui Levi. Constat că sunt extrem de curioasă. Vreau să știu totul despre el. Motiv din care mă zgâiesc – probabil că puțin prea insistent – și ratez prezentările. Se poate ca ăsta să fie cel de al treilea „Vai de mine!"

– ...Fratele meu mai mare, Isaac. Iar ea e doctor Bee Königswasser.

Zâmbesc, având pregătit cel mai luminos „Îmi pare bine să vă cunosc" al meu, dar tatăl lui Levi mă întrerupe:

– O iubită, ha?

Încerc să nu încremenesc.

– Da. Și colegă de muncă.

Tatăl lui Levi dă din cap cu indiferență și se îndreaptă spre masă, exclamând spre soția lui:

– Ți-am spus că, probabil, nu e gay!

Ea îl urmează, afișând o doză sănătoasă de nepăsare. Apoi trece Isaac, care ne zâmbește cu mai puțină indiferență. Necazul e că, atunci când îmi ridic privirea spre Levi, și el pare impasibil. Se mulțumește să mă apuce de mână și să mă conducă la masă.

– Poți pleca oricând, bine?

Mă întreb cui îi spune asta.

Eu și Levi avem nevoie să studiem meniul cam jumătate de secundă înainte să ne hotărâm ce să comandăm (salata casei, fără brânză, cu ulei de măsline). Rămânem tăcuți, iar părinții lui Levi și Isaac continuă o conversație pe care se vede limpede că au început-o în mașină. Nimeni nu l-a întrebat pe celălalt fiu nici măcar „Ce mai faci?", iar el pare tulburător de împăcat cu o astfel de situație. Eventual, se poate spune că pare în altă parte. Privește în gol și se joacă pe sub masă cu degetele mâinii mele stângi, ca și cum aș fi un antidot miraculos împotriva

stresului. Nu sunt specialistă în cine luate în familie, sau în familii, dar chestia asta e complet aiurea. Așa că, atunci când intervine un moment de liniște, încerc să îi amintesc familiei Ward de existența mea și a lui Levi:

- Domnule Ward...

- Colonele, rostește el. Te rog, spune-mi „Colonele"!

Apoi se întoarce imediat și-i spune ceva lui Isaac. Ce ziceți de asta pentru al patrulea „Vai de mine!"?

Prima interacțiune are loc după sosirea mâncării.

- Cum e salata, Levi? întreabă mama lui.

El termină de mestecat înainte de a răspunde:

- Grozavă.

Reușește să pară sincer, ca și cum n-ar fi un zid de un metru nouăzeci și trei înălțime și de o sută de kilograme, care are nevoie de patru mii de calorii zilnic. Îl studiez, năucită, și-mi dau seama de ceva: nu e calm, indiferent sau relaxat. E închis în sine. Zdruncinat. Impenetrabil.

- Totul e bine la serviciu? întreabă Isaac.

- Da. Ne ocupăm de câteva proiecte noi.

- Am avut recent o reușită cu ceva ce are potențialul de a fi grozav, spun eu, entuziasmată. Un proiect pe care îl conduce Levi...

- Există vreo șansă ca NASA să-ți reevalueze cererea pe care ai făcut-o ca să intri în Corpul Astronauților? întreabă Colonelul, ignorându-mă.

„Vai de mine!" numărul cinci. Oare ar fi fost mai bine ca toate astea să fie un joc de-a băutul?

- Mă îndoiesc. În afara cazului în care îmi tai picioarele.

- Nu-mi place tonul tău, fiule!

- Îmi pare rău.

Vocea lui Levi e blândă, imperturbabilă.

- Forțele aeriene n-au restricții de înălțime, spune Isaac cu gura plină. Și le plac oamenii cu diplome simandicoase.

- Da, Levi, spune mama lui. Iar forțele aeriene te acceptă numai până la vârsta de treizeci și nouă de ani. Forțele navale...

- Patruzeci și doi, intervine Isaac.

- Da, patruzeci și doi. N-ai prea mult timp ca să iei hotărârea.

Am crezut că părinții lui Levi nu erau, probabil, atât de oribili pe cât i-a descris el, dar de fapt sunt de zece ori mai răi.

- Iar pentru armată, limita de vârstă e de treizeci și cinci. Câți ani ai, Levi?

- Treizeci și doi, mamă.

- Ei bine, probabil că armata n-ar fi prima ta opțiune...

- Dar ce ziceți de Legiunea Străină franceză? întreb eu, răsucindu-mi o șuviță de păr mov.

Furculițele se opresc. Trei perechi de ochi mă studiază fără să le vină să creadă. Levi e doar... atent, ca și cum i-ar fi teamă de ce ar putea să urmeze. O, Doamne, ce i-au *făcut* oamenii ăștia?

- Care sunt cerințele de vârstă pentru Legiunea Străină franceză? îi dau eu înainte.

- De ce ar vrea să se înroleze în armata altei țări? întreabă Colonelul cu răceală.

- De ce ar vrea să se înroleze în armata americană? răspund eu ironic. Nu-mi vine să cred că detestabilul Tim Carson provine dintr-o familie iubitoare și perfectă, iar cineva care e atât de perfect și de iubitor ca Levi se trage din niște oameni atât de detestabili. Continui: Sau să se înroleze în forțele aeriene, sau în marină sau la Cercetași? În mod evident, nu asta e chemarea lui. Nu e ca și cum ar fi un contabil care spală bani pentru un cartel al drogurilor. E inginer NASA, iar lucrările

lui sunt citate de mii de oameni. Are o slujbă bine plătită, spun eu, deşi n-am nici cea mai vagă idee cât câştigă Levi, însă ridic dintr-o sprânceană şi-i dau înainte: Nu-şi iroseşte viaţa într-o slujbă fără perspective.

„Vai de mine!" numărul şase. Jocul de-a băutul ar fi fost în mod *evident* o şansă. Ce păcat că una ratată, după cum se vede treaba. Cu siguranţă că ar fi făcut mai suportabilă tăcerea, care acum se prelungeşte. Şi se prelungeşte. Şi se prelungeşte.

Până când Colonelul o întrerupe:

– Domnişoară Königswasser, sunteţi foarte obraznică...

– Nu e, îl întrerupe Levi pe un ton calm, dar ferm. Iar formula de adresare e „doctor". Doctor Königswasser.

Levi susţine pentru o clipă privirea lui taică-său, iar apoi şi-o mută la fratele lui, pe care-l întreabă:

– Şi ce mai faci, Isaac? Tu cum stai cu munca?

Mă sprijin de spătar, observând felul suspicios şi plin de ură în care mă priveşte tatăl lui. Îi arunc un zâmbet strălucitor, fals, şi mă concentrez asupra a ceea ce spune Levi.

În clipa în care ajungem în camionetă, îmi dau jos tenişii, îmi pun tălpile pe bord, cu degetele mici, „Cocoşatele", expuse din plin vederii. Apoi explodez:

– Nu-mi vine să cred!

– Poftim?

– E *incredibil*! Ar trebui să facem un nenorocit de studiu de caz pe tema asta. Ar fi publicat în revista *Ştiinţă. Natură. Nenorocitul de Jurnal de Medicină din New England*. Aş câştiga un nenorocit de premiu Nobel. Marie Curie. Malala Yousafzai. Bee Königswasser.

– Sună minunat! Ce ar fi „tema asta", mai exact?

– Am fi cel puţin nominalizaţi la Nobel. Am putea călători la Stockholm şi am putea vedea fiordurile. Am putea să ne întâlnim cu îndărătnica de soră-mea.

Levi porneşte aerul condiţionat.

– Te duc la Stockholm oricând vrei, dar, dacă vrei să mai urmăresc conversaţia asta, trebuie să-mi spui care-i subiectul.

– Nu-mi vine să cred cât de echilibrat eşti! Adică bineînţeles că am avut problemele noastre în privinţa interacţiunilor sociale, dar sunt derutată de faptul că, în ciuda familiei tale, n-ai ajuns un psihopat monstruos. Trebuie să fie vorba de un miracol, nu?

– Mă rog, spune el surâzând. Vrei să ne cumpărăm nişte îngheţată?

– N-ai avut parte nici de cine ştie ce moştenire genetică, nici de educaţie.

– Deci, fără îngheţată?

– Bineînţeles că vreau îngheţată!

Dă din cap şi face la dreapta.

– Am avut parte de ceva psihoterapie.

– Despre câtă psihoterapie vorbim?

– Doi ani.

– A presupus un transplant de creier?

– Doar multă conversaţie despre faptul că inabilitatea mea de a-mi comunica în mod funcţional nevoile mi se trage de la familia mea, care nu mi-a permis niciodată să fac asta. Vechea poveste.

– Ai tăi nu-ţi permit asta nici acum! Încearcă să te *anihileze* şi să te transforme în altceva!

Sunt revoltată, furioasă, revoltător de furioasă. Vreau să mă transform în Beezilla şi, cu ocazia următoarei Zile a

Recunoştinţei, să prăduiesc familia Ward extinsă. Levi ar face bine să mă invite.

– Am încercat să mă înţeleg raţional cu ei. Am ţipat. Am explicat pe un ton calm. Am încercat multe abordări, crede-mă, spune el oftând. Până la urmă a trebuit să accept ceea ce a spus dintotdeauna psihologul care m-a tratat: singurul lucru pe care îl poţi schimba e felul în care reacţionezi tu la evenimente.

– Psihologul tău pare minunat.

– Era.

– Dar tot vreau să comit un paricid.

– Nu e paricid dacă victima lui nu e tatăl tău.

Un urlet furios fierbe în mine.

– Ar trebui să nu mai vorbeşti niciodată cu ei.

Zâmbeşte.

– Asta ar transmite mesajul greşit.

– Nu, serios. Nu te merită.

– Cu siguranţă că nu sunt buni. Am luat în considerare de mai multe ori varianta de a tăia legăturile cu ei, dar fraţii mei şi mama mea sunt mult mai buni atunci când tata nu e prin preajmă. Şi, oricum, adaugă el pe un ton ezitant, azi n-a fost chiar atât de rău. S-ar putea să fi fost cea mai reuşită cină pe care am luat-o împreună de mult timp. Ceea ce o să pun pe seama faptului că i-ai spus tatălui meu să-şi ţină fleanca şi l-ai redus temporar la tăcere printr-un şoc.

Dacă cina asta „n-a fost rea“, atunci eu sunt un idol al K-popului. Mă uit la luminile melancolice ale Houstonului, gândindu-mă la faptul că felul în care îl tratează familia lui ar trebui să-l facă să scadă în ochii mei şi dându-mi seama că efectul a fost chiar cel opus. Felul în care îşi apară drepturile are ceva răbdător. Felul în care îi *vede* pe ceilalţi.

Un alt junghi în inimă. Nu știu ce-i cu împunsăturile astea. Doar că...

- Levi!

- Da?

- Vreau să-ți spun ceva.

- Îți repet: nu ți se atrofiază plămânii fiindcă te antrenezi pentru 5K.

- Bineînțeles că mi se atrofiază plămânii, dar nu despre asta e vorba.

- Atunci, despre ce?

Inspir adânc, uitându-mă în continuare pe geam.

- Îmi place foarte, foarte, *foarte* mult de tine.

Trece mult timp până să răspundă:

- Sunt destul de sigur că eu te plac mai mult.

- Mă îndoiesc. Vreau numai să știi că nu toată lumea e ca familia ta. Poți... poți să fii tu însuți atunci când ești cu mine. Poți vorbi, spune, face orice dorești. Iar eu n-o să te rănesc niciodată așa cum au făcut-o ei, îl asigur, forțându-mă să zâmbesc. Îmi e ușor. Crede-mă, nu mușc.

Se întinde și mă ia de mână, iar pielea îi e caldă și aspră. Îmi răspunde cu un surâs.

- Mă faci praf, Bee!

Tăcem tot restul drumului.

Ajunși acasă, descoperim că Schrödinger s-a cuibărit în rucsacul meu, a sfâșiat o pungă de chipsuri de kale, a hotărât că nu sunt pe gustul lui și s-a culcat sprijinindu-și capul de punga pe jumătate goală. Izbucnesc în râs și-i interzic lui Levi să-l trezească înainte de a-i face un milion de poze ca să i le trimit lui Reike. E cel mai bun lucru care s-a întâmplat azi, o amintire a faptului că, în timp ce adevărata familie a lui Levi e de doi bani, cea pe care și-a ales-o e minunată.

– Sunt foarte impresionată, gânguresc eu adresându-mă motanului, în timp ce-i mângâi blana.

– Nu-l răsfăța, că o să se simtă recompensat, mă avertizează Levi.

– Te simți recompensat, pisoiaș?

Schrödinger toarce. Levi oftează.

– Oricare ar fi lucrul pe care-l face Bee, nu trebuie să-l percepi ca pe un răsfăț. Alea sunt mângâieri de pedeapsă, spune Levi pe un ton pe care probabil că l-ar vrea ferm, dar care în realitate e adorabil de neajutorat.

Simt un alt junghi în inimă și în ovare. Ar fi un tată nemaipomenit!

– Chipsurile astea au fost pe biroul meu zile la rând, iar Félicette n-a reușit să deschidă punga.

– Și asta nu e deloc din cauză că Félicette nu există! strigă Levi din bucătărie.

– Ar trebui s-o învățăm pe Félicette obiceiurile tale, îi șoptesc lui Schrödinger, după care mă alătur lui Levi în bucătărie chiar la timp ca să-l văd cum aruncă la gunoi chipsurile Whole Foods (care sunt nejustificat de scumpe).

– Mai ți-e foame? Să-ți fac ceva de mâncare?

Dau din cap în semn că nu vreau.

– Ești sigură? Nu mă deranjează să pregătesc...

Se oprește din vorbit în clipa în care eu mă las în genunchi. Face ochii mari în timp ce zâmbetul meu se lărgește.

– Bee..., spune el.

Nu rostește cuvântul, ci doar își mișcă buzele, fiindcă a rămas fără suflare, așa cum face deseori când îl ating. Iar acum degetele mele sunt pe cureaua lui, ceea ce intră la categoria „atins", nu?

– Bee, repetă el, de data asta pe un ton puțin cam gutural.

– Am spus că o să fac nişte lucruri, îi spun eu zâmbind.

Catarama curelei pocneşte, lovindu-se de mobilierul de bucătărie. Levi îşi înfige degetele în părul meu.

– Am crezut că vrei să spui... că o să te uiţi la o emisiune de sport împreună cu mine. Sau că o să mai faci o porţie de-a ta de... legume prăjite.

Îi dau jos boxerii şi îmi înfăşor mâna în jurul lui. Deja e tare. Uriaş. Şocant de cald între degetele mele. Miroase a săpun şi a el şi aş vrea să îmbuteliez mirosul lui delicios şi să-l am mereu cu mine.

– Nu sunt foarte bună la prăjitul legumelor.

Respir pe pielea lui, provocându-i tresăriri ale penisului, şi adaug:

– Sper că pot să fac bine asta.

Nu sunt chiar atât de sigură pe mine şi poate că sunt puţin stângace, dar atunci când îi ling delicat vârful, se aude un geamăt slab şi plin de surprindere venind de deasupra mea. Încep să cred că o să mă descurc. Îmi lipesc buzele de el şi simt mâinile lui Levi cum mi se încleştează pe scalp. Nesiguranţa îmi dispare cu totul.

Nu ştiu de ce n-am făcut asta până acum. Probabil că am amânat din pricina obişnuitei lui nerăbdări, a dorinţei frenetice de a fi în mine, pe mine, cu mine. Întotdeauna există o grabă ascunsă, ca şi cum amândoi am vrea, am avea nevoie, am merita să fim atât de aproape pe cât e fizic posibil, pe cât de repede putem, şi presupun ca asta nu lasă prea mult timp pentru amânări.

Totuşi, Levi îşi doreşte asta. Poate că nu mi-ar cere-o niciodată, dar recunosc plăcerea pe faţa lui, îi aud respiraţia. Sug chiar sub vârf, iar el scoate un sunet de plăcere copleşitoare, şocată. Apoi îşi trece degetele prin părul meu şi începe să mă

ghideze. E prea gros ca să pot face prea multe lucruri, dar încerc să mă relaxez, să-mi dau voie să mă bucur de asta, să mă pierd în gustul lui, în plenitudinea lui, în delicatețea gemetelor lui profunde, în timp ce-mi spune cât de bine se simte, cât de mult îmi iubește gura, cât de mult iubește asta, cât de mult iubește...

– La naiba!

Cu degetul mare, Levi atinge ușurel umflătura penisului prin pielea obrazului meu. Buzele îmi sunt întinse în mod obscen în jurul lui.

– Chiar ești tot ce mi-am dorit vreodată, murmură el cu recunoștință, răgușit, iar apoi mă înclină din nou.

De data asta are un ritm care e mai profund, are scop, îmi mișcă maxilarul pentru plăcerea lui.

Continuă să mă țină aproape și spune:

– O să termin în gura ta!

Vorbește ca și cum ar fi inevitabil, ca și cum amândoi ne-am dori asta prea tare ca să ne oprim. Scâncesc în jurul cărnii lui, plină de dorința ca el să primească ce-i ofer.

Pierde puțin controlul în clipa în care termină. Gemetele îi sunt profunde și neobișnuit de dure, strânsoarea îi e ca de menghină. Simt cum orgasmul lui mă traversează de parcă ar fi al meu. Îl sug delicat până la sfârșit și apoi îmi ridic privirea către fața lui. Sunt udă și am buzele umflate. Mă simt goală, tremur, am devenit o masă de carne răvășită, ghemuită pe podea.

– Deschide gura, îmi cere Levi cu glas răgușit.

Clipesc spre el, derutată. Îmi apucă obrazul cu palma.

– Vreau să deschizi gura și să-mi arăți!

Mă supun, iar sunetul pe care-l scoate, posesiv, lacom și satisfăcut mă străbate ca un val. Îmi masează ceafa în timp

ce înghit, degetul mare îmi mângâie falca și, în clipa în care îi zâmbesc, se uită la mine ca și cum i-aș fi făcut un dar divin.

E o noapte lungă. Cumva diferită de celelalte. Levi mă dezbracă fără să se grăbească, oprindu-se deseori, insistând, rătăcindu-se pe pielea mea ca și cum ar fi distras de carnea mea, de rotunjimile mele, de sunetele pe care le scot. Gem, mă zvârcolesc, implor, iar el tot nu alunecă înăuntru, ocupat cu studierea sânilor mei, apăsându-și degetul mare pe umflătura clitorisului meu, cuibărindu-și nasul în scobitura gâtului meu. Amân prea mult senzațiile, iar el face la fel, stând în mine fără să se miște. Apoi intră. Gros, delicios. Încet, încet înăuntru, apoi încet afară, prelung. Mă sărută stăruitor, făcându-mă să amețesc, iar asta ne prelungește plăcerea și-mi face corpul să tresară, căutându-l pe al lui. Apoi Levi se uită în jos, împletindu-și degetele cu ale mele, privirea cu a mea, respirația cu a mea.

- Bee..., spune el.

Doar numele, pe jumătate icnet și pe jumătate implorare înfierbântată. Se uită la mine ca și cum ar fi al meu, ca și cum i-aș ține viitorul în mâini. Ca și cum aș deține tot ce și-a dorit vreodată. Îmi face pieptul să mă doară și să tresară de o bucurie furtunoasă, periculoasă.

Închid ochii ca să nu mai văd și las căldura lichidă să se ridice și să coboare în mine, precum un val, întreaga noapte.

21
GIRUSUL FRONTAL INFERIOR DREPT: SUPERSTIȚIA

Se spune că dezastrele vin câte trei la pachet, dar nu-i adevărat. E vorba doar despre acea caracteristică a minții umane de a căuta modele în date statistice aleatorie, din dorința de a înțelege haosul.

De exemplu, să presupunem că ești doctor Marie Sklodowska-Curie, în jurul anului 1911. Sănătatea ți s-a deteriorat după zeci de ani petrecuți zbenguindu-te în piscinuțele de poloniu. Te dor toate cele și abia mai vezi, mergi, dormi, zbenguindu-te în continuare în poloniu. Urâtă chestie, nu?

Ei bine, ar putea fi chiar mai rău de-atât. Te hotărăști să faci lucrul pe care l-ai tot amânat: să depui cererea ca să devii membru al Academiei Franceze de Științe. Ai două premii Nobel, așa că ar trebui să nu fie nici o problemă, nu? Ei bine, problema există. Academia te respinge și, în schimb, îl acceptă pe acest tip, Edouard Branly, care, sunt sigură, are multe calități, cum ar fi un penis. (Dacă te întrebi „Cine e Edouard? N-am auzit niciodată de el!“, ilustrezi cu exactitate punctul meu de vedere. Bună treabă, AF de Ș! Ocupă-ți

locul printre perdanții istoriei, alături de Universitatea din Cracovia).

Așadar, palmaresul tău cuprinde două eșecuri majore și probabil că te gândești că ți-ai epuizat rația de ghinion. Nici o altă catastrofă n-o să ți se mai întâmple în viitorul apropiat. Dar ai uitat de cireașa de pe tort: cineva dă o spargere în apartamentul tânărului tău armăsar, fură scrisorile de dragoste pe care i le-ai scris și le vinde echivalentului canalului Fox News de la începutul secolului nouăsprezece, din Franța. Jean Hannity are zi de teren.

Imaginează-ți că ești Marie Curie. Imaginează-ți că stai în apartamentul tău minuscul din Paris, încercând să mănânci o baghetă cu camembert în timp ce gloata se dezlănțuie în fața geamului tău fiindcă ai îndrăznit (icnete!) să fii *imigrantă*! Să fii *femeie în STEM*! Să *ți-o tragi*! Nu ți-ai spune că trebuie să existe un motiv din care s-au întâmplat toate porcăriile astea? Saturn ascendent în casa Săgetătorului. N-au fost sacrificați suficienți miei pe altarul Monstrului Spaghetelor. Lucrurile rele vin câte trei. Suntem doar oameni. Suntem plin de *întrebări*, ne înecăm în ele. Din când în când avem nevoie de niște *explicații*. Iar dacă nu ne vin de-a gata, le fabricăm.

Să facem dintr-o poveste lungă una și mai lungă: în ciuda părerii generale, o zicală e doar o zicală și dezastrele *nu* vin câte trei la pachet.

Cu excepția cazului în care chiar așa se întâmplă.

Primul dezastru survine joi seara, imediat după reușita probei de costum pentru prezentarea de vineri. Aproape că sunt nerăbdătoare să-l văd mâine pe Trevor, mă rog, nu pe el, ci fața lui atunci când o să constate ce anume a născocit creierul meu fandosit, de femeie. Bat palma, distrasă, cu Lamar, în timp

ce-mi verific telefonul și sunt atât de șocată de notificările mele Twitter, încât rămân cu mâna suspendată în aer.

Postările sunt explozive. Așa cum se întâmplă deseori. Doar că, de data asta, aglomerarea haotică de înjurături nu vine de la celibatari, de la lorzii STEM-ului sau de la Activiștii pentru Drepturile Bărbaților, ci de la femeile din STEM.

– O lași acolo? întreabă Lamar arătând spre mâna mea.

Zâmbesc fără vlagă și mă îndepărtez.

@SabineMarch: *Nu-mi vine să cred cum ne-ai trădat.*

@AstroLena: *Sper că STC o să depună plângere, nenorocito.* **#WhatWouldMarieDoIsOverPary**

@Sarah_08980 Sute de femei din STEM au lucrat neobosit pentru #AdmiteriCorecteDoctorat și în tot acest timp n-ai făcut altceva decât să-ți vezi propriul interes. Rușine!

Ultima postare e de la cineva cu care am comunicat chiar ieri. Am vorbit despre evenimentele pe care le organizează, mi-a cerut sfatul, mi-a spus că-i place contul meu. Mă uit, clipind, la ecranul telefonului. Apoi încep să scormonesc după sursa nenorocirii întâmplate.

O găsesc destul de repede. Tronează pe contul unui anume Benjamin Green. Numele mi-e cunoscut, dar nu e ușor de identificat decât după ce îi citesc biografia pe Twitter. Mă încrunt și apoi văd postarea.

E o captură de ecran. Ba nu, sunt multe capturi de ecran! Ale unei conversații private dintre domnul Green și altcineva. Cineva al cărui avatar seamănă destul de mult cu Marie Curie purtând ochelari de soare. Citesc numele: @WhatWouldMarieDo. Sunt eu.

Imposibil! n-am conversat niciodată cu tipul ăsta. Cercetez rapid ecranul, o dată, de două, de trei ori, în căutarea unor greşeli de tipar sau a unor litere lipsă, care ar putea semnala un impostor. Nu găsesc. Mă încrunt şi încep să citesc conversaţia. Cea mai recentă e de aseară.

@WhatWouldMarieDo: *Bună, Jonathan! Îmi dau seama că e o abordare ușor neortodoxă, dar sper că ceea ce am de spus o să fie în beneficiul amândurora. Știu că STC s-a luptat cu publicitatea negativă pe care #AdmiteriCorecteDoctorat v-a făcut-o vouă și că ești îngrijorat că mișcarea ar putea deveni chiar mai populară. După cum știi, sunt unul dintre activiștii ei cei mai importanți și am jucat un rol semnificativ în apariția ei. Probabil că mă consideri un dușman, dar lucrurile nu trebuie să stea așa.*

@WhatWouldMarieDo: *Aș vrea să-ți fac o ofertă. Aș fi de acord să influențez acuzațiile îndreptate spre STC și să le spun colegilor și colaboratorilor mei că cererile făcute de #AdmiteriCorecteDoctorat sunt exagerate, că, deși s-ar putea să existe necesitatea unei reforme, avem totuși nevoie de teste standardizate și, ca atare, ar fi în interesul nostru să lucrăm alături de companiile existente, ca să îmbunătățim instrumentele care sunt deja utilizate pe scară largă. Desigur, n-aș face asta pe gratis. Numele meu adevărat e* ***Bee Königswasser****, în caz că vrei să-mi verifici acreditările. Sunt deschisă la ofertele tale.*

Clipesc spre ecran, siderată. Apoi derulez în sus, ca să citesc ce comentariu a publicat Green deasupra capturilor de ecran.

@JgreenSTC: *Activiștii #AdmiteriCorecteDoctorat și universitățile și instituțiile care îi iau în serios ar trebui să*

citească ce anume mi-a cerut @WhatWouldMarieDo, unul dintre liderii lor. Ăsta e adevăratul interes al mișcării: escrocarea.

@JgreenSTC *Noi, cei de la STC, am decis să nu facem publică identitatea acestei persoane (deocamdată). Ne consultăm cu avocații noștri și încă nu luăm o decizie definitivă. Între timp, puteți să vă reconsiderați poziția pe care o aveți față de #AdmiteriCorecteDoctorat.*

Mă simt amețită, fiindcă m-am oprit din respirat. Mă forțez să inspir, înăuntru, afară și din nou înăuntru. Asta trebuie să fie prelucrată în Photoshop. Da. Nu există altă explicație. Foarte bine făcută, dar... pe vremea când eram la doctorat, Annie a prelucrat în Photoshop un tentacul ieșindu-i din fund. Orice e posibil, nu?

Stau la biroul meu, observând că o mulțime dintre cei cu care am vorbit recent pe Twitter, m-au blocat. Chiar cred mizeria asta. Dar n-au cum să creadă! Doar mă *cunosc*, nu?

Marie: *Shmac, tocmai am văzut porcăria făcută de STC. Tu?*

Dau din picior, așteptând răspunsul. După câteva minute, Rocio intră în birou și începe să strecoare lucruri în rucsac. Atunci când spun „strecoară", vreau să spun „le aruncă agresiv, ca și cum și-ar exersa aruncarea pentru apropiata lapidare la care vrea să ia parte".

– Ești bine? întreb, regretându-mi spusele chiar înainte să-mi iasă din gură. Probabil că sunt prea emoționată ca s-o ajut cu ceea ce urmează să-mi spună.

– Nu.

Fir-ar să fie!

– Kaylee e bine?

– Nu. Se simte *ca naiba*, răspunde ea în timp ce trage fermoarele rucsacului, împingându-și brațul printr-una dintre bretele. Toată munca pe care am depus-o pentru #AdmiteriCorecteDoctorat a fost aruncată la gunoi, fiindcă unul dintre lideri s-a dovedit a fi un escroc nenorocit.

Împietresc. Dintre toate conversațiile posibile, nu-mi pot imagina una mai stânjenitoare, mai inoportună, mai incomodă. Și așa mai departe.

– Am... am văzut, răspund eu, cu gura uscată. Dar... e adevărat? Probabil că e ceva inventat.

– Sunt sigură că nu e. Oamenii au tot spus că sunt false capturile de ecran ale STC, așa că @JgreenSTC le-a dat dovezi unor lideri de la #AdmiteriCorecteDoctorat. Marie chiar i-a trimis un mesaj direct tipului ăstuia și i-a cerut bani. Ne-a nenorocit, ea a fost cea care a pornit #AdmiteriCorecteDoctorat, așa că n-o să mai fim luați în serios. Asta are o grămadă de consecințe groaznice pentru o grămadă de oameni buni și chiar pentru unii răi. Ca mine. O să trebuiască să cheltuiesc mii de dolari pe care nu-i am, ca să dau din nou un test ce prezice abilitatea mea de a avea succes în școala doctorală chiar mai puțin decât numărul scorpionilor mumificați pe care îi dețin. Care apropo, e „șapte".

Atunci când rostește ultimul cuvânt îi cedează puțin vocea, ceea ce îmi frânge inima. Se uită în altă parte, dar nu înainte să văd unica lacrimă ce îi alunecă pe obraz.

– N-o să intru la Johns Hopkins, conchide ea. O să fiu o ratată șomeră, în timp ce Kaylee urmează școala doctorală și uită de mine.

Mă ridic în picioare.

– Nu. Asta n-o să se întâmple...

– Sunt atât de dezamăgită! exclamă ea în timp ce inspiră adânc, tremurând de deznădejde. Nu poți avea încredere în nimeni! Lumea chiar e un vampir! se jeluiește, ridicând din umerii ei plăpânzi, pe care se clatină rucsacul. Apropo, ar trebui să nu mai faci asta.

– Ce să nu mai fac?

Îi urmăresc privirea. Rocio se uită la mâna mea și la felul în care îmi răsucesc, plină de ură, verigheta bunicii.

– Ieri mi-am petrecut un sfert de oră certându-mă cu Guy despre starea ta civilă. Asta se întâmplă atunci când poți verighetele altora, Bee!

La naiba! La naiba, la naiba, *la naiba*! Guy a aflat? Azi a părut puțin distant, dar am crezut că era doar emoționat din pricina demonstrației de mâine. Oare ar trebui să-l caut și să-i explic?

– Te duci acasă? întreabă Rocio.

– Nu, eu...

Ar fi trebuit să plec împreună cu Levi, ca de obicei. Dar nu cred că mă pot preface că nu s-a întâmplat nimic. Iar dacă i-aș povesti despre încurcătura asta, totul ar părea... ei bine, cred că aș putea să-i povestesc. Dacă e cineva în care pot avea încredere să-i spun de WWMD, acela e Levi. Dar starea de spirit proastă pe care o am în timp ce încerc să mă cert în legătură cu identitatea mea online probabil că e mai mult decât și-ar dori.

– Da, sigur, vin cu tine.

Îi trimit lui Levi un mesaj scurt, în care-l anunț că mi-am schimbat planurile, iar apoi plec împreună cu Rocio. Levi nu răspunde decât după ce ajung acasă. Mă întreabă dacă totul e în ordine, dacă vreau să mă ia cu mașina, dacă ar trebui să treacă pe la mine. Câteva secunde mai târziu, Shmac răspunde, în sfârșit:

Shmac: *Da, am văzut.*

Marie: *N-am idee ce se întâmplă. Nu i-am trimis niciodată un mesaj lui Green, bineînțeles.*

Shmac: *Problema e că cei care sunt de partea #AdmiteriCorecteDoctorat au dovezi că e vorba despre tine.*

Marie: *Te rog, spune-mi că nu-i crezi.*

Shmac: *Nu-i cred.*

Închid ochii. Slavă Domnului!

Shmac: *Lasă-mă să mă gândesc la asta, bine? Să vorbesc cu niște oameni. Trebuie să existe o cale de a rezolva problema. De asemenea, verifică-ți logările, pentru cazul în care ai fost piratată.*

N-am fost. Nimic nu e în neregulă, toate accesările contului meu au fost făcute din Houston. Sunt agitată, nervoasă, speriată. Mă plimb prin apartament, suficient de mult timp și destul de frenetic încât asta să echivaleze, probabil, cu un antrenament. Ar trebui să-mi înregistrez turele agitate în aplicația stupidă pentru antrenamente pe care Levi m-a pus s-o descarc.

„O să-ți poți înregistra progresele. O să ai satisfacții."
„Știi ce altceva îmi oferă satisfacții?"
„Nu spune «să nu te antrenezi», Bee!"
„În regulă!"

Chiar mă gândesc serios să mă duc la o alergare, ca să-mi limpezesc mintea. (Oare extratereștrii mi-au furat corpul?!), când primesc notificare că mi-a venit un nou mesaj pe e-mail.

E de la o firmă simandicoasă de avocatură, una care probabil că are o denumire formată din opt nume, plus capace de WC îmbrăcate în foiță de aur. Mesajul e destul de nevinovat, dar are atașat un PDF. Încep să răsfoiesc conținutul și ăsta e momentul în care atât stomacul meu, cât și lumea din jur, se răstoarnă.

Doctor Königswasser,

Această scrisoare reprezintă o notificare legată de activitățile de hărțuire nejustificată pe care le-ați întreprins recent. Sunteți rugată să încetați și să vă abțineți de la orice acte de hărțuire, care includ, fără a se limita la:

- *Realizarea de postări Twitter sub pseudonimul @WhatWouldMarieDo.*
- *Postarea unui conținut public, îndreptat spre imaginea și produsele STC.*
- *Încercarea de a extorca fonduri sau alte beneficii de la STC, în schimbul unor servicii de PR (sau de altă natură) nesolicitate.*

Cu stimă,
J.F. Timberworth, avocat din partea STC

22
CORTEXUL CINGULAR ANTERIOR: O, LA NAIBA!

Nu-mi aduc bine aminte cum mi-am petrecut noaptea de după citirea scrisorii. Mintea mi-a fost cu totul în ceață. Orele au trecut, iar eu am plâns. Am suspinat. Am încercat să înțeleg ce e cu toată mizeria asta. M-am simțit furioasă, șocată, înfrântă, singură, tristă.

M-a sunat Levi, dar mi-am adus aminte de lacrima solitară care a alunecat pe obrazul lui Rocio și m-am simțit prea murdară și mânjită ca să răspund la telefon. Ce ar spune Levi dacă ar ști? M-ar crede? Cum ar putea să mă creadă, în condițiile în care STC îmi cunoaște identitatea reală? Nici eu nu mai sunt sigură că aș crede.

În ziua următoare, îmi folosesc toate abilitățile de compartimentare ca să mă concentrez asupra muncii, iar sus-numitele abilități nu sunt foarte numeroase în cazul meu. Să-mi scot lucruri din minte nu e unul dintre talentele mele, dar mă comport moderat de bine. Levi mă sună din nou de dimineață, iar eu nu-i răspund nici de data asta, dar îi trimit un mesaj în care îi spun că am fost aglomerată cu proiectul BLINK

(groaznică scuză, de vreme ce lucrăm împreună), după care trebuie să-l iau pe Trevor de la aeroport (nu e o scuză, dar e la fel de îngrozitor).

– Kramer n-a putut veni, ceva legat de un simpozion OMS, dar e foarte fericit, spune Trevor, în loc de „Bună!", sau de „Ce mai faci?", sau alte lucruri normale prin care oamenii decenți încep o conversație. Și știi ce se întâmplă atunci când Kramer e fericit?

„Îmi dă un laborator departe de tine. Măcar în capătul coridorului, posibil la alt etaj, ideal în altă clădire. Dacă măcar mai am un viitor în mediul academic! Dacă nu sunt expusă drept un gangster profund ipocrit."

– Nu, nu știu.

– Pompează bani în laboratorul tău, asta face. Când o să fie gata costumele?

Îmi dau ochii peste cap, ieșind din zona *Sosiri* a aeroportului.

– Sunt căști. Și, teoretic, prototipul e gata. Dar trebuie făcute niște ajustări pentru fiecare astronaut.

– Exact, ai pomenit despre asta într-unul dintre rapoartele tale.

Am scris informația cu pricina în toate rapoartele, dar înțelegerea unui text citit n-a fost niciodată unul dintre punctele forte ale lui Trevor.

- Și cum stau lucrurile cu tipul ăla, Ward, cel care conduce din partea NASA? Trebuie să fie un geniu dacă a rezolvat problema atât de repede! mi-o trântește el.

Expir lent. Am o zi suficient de proastă ca să nu trebuiască să complic lucrurile spunându-i șefului meu că e un jeg. Pe de altă parte, *tocmai fiindcă* am o zi atât de proastă, s-ar putea să nu reușesc să mă abțin și să-i spun că e un jeg. Ce dilemă!

- Eu și doctor Ward suntem colideri, răspund eu pe un ton mai dur decât am folosit vreodată în discuțiile cu el.

Probabil că-și dă seama de asta, fiindcă îmi aruncă o privire iritată.

- Da, dar...

- Dar?

Se uită pe geam, cu un aer spăsit.

- Nimic.

„Sper și eu!"

Trevor Jegosul e cel mai mic în rang dintre mahării care alcătuiesc publicul prezentării noastre. Sunt doi congresmeni texani, cel puțin trei dintre șefii lui Boris și o mulțime de angajați ai Centrului Spațial care nu sunt direct implicați în BLINK. Sunt prezentată fiecăruia dintre ei, dar nu rețin nici un nume. Sunt aruncate multe exclamații de genul: *„Impresionant!"* și *„Abia aștept să văd căștile în acțiune!"* și *„Suntem martori la crearea istoriei!"*, ceea ce mă face să fiu emoționată și neliniștită, dar îmi spun că totul o să fie bine. Acum munca mea e singurul lucru pe care-l controlez, mulțumită lui Marie Curie.

Scopul demonstrației e de a arăta că această cască îmbunătățește atenția lui Guy în timpul simulării de zbor. Invitații o să urmărească totul pe un ecran mare din sala de conferințe de alături, în timp ce eu, Levi și nucleul echipei de ingineri, o să fim în încăperea de control, ca să ne ne asigurăm că totul decurge conform planului. Cochetez cu ideea de a-mi acorda cinci minute pentru o discuție cu Guy între patru ochi, ca să-i spun despre treaba cu măritișul, dar aglomerația și haosul fac ca planul meu să fie imposibil de pus în practică.

Îmi verific din nou protocoalele. Levi intră și vine direct la mine.

- Salut!

Are o privire serioasă. Verde-închis. Frumos precum frunzișul unei păduri. Își trage un scaun lângă mine, iar distanța dintre noi estompează limita dintre colegialitate și ceva mai mult de atât. Ar trebui să mă retrag, dar nu se uită nimeni la noi și vederea lui oricum mă copleșește; e ca suma acelor junghiuri misterioase, ridicată la putere. Îmi dau seama că noaptea trecută a fost prima pe care am petrecut-o despărțiți de când... de când s-a întâmplat *oricum* s-ar numi ceea ce e între noi, și-mi mai dau seama că faptul de a fi alături de el din nou îmi dă o senzație de...

Nu. *Nu* mă face să mă simt ca și cum aș fi acasă. Acasă e altceva. Acasă e noul laborator pe care afacerea asta o să mi-l aducă. Acasă sunt lucrările pe care o să le scriu despre ziua de azi. Acasă e comunitatea femeilor din STEM pe care mi-am creat-o și pentru care am ajuns cumva să trebuiască să lupt. *Asta* reprezintă „acasă", nu Levi.

– Salut! îi răspund eu, ferindu-mi privirea.

– Ești bine?

– Sunt emoționată. Tu?

– Sunt bine.

Nu pare deloc să fie bine.

Probabil că-i transmit cumva gândul ăsta, fiindcă adaugă:

– E vorba de o porcărie despre care am aflat. N-are legătură cu munca. Îți explic mai târziu.

Dau din cap în semn că am înțeles și, pentru o secundă nebunească, nesăbuită, am ciudatul impuls de a-i povesti despre porcăria care mi s-a întâmplat mie. Ar trebui, n-ar trebui? Numele meu o să fie făcut public mai devreme sau mai târziu. Dacă îi spun acum, el o să... Of, o să creadă că Marie e o escroacă! Și, ca atare, eu. La fel ca restul lumii. Nu, nu-i pot spune. Nu i-ar păsa, oricum.

– Am ceva pentru tine! mă anunță el.

Colțul gurii i se arcuiește într-un surâs, iar dosul palmei i se freacă de mâna mea, făcând să mi se strângă inima. Cel mai probabil, gestul lui văzut din afară pare ceva accidental. Dar eu nu simt deloc că ar fi astfel.

– Da?

– Îți arăt mai târziu. Are legătură cu pisica ta imaginară.

Zâmbesc firav.

– Abia aștept ca Félicette să vomite pe tastatura ta!

Ridică din umeri.

– Voma imaginară e preferata mea.

Își împinge genunchiul într-al meu și se ridică în picioare, oprindu-se la jumătatea mișcării ca să-mi șoptească la ureche:

– Mi-a fost dor de tine aseară.

Tremur. El pleacă înainte să pot răspunde.

– *Singurătatea mă ucide și, trebuie să recunosc, cred în continuare...*

Toată lumea din camera de control râde din nou pe seama mugetelor lui Guy. Situația din sala de conferințe e, probabil, aceeași.

– A fost adorabil. Îți mulțumesc, Britney, șoptește Levi în microfon, amuzat.

Schimbăm o scurtă ocheadă. Inima îmi tresaltă. Mă simt de parcă ar urma să mă urc pe scenă pentru un spectacol ale cărui repetiții s-au întins pe parcursul întregului meu an școlar. Dar sunt adultă, iar miza o reprezintă speranțele și visurile mele profesionale. Îmi reamintesc:

„Ăsta e singurul fel de speranțe și de visuri pe care mi-l permit!"

– Suntem gata să începem?

– M-am născut pregătit, scumpo, răspunde Guy, ridicând dintr-o sprânceană pe sub vizeta căștii. Ei bine, după un travaliu de patruzeci și trei de ore pe care mama mea le descrie ca fiind cele mai chinuitoare din viața ei!

– Biata doamnă! exclamă Levi dând din cap și zâmbind. Guy, știi cum funcționează lucrurile, dar uite ce o să se întâmple: o să proiectăm pe ecran o sarcină care să-ți solicite concentrarea.

– Sunt plătit să joc jocuri video! Excelent!

– Apoi, de îndată ce suntem pregătiți, activăm casca și măsurăm performanța ta în ambele situații, ca să verificăm timpul de reacție și acuratețea.

– Am înțeles.

– Peste câteva secunde, atunci!

Levi închide microfonul. Mai schimbăm o privire, care de data asta e una prelungă.

„Am dus treaba la bun sfârșit."

„Am reușit."

„Noi doi."

„Împreună."

Apoi Levi se întoarce ca să-i facă semn lui Lamar să înceapă procedura. N-am mare lucru de făcut, de vreme ce protocoalele au fost programate, sunt încărcate și pot porni. Mă las pe spate, cu ochii la monitor. Privesc cu atenție corpul lui Guy, așezat.

„O să trebuiască să-i cumpăr un cadou", mă gândesc. „O sticlă de ceva scump. Bilete la concertul lui Britney. Fiindcă a fost atât de răbdător atunci când am trimis rafale beta spre creierul lui. Fiindcă e atât de drăguț. Fiindcă l-am mințit."

Apoi sarcina se încarcă și sunt prea preocupată să observ ca să mă pot gândi la altceva.

Începe ca de obicei. Treaba lui Guy e să detecteze stimulii pe măsură ce apar pe ecran. E astronaut și are din start rezultate cam de zece milioane de ori mai bune decât aș putea avea vreodată eu, o fraieră oarecare. Câteva minute mai târziu, Levi dă semnalul și e activat protocolul de stimulare neuronală pe care l-am conceput.

Trec zece secunde. Douăzeci. Treizeci. Îmi arunc ochii pe valorile estimative ale performanței. Nu se întâmplă nimic. Precizia și timpii de reacție se învârt în jurul acelorași valori ca înainte.

La naiba! Ce se întâmplă? Mă foiesc, nervoasă, pe scaun. De obicei, până la momentul ăsta decalajul dintre debutul stimulării și îmbunătățirea performanței a dispărut deja. Mă uit la Levi cu o expresie îngrijorată, dar el e calm, sprijinindu-se de spătarul scaunului, cu brațele încrucișate pe piept, uitându-se alternativ la Guy și la valori. Singurul semn de nerăbdare sunt degetele lui, cu care bate darabana pe bicepși. Așa face ori de câte ori e concentrat. *Levi. Levi al meu.*

Stimulez cortexul premotor dorsal al lui Guy, de ce naiba nu se îmbunătățește performanța lui?

Deodată, numerele încep să se schimbe. Precizia înregistrează o creștere astronomică: de la optzeci și trei la sută, la nouăzeci și patru. Timpii de reacție mediani scad cu zeci de milisecunde. Noile valori oscilează și apoi devin stabile. Jur că întreaga încăpere răsuflă ușurată la unison!

– Drăguț, șoptește cineva.

– Drăguț? întreabă Lamar. E *monumental!*

Mă întorc ca să rânjesc spre Levi și constat că el se uită deja la mine cu o expresie fericită, impenetrabilă. Măcar *asta* merge grozav. Restul vieții mele e un dezastru, dar *asta* merge. Am făcut ceva bun, util și pur și simplu dat naibii!

Până nu mai e așa.

Sunt prima care-și dă seama că ceva nu funcționează. Cei mai mulți ingineri vorbesc între ei și ochii lui Levi se agață de mine cu acea expresie curioasă și serioasă. Dar atât valorile, cât și monitoarele sunt în câmpul meu vizual, așa că observ numerele schimbându-se în valori pe care nu le-am mai văzut niciodată. Văd și tresărirea cotului lui Guy.

– Ce-i cu el? mă mir eu, arătând spre Guy, iar Levi se întoarce imediat. E în regulă?

– Brațul? întreabă Levi, ale cărui sprâncene se unesc. N-am văzut niciodată ceva asemănător!

– E similar cu ceea ce s-ar întâmpla dacă i-am stimula cortexul motor, dar în mod clar nu... O, Doamne!

Tresăririle capătă amplitudine, întregul corp al lui Guy începe să tremure.

Levi deschide microfonul.

– Guy, e totul în regulă?

Nici un răspuns.

– Guy? Mă auzi?

Tăcere. Și încruntarea tot mai profundă a lui Levi.

– Guy, ești...?

Guy cade de pe scaun cu o bufnitură zgomotoasă, iar corpul lui e, în același timp, rigid și moale. Se declanșează haosul în camera de control, toată lumea se ridică în picioare, șase scaune scârțâie, frecându-se de podea.

– Opriți protocolul! strigă Levi.

O secundă mai târziu, a ieșit din cameră și a ajuns în laborator. Îl văd pe monitor cum îngenunchează lângă corpul cuprins de spasme al lui Guy și cum îl ia în brațe. Îl întoarce pe-o parte și eliberează podeaua de obiectele din apropiere.

„O convulsie! Guy are o criză de convulsii!“

În cameră dau buzna şi alţi oameni – fizicieni NASA, ingineri – şi-i pun întrebări lui Levi despre protocolul de stimulare. El răspunde cât de bine poate, ţinându-l în continuare pe Guy în braţe, în timp ce intervin doctorii.

„E din pricina lui Penny. Levi ştie ce să facă din pricina lui Penny."

E un dezastru total. Oamenii aleargă pe holuri, intră şi ies în şi din camera de control, strigând, înjurând, punând întrebări care nu primesc răspuns. Unele îmi sunt adresate mie, dar nu le pot răspunde, nu pot face nimic altceva decât să mă zgâiesc la faţa lui Guy şi la Levi, care îl ţine în braţe. Mă prăbuşesc înapoi în scaun. După cu minut sau poate că după o oră, privirea mi se opreşte la casca aruncată pe podea, rostogolită în cel mai îndepărtat colţ al încăperii.

– ...e Kowalsky?

– A fost dus la spital.

– ...să fie OK?

– Da, şi-a recăpătat cunoştinţa. Îi fac doar un control, dar...

– ...i-au provocat o nenorocită de criză, ce...

– Ce dezastru!

– ...sfârşitul proiectului, cu siguranţă! O, Doamne, câtă incompetenţă!

Sunt o fortăreaţă. Sunt impenetrabilă. Nici măcar nu sunt aici. Nu mă uit la nimeni. Încerc din răsputeri să nu ascult nimic în timp ce merg spre biroul lui Boris, după ce acesta mi-a şuierat să mă duc la el de îndată. Asta s-a întâmplat în urmă cu patru ore şi jumătate. Ar trebui să mă grăbesc.

Ajung, bat la uşă, dar intru înainte să fiu invitată. Levi e deja înăuntru, privind spre zona verde a Centrului Spaţial, care se desfăşoară dincolo de fereastra pătrată. Îl ignor. Îl ignor

chiar și atunci când îi simt privirea ațintită asupra mea, înțepătura ei așteptând, desigur, un răspuns.

Mă întreb ce gândește. Apoi nu mă mai întreb; probabil că oricum n-aș putea suporta răspunsul la o astfel de întrebare.

– Unde s-a produs eroarea? mă chestionează Boris din spatele biroului.

Întotdeauna are un aer obosit și răvășit, dar dacă acum mi-ar spune că tocmai a fost lovit de un camion, l-aș crede. Nu pot nici măcar să încep să-mi imaginez consecințele evenimentelor de azi. Pentru el. Pentru NASA. Pentru Levi.

– Încă nu e clar, răspunde Levi, care continuă să-l privească în ochi fără șovăială. Facem cercetări.

– A fost o defecțiune de hardware?

– Acum stabilim...

– La naiba!

O scurtă tăcere.

– O să afli imediat ce aflăm și noi.

– Levi, impresia ta e că nu fac altceva decât să împing niște hârtii și probabil că ai dreptate, asta am devenit. Dar dă-mi voie să-ți reamintesc că am o diplomă în inginerie, douăzeci de ani de experiență în plus față de tine și, deși nici nu se pune problema să fiu geniul creativ care ești tu, sunt pe deplin conștient că n-o să fie nevoie de trei săptămâni de analiză a sistemului ca să vă dați seama dacă a fost o defecțiune a părții de hardware sau...

– N-a fost! îl întrerup eu, iar ei amândoi se întorc cu fața la mine, dar eu mă uit numai la Boris. Mă îndoiesc, adică. Încă n-am făcut nici o analiză, dar sunt sigură că eroarea a survenit în protocolul de stimulare, explic, iar apoi înghit în sec. Din partea mea.

Boris dă din cap, cu buzele strânse.

– *Ce* s-a întâmplat?

– Nu știu. Presupunerea mea e că stimularea a fost prea intensă, la o frecvență prea înaltă, și fie că a fost deplasată, fie că a fost difuză. Asta a provocat rateuri neuronale generalizate.

– OK, răspunde Boris, dând iarăși din cap. Cum de s-a întâmplat așa ceva?

– Asta nu știu. Am petrecut săptămâni bune mapând creierul lui Guy și nu s-a întâmplat niciodată ceva similar. Protocolul era întocmit special pentru el.

Îmi plec capul, privindu-mi mâinile. Răsucesc inelul bunicii, ca de obicei. Adaug:

– N-o să se mai întâmple. Îmi pare rău.

– Nu, n-o să se mai întâmple, repetă Boris, trecându-și o mână peste față. BLINK s-a terminat.

Dintr-odată, Levi respiră zgomotos. Îmi ridic privirea.

– Poftim?!

– Asta nu e o greșeală pe care s-o pot tolera. Ai luat o persoană care avea la activ ani de zile de antrenamente de astronaut și ai transformat-o într-o grămadă inertă, prăbușită pe podea. Guy e bine, dar dacă următorul astronaut n-o să mai fie?

Clatin din cap.

– N-o să mai fie un viitor astronaut.

– N-ar trebui să fie *nici un astronaut*. Mai ales în fața a jumătate din personalul NASA!

Levi e în spatele meu. Probabil că puțin prea aproape.

– Boris! exclamă el. Am testat protocolul de mai bine de zece ori. Nu s-a întâmplat niciodată ceva similar. *Tu* ai grăbit prezentarea, când am mai fi putut aștepta câteva săptămâni...

– Și *tu* ai garantat pentru Bee atunci când NIH a trimis-o aici, iar ea i-a provocat o criză *unuia dintre astronauții mei*!

izbucneşte Boris, care apoi îşi încleştează falca, încercând să se calmeze. Levi, nu te învinovăţesc pe tine.

Se aude o bătaie puternică în uşă, care se deschide. Iată momentul în care lucrurile se înrăutăţesc şi mai mult.

Nu. Nu Trevor, vă implor! Nu atunci când sunt în cel mai mare necaz!

Şi totuşi, Boris îi face semn să intre.

– Tocmai discutam...

– Am auzit, răspunde el ridicând din umeri, posomorât. N-aţi fost prea discreţi. Deci, ne informează el, lipindu-şi palmele, am aplanat lucrurile cu congresmenii. Le-am spus că BLINK poate fi încă recuperat.

– Aşteaptă! exclamă Boris, încruntându-se, în timp ce eu sunt pe punctul de a vomita. Înţeleg că sunt multe interese la mijloc, dar nu te grăbi! În mod evident, ceva a mers prost şi...

– Cineva! îl întrerupe Trevor, aruncându-mi o privire plină de dispreţ. Am auzit ce spuneai. În mod evident, problemele au fost cauzate de o persoană anume. Ele pot fi rezolvate prin eliminarea verigii slabe şi prin desemnarea unui alt cercetător de la NIH pentru proiect. Josh Martin şi Hank Malik au făcut cerere pentru slujba asta.

– Eşti *nebun*? se stropşeşte Levi, făcând un pas spre Trevor, pe care-l domină cu statura lui. Nu-ţi cunoşti cercetătorii, dacă ai impresia că doctor Königswasser e veriga slabă!

– Mă scuzaţi, spun eu cu glas tremurat şi gândindu-mă că acum nu trebuie să plâng pentru nimic în lume. Nu cred că e nevoie de mine pentru conversaţia asta! Mă duc să văd ce face Guy şi...

„...îmi strâng lucrurile."

Da.

Ies cât pot de repede. Nu fac nici zece paşi, când aud pe cineva alergând în spatele meu, iar apoi depăşindu-mă. Levi se opreşte în faţa mea, aruncându-mi o privire aproape disperată.

– Bee, încă putem rezolva problema! Întoarce-te în birou şi...

– Trebuie... trebuie să plec, răspund eu, încercând să-mi menţin tonul hotărât. Dar e nevoie ca tu să rămâi şi să te asiguri că proiectul merge mai departe.

Se uită la mine fără să-i vină să creadă.

– Nu fără tine! Bee, de fapt habar n-ai ce a mers prost. Boris exagerează, iar Trevor e un idiot. O să...

– Levi! exclam eu apucându-l de încheietură şi strângându-i-o tare. Te rog să te întorci în birou şi să faci tot ce trebuie ca să te asiguri că proiectul merge mai departe! *Te rog.* Fă-o pentru Peter. Pentru Penny. Şi pentru mine.

E o lovitură sub centură. Îmi dau seama din felul în care mijeşte ochii, din felul în care îşi încleştează falca. Dar încep să merg din nou şi el nu mă urmează.

Iar acum asta e tot ce-mi doresc.

23
DIN NOU, AMIGDALA: FRICA

Reike nu-mi răspunde la telefon fiindcă, în sfârşit, călătoreşte prin Norvegia. S-ar putea să fie mai bine aşa. N-aş face altceva decât să-i plâng pe umăr, perorând despre depolarizarea neuronală şi inducţia electromagnetică, ceea ce n-are cum să fie recomandabil pentru mine sau instructiv pentru ea. Vreau să-l vizitez pe Guy în spital ca să... îi ofer un coş cu fructe decorativ[1]? Să-i ofer primul meu născut, drept penitenţă? Să-mi torn cenuşă în cap la picioarele patului lui? Nici măcar nu ştiu sigur unde l-au dus sau dacă mai e acolo. Şi nici n-am habar dacă vrea să mă vadă sau nu. Poate că ar fi mai bine să-i trimit un mesaj.

Mă urăşti pentru faptul că ţi-am provocat o criză prin incompetenţa mea nesăbuită şi totală? Da, Nu, Poate, încercuieşte varianta corectă, te rog.

---

[1] Edible Arrangements, franciză din Statele Unite, specializată în aranjamentele de fructe proaspete, combinând conceptul de coş de fructe cu designul aranjamentelor florale

Probabil că e bine că sunt singură cu gândurile mele. Paradoxal, asta îmi permite să nu mă gândesc prea mult. În curând o să se întâmple niște chestii. Unele rele. Legătura mea cu WWMD o să fie dezvăluită, o comunitate pe care am construit-o în ani de zile o să se întoarcă împotriva mea și nu-mi fac nici o iluzie: Trevor nu-mi mai reînnoiește contractul. E uluitor, dar dacă nu vorbesc despre toate astea, pot pretinde că nu există.

Mănânc o banană, prima gustare din ultimele douăzeci și patru de ore, iar apoi mă duc la mine în cameră. Îmi trag geamantanul de sub pat, îl șterg de praf și încep să-mi împăturesc hainele. Blugi. Blugi. O fustă pe care n-am avut ocazia s-o port. Tricoul meu turcoaz preferat. O pelerină de ploaie. Blugi.

Geamantanul e aproape plin, când se aude soneria. Oftez și fac un efort să mă duc la ușă, dar cred că deja știu cine e. Se dovedește că am dreptate.

- Bună!

Levi pare obosit. Și arată de parcă și-ar fi trecut o mână prin păr. Și e foarte, foarte frumos. Inima îmi tresaltă.

- N-ai răspuns la telefon, îmi reproșează el. Am fost îngrijorat!

- Îmi pare rău, am uitat să-mi verific apelurile. E totul în ordine?

Îmi aruncă o privire ușor sceptică, pe care o interpretez drept: „Nu, absolut nimic nu e în regulă!" și mă urmează în camera de zi. Mă uit la containerul de hrană pentru colibri prin ușile de la balcon. Ar trebui să-l dau jos. Să-l împachetez. Dar păsările colibri... Poate că aș putea s-o rog pe Rocio să-l agațe la ea. N-aș vrea ca micuțul care vine pe aici să rămână fără cină.

- ...de Guy, spune Levi.

Mă răsucesc pe călcâie.

– Cum se simte?

– E bine, a fost externat. M-a rugat să-ți spun să n-o iei razna și că, probabil, a meritat ce i s-a întâmplat. Și că vrea să-ți mulțumească pentru aventura vieții lui.

Levi își dă ochii peste cap, dar eu sesizez ușurarea de pe chipul lui.

– Pot... a spus dacă pot să mă duc să-l văd?

– Se odihnește, dar putem merge mâine. I-ar plăcea să te vadă. Bee, știe că nu e vina ta, continuă Levi pe un ton puțin mai aspru. Un milion de lucruri ar fi putut să meargă prost și nici unul dintre ele nu e responsabilitatea ta exclusivă. Boris a grăbit prezentarea.

– Fiindcă *eu* i-am permis s-o grăbească, răspund, apăsându-mi palmele peste ochi. I-am spus că o pot face. Iar porcăria asta s-ar fi întâmplat oricum, doar că nu public. Trebuie să fi făcut ceva greșit. Trebuie să fi scăpat ceva din vedere, nu știu. Nu *știu*. M-am tot gândit la asta și nu-mi pot da seama ce naiba am făcut greșit, ceea ce înseamnă că altcineva, cineva care are idee despre ce naiba se întâmplă, ar trebui să lucreze împreună cu tine la proiectul ăsta.

Levi clipește.

– Ce vrei să spui?

– Ceea ce tocmai am spus, presupun, răspund eu ridicând din umeri. Sper ca NIH să-l trimită pe Hank. Josh e un nesimțit. Și trebuie să mă asiguri că Rocio rămâne, fiindcă ea merită. Și-i poți scrie o scrisoare de recomandare pentru școala doctorală? Nu știu dacă a mea o să...

– Nu.

Levi face un pas în față și mă atinge. Își pune palma desfăcută pe ceafa mea. Pare atât de... normal. Familiar. *El* e atât de familiar!

– Bee, n-o să te înlocuiască nimeni! BLINK e al tău în aceeași măsură în care e al meu. Dacă n-ai fi tu, am fi blocați în continuare.

– Nu înțelegi, spun, făcând un pas în spate, dar el continuă să mă atingă până când mă depărtez suficient de mult ca el să nu mai ajungă la mine. Eu ies. După cum a spus Trevor.

– Nemernicul ăla de Trevor o să se răzgândească.

– N-o să se răzgândească. Nici n-ar trebui. Levi, azi am pus în pericol siguranța cuiva. Am periclitat existența unui proiect care e moștenirea celui mai bun prieten al tău, pledez eu punându-mi apoi degetele pe buze și dându-mi seama că tremur din toate încheieturile. Cum poți măcar să vrei să rămân?

– Fiindcă am încredere în tine. Fiindcă te cunosc. Știu cine ești, știu ce om de știință ești și...

Privirea i se îndreaptă spre dormitorul meu. Îmi vede valiza, care e aproape gata, deschisă pe podea. Împietrește, arătând spre ea.

– Ce-i aia?

Înghit în sec.

– Ți-am spus. Conștiința nu-mi permite să mai rămân la BLINK.

El se uită la mine cu gura deschisă, nevenindu-i să creadă.

– Deci îți faci bagajul și pleci?

Întrebarea e agresivă într-un fel care mă face să cred că aș putea răspunde corect sau greșit. Încerc să-mi imaginez un alt răspuns în afară de cel evident.

– Ce altceva aș putea să fac? răspund eu ridicând din umeri, neputincioasă. Ce rost are să mai rămân aici?

În ultimele două luni mi-am petrecut mult timp împreună cu Levi Ward. L-am văzut fericit, concentrat, supărat, trist, entuziasmat, furios, excitat, sincer, dezamăgit și diferite

combinații ale celor de mai sus. Însă felul în care se uită acum la mine e diferit de toate astea. E mai mult decât toate la un loc.

Levi se apropie de mine și deschide gura cu intenția de a spune ceva, iar apoi se întoarce și se depărtează, clătinând din cap, furios. Inspiră adânc o dată, de două ori, dar atunci când se uită din nou la mine nu e nici pe departe calm.

– Vorbești serios?

Rece. Vocea, privirea, felul în care și-a încleștat maxilarul. Rece ca gheața.

– Eu... Levi, prezența mea aici a depins întotdeauna de rolul pe care l-am avut în proiect.

– *A depins.* Dar lucrurile s-au schimbat.

– Ce s-a schimbat?

– Nu știu. Poate faptul că am fost împreună în fiecare secundă a ultimelor două săptămâni și am făcut dragoste în fiecare noapte, faptul că știu cum oftezi în timp ce dormi, că-ți cureți dinții cu ață dentară ca o maniacă și că *tot corpul* tău are gust de miere.

Simt cum mi se înroșesc obrajii.

– Și ce înseamnă asta?

– Vorbești serios? repetă el. Toate astea au fost numai... felul în care ți-ai petrecut timpul liber la Houston? Făcând sex? Asta a fost?

– Nu. *Nu!* Dar e o diferență între a-ți petrece doar timpul și...

– Și a rămâne. A-ți lua un angajament. Și *a încerca.* Asta vrei să spui?

– Eu...

Eu, ce? Am rămas fără cuvinte? Sunt derutată? Speriată? Nu știu ce să spun sau ce vrea de la mine. Suntem prieteni.

Prieteni buni, care fac sex. Ale căror căi aveau să se despartă (după cum era evident de la început), așa cum face toată lumea.

- Levi, povestea asta dintre noi n-avea niciodată să... Încerc doar să fiu sinceră.

- Sinceră! exclamă el râzând amar, fără să scoată nici un sunet, iar pe urmă se uită la containerul de hrană pentru colibri, plimbându-și limba prin gură. Sinceritate! Vrei sinceritate?

- Da. Vreau doar să fiu cât de poate de sinceră.

- Poftim sinceritate: sunt îndrăgostit de tine. Dar asta nu e nici o noutate. Nu e pentru mine și nu cred că e nici pentru tine. Nu dacă e să fii sinceră cu tine însăți, ceea ce pretinzi că ești, nu?

Fac ochii mari. Levi Ward, o forță a naturii, parcă îmi trage aerul afară din plămâni, continuând, neîndurător:

- Să-ți mai spun și altceva *sincer*: și tu ești îndrăgostită de mine.

- Levi! exclam, clătinând din cap, în timp ce un fior de panică îmi coboară pe șira spinării. Eu...

- Dar ți-e frică. Ești al naibii de speriată și nu te învinovățesc. Tim a fost un nenorocit și aș vrea să-i tai ouăle. Cea mai bună prietenă a ta s-a comportat cu foarte mult egoism atunci când aveai mai multă nevoie de ea. Părinții tăi au murit pe când erai doar o copilă și apoi familia ta extinsă, nu știu, poate că a făcut tot ce a putut, dar a eșuat lamentabil în a-ți oferi sentimentul de stabilitate de care aveai nevoie. Sora ta, pe care în mod evident o adori, e plecată în permanență și să nu crezi că nu observ felul obsesiv în care-ți verifici telefonul atunci când nu-ți răspunde la mesaje mai mult de zece minute. Și înțeleg. De ce nu te-ai teme ca nu cumva ea să fie smulsă de lângă tine? Asta s-a întâmplat cu toți ceilalți. Absolut toți oamenii la care ai ținut au dispărut din viața ta într-un fel sau altul, continuă el

să spună, iar eu nu știu cum de reușește să pară atât de furios, de calm și de plin de compasiune în același timp. Înțeleg! Pot să fiu răbdător. Am încercat și o să încerc să fiu răbdător. Dar am nevoie de... ceva. Trebuie să știu că asta nu e o carte pe care o scrii. Nu suntem două personaje pe care le poți despărți fiindcă așa obții un final literar. Astea sunt *viețile* noastre, Bee!

O lacrimă îmi alunecă pe gât. Alta mi-a făcut o pată umedă pe claviculă. Strâng din pleoape.

– Atunci când ne-am dus la conferință și l-am văzut pe Tim a fost foarte supărător. Dar după o vreme mi-am dat seama că nu mai simțeam nimic pentru el și a fost... plăcut. Asta e ceea ce-mi doresc, știi? Vreau să fie *plăcut*. M-am bucurat atât de puțin timp de așa ceva! Întotdeauna, întotdeauna am fost abandonată! Și singura modalitate de a nu fi abandonat e să abandonezi primul, spun eu în timp ce-mi șterg obrazul cu dosul palmei și-mi trag nasul. Dacă „plăcut" înseamnă să fii singur, așa să fie!

– Pot să-ți ofer asta. Pot să-ți ofer mai mult decât atât. Pot să-ți ofer *totul*, spune el aruncându-mi un zâmbet plin de speranță. Nu trebuie nici măcar să recunoști față de tine însăți că mă iubești, Bee! Eu te iubesc suficient cât pentru amândoi. Dar am nevoie să rămâi. Am nevoie să fii prin preajmă. Nu la Houston, dacă nu vrei. Vin după tine, dacă mi-o ceri. Dar...

– Și cum o să fie după ce o să te plictisești de mine? întreb eu tremurând, udă de lacrimi. După ce n-o să mai poți fi alături de mine? După ce o să întâlnești pe altcineva?

– N-o s-o fac, răspunde el, iar eu îi urăsc expresia plină de siguranță și de stoicism.

– Nu știi asta. N-ai de unde să știi. Tu...

– N-a mai fost altcineva, răspunde el, și pot vedea cum i se încleștează maxilarul. Din clipa în care te-am văzut. De când

am vorbit prima dată cu tine și m-am făcut de doi bani, n-a mai fost altcineva.

Vrea să spună... nu vorbește serios! N-are cum să vorbească serios!

– Da! continuă el cu înflăcărare, citindu-mi gândurile. În toate felurile în care-ți imaginezi! Dacă iei o hotărâre, ar trebui să ai toate datele problemei. Știu că ți-e teamă. Crezi că *mie* nu mi-e?

– Nu așa cum îmi e mie...

– Mi-am petrecut ani întregi, ani, sperând să găsesc pe altcineva care să se compare cu tine. Sperând să simt ceva, orice, pentru altcineva. Iar acum ești aici, iar eu *te-am avut*, Bee! Știu cum poate fi. Crezi că nu știu cum e să-ți dorești ceva atât de mult încât să-ți fie frică să ai lucrul respectiv? Chiar și atunci când e în fața ta? Crezi că *mie nu mi-e frică, la naiba*? exclamă el răsuflând adânc și trecându-și o mână prin păr. Bee, tu îți dorești să aparții cuiva. Îți dorești pe cineva care să nu mai plece de lângă tine. Eu sunt acea persoană. Nu ți-am dat drumul *ani de zile* și nici măcar nu te *aveam*. Dar trebuie să-mi permiți.

E greu să mă uit la el. Fiindcă vederea îmi e încețoșată. Fiindcă nu-mi lasă nici un loc în care să mă ascund. Fiindcă îmi aduce aminte de ultimele două săptămâni pe care le-am petrecut împreună. Felul în care ni se frecau coatele în bucătărie. Jocurile de cuvinte cu pisici. Felul în care ne certam ce muzică să punem în mașină, pentru ca apoi să vorbim oricum peste ea. Săruturile pe frunte în timp ce dormeam. Felul în care îmi ciugulea sânii, șoldurile, gâtul, tot corpul. Mirosul de mentă pentru colibri, chiar înainte de apus. Felul în care am râs fiindcă am făcut să râdă un copil în vârstă de numai șase ani. Părerile lui eronate despre *Star Wars*. Felul în care mă ține

în brațe noaptea. Felul în care mă ține în brațe ori de câte ori am nevoie de el.

Mă gândesc la ultimele câteva săptămâni pe care le-am petrecut împreună. La întreaga viață pe care am avut-o fără el. Mă gândesc la toate lucrurile la care m-am forțat să renunț. La pisicile pe care nu-mi permit să le adopt. La munca titanică de care e nevoie ca să vindec o inimă frântă.

Levi îmi cuprinde obrazul cu palma și-și lipește fruntea de a mea. Mâinile lui *sunt* căminul meu.

– Bee, nu ne văduvi de asta, șoptește el răgușit, prudent, plin de speranță. Te rog.

Nu mi-am dorit niciodată ceva mai mult decât îmi doresc acum să spun da. Nu mi-am dorit niciodată să iau ceva, așa cum îmi doresc acum. Și nu mi-a fost niciodată atât de complet, de paralizant de frică să nu pierd ceva.

Mă forțez să mă uit la Levi. Îi spun cu glas tremurător:

– Îmi pare rău. Pur și simplu... nu pot.

El închide ochii, stăvilind un val violent de ceva. Dar, după o vreme, dă din cap. Doar dă din cap, fără să spună nimic. O mișcare simplă și rapidă. Apoi îmi dă drumul, își bagă mâna în buzunar, scoate un obiect și îl așază pe masă. Zgomotul reverberează în încăpere.

– Asta e pentru tine.

Inima îmi sare din piept.

– Ce e?

Îmi aruncă un surâs îndurerat. Stomacul mi se răsucește și mai tare.

– Încă ceva de care să-ți fie frică.

Mă uit lung la ușă mult timp după ce a plecat. Mult după ce nu-i mai aud pașii. Mult după ce zgomotul motorului camionetei lui s-a îndepărtat de parcare. Mult după ce mi-am

epuizat lacrimile şi după ce obrajii mi s-au uscat. Mă uit lung la uşă, gândindu-mă că în două zile am pierdut din nou toate lucrurile la care ţineam.

Poate că până la urmă e adevărat că lucrurile rele vin câte trei la pachet.

24
LOBUL TEMPORAL DREPT: AHA!

S-ar putea să fie puțin prea târziu ca să-mi scot de la arhivă povestea originii omului de știință nebun care sunt, dar stau în întuneric, zgâindu-mă la imaginea deloc flatantă a feței mele pline de pete și a părului aproape maro (asta, datorită unei iluzii optice pe care o reflectă sticla ușilor de la balcon). Cineva tocmai mi-a devastat buzunarele și mi-a furat bunurile cele mai de preț, iar acel cineva sunt chiar eu. Mă simt foarte doctor Marie Sklodowska-Curie în anul 1911 și presupun că e ora la care o să mă autodemasc.

Inițial, am vrut să fiu poetă. Precum mama mea, aveam să scriu mici sonete despre tot felul de lucruri: despre ploaie, păsări drăguțe, balamucul pe care l-a făcut Reike în bucătărie atunci când a încercat să coacă o plăcintă cu cireșe, pisoi jucându-se cu niște gheme de ață, chestii din astea. Apoi am împlinit zece ani și ne-am mutat pentru a patra oară în cinci ani, de data asta într-un orășel francez nici prea mare, nici prea mic, de la granița cu Germania, unde fratele mai mare al tatălui meu avea o afacere în construcții. Era blând. Soția lui era

blândă, chiar dacă fermă. Copiii lui, adolescenți, erau blânzi. Orașul era blând. Cea mai bună prietenă a surorii mele, Ines, era blândă. Era multă blândețe primprejur.

La două săptămâni după ce ne-am mutat, am scris prima mea poezie despre singurătate.

Sinceră să fiu, era jenant de proastă. Bee cea de zece ani era o prințesă emo a întunericului. Aş cita versurile cele mai dramatice, dar apoi ar trebui să-i ucid pe toți cei care le aud (şi pe mine, de asemenea). Cu toate astea, în vremurile respective îmi imaginam că eram următoarea Emily Dickinson şi i-am arătat poezia uneia dintre profesoarele mele (fiorul de groază care mi-a cuprins corpul s-a intensificat). Ea s-a concentrat asupra primului vers, a cărui traducere aproximativă din franceză ar fi ceva de genul: „Uneori, când sunt singură, simt cum mi se micşorează creierul", şi mi-a spus: „Chiar asta se întâmplă, ştiai?"

Nu ştiam. Dar la începutul anilor 2000 internetul deja era o modă. Astfel, până la sfârşitul zilei, când Reike se întorcea acasă de la Ines, unde îşi petrecuse după-amiaza, ştiam deja multe lucruri despre Creierul Singuratic.

Nu se micşorează, dar se ofileşte puțin. Singurătatea nu e ceva abstract şi intangibil, nu e făcută numai din metafore despre insule părăsite şi pantofi desperecheați, din personajele lui Edward Hopper privind pe geam şi din întreaga discografie a Fionei Apple. Singurătatea e *aici*. Ne modelează sufletele, dar şi corpurile. Girusurile temporale inferioare drepte, cingulatele posterioare, suturile tempoparietale, cortexurile retrospleniale, rafeurile dorsale. Creierele oamenilor singuri au o formă diferită. Şi vreau ca al meu să n-aibă o formă diferită. Vreau un creier sănătos, rotofei, simetric. Vreau să funcționeze cu

sârguință, impecabil, precum mașinăria extraordinară care ar trebui să fie. Vreau să facă ce i se spune.

Alertă de divulgare: stupidul meu de creier nu face asta. N-a făcut-o niciodată. Nici atunci când aveam zece ani, nici când aveam douăzeci. Nici opt ani mai târziu, deși m-am străduit să-l educ să nu aștepte nimic de la mine. Dacă starea lui de referință e singurătatea, n-ar trebui să se ofilească. Dacă o pisică nu primește gustărele, n-o să le ducă lipsa, corect? Nu știu. Privindu-mi reflexia în geam, nu mai sunt sigură. S-ar putea foarte bine să am un creier mai nătâng decât al unei pisici. S-ar putea să fie precum unul dintre peștii balon ai lui Reike, plutind fără țel în castronul pe care-l reprezintă craniul meu. N-am idee.

E iunie. Aproape vară. Soarele nu mai apune devreme, iar dacă afară e întuneric, asta înseamnă că Levi a plecat de câteva ore bune. Mă ridic cu prudență de pe canapea, simțindu-mă în același timp grea și imponderabilă. Și femeie bătrână, și ied nou-născut. Nenorocita de mine, conțin în continuare mulțimi! Dar oricât mi-aș dori să mă complac în autocompătimire, mă aflu în situația asta numai din cauza mea. Există lucruri pe care trebuie să le fac, oameni de care trebuie să am grijă.

Mai întâi, Rocio. Nu e la ea în apartament și nu răspunde atunci când o sun – fiindcă e împreună cu Kaylee, încercând să uite de ziua asta proastă, fiindcă mă urăște, fiindcă aparține Generației Z. S-ar putea ca toate lucrurile astea să fie adevărate în același timp, dar ceea ce trebuie să-i spun e important și deja i-am afectat la modul serios șansele de a fi admisă la programul de doctorat al visurilor ei. Așa că îi scriu un e-mail.

Orice s-ar întâmpla cu proiectul BLINK, contactează-l pe Trevor cât de curând posibil și roagă-l să te lase să rămâi în proiect, în calitate de asistent de cercetare

(aş face eu asta, dar e mai bine să nu vină din partea mea cererea). Levi o să te susţină. Ceea ce s-a întâmplat azi e totalmente responsabilitatea mea şi n-are nici o consecinţă în ceea ce te priveşte.

Bine. Una e gata. Înghit în sec, inspir adânc şi apăs pe iconiţa Twitter. Shmac e cel care urmează: trebuie să ştie ce se întâmplă cu STC. Şi mai trebuie să ştie că, în cazul în care o să continue să se asocieze cu Marie, lucrurile ar putea să se înrăutăţească pentru el foarte repede. Eu tot nu ştiu ce naiba s-a întâmplat, dar, dacă se distanţează public de mine, s-ar putea să facă cea mai bună mişcare în ceea ce-l priveşte.

Îi trimit un mesaj privat, în care îl întreb dacă are un minut la dispoziţie, dar nu-mi răspunde imediat. Probabil că e cu fata, îmi spun. După conversaţia dezastruoasă cu Levi, ideea că cineva e suficient de curajos ca să pună mâna pe o astfel de iubire – intensă, plină de bucurie, care te eviscerează şi te spintecă –, mă umple de o invidie atât de copleşitoare, încât trebuie să mă lupt cu ea din toate puterile.

Apăs pe profilul lui Shmac, întrebându-mă când a fost ultima oară online. N-a fost activ prea mult în ultima săptămână. În cea mai mare parte, a scris chestii legate de #AdmiteriCorecteDoctorat, comentarii la adresa sistemului de evaluare *inter pares*, o glumă despre cum i-ar plăcea să scrie, dar, din cauza pisicii aşezate pe laptop, nu poate...

Stai!

Ce?!

Apăs pe poza ataşată contului. O pisică neagră dormitează, aşezată pe tastatură. Are părul negru, ochii verzi şi...

Nu Schrödinger! Nu se poate! Toate pisicile negre arată la fel, la urma urmei. Iar din fotografia asta abia reuşesc să disting faţa pisicii. N-am cum să-mi dau seama cine...

Fundalul, însă. Fundalul... cunosc faianţa aceea! Plăcile bleumarin sunt exact precum cele din bucătăria lui Levi, cele la care m-am uitat jumătate de oră săptămâna trecută, atunci când el m-a culcat cu burta pe blatul de lucru. Şi chiar şi fără ele, văd în poză marginea unei cutii de lapte de soia, pe care Levi îl găseşte „scârbos, Bee, pur şi simplu scârbos", dar pe care a început să-l cumpere de îndată ce i-am spus că e preferatul meu, şi...

Nu. Nu, nu, nu. Imposibil. Shmac... e un tocilar înalt de un metru şaptezeci şi doi, cu burtă de la bere şi cu un început de chelie. Nu e cel mai perfect Tip Drăguţ Sexy Frumos din lume.

„Nu!" mă opun eu.

Ca şi cum asta ar face cumva ca toate problemele să dispară – ultimele zile dezastruoase, postarea lui Shmac, posibilitatea ca întreaga poveste să fie adevărată. Dar poza e în continuare acolo, cu plăcile de faianţă, cu laptele de soia şi cu...

„Shmac...", şoptesc eu.

Cu mâini tremurânde, derulez mesajele din istoria noastră. Fata. *Fata*. Am început să vorbim despre fată atunci când eu... oare când am vorbit prima oară despre ea? Verific datele şi vederea mi se înceţoşează din nou. A pomenit de ea pentru prima dată în ziua în care m-am mutat la Houston. Cineva din trecutul lui. Dar nu, mi-a spus că era măritată. Mi-a spus că soţul ei o minţise. Iar eu nu sunt măritată, aşa că...

Dar Levi a crezut că sunt. A crezut că eu şi Tim eram împreună de mult timp. Iar Tim *chiar* m-a minţit.

„Levi!" şoptesc, înghiţind cu noduri. „Levi..."

E imposibil! Astfel de lucruri nu se întâmplă în viaţa reală. Astfel de coincidenţe sunt pentru poveşti precum cea din *You've Got Mail* şi comediile romantice ale anilor '90, nu

pentru... Privirea mi se oprește la cel mai lung mesaj pe care mi l-a trimis:

> *Îi cunosc forma trupului. Adorm gândindu-mă la ea și, după ce mă trezesc, mă duc la serviciu, iar ea e acolo și asta e îngrozitor pentru mine.*

O, Doamne!

> *Vreau s-o împing într-un perete și vreau ca ea să se împingă înapoi, lipindu-se strâns de mine.*

Am făcut asta, nu-i așa? M-a lipit de un perete, iar eu m-am împins în el. Și m-am împins și m-am împins și m-am împins. Iar acum l-am împins definitiv de lângă mine, deși... *O, Doamne!* Mi-a oferit *totul*, tot ce mi-am dorit vreodată. Iar eu nu sunt altceva decât o idioată lașă!

Îmi șterg obrazul și privirea îmi cade asupra obiectului pe care Levi l-a lăsat pe birou. E o cheie USB drăguță, în formă de lăbuță de pisică. De calico. Laptopul meu n-are ieșire USB, așa că mă uit cu disperare după un adaptor. Care se află, bineînțeles, pe fundul nenorocitei de valize. Pe cheia USB e un singur document. *F.mp4*. Mă așez pe grămada de haine despachetate pe care tocmai le-am aruncat pe jos și îl deschid imediat.

Știam că sunt camere video peste tot în clădirea Discovery, dar nu știam că Levi avea acces la ele. Și nu înțeleg de ce mi-a dat treizeci de minute de înregistrare nocturnă. Mă încrunt, întrebându-mă dacă n-a încărcat documentul greșit, când ceva mic și deschis la culoare se strecoară în colțul imaginii.

Félicette.

Data e 14 aprilie, cu numai două zile înainte să mă mut la Houston. Félicette pare puțin mai mică decât ultima dată când

am văzut-o. Se plimbă pe hol, se uită în jur, iar apoi dispare după colț. Mă aplec spre ecran ca s-o urmăresc, dar filmul se termină la data de 22 aprilie. Félicette sare pe una dintre canapelele din hol. Se învârte, găsește un loc bun și începe să dormiteze, cu capul sprijinit pe labe. Râd, cu fața udă, iar imaginea se schimbă din nou. Laboratorul de inginerie e pe jumătate cufundat în întuneric, dar Félicette adulmecă instrumente pe care care am văzut că le folosește Levi. Linge apă din tava pentru picături a dozatorului de apă. Aleargă în sus și-n jos pe scări. Se spală, așezată la fereastra sălii de conferințe.

Iar apoi, bineînțeles, în biroul meu. Ascuțindu-ți ghearele pe mânerul scaunului meu. Mâncând gustărelele pe care i le-am lăsat. Dormitând în micul pătuț pe care i l-am aranjat în colț. Râd din nou, *plâng* din nou, fiindcă am *știut* eu! Am știut. Și Levi a știut, de asemenea. Asta nu e ceva ce a adunat el repede, aseară. Astea sunt ore întregi pe care și le-a petrecut luând înregistrările la rând. Probabil că știa de ceva vreme că Félicette există și... vreau să-l strâng de gât. Vreau să-l sărut. Vreau *totul*.

Presupun că asta înseamnă să fii îndrăgostit. Cu adevărat îndrăgostit. Multe, multe emoții violente, minunate și oribile. Nu mi se potrivește. Poate că e mai bine că l-am alungat pe Levi. N-aș putea niciodată să trăiesc simțind așa ceva, m-ar face una cu pământul în mai puțin de o săptămână și...

Vreau s-o împing într-un perete și vreau ca ea să se împingă înapoi, lipindu-se strâns de mine.

„O, Levi! Pot să fiu neînfricată. Pot să fiu la fel de neînfricată și de sinceră ca tine, dacă o să mă înveți."

Mă las pe spate, las lacrimile să-mi curgă, mă uit mai departe. Lui Félicette chiar îi place biroul meu. Mai mult decât

cel al lui Rocio. Pe măsură ce se schimbă data, se cuibărește mai des lângă biroul meu. Pășește în locul în care am găsit amprentele lăbuțelor ei. Adulmecă delicat marginea cănii mele. Mestecă din cablul de alimentare al computerului meu. Se ascunde atunci când se deschide ușa și...

Ia stai!

Opresc înregistrarea și mă aplec în față. Din felul în care se schimbă lumina, este evident că cineva intră în cameră, dar imaginea se schimbă imediat la o înregistrare nouă. Cine ar deschide ușa biroului meu la ora 2.37 a.m.? Cei care fac curățenie vin întotdeauna după-amiaza târziu. Rocio e dedicată proiectului, dar nu atât de dedicată ca să fie la ora asta la birou. Să fim serioși, nici eu nu sunt atât de dedicată.

Îmi șterg lacrimile, apăs pe tasta de pauză și las înregistrarea să se deruleze, sperând să găsesc o explicație. Asta nu apare, dar apare altceva. Un segment datat cu două zile în urmă, din nou în biroul meu. Doar câteva secunde cu Félicette, care doarme pe biroul meu. Monitorul meu e deschis.

Nu-mi las computerul deschis. Niciodată.

Opresc înregistrarea și măresc imaginea cât de mult pot, simțindu-mă ca un conspiraționist cu coif de staniol. Imaginea are o claritate suficientă cât să disting...

– Ăsta e Twitterul meu? întreb de una singură.

Imposibil. Nu m-aș conecta niciodată la WWMD de la un computer de serviciu. Din mai multe motive, printre care faptul că Rocio are o perspectivă perfectă asupra lui. Dar imaginea paginii de Twitter e chiar acolo, în afara cazului că am halucinații și... oare există acces din sistem? Dar chiar și așa...

– Félicette, șoptesc, oare îmi deschizi computerul după miezul nopții? Te conectezi cu parola mea NASA? Îmi folosești contul de Twitter ca să capturezi pisoi minori?

Bineînțeles că Félicette nu face așa ceva. Nici într-un milion de ani! Dar se pare că cineva *face* asta, ceea ce n-are nici un sens. Sau poate că are. Poate că are, într-adevăr, având în vedere activitatea ciudată de pe contul meu de Twitter. *La naiba!*

Pipăi masa după telefon și îi trimit un mesaj lui Levi. Îmi tremură degetele atunci când citesc ultimul lui mesaj, dar mă forțez să rezist.

Bee: *Cum obțin acces la înregistrările de securitate ale clădirii Discovery?*

Trece un minut. Trec trei. Șapte. Îl sun – nu răspunde. Mă uit la ceas, e unsprezece și un sfert. Oare mă urăște? Nu mai mult decât mă urăsc eu însămi. Oare din cauza asta nu răspunde? Doarme? Poate că nu-și verifică telefonul.

La naiba! Îi trimit un e-mail.

Cum obțin acces la înregistrările de securitate ale clădirii Discovery? Te rog, răspunde-mi cât mai repede. Se petrece ceva ciudat.

Apoi îmi vine o idee și nu mă mai obosesc să aștept răspunsul. Mă încalț, iau legitimația NASA, rugându-mă în gând la doctor Curie să funcționeze în continuare, iar apoi fug spre Centrul Spațial.

Se întâmplă ceva foarte ciudat. Sunt nouăzeci și nouă virgulă nouă la sută sigură că am dreptate și patruzeci și trei la sută sigură că mă înșel. Mă lovesc la degetul mare de la picior în marginea liftului și mă împleticesc pe holul etajului doi, cu un icnet de durere.

„Foarte suav, Bee!“

Poate că n-ar fi trebuit să port sandale. Poate că ar fi trebuit să rămân acasă. Poate că o iau razna.

În orice caz, o să mă duc în biroul meu, o să-mi verific computerul în privinţa acelor chestii ciudate şi o să mă întorc acasă cu coada între picioare. Ce altceva aş putea să fac? Cariera mea ştiinţifică s-a terminat, numele o să-mi fie în curând întinat şi sunt în acelaşi timp prea indisponibilă emoţional ca să fiu cu bărbatul pe care-l iubesc, şi prea îndrăgostită ca să-mi pot face alegerile în mod raţional. Îmi pot permite să fac pe detectiva douăzeci de minute, înainte de a mă întoarce să caut codul ascuns pentru *Teen Drama* pe Netflix şi să-mi doresc să fi existat Chunky Monkey, varianta vegană.

Biroul meu (fostul?) arată aşa cum a arătat întotdeauna: intim, dezordonat. Nici urmă de Félicette. Mă aşez la masa de lucru, mă conectez. După cum era de aşteptat, dacă navighez la pagina de Twitter, parola mea pare să fi fost salvată. Îmi bubuie inima în piept. Stomacul mi se urcă până în gât. Mă uit în jur, dar clădirea pare pustie. Aha. Bine, teoretic, cineva ar fi putut accesa WWMD de la computerul ăsta.

Şi i-ar fi putut trimite un mesaj tipului de la STC? O, Doamne!

Dar cine? Rocio? Nu. Nu micuţa mea goth. Levi? Nu. A fost în pat cu mine în fiecare noapte din ultimele săptămâni, iar în cea mai mare parte a timpului nici măcar nu dormeam. Cine altcineva, atunci? Şi de ce ar fi contactat STC pretinzând că sunt eu? Ca să mă discrediteze, normal. *Dar de ce*? Asemenea tipuri de maşinaţiuni necesită un nivel de ură asumată, pe care cineva ca mine n-ar putea niciodată s-o inspire. Sunt prea banală pentru aşa ceva.

Bat darabana pe tăblia biroului, întrebându-mă dacă sunt nebună, când îmi mai dau seama de ceva. Ceva mult, mult

mai grav: dacă cineva s-ar conecta la computerul meu, n-ar avea numai acces la stupidele mele de conturi sociale, ci și la serverul BLINK.

„La naiba!"

Navighez spre arhiva serverului.

„Nu cred!"

Dau clic pe dosarul în care sunt documentele referitoare la prezentarea de azi.

„Imposibil! Sunt nebună! Nimeni n-ar face așa ceva!"

Cum naiba a accesat Levi dosarele? O, Doamne, îi urăsc pe ingineri! Întotdeauna tastează atât de repede!

„Era aici? Unde a dat el clic? A, da..."

Deschid jurnalul dosarului folosit pentru stimularea creierului lui Guy. Dosar pe care l-am finalizat în urmă cu trei zile. Accesul la documentul ăsta ar trebui să fie blocat pentru oricine altcineva în afară de mine.

A fost modificat azi-noapte. La ora 1.24 a.m. De către mine.

Doar că azi-noapte mă foiam în pat de pe-o parte pe alta.

Bine. Deci a fost modificat de către cineva. De pe computerul ăsta.

– Cine naiba...?!

– Ești bine?

Mă sperii atât de tare, încât țip și îmi azvârl mouse-ul în partea cealaltă a camerei. Îl ratează pe Guy cu câțiva centimetri.

– O, Doamne! exclam, ducându-mi mâna la gură. Îmi pare rău, m-ai speriat și..., turui eu, iar apoi mă opresc din vorbit și râd în palmă, foarte ușurată, vag recunoscătoare că n-am făcut pe mine. A fost cât pe ce! Îmi pare foarte rău, nu încercam să te omor a doua oară într-o zi!

Guy zâmbește, sprijinindu-se de cadrul ușii.

– A treia oară e cu noroc!

– O, Doamne!

Îmi duc mâna la frunte. Inima mi se calmează și-mi aduc aminte de ultima dată când l-am văzut pe Guy. Nu arăta bine. Fiindcă eu i-am provocat o criză de convulsii. Cu asta în minte, întreb:

– Cum ești?

Face un gest către el, cu un zâmbet autoironic pe figură.

– Sunt din nou prezentabil, așa cum eram înainte. Tu însă nu arăți prea bine.

– Am o zi... interesantă. Guy, vreau să-mi cer scuze pentru ceea ce s-a întâmplat azi. Îmi asum în totalitate responsabilitatea pentru...

– N-ar trebui.

– Ar trebui, îl contrazic eu, ridicând o mână. Bineînțeles că ar trebui. Se pare că se întâmplă ceva ciudat, o să-ți arăt. Dar asta nu contează. Având în vedere că era în joc securitatea ta, ar fi trebuit să fiu mai atentă. Îmi asum responsabilitatea și...

– N-ar trebui, repetă el pe un ton puțin mai ferm.

Ceva în felul în care spune asta nu-mi place. De obicei ochii lui sunt de un căprui auriu, cald, dar acum au o răceală ciudată.

Îmi dau seama că nu știu de ce e Guy aici. E trecut bine de ora unsprezece, iar el e la mine în birou. După o zi petrecută la spital, n-ar fi bine să se odihnească? Sunt destul de sigură că asta ar trebui să facă.

– Ai... ai uitat ceva? întreb, ridicându-mă în picioare ca să blochez imaginea monitorului meu și neștiind prea bine de ce fac asta. E târziu!

– Îhî.

Ridică din umeri. Sunt perfect conștientă de faptul că blochează singura ieșire din încăpere. De asemenea, sunt perfect conștientă că sunt absolut nebună. E vorba de Guy, prietenul

meu. Care e astronaut. Tocmai i-am provocat o criză de epilepsie, pentru numele Domnului! E normal să arate ciudat.

– Tu... eu mă duceam acasă. Am terminat... lucrul pentru care venisem.

– Vorbeşti serios?

– Da. Vrei să plecăm împreună?

Nu se mişcă.

– Ai spus că voiai să-mi arăţi ceva.

De ce nu zâmbeşte?

– Nu. Eu..., bâigui, ştergându-mi palma de muchia coapsei şi constatând că e lipicioasă, ceea ce face ca inelul bunicii să mi se agaţe de cusătură. Am vorbit aiurea, n-am ce să-ţi arăt!

– Nu te cred.

Inima îmi stă în loc pentru câteva fracţiuni de secundă. Apoi o ia la galop, de douăzeci de ori mai repede decât ar trebui.

– Nu contează, răspund, dorindu-mi ca tâmpita mea de voce să tremure mai puţin. Trebuie să plec. E târziu şi, tehnic vorbind, nu mai lucrez în proiect. N-ar trebui să fiu aici, Boris o să mă aresteze!

Mă las pe spate. Cu privirea fixată asupra lui Guy, închid computerul. Apoi mă îndrept spre uşă şi spun:

– Ei bine, noapte bună! Mă laşi să trec, te rog? N-am loc...

– Bee, răspunde el pe un ton în care se simte un vag reproş, fără să se mişte din loc. Complici lucrurile pentru mine!

Înghit în sec cu zgomot.

– De ce?

– Fiindcă.

– Fiindcă ce? Din cauza crizei pe care ţi-am provocat-o? Chiar n-am vrut să...

– Cred că aş fi ipocrit să mă supăr din cauza asta.

Oftează. Dintr-odată, îmi dau seama de superioritatea lui fizică. Nu se compară cu Levi, dar eu sunt cam la fel de mare pe cât ar fi cinci banane învelite într-un pardesiu, ceea ce ar putea reprezenta o problemă. Șoptesc:

– Guy, ce se întâmplă?

– I-ai spus lui Levi? întreabă el, iar pe față îi apare o combinație de calm și de iritare, precum cea a unui părinte care face curat după ce copilul a vărsat un pahar cu lapte.

– Ce să-i fi spus lui Levi?

– Despre înregistrarea pe care a făcut-o camera de supraveghere. Ai vorbit cu el la telefon după ce i-ai trimis e-mailul?

Simt cum înghet.

– De unde știi despre e-mailul pe care i l-am trimis?

– Răspunde, te rog!

– De... de unde știi despre e-mailul meu?

Mă retrag până când gambele mele ating biroul.

– Bee, spune el dându-și ochii peste cap, a trecut mult timp de când intru și ies în și din contul tău de e-mail! Asigurându-mă că e-mailurile lui Levi nu ajung la tine. Elaborând niște... erori de comunicare. Știi, există un motiv din care website-urile îți spun să folosești o parolă dificilă! A ta e MarieMonAmour123.

– Tu ai fost! icnesc eu, încercând să mă depărtez cât mai mult, doar ca să-mi dau seama că n-am unde să mă duc. Cum mi-ai intrat în computer?

– Eu l-am configurat, îmi amintește el, aruncându-mi o privire neîncrezătoare. Nu ești foarte bună la tehnologie, nu?

Mă încrunt, starea de șoc transformându-mi-se, brusc, în furie.

– Hei, pot coda în *trei* limbaje de programare!

– Unul dintre ele fiind HTML?

Roșesc.

– HTML e de actualitate, lord al STEM-ului ce ești! Iar studiile mele secundare au fost în tehnologia computerelor. Și de ce naiba ai intrat *în nenorocitul meu de cont de e-mail?*

– Fiindcă, Bee, tu nu vrei să-ți vezi de nenorocita ta de treabă! răspunde Guy, ale cărui nări se dilată și care acum face un pas către mine. Știi că prototipul Sullivan ar fi trebuit să se numească Kowalsky–Sullivan? Bineînțeles că Peter a trebuit să-și zdrobească țeasta!

Eu mă înfior, iar Guy face o pauză de câteva secunde, după care reia:

– Bine, m-am exprimat greșit. Mi-a părut rău atunci când s-a întâmplat. Însă munca mea la BLINK a fost ștearsă cu buretele. Pentru faptul că a murit, lui Peter i s-au atribuit toate meritele. M-aș fi împăcat și cu asta. Dar apoi Levi s-a oferit să conducă BLINK dintr-un sentiment de vinovăție deplasat, și l-au ales pe el în locul meu. N-am mai avut nici un control asupra unui lucru la care am muncit ani întregi! exclamă el, iar apoi se apropie de mine, ceea ce mă face să mă lipesc de birou. Și atât de mult timp am fost sigur că BLINK n-avea să mai fie demarat, că avea să fie amânat, că Levi avea să treacă la alte lucruri, nici măcar nu mai făcea neuroimagistică, știai? Dacă n-ar fi fost Peter, Levi ar fi lucrat în continuare la Laboratorul Jet Propulsion. Dar nu, a trebuit să-mi fure proiectul!

– Ce ai făcut? șoptesc eu.

– Am făcut ce trebuia să fac. Azi-dimineață am luat câteva pastile de cafeină ca să fiu, știi tu, excitabil. Și am falsificat protocoalele. Dar tu m-ai pus în situația asta! Tu și Levi. Fiindcă, Bee, o, Bee, era obsedat de tine! Din secunda în care NIH te-a nominalizat, Levi a ținut morțiș să realizeze proiectul. Și am încercat din răsputeri să vă fac să vă certați puțin!

Mici întârzieri. Dosare lipsă. O vreme ai părut blocată și am sperat să-ți expire timpul și să te întorci la NIH. Dar ai găsit soluția. Iar eu... a trebuit să fac ce am făcut. Ziua de azi trebuia să se desfășoare așa cum s-a întâmplat. Șefii cei mari n-o să-i permită lui Levi să rămână în proiect.

– Pe Twitter! Ce ai făcut pe Twitter?

Guy își trece o mână peste față.

– Aia a fost... Chiar dacă nu-ți vine să crezi, află că n-aveam de gând să te implic. Dar atunci când am aflat că, de fapt, nu erai măritată, că Levi m-a mințit, am fost *foarte* supărat! Nu mi-a luat mult timp să-mi dau seama... nu-mi vine să cred că te culci cu el, Bee! Contul tău de Twitter era pe computerul tău și urmărisem identitatea ta online, așa că am știut ce să fac.

– O, Doamne!

– Ar fi trebuit să-l *urăști* pe Levi! După ce te-a selectat NIH, Levi mi-a spus că ați avut probleme în trecut. Iar eu m-am gândit – perfect! exclamă el, iar apoi oftează, ca și cum ar fi foarte obosit. Și pe urmă te-ai îndrăgostit. Cine *face* așa ceva?

– Ești nebun?!

– Sunt *furios*! Fiindcă, dacă n-ai fi observat înregistrările camerei de supraveghere, totul ar fi ieșit așa cum trebuia. Presupun că am fost puțin neglijent atunci când m-am scos din imagine. Oricum, de ce te uitai la ele?

Clatin din cap. N-o să-i spun despre Félicette idiotului ăstuia.

– Ești nebun!

– Da, răspunde el închizând ochii, poate că sunt.

Mă uit de jur împrejur după... nu prea știu după ce. O sirenă? O bâtă de baseball? Un dispozitiv portabil de teleportare, precum sunt cele din *Star Trek*?

– Lasă-mă să plec!

Guy deschide ochii.

– Bee, nu trebuie să fii un geniu malefic ca să-ți dai seama că *n-am cum* să te las să pleci.

– Ba cam trebuie. Nu-mi poți face nimic. Aici sunt camere de supraveghere...

– ...ale căror înregistrări am stabilit că le pot falsifica, mulțumită aventurilor erotice ale asistentei tale de cercetare, apropo. Am primit accesul în sistemul de supraveghere numai după ce au surprins-o în flagrant.

– Dar ai folosit legitimația ca să intri.

– N-am folosit-o. E destul de simplu să clonezi o legitimație anonimă.

Îmi tremură degetele în clipa în care mă prind de birou.

– Atunci, ce plan ai?

Guy scoate ceva din buzunar. Nu, nu.

Nu, nu, *nu*.

– E un pistol? icnesc eu.

– Da, răspunde el, pe un ton care sună aproape ca și cum și-ar cere scuze.

Simt cum timpul se oprește în loc.

Sunt obișnuită să-mi fie teamă. Mă tem ca nu cumva să fiu abandonată, mă tem ca nu cumva să ratez, mă tem ca nu cumva să pierd totul. Dar situația de acum e una diferită. Oare simt groază? Teroare reală, în creierul mic? Oare așa se simte femeia din filmele *Scream 1*, *2*, *3* și *4* atunci când își dă seama că cel care a sunat-o e în casă? Oare s-a făcut *Scream 5*? O, Doamne, oare o să mor înainte ca *Scream 5* să ajungă în cinematografe?

– Ce... De unde naiba l-ai luat... Pistolul ăsta e unul adevărat?

– Da. E destul de uşor să faci rost de unul, răspunde Guy, care ţine pistolul ca şi cum l-ar urî aproape la fel de mult ca şi mine. NRA[1] e maniacă în Texas.

– Deci am parte de întreaga experienţă texană, bâigui eu, amorţită, gândindu-mă că asta nu poate fi adevărat şi că, deşi sunt bine familiarizată cu dispreţul lorzilor STEM-ului faţă de femei, ar fi puţin prea mult ca unul dintre ei să vrea să mă omoare. Ştii măcar cum să foloseşti pistolul?

– Te învaţă în timpul antrenamentelor pentru astronauţi. Glumă a forţelor spaţiale, explică Guy râzând. Dar n-o să trebuiască să-l folosesc. Fiindcă ne ducem pe acoperiş. Biata Bee! În numai câteva zile, a pierdut *totul*. N-a făcut faţă stresului. S-a hotărât să sară.

– N-o să fac aşa ceva...

Guy îndreaptă pistolul către mine.

O, *la naiba*! O să mor în nenorocitul meu de birou, ucisă de un lord al STEM-ului. O să mor fără să fi avut o pisică, o să mor fără să fi recunoscut faţă de Levi că îl iubesc mai mult decât am crezut că ar fi posibil. Fără să am ocazia să-mi dovedesc mie însămi – şi lui, de asemenea – că pot fi curajoasă.

Marie măcar l-a avut o vreme pe Pierre. Ea măcar şi-a asumat un risc. Ea măcar a încercat să nu se comporte ca laşa tâmpită care am fost eu. O, Doamne, poate că, dacă îl implor, Guy o să mă lase să-i trimit un mesaj lui Levi, iar astfel o să am ocazia să-i spun toate astea iubitului meu, nu vreau decât să-i spun, faptul că nu i-am spus până acum pare o pierdere atât de mare şi...

Se aude un miorlăit. Ne întoarcem amândoi. Félicette e pe fişierul de lângă uşă, scuipându-l pe Guy, care se uită la ea, derutat.

---

[1] National Riffle Association – Asociaţia naţională a armelor, organizaţie care susţine dreptul cetăţenilor americani de a deţine arme

– Ce naiba e...?!

Félicette scoate un țipăt strident și îl atacă pe Guy, apucându-l de cap și zgâriindu-l cu ghearele. Guy se zbate, lăsând liber golul ușii. Fug din încăpere cât de repede pot, dar nu suficient de repede. Aud pași chiar în spatele meu.

– Stai! Bee, stai sau o să...!

Sunt la capătul holului. Picioarele îmi cedează, plămânii îmi sunt în flăcări. O să mă omoare! O, Doamne, o să mă omoare!

Cotesc și țâșnesc pe palier. Guy strigă ceva ce nu înțeleg. Îmi scot telefonul să sun la 112, dar se aud zgomote puternice în spatele meu. La naiba, m-a împușcat? Nu, nu e o detunătură de pistol.

Mă întorc, așteptându-mă să-l văd pe Guy venind spre mine, dar...

Levi.

Levi?

Levi.

El și Guy se încaieră pe podea, mârâind, luptându-se și învârtindu-se într-o îmbrățișare violentă, feroce. Vreme de mai multe secunde, mă uit la ei cu gura deschisă, cu întreg corpul încremenit locului. Levi e mai mare, dar Guy are o nenorocită de armă, iar acum el își desface brațele ca să ațintească pistolul spre Levi, iar eu...

„Levi!"

Nici măcar nu gândesc, ci alerg înapoi spre locul în care se bat și îl lovesc pe Guy în coaste cu atât de multă forță, încât simt o străfulgerare de durere care îmi traversează corpul, începând din vârful degetelor de la picioare și urcându-mi pe coloana vertebrală.

Clipesc, iar apoi deschid larg ochii și îl văd pe Levi cum îl țintuiește pe Guy la podea, imobilizându-i mâinile la spate.

Arma a alunecat la câțiva metri distanță. De fapt, pistolul e foarte aproape de mine.

Mă uit la ea și iau în considerare posibilitatea de a o ridica. Mă hotărăsc să nu fac asta.

„Levi!"

– Ești bine, Bee? întreabă el, gâfâind.

Dau din cap în semn că da și reușesc doar să bâigui:

– El... el...

Guy se luptă. Cere să i se dea drumul, înjurându-l pe Levi, înjurându-mă pe mine, înjurând întreaga lume. Îmi simt picioarele ca și cum ar fi făcute din jeleuri gumate, cele care nu sunt de firmă, care nu sar foarte bine. Mi-ar trebui o găleată în care să vomit.

– Bee! mă strigă Levi.

– Da?

– Poți să faci ceva pentru mine, iubito?

Nu prea cred.

– Da!

– Vreau să faci un pas la dreapta. Încă unul! Și încă unul!

Spatele genunchilor mei atinge marginea uneia dintre canapelele din hol. Levi zâmbește, ca și cum ar fi incredibil de mândru de mine.

– Perfect! mă laudă el. Iar acum, așază-te!

Mă execut, derutată. Am ceva ud în mână. Mă uit în jos. Félicette îmi linge degetele.

– Eu... De ce?

– Fiindcă trebuie să-l țin pe Guy până când ajung aici cei de la securitate. Și n-o să pot să te prind în clipa în care o să leșini.

– Dar eu...

Pleoapele îmi flutură, ochii mi se închid și...

Ei bine, știți deja cum funcționează lucrurile.

25
INTERNEURONII MOLECULARI ORIENS-LACUNOSUM: CURAJUL

– Nu că aş vrea să mă plâng, îi spun eu asistentei, aruncându-i un zâmbet disperat-totuşi-recunoscător-totuşi-foarte-disperat. Apreciez tot ceea ce faceţi, dar NIH are nişte asigurări de sănătate cunoscute ca fiind foarte proaste, iar dacă v-aş spune cât câştigă într-un an o persoană care tocmai şi-a dat doctoratul, m-aţi externa imediat. Şi mi-aţi da zece dolari pentru taxiul până acasă.

– O să plătească NASA, spune Kaylee.

E aşezată pe pat, lângă mine, sprijinindu-se de perna mea în timp ce-mi arată minunăţiile de pe TikTok. În mod evident, o să trebuiască să descarc gaura asta neagră de aplicaţie, care-ţi mănâncă timpul.

– Sau îi dai în judecată, spune Rocio de pe scaunul rezervat oaspeţilor.

E lăbărţată confortabil, cu un manual de pregătire GRE în braţe şi cu piciorul încălţat cu bocanc, aşezat pe pături. Lucruri pe care i le permit numai fiindcă e, după cum spune Kaylee, preferata mea.

– N-o să dau NASA în judecată.

– Dar dacă se hotărăsc să denumească *Marie Curie* următorul rover care pleacă pe Marte, dar sfârşesc prin a scrie, greşit, *Mariah Carey*?

Meditez la asta.

– Atunci, s-ar putea să-i dau în judecată!

Rocio îmi aruncă un zâmbet mulţumit, care înseamnă „Te cunosc eu!"

Telefonul începe să-mi bâzâie, ca semn că primesc un mesaj.

Reike: *O, Doamne, eşti la ŞTIRI!*
Reike: *AICI, ÎN NORVEGIA, ÎN PUBUL ÎN CARE SUNT.*
Reike: *Cum e să fii celebră?*

Închid ochii, ceea ce se dovedeşte a fi o greşeală. Imaginea lui Reike cocoţându-se pe tejgheaua unui bar dintr-un orăşel de munte şi arătând spre televizor, e tulburător de vie.

Bee: *Nici măcar nu vorbeşti norvegiana.*
Reike: *Nu, dar tipa de la ştiri a spus „NASA" şi „Houston" şi au pus poza lui Guy pe ecran.*
Reike: *Lol, e demenţial.*
Bee: *Eşti beată?*
Reike: *ASCULTĂ, SORA MEA PREFERATĂ APROAPE CĂ A FOST UCISĂ AZI-NOAPTE. AM VOIE SĂ-MI ÎNEC TRAUMA ÎNTR-UN LICHIOR NOVEGIAN AL CĂRUI NUME NU POT SĂ-L PRONUNŢ.*
Bee: *Sunt singura ta soră.*
Reike: ☺

Blochez telefonul şi îl strecor sub pernă. Nici măcar nu ştiu de ce sunt în spital. Doctorii au spus că e îngrijorător faptul

că am leşinat şi aproape că le-am râs în faţă. Nu vreau decât să mă duc acasă. Să mă zgâiesc pe geam. Să meditez, plină de melancolie, la efemeritatea condiţiei umane. Să mă uit la filmuleţe cu pisici.

– Aici spune că „abreast“[1] înseamnă „la zi“ şi că n-are nici o legătură cu ţâţele, spune Rocio, care se uită la secţiunea de vocabular din manualul ei. Sună aiurea!

Eu şi Kaylee schimbăm priviri îngrijorate.

– Şi „bombastic“ e un cuvânt adevărat? Nu se poate! se miră Rocio.

– Iubito, o să încep să-ţi dau din nou meditaţii imediat ce NASA n-o să mai fie sabotată.

Îi arunc lui Kaylee o privire recunoscătoare. Ea şi Rocio erau în camera de spital azi-dimineaţă, când m-am trezit, şi au rămas cu mine de atunci, în calitate de fiinţele umane minunate care sunt. Acum ştiu mai mult despre descompunerea cadavrelor şi despre truse de machiaj decât am crezut că o să ştiu vreodată, dar nu regret nimic. E aproape drăguţ.

Apoi Boris intră în salon, cu o expresie sumbră. Urmat îndeaproape de Levi.

Îmi tresaltă inima. Am întrebat despre el azi-dimineaţă, iar fetele mi-au spus că e împreună cu agenţii de poliţie, în clădirea Discovery. Îmi întâlneşte privirea şi aşază pe noptieră o sacoşă şi o cutie cu negrese, marca mea preferată.

Boris stă lângă pat, frecându-şi fruntea. Are un aer obosit, îngrijorat, de ins aflat la marginea prăpastiei. Mă întreb dacă a dormit vreun pic. Bietul om!

– Sunt în impas, Bee, spune el oftând. NASA m-a instruit în mod ferm să nu-mi cer scuze de la tine, fiindcă asta ar putea constitui dovadă la proces, dacă te-ai hotărî să dai în judecată,

[1] „a breast“ – un sân (în limba engleză în original)

dar..., spune el, iar apoi se oprește și ridică din umeri. Mie chiar îmi *pare rău* și...

- Nu-ți cere scuze, răspund eu zâmbind. Nu-ți enerva avocații din pricina asta! Am fost de aceeași părere cu tine, crezând că eu fusesem persoana care a greșit. N-am știut că Guy e nebun de legat, deși am lucrat cu el zi de zi. Cum ai fi putut ști tu?

- Guy o să... E concediat, bineînțeles. Și o să existe consecințe legale. O să repornim BLINK în secunda în care clădirea n-o să mai fie plină de bandă galbenă. Și o să repornim programul printr-o nouă prezentare. Le-am explicat totul celor de la NIH și superiorilor mei. Bineînțeles, te implor în genunchi să te întorci și...

- Ești în picioare, remarcă Rocio, neimpresionată.

Levi se uită în altă parte, reținându-și un surâs.

- Rocio! o atenționez eu pe un ton blând.

- Ce? Fă-l să se umilească mai tare!

Îi arunc o privire plină de căldură.

- Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina lui. În plus, gândește-te la cât de bine o să arate dosarul pe care o să-l depui pentru înscrierea la doctorat, dacă o să cuprindă și scrisori de recomandare semnate de directorul de la Johnson Space Center!

Îl privesc pe Boris cu subînțeles. După o clipă, el dă din cap, învins. Are nevoie să tragă un pui de somn. Sau să bea nouă cafele.

- Ar fi plăcerea mea, domnișoară Cortoreal. O meriți!

- O să pomenești de faptul că, în timpul serviciului, am făcut sex cu cea mai frumoasă femeie din lume? întreabă ea uitându-se la Kaylee, care roșește adorabil.

– Eu, murmură Boris, frecându-și tâmplele, de fapt, uitasem incidentul.

– Asta reprezintă un „nu“ ferm? Fiindcă asta a fost una dintre realizările de care sunt mândră în mod deosebit!

Boris pleacă după câteva minute. Levi își trage un scaun și se așază lângă mine, ca să ne pună la curent cu ultimele noutăți.

– Nu știu care o să fie acuzațiile, dar Guy era pe o poziție ierarhică atât de înaltă, avea acces la atât de multe informații, încât o să trebuiască să verificăm și să reverificăm fiecare bucățică de cod scrisă vreodată, fiecare porțiune de hardware. Asta ne întoarce destul de mult din drum. Dar, până la urmă, proiectul o să fie în ordine.

Nu pare prea îngrijorat.

– Guy are un copil, nu? întreabă Kaylee.

– Da. Anul trecut a avut un divorț urât, ceea ce nu cred că l-a ajutat la... orice a fost ceea ce s-a întâmplat. Am petrecut o groază de timp muncind alături de el, dar nu mi-am dat seama de nimic din planurile lui malefice. Chiar n-am intuit absolut nimic.

– Evident, șoptește Rocio.

Eu și Levi schimbăm o privire amuzată și...

Rămânem așa o vreme. Mi-e greu să-mi desprind privirea de a lui. Și lui îi e la fel de greu. Cred că asta se întâmplă din pricină că, ultima oară când l-am văzut, ne aflam într-o situație îngrozitoare, iar înainte de asta, într-una și mai și. Și acum suntem aici, confruntându-ne cu altă situație îngrozitoare și...

Mi-e greu să respir.

– Ei bine, spune Kaylee, sărind în picioare. Eu și Rocio trebuie să plecăm.

Rocio se încruntă.

- Unde?

- Ă, să ne culcăm!

- Dar e ora trei după-amia...

Kaylee o apucă de încheietură și o trage în picioare, dar, atunci când ajung la ușă, Rocio se eliberează și se postează în fața lui Levi.

- Trebuie să-ți mulțumesc fiindcă i-ai salvat viața lui Bee, spune ea pe un ton solemn. E ca o mamă pentru mine. Mama pe care n-am avut-o niciodată.

- Ai o mamă extraordinară în Baltimore, subliniez, iar eu sunt numai cu cinci ani mai în vârstă decât tine!

Rocio mă ignoră.

- Vreau să-ți dau o amintire prin care să-ți recunosc contribuția.

- Nu-i nevoie, spune Levi, la fel de solemn.

Rocio caută în buzunarele blugilor și apoi îi oferă lui Levi o gumă de mestecat roșie, neîmpachetată, ușor strivită.

- Mulțumesc. E, spune el uitându-se la gumă, ceva ce acum am.

Rocio dă din cap cu un aer sumbru, după care eu și Levi rămânem singuri. Mă rog, noi doi și guma.

- O vrei tu? mă întreabă el.

- N-aș putea să ți-o iau. E recompensa ta fiindcă mi-ai salvat viața.

- Sunt destul de sigur că ți-ai salvat singură viața.

- A fost un efort de echipă.

Urmează o tăcere scurtă, care nu e chiar neplăcută. Descopăr că nu prea pot să-l privesc în ochi pe Levi, așa că mă uit de jur împrejur.

- Negresele sunt pentru mine? întreb eu în cele din urmă.

– N-am știut ce mâncare se dă aici, la spital, răspunde el, umezindu-și buzele. Punga e tot pentru tine.

– O, mă minunez eu, uitându-mă în pungă și scoțând de acolo ceva împachetat în niște foi de ziar pe care încep să le desfac de îndată. Nu e inima lui Guy, smulsă din piept, nu?

Levi dă din cap în semn de negare.

– Deja i-am dat-o lui Schrödinger s-o mănânce.

– Eu..., murmur, oprindu-mă din despachetat. Îmi pare atât de rău! Nici nu-mi imaginez cât de greu trebuie să-ți fie! Guy a fost unul dintre cei mai apropiați prieteni ai tăi, iar faptul că era invidios pe tine și pe Peter este...

– Da, o să mă duc să vorbesc cu el. După ce mai trece timpul și mi se mai potolește dorința de a-l lua la bătaie. Dar momentan..., spune el, ridicând din umeri. Ar trebui să deschizi pachetul.

Îmi îndrept din nou atenția asupra pachetului. Îndepărtez cam cinci straturi de hârtie înainte să-mi dau seama ce e.

– O cană? întreb, după care o răsucesc în mâini și încep să zâmbesc. O, Doamne, „Yoda, cel mai bun neurocercetător!“ Ai făcut tu asta pentru mine!

– Uită-te și înăuntru.

Mă uit.

– O figurină? E Marie Curie? mă minunez eu, ridicând figurina și zâmbind. Stă în fața mesei de lucru din laboratorul ei! Și e îmbrăcată cu... rochia de mireasă, știai asta?

– Nu știam, răspunde Levi, care, după o scurtă ezitare, continuă: Am câștigat-o la școală. Am luat locul al doilea la concursul de științe. Eprubetele pe care le ține în mână sunt fosforescente.

Zâmbetul mi se stinge încetul cu încetul. Sunt prea ocupată să mă uit la fața drăguță a lui Marie, ca să-mi dau seama

unde anume am mai auzit povestea concursului de științe. Nu, n-am auzit-o. Am citit-o. Pe...

Brațele îmi cad în poală.

– Știi. Știi despre...

Levi dă din cap în semn că da.

– M-am uitat la înregistrările camerelor de supraveghere. La început, nu mi-am dat seama, dar după ce mi-ai scris mesajul ăla, în timp ce alergam... Apropo, data viitoare acordă-mi un sfert de oră înainte să te arunci cu capul înainte în cine știe ce chestie periculoasă! Așadar, după ce mi-ai trimis mesajul, m-am uitat la înregistrări cu mai multă atenție. Și ți-am văzut computerul.

Îl privesc lung. Sunt complet nepregătită pentru conversația asta.

– Eu...

– Ai știut tot timpul? întreabă Levi.

– Nu, răspund, dând din cap cu vehemență. Nu... Poza! Schrödinger era... ai pus poza pe Twitter. Și apoi... n-am știut nimic înainte de ziua de ieri.

Levi se apleacă în față, cu coatele pe genunchi, și se uită la mine cu un aer răbdător.

– Nici eu, spune el zâmbind. Altfel n-aș fi vorbit atât de mult *cu* tine *despre* tine.

– O, așa-i, suspin eu, făcându-mă roșie precum un mascul de pasăre cardinal în apogeul sezonului de împerechere, în timp ce inima mi se zbate în piept, la fel ca inima aceleiași păsări în sezonul ăla.

Lucrurile pe care le-a spus el!

> *Vreau s-o împing într-un perete și vreau ca ea să se împingă înapoi, lipindu-se strâns de mine.*

Lucrurile.

Pe.

Care.

Le-a.

Spus.

El.

- Ești bine? întreabă Levi, îngrijorat.

E clar, s-ar putea să fiu în mijlocul unei crize cardiace.

- Sunt... sunt bine. Ai văzut vreodată *You've Got Mail*?

- Nu, răspunde el, aruncându-mi o privire ezitantă. Poate că am putea să ne uităm împreună?

Vreau să răspund că da, am putea. Deschid gura, dar nu iese nici un sunet din stupidul, încăpățânatul, împietritul meu de laringe. Încerc din nou. Nimic. Absolut nimic. Degetele mi se încleștează pe cearșafuri și studiez expresia amuzată, plină de înțelegere, din ochii lui Levi. Ca și cum ar ști la perfecție ce mi se întâmplă.

- Știi că Marie Curie a fost guvernantă? întreabă el.

Dau din cap, ușor surprinsă, și spun:

- A avut o înțelegere cu sora ei. Marie a lucrat ca guvernantă și a ajutat-o pe sora ei să-și plătească școala medicală. Apoi, odată ce aceasta din urmă și-a găsit o slujbă, au făcut schimb.

- Știi și despre Kazimierz Żorawski?

Îmi înclin capul.

- Matematicianul?

- Până la urmă, asta a devenit. Și chiar a ajuns un matematician foarte bun. Dar inițial a fost doar unul dintre fiii familiei pentru care a lucrat Marie. El și ea erau de aceeași vârstă, amândoi erau excepționali...

- Tocilari?

– Cunoşti genul, spune el aruncându-mi un zâmbet, care dispare aproape imediat. S-au îndrăgostit unul de celălalt, dar el era bogat, iar pe atunci nu era suficient să vrei să te însori cu cineva ca să poţi s-o şi faci.

– Părinţii i-au despărţit. Cei doi tineri au avut inimile frânte, şoptesc eu.

– Poate că a fost mâna destinului. Dacă ar fi rămas în Polonia, Marie nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Pierre. Ei doi au fost foarte fericiţi, din cât se pare. Ideea radioactivităţii a fost a lui Marie, dar Pierre a ajutat-o. Kazimierz era matematician; probabil că n-ar fi fost la fel de implicat în cercetarea ei, conchide Levi ridicând din umeri. Sunt o mulţime de „dacă".

Dau din cap în semn că sunt de acord cu spusele lui.

– Dar nu s-a vindecat niciodată cu adevărat de iubirea pentru Marie. Żorawski, vreau să spun. S-a căsătorit cu o pianistă, a avut copii, pe una dintre fiice chemând-o Maria, ceea ce e amuzant, a studiat în Germania, a devenit profesor la Politehnica din Varşovia, a lucrat în domeniul geometriei, cred. A avut o viaţă plină. Şi totuşi, pe când era bătrân, putea fi văzut stând în faţa statuii din Varşovia a lui Marie Curie. Se uita la ea ore în şir. Gândindu-se la cine ştie la ce. La o mulţime de „dacă", poate, murmură Levi, iar verdele ochilor lui e atât de aprins, încât nu-mi pot smulge privirea de la el. Poate că Żorawski se gândea la cine ştie ce mică ciudăţenie a personalităţii lui Marie, care l-a făcut să se îndrăgostească de ea cu toate acele zeci de ani în urmă.

– Crezi..., murmur eu, cu obrajii umezi, pe care nu mă deranjez câtuşi de puţin să-i şterg, crezi că Marie gătea nişte legume prăjite deosebit de proaste?

– Nu mi se pare exclus, răspunde el, mușcându-se de partea interioară a obrazului. Poate că, de asemenea, ea a insistat să hrănească o haită de pisici imaginare.

– Trebuie să te anunț că Félicette mi-a salvat viața.

– Am văzut. A fost de-a dreptul impresionant!

Pe hol se aude zgomotul rotilelor unor cărucioare. O ușă se deschide, alta se închide. Cineva râde.

– Levi!

– Da?

– Crezi că ei... Marie și Pierre, matematicianul și toți ceilalți, crezi că și-au dorit vreodată să nu se fi cunoscut? Să nu se fi îndrăgostit?

Levi dă din cap, ca și cum s-ar fi gândit la asta mai înainte.

– Chiar nu știu, Bee. Dar știu că eu n-am regretat nici măcar o dată că m-am îndrăgostit de tine.

Pe hol s-a făcut dintr-odată liniște. În cap îmi răsună un ciudat, dulce haos muzical. O prăpastie, asta e. Un ocean adânc și periculos, în care să sar. Poate că e o idee proastă. Poate că ar trebui să-mi fie frică. Poate că voi regreta. Poate, poate, poate.

Poate că am senzația că m-am întors acasă.

– Levi!

Se uită la mine calm, plin de speranță. Atât de răbdător, iubitul meu!

– Levi, eu...

Ușa se deschide brusc, cu zgomot. Intră doctorița, urmată de o asistentă.

– Cum te simți astăzi, Bee?

Privirea lui Levi mai zăbovește asupra mea încă un moment sau două. Sau cinci. Dar apoi el se ridică în picioare.

– Tocmai voiam să plec.

Îi privesc surâsul în timp ce iese pe ușă. Privesc felul în care părul i se ondulează la ceafă. Privesc cum se închide ușa în urma lui, iar atunci când doctorița începe să-mi pună întrebări despre sistemul meu nervos parasimpatic inutil, fac tot ce pot ca să nu mă zgâiesc la ea.

Două zile.

De două zile sunt în nenorocitul ăsta de spital. Apoi doctorița mă externează, făcând o strâmbătură plină de suspiciune și spunând:

– Nu pare să fie nimic în neregulă cu tine!

Rocio vine să mă ia cu mașina închiriată, iar în timpul călătoriei avem dialoguri precum:

– În Egiptul antic, cadavrele femeilor erau ținute acasă până când se descompuneau, ca să se evite pericolul de a fi supuse la practici necrofile în locul în care se făcea îmbălsămarea. Știai asta?

– Acum știu, Rocio.

Atunci când o rog să mă ducă la clădirea Discovery și să lase mașina în parcare, asistenta mea de cercetare face o strâmbătură la fel de plină de suspiciune ca și cea a doctoriței.

Înăuntrul clădirii nu e nici un pic de bandă galbenă de felul celei cu care poliția obișnuiește să securizeze incintele. De fapt, mă întâlnesc pe holuri cu mai mulți ingineri care nu sunt implicați în proiectul BLINK. Zâmbesc politicos, le ignor curiozitatea și privirile intrigate, iar apoi mă îndrept spre biroul meu. Pe perete e un semn *Nu intrați*. Îl ignor.

Șase ore mai târziu, ies din birou într-o manieră nu tocmai grațioasă. Nu-mi văd picioarele, așa că mă împiedic de mai multe ori. (Pe cine vreau să păcălesc? Întotdeauna mă

împiedic.) Ajunsă în mașină, mă joc cu telefonul, căutând o melodie bună. Nu găsesc nici una pe care să vreau s-o ascult.

Deja e întuneric, e trecut de apus. Dintr-un motiv de neînțeles, luminile tainice care se proiectează pe cerul orașului mă fac să mă gândesc la Parisul din pragul secolului douăzeci. Acea perioadă a fost numită Belle Epoque. În timp ce doctor Curie se refugia în magazia care era în același timp laboratorul ei, Henri de Toulouse-Lautrec dădea absint pe gât la Moulin Rouge. Edgar Degas le spiona pe balerine și pe doamnele care se îmbăiau. Marcel Proust se spetea la biroul lui, scriind cărți pe care nu apuc niciodată să le citesc. Auguste Rodin sculpta bărbați gânditori, în timp ce îi creștea o barbă impresionantă. Frații Lumière puneau bazele unor opere cinematografice cum ar fi *Citizen Kane*, *The Empire Strikes Back* și franciza *American Pie*.

Mă întreb dacă Marie Curie ieșea din când în când seara, în oraș. Mă întreb dacă Pierre îi smulgea vreodată din mână vreo eprubetă plină cu minereu de uraniu și apoi o târa până în Montmartre, ca să se plimbe sau ca să urmărească un spectacol. Mă întreb dacă s-au distrat în puținii ani pe care i-au avut împreună.

Da. Sunt sigură că da. Sunt sigură că s-au distrat de minune. Și sunt sigură, așa cum n-am mai fost niciodată până acum, că Marie n-a regretat nimic. Că a prețuit fiecare clipă.

Lămpile solare sunt aprinse în curtea lui Levi și strălucesc îndeajuns de mult încât să văd violetul, galbenul și roșul mentei pentru colibri. Zâmbesc și ridic cutia mare și ușoară de pe locul pasagerului, oprindu-mă ca să mă uit la ea. Știu că sub ghiveciul de rozmarin de lângă ușă e ascunsă cheia de rezervă, dar sun, oricum, la sonerie. În timp ce aștept, încerc să mă uit prin găurile de aerisire pe care le-am făcut în capacul cutiei. Nu văd mare lucru.

– Bee!

Îmi ridic privirea. Răsuflarea mi-e tăiată. Nu sunt speriată, nu mai sunt speriată.

– Bună, eu... Bună!

Levi e frumos. Stupid, nedrept de frumos. Aş vrea să mă uit la fața lui stupid, nedrept de frumoasă... cât de mult timp pot. S-ar putea să fie vorba de un minut. Dar eu sper să fie vorba de șaptezeci de ani.

– Ești bine? întreabă Levi.

Inspir adânc. Schrödinger e și el de față, uitându-se întrebător la mine și la pachetul meu.

– Salut!

– Salut, ești...? spune Levi venind spre mine, dar oprindu-se brusc.

– Mă întrebam..., încep eu deodată să spun, ridicând cutia, întinzându-i-o și dregându-mi vocea. Mă întrebam... crezi că bietul Schrödinger o să ne urască dacă mai adoptăm o pisică?

Levi mă privește derutat, clipind.

– Ce vrei să...?

În cutie, Félicette explodează într-un mieunat prelung, rugător. Năsucul roz îi iese printr-una dintre găurile de aerisire, iar lăbuța, prin alta. Izbucnesc într-un râs umed. Se pare că plâng din nou.

Printre lacrimi, văd expresia înțelegătoare de pe fața lui Levi. Apoi văd în ochii lui o bucurie pură, copleșitoare. Dar numai pentru o clipă. Până când ajunge să apuce cutia din brațele mele, e din nou stăpân pe sine. Recules. Fericit în mod profund și liniștit.

– Cred că n-o să știm decât dacă încercăm, spune el pe un ton neutru, ușor emoționat.

EPILOG

Iată care e bârfa mea preferată din întreaga lume: doctor Marie Sklodowska-Curie și doctor Bee Königswasser-Ward au apărut la ceremoniile lor de nuntă îmbrăcate în ținutele de laborator.

Mă rog, hainele. Toaletele de gală nu prea se mai folosesc în zilele noastre. În afara cazului în care mergi pe covorul roșu la Gala Met sau... ei bine, te măriți, presupun. Ceea ce eu am și făcut. *Dar.* Am fost îmbrăcată cu o rochie Target, ei, da, cu *acea* rochie Target, pe care o port uneori la serviciu. Și lucrez într-un laborator NASA, ceea ce face ca, tehnic vorbind, să fie „haină de laborator". Presupun că și eu sunt pragmatică.

Eu și Levi n-o să avem o ceremonie de nuntă până la vară. Evenimentul o să aibă loc pe 26 iulie, ca să fiu mai exactă. Aș explica de ce am ales data asta, dar s-ar putea vă schimbați părerea despre mine, considerând că m-am transformat din „fana ciudată a lui Marie Curie" în „hărțuitoare obsesivă periculoasă", așa că... da. O să vă permit să dați o căutare pe Google, dacă e musai. Oricum, deși eu și Levi suntem căsătoriți, numai o mână de oameni știu despre asta.

Reike, de exemplu.

Să-mi scriu și eu numele cu cratimă? Mareike Königswasser-Ward. Sună bine, nu?

Penny și Lily (martorele noastre spontane).

Schrödinger și Félicette, desigur, dar nu le-a păsat prea tare atunci când le-am dat vestea cea mare. N-au făcut altceva decât să ne privească clipind, somnoroși, iar apoi și-au reluat moțăiala, așezați unul peste celălalt. Nu s-au agitat decât în momentul în care au fost serviți cu o grămăjoară de frișcă festivă.

Creaturi nerecunoscătoare! Le iubesc.

Fuga noastră s-a petrecut într-un chip puțin cam ciudat. Am observat frustrarea lui Levi atunci când, după ce mă ceruse de nevastă cam de nouă ori, i-am spus că voiam să ne căsătorim, dar că eram traumatizată de ruptura din ultima clipă a primei mele logodne (și de miile de dolari investiți în garanții, iar apoi pierduți). Dar soluția acelei încurcături mi-a apărut într-un vis. (Asta e o minciună: mi-a apărut când îmi smulgeam sprâncenele.)

Am depus în secret o cerere pentru licența de căsătorie. Apoi, într-o dimineață oarecare de miercuri, i-am spus lui Levi că voiam să conduc camioneta (*nu* s-a bucurat, dar a ascuns bine asta). El a crezut că ne duceam la muncă (de unde și rochia Target), dar în schimb, am condus în secret spre judecătorie. Dis-de-dimineață, în parcarea deja aglomerată, în timp ce Levi se uita în jur ca să-și dea seama unde naiba eram, i-am spus că aveam să mă căsătoresc cu el chiar în acea zi. Că, dacă am fi fost deja legați unul de celălalt, puteam să-mi birui teama ca nu cumva el să mă abandoneze în fața altarului. Că n-aveam nici măcar să-l oblig să semneze un contract prenupțial ca să-l împiedic să pretindă drepturi asupra DVD-ului meu cu

The Empire Strikes Back, ediţie limitată, fiindcă nu plănuiam să divorţez vreodată de el.

– Presupun că ar trebui să te cer cum se cuvine, i-am spus eu după ce i-am explicat metodic raționamentul meu. Vrei să te căsătorești cu mine, Levi?

La care el a răspuns, cu o voce răgușită, cu respirația tăiată și vorbind împleticit:

– Da!

Era chipeș, atât de chipeș, încât a trebuit să-l sărut, puțin înlăcrimată. Și atunci când spun „puțin", vreau să spun „mult". Iar atunci când spun „înlăcrimată", vreau să spun că a fost vorba și despre nasul care mi-a curs gârlă. A fost urât, copii!

Și, de asemenea, a fost frumos.

După o festivitate care a durat nouăzeci și patru de secunde, ne-am dus la Centrul Spațial, am inventat o scuză pentru faptul că întârziaserăm, iar eu am mâncat o caserolă la biroul meu, în timp ce mă încruntam din cauza căderii îngrozitoare a semnalului în RMN-urile astronauților. L-am văzut pe Levi numai o dată în public, iar singura interacțiune pe care am putut s-o furăm a fost mâna lui care mi-a mângâiat fugitiv mijlocul. Cam de doi bani situația, nu?

A fost cea mai frumoasă zi din viața mea.

Spre deosebire de ziua de azi. Astăzi o să fie cea mai *proastă* zi din viața mea. E ora 8.43 a.m. și deja știu.

– Chiar ai de gând să faci asta? întreabă Reike, uitându-se la bannerul LINIA DE PLECARE A CURSEI #ADMITERICORECTEDOCTORAT de deasupra capetelor noastre.

– Inima îmi spune că nu.

– Și corpul?

– Și corpul spune tot „nu". Dar mai tare.

Sora mea dă din cap, deloc surprinsă.

– Probabil că poți s-o faci. 5K, vreau să spun. Pentru numele Domnului, nu încerca jumătatea de maraton!

– Ești prea încrezătoare, având în vedere că ai aceeași constituție debilă ca și mine și că, în consecință, ar trebui să știi care sunt limitele.

– Cursa asta n-are nimic de-a face cu constituția și are totul de-a face cu faptul că Levi te-a antrenat vreme de... cât, opt luni?

– Cu opt luni prea mult.

Schimbăm o privire, râzând una la alta. Îmi place la nebunie s-o am pe Reike aici. Îmi place că a aranjat împreună cu Levi venirea ei fără ca eu să știu și că astfel mi-au făcut o surpriză. Îmi place sâcâiala ei pe tema faptului că n-avem decât mâncare vegană în casă, precum și eterna văicăreală:

„M-am săturat să mă lupt cu pisicile pentru o mizerabilă de felie de piept de pui!"

Îmi place faptul că, în timpul șederii ei la Houston, se vede cu tipul care își atinge nasul cu limba. O iubesc. Iubesc toate astea.

– *Tu* o să alergi? întreb.

– Îhî. E pentru o cauză bună. Nu că aș înțelege foarte bine ce e un doctorat, ce sunt admiterile absolvenților sau măcar de ce s-ar duce cineva de bună voie la școală, dar dacă spui că ajuți categoriile care sunt în mod tradițional subreprezentate, mă bag. Eu și Rocio o să mergem la pas și o să stăm de vorbă. Plănuiește să-mi povestească despre criminalii în serie care n-au fost încă prinși.

– Adorabil!

– Nu-i așa? Nu-mi vine să cred că ai lăsat-o să se mute înapoi la Baltimore!

– Știu, dar a intrat la școala visurilor ei, are un apartament împreună cu fata visurilor ei și sunt destul de sigură că e liderul comunității locale de vrăjitoare. Sunt fericită că ea și Kaylee au reușit să ajungă aici pentru cursă, după ce au muncit atât de mult ca s-o organizeze!

O tânără vine la Reike, cu un zâmbet pe față.

– Mă scuzați, doctor Königswasser?

– O, răspunde sora mea arătând spre mine cu degetul mare, nu sunt chiar acea Königswasser pe care o cauți!

– Ei, asta e sora mea cea rea! Eu sunt Bee.

– Kate. Sunt doctorand în psihologie la UMN, se prezintă ea în timp ce-mi strânge mâna, plină de entuziasm. Am urmărit @WhatWouldMarieDo ani de-a rândul și voiam doar să-ți spun ce tare e! exclamă fata, după care face un gest cu mâna, arătând de jur împrejur, și continuă: S-au înscris trei mii de oameni în cursă, dar parcă au venit trei milioane, poate fiindcă evenimentul s-a transformat într-un fel de târg al doctoranzilor. Comitetul de organizare le-a permis universităților care au promis să garanteze un proces de admitere holistic, corect, oportunitatea de a monta standuri de recrutare pe porțiunea de teren de după linia de sosire.

Mă uit la mulțime, zărind-o pe Annie și făcându-i cu mâna. Aseară am ieșit împreună la cină, de vreme ce ea a venit pentru cursă cu o zi mai devreme. E destul de ciudat să iei masa alături de fosta ta prietenă, care ți-a frânt inima la un moment dat, dar încetul cu încetul reparăm lucrurile. În plus, Annie a ajutat mult la partea de logistică a cursei.

Întotdeauna am crezut că, dezvăluindu-mi identitatea, o să-mi stric bucuria de a administra WWMD. Așadar, am fost frustrată atunci când acțiunile lui Guy au făcut să-mi fie imposibil să n-o fac. Vă aduceți aminte că am spus cândva că mi-era

frică să nu mi se publice informații private pe internet de către ticăloșii care își aminteau cu nostalgie de GamerGate? Ei bine, asta s-a întâmplat. Puțin. Am avut parte de câteva neplăceri după ce s-a răspândit vestea și mi-am dezvăluit identitatea, de puțină stânjeneală, de o perioadă de adaptare. Dar într-o zi Rocio m-a sunat și mia spus:

– Întotdeauna am bănuit că, în străfundul sufletului, erai o meseriașă, dar am presupus că, în definitiv, asta era doar ceva ce-mi doream eu. Și, în schimb, uită-te la tine!

Iată momentul în care am știut că totul avea să fie bine! Iar, în timp, chiar a fost. Să fii o știre veche e o mare ușurare.

– Îți mulțumesc mult că ai venit tocmai din Minnesota, Kate!

– Și tu ai venit, nu? Din Maryland?

– De fapt, acum locuiesc aici, la Houston. Am plecat anul trecut de la NIH și m-am mutat la NASA.

Prezentarea proiectului a avut un succes răsunător. Mă rog, prima prezentare a fost un dezastru răsunător. Dar a doua a mers bine și a primit foarte multă atenție pozitivă (probabil că din pricina primei încercări eșuate și a publicității pe care a generat-o), încât eu și Levi am ajuns în situația în care am putut să ne alegem locurile de muncă. Vă aduceți aminte cum credeam c-o s-o sfârșesc locuind într-un subsol, împreună cu o grămadă de păianjeni? O lună mai târziu, mi-a fost oferită slujba lui Trevor. Am refuzat, iar atunci mi s-a oferit slujba șefului lui Trevor. Așa e viața în mediul academic, presupun: agonie și extaz. Fluxuri și refluxuri. Vreți să știți dacă am avut fantezii în care îi luam slujba lui Trevor și-l obligam să-mi scrie o lucrare despre faptul că bărbații sunt mai proști decât femeile, fiindcă ei au creiere cu o densitate neuronală mai mică? Deseori. Cu o plăcere aproape sexuală.

Până la urmă, eu și Levi am luat în considerare NIH. Am luat în considerare NASA. Am luat în considerare să ne dăm demisia, să ne construim un laborator într-un șopron retehnologizat, în stilul Marie Curie, și să fim rebeli. Am luat în considerare slujbe de profesori. Am luat în considerare Europa. Am luat în considerare industria. Am luat în considerare atât de multe lucruri, încât, pentru o vreme, n-am făcut altceva decât să luăm în considerare. (Și sex. Și am revăzut *The Empire Strikes Back* cam o dată pe săptămână.) Până la urmă, întotdeauna am revenit asupra variantei NASA. Asta, poate numai fiindcă aici avem amintiri plăcute. Fiindcă, în adâncul sufletelor noastre, ne place clima din Houston. Fiindcă ne place cu adevărat să-l enervăm pe Boris. Fiindcă păsările colibri se bazează pe noi ca să primească mentă.

Sau poate fiindcă, după cum a spus Levi într-o seară în care ședeam pe verandă, uitându-ne la stele, iar eu stăteam cu capul în brațele lui, „Casa asta e într-un cartier cu școli foarte bune!"

El mi-a aruncat doar o scurtă ocheadă și sunt șaptezeci și patru la sută sigură că a roșit, dar a doua zi am acceptat în mod oficial propunerile NASA. Ceea ce înseamnă că acum am laboratorul meu permanent, chiar lângă al lui. Cu un an în urmă, date fiind relațiile dintre noi, asta ar fi fost un coșmar. Ciudat cum evoluează lucrurile, nu?

Se aud fluierele care avertizează că mai sunt două minute până la începerea cursei, iar lumea se apropie de linia de start. O mână mare îmi cuprinde încheietura și mă trage spre mulțime.

– Ai venit s-o iei fiindcă știi că altfel o să dea bir cu fugiții? întreabă Reike.

Levi îi zâmbește.

– O, n-ar da bir cu fugiții! Mai degrabă s-ar plimba în pas vioi.

Oftez.

– Am crezut că am reușit să scap de tine!

– Părul roz te-a dat de gol.

– Nu cred că pot s-o fac.

– Sunt perfect conștient de asta.

– Cea mai lungă distanță pe care am alergat până acum e... mai puțin decât cursa de acum.

– Poți oricând să începi să mergi, spune Levi, punându-și mâna în josul spinării mele, chiar în locul în care am cel mai nou tatuaj – conturul casei lui, cu două pisici înăuntru – și împingându-mă. Încearcă! mă îndeamnă el.

– N-o să încetinești ca să fii în ritm cu mine, nu?

– Bineînțeles că așa o să fac.

Îmi dau ochii peste cap.

– Am știut întotdeauna că mă urăști, spun eu zâmbind.

El îmi răspunde la zâmbet, iar inima îmi bate mai tare.

„Te iubesc", mă gândesc. „Tu ești căminul meu."

Cineva șuieră prelung din fluier. Mă uit în față, inspir adânc și încep să alerg.

MULȚUMIRI

Publicarea unei cărți are niște termene foarte ciudate, lungi, ceea ce înseamnă că scriu mulțumirile pentru cea de a doua carte a mea în octombrie 2021, chiar după publicarea primei cărți, și că am inima plină. Toate lucrurile bune care mi s-au întâmplat după lansarea cărții *Ipoteza iubirii*, le datorez echipei mele de la Berkley; lui Sarah Blumenstock, cel mai bun redactor din multivers (care îmi permite să adaug scene de sex până în ultima clipă!); lui Jess Brock, fantastica mea editoare; lui Bridget O'Toole, incredibila mea responsabilă cu marketingul; și, bineînțeles, preaiubitei mea agente, Thao Le, care mi-a făcut cunoștință cu ele. Să fim serioși: să publici o carte e ceva înspăimântător. Dar susținerea constantă, munca asiduă și talentul acestor patru femei au făcut ca acest proces să fie mai puțin înspăimântător. În plus, cu ajutorul lor, am ajuns să lucrez cu cel mai bun tehnoredactor din lume. Pe scurt: fiecărei persoane de la Berkley și de la SDLA, care, în orice calitate, a ajutat la publicarea cărților mele, îi spun: mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Îmi pare rău că întotdeauna predau materialele la ora 11.58 p.m. în zilele în care expiră termenul. Îmi pare rău că pun aceeași întrebare de patruzeci de ori. Îmi pare rău că abuzez tot timpul de majuscule. Vă jur că încerc să

fiu mai bună! Mulțumiri speciale pentru Penguin Creative (în special Danei Mendelson) și lui Lilith, desenatoarea care mi-a transpus grafic cele mai nebunești visuri. Și, bineînțeles, vă mulțumesc, Jessica Clare, Elizabeth Everett, Christina Lauren și Mariana Zapata! (Să ceri să ți se întocmească sinopsisuri e de-a dreptul înfiorător, oameni buni!) Vă mulțumesc și pentru încurajările voastre constante.

Cu dragostea în minte n-ar fi ceea ce e fără părerile exprimate de genialele Claire, Julie Soto, Lindsey Merril, Kat, Stephanie, Jordan și desigur, Sharon Ibbotson, primul meu redactor. Kate Goldbeck, Sarah Hawley, Celia, the Edge Chat, TM, the Family Chat și Berkelets au fost cruciale pentru supraviețuirea mea și sunt etern recunoscătoare să am alături de mine acești oameni minunați.

Și, bineînțeles, un milion de mulțumiri tuturor cititorilor, celor care pun cărți pe Instagram, bloggerilor, jurnaliștilor, celor care scriu recenzii și desigur, celor de la Reylos, care mi-au susținut prima carte și au manifestat entuziasm pentru a doua. Cu siguranță că există teroarea cărților din al doilea an de studenție (sau poate că nu, și doar mi se pare mie?) și îmi petrec în fiecare zi câteva ore îngrijorându-mă pentru faptul că oamenilor n-o să le placă de mine, dar entuziasmul tuturor m-a ajutat atât, atâââât de mult!

Și deloc în cele din urmă: îi mulțumesc lui Lucy fiindcă a fost tatăl de care n-am știut că am avut nevoie; de asemenea, îi mulțumesc lui Jen fiindcă m-a ținut de mână în vremurile bune și în cele mai puțin bune. Toată lumea are nevoie de o Jen, dar a mea e luată.

(O, și cred că-i mulțumesc și lui Stefan. Dar numai puțin.)

Doi tineri cercetători, o relație cu scântei, un deznodământ exploziv!

Bee Königswasser trăiește după un cod de reguli cât se poate de simplu: ce ar face Marie Curie în locul ei? Dacă NASA i-ar fi oferit un post de conducere în cadrul unui proiect de neuroinginerie – adevărat vis devenit realitate – Marie ar fi acceptat fără nici o ezitare. Indiscutabil! Dar faimoasa întemeietoare a fizicii moderne n-ar fi fost nevoită să conducă proiectul împreună cu Levi Ward.

Totuși, în felul lui, Levi e un tip atractiv: înalt, serios și cu ochi pătrunzători. Dar, în timp ce el și Bee erau colegi la școala doctorală, Levi și-a exprimat sentimentele față de ea într-o manieră cât se poate de clară: dușmanii de moarte nu pot funcționa decât în galaxii separate, iar acestea trebuie să fie cât mai depărtate una față de cealaltă.

În momentul în care echipamentele pe care le-a cerut Bee întârzie să sosească, iar colegii de proiect o ignoră pur și simplu, tânăra cercetătoare ar putea să jure că Levi îi devine, încetul cu încetul, aliat, secondând-o în acțiunile ei și susținându-i ideile... Iar posibilitățile care decurg dintr-o astfel de situație îi provoacă lui Bee o adevărată furtună neuronală. Însă atunci când vine vremea ca ea să răspundă sentimentelor lui Levi și să-și dăruiască inima, întrebarea care se pune nu poate fi decât: Ce ar face Bee Königswasser?

Cu dragostea în minte *e un roman sclipitor, care pune în evidență nebănuita latură sexy a oamenilor de știință.*
Helen Hoang

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-9606-9

